

VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Základy sociologie

Koncepční materiály studijního kurzu

Díl 2:

Část 3.

**Život lidstva: davo-“elitářství” —
historicko-politická realita
a vyhlídka
(Kniha 1)**

Sankt-Petěrburg
2010

Stránka je vyhrazena pro výstupní tiskařské údaje

Na obálce je reprodukce obrazu F. A. Bruni (1799 — 1875)
Měděný Had.

© Publikované materiály jsou majetkem Ruské kultury, a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě velmi nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací *a to včetně pro obchodní účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů, ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení jejich celkového smyslu, a vystaví se tak možnosti střechnout se s „mystickou“, mimoprávní odplatou.¹

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

OBSAH

V souvislosti s tím, že různé systémy mohou stejný soubor stránkovat rozdílným způsobem, je nutné obnovit obsah a použít funkci „Aktualizovat pole“. Najedte tedy kurzorem mezi řádky obsahu a po stisknutí pravého tlačítka myši vyberte funkci „Aktualizovat pole“, ponechte ve výběru „Pouze čísla stránek“ a klikněte na OK. V případě, že Váš systém nepracuje správně a automaticky se nastaví chybná čísla stránek, bude nutné správná čísla dopsat ručně. Tento odstavec odstraňte před použitím funkce „Aktualizovat pole“ a tiskem souboru.

Část 3.

Život lidstva: davo-, „elitářství“ – historicko-politická realita a výhledy (Kniha 1)

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě.....	5
8.1. Problematika výzkumů v oblasti historie.....	5
8.2. Různé verze celosvětové historie	28
8.3. Globalizace: objektivita procesu a problematika subjektivismu při jeho řízení.....	54
8.4. Koncepce řízení historicky reálné globalizace	58
8.5. Plná funkce řízení ve vztahu ke společnosti: specializované druhy moci, zobecněné <i>prostředky řízení / zbrání</i> a „hry s nenulovými součty“	91
8.6. Organizace řízení biblického globálně-politického projektu.....	132
8.7. Biblický projekt: podstata člověka a podstata fašismu.....	142
Hlava 9. Davo-, „elitářství“ jako způsob existence společnosti	150
9.1. Davo-, „elitářství“: dav, „elita“ a „zákeřný nikdo“	150

9.2. Princip „elitarizace“: namyšlenost „elitářů“ a skutečná podstata elitarizace	168
9.3. Vnitřní struktura „elity“ a její vzájemné vztahy se společnostmi	171
9.4. Vláda znacharských korporací v davo- „elitářské“ společnosti	194
9.5. Demokratické procedury v podmínkách davo- „elitářství“ – imitace lidovlády	208
<i>Přílohy 1. Operace „Exodus“</i>	217
<i>2. Marxismus — světská verze biblického projektu zotročení lidstva</i>	242

Část 3.

Život lidstva: davo-„elitářství“ — historicko- politická realita a perspektivy

Nezměníme-li směr svého pohybu, riskujeme
že se ocitneme tam, kam směřujeme.
(Mudrosloví)

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě¹

Problematika výzkumů v oblasti historie. Různé verze celosvětové historie. Globalizace: objektivita procesu a problematika subjektivitu jeho řízení. Koncepce řízení historicky reálnou globalizací. Plná funkce řízení ve vztahu ke společnosti: specializované druhy moci, zobecněné prostředky řízení / zbrani a „hry s nenulovými součty“. Organizace řízení biblického globálně-politického projektu. Biblický projekt: podstata člověka a podstata fašismu.

8.1. Problematika výzkumů v oblasti historie

Obsah vědy o historii a její metodologie jsou podmíněny těmi cíli a úkoly, kvůli kterým je historická věda (jako systém znalostí, metod poznávání minulosti a odvětví společenské činnosti) podporována společnostmi – jejich státními institucemi, regionálními a globálními politickými mafiemi, samoiniciativními skupinami a jedinci-amatéry. Tj. historická věda je, stejně jako všechny ostatní vědy, podmíněna koncepcí řízení, pod jejíž nadvládou žije společnost (viz kapitola 10.6.1).

¹ O globálním historickém procesu a vnitřním společenském řízení jeho průběhu pojednávají materiály Koncepce sociální bezpečnosti podrobněji v pracích: Mrtvá voda, Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“).

V. O. Ključevskij o cíli, kvůli kterému je třeba zkoumat historii, řekl následující: *«Minulost není nutné znát kvůli tomu, že se stala minulostí, ale proto, že nás při svém odchodu nedokázala zbavit svých následků»* (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, str. 365) ¹.

Tento aforismus V. O. Ključevského naznačuje, že v současnosti není vše, jak by mělo být a příčiny toho, že se nám nedaří, jak by mělo, se ukrývají v minulosti, a abychom je v současnosti dokázali odstranit, musí být naše znalosti o minulosti hodnověrné.

Znamená to, že adekvátní historie je základem pro rozvoj adekvátní sociologie a společně se sociologií potom vytváří základ pro vypracování společensky prospěšné politiky a rozvoj společnosti: *«Politika musí být aplikovanou historií, nic víc a nic míň.»* (V. O. Ključevskij, citované vydání, 9. díl, str. 366). Z toho vyplývá, že neadekvátnost obsahu vědy o historii má za následek neadekvátnost sociologie a politiky, což může vést pouze k prohlubování problémů společnosti zděděných z minulosti.

Ale společně s tendencí, jejíž předpoklady vyjádřil V. O. Ključevskij, existuje v životě společnosti i jiná tendence, kterou charakterizoval A. I. Gercen: *«Dále nám navíc znemožňují znát historii. Ruská vláda jako prozřetelnost naruby nehledí vylepšit budoucnost, ale minulost»* (předmluva k jeho Sborníku dějin).

Tento výrok A. I. Gercena necharakterizuje pouze historickou vědu v Ruském impériu, ale ve všech davo-, „elitářských“ společnostech bez výjimky. Rozdíly mezi školami historické vědy jsou v davo-, „elitářských“ společnostech především důsledkem různých politických zájmů sponzorů (4. priorita zobecněných prostředků řízení²) a podněcovatelů (3. priorita zobecněných prostředků řízení).

¹ I když mnozí nevidí v Ključevského aforismech nic víc než humor, někdy „černý“, jsou v maximálně zkrácené podobě vyjádřením těch nejvyšších výsledků dosažených ve filozofii historie na začátku 20. století v Rusku, což znamená, že prakticky každý z jeho aforismů může být rozvinut ve velice obsažnou monografii.

² O zobecněných prostředcích řízení / zbraní a jejich prioritách viz dále v kapitole 8.5.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Alternativou se může stát pouze žrečská věda, která je ve své podstatě vědou o historii, a která díky osobitostem žrečské moci¹ (1. priorita zobecněných prostředků řízení: *«volchvové se nebojí mocných vladařů a nepotřebují dar knížectví, jejich věštecký jazyk je pravdivý, svobodný a s nebeskou vůlí svorný...»*) stojí jak nad sponzory, tak i nad podněcovateli.

Ale v podmínkách davo-„elitářství“, a tím spíše od doby počátku biblického projektu (viz dále kapitola 8.4), *obecně dostupná* věda o historii takového druhu k dispozici není. A jaké informace existují a jsou považovány za historicky důvěryhodné v esoterických vědách různorodých tradic tajných zasvěcených společenstev, zůstává otázkou otevřenou pro všechny, kteří nejsou jejich součástí.

Teď rozebereme ty otázky, nad kterými se málokdo zamýšlí:

Historie je v celé její plnosti a detailnosti souhrnem životopisů všech lidí, kteří kdy žili na Zemi od okamžiku, kdy se v její biosféře objevil biologický druh Člověk rozumný.

Tj. historie jako souhrn životopisů všech lidí je množstvím faktů a jejich vzájemných vazeb, neboť vnímání života lidmi má diskrétní charakter. Je zřejmé, že existence takové vědy o historii není v současné civilizaci možná. Objektivní daností je, že historie, jejíž existence je možná jak v rámci celého lidstva, tak i jakékoliv lidské společnosti, je určitou podmnožinou *historie v celé její plnosti a podrobnosti ve výše definovaném smyslu*: tj. reálně možná historická věda je výběrem faktů a jejich vzájemných vazeb z celkové množiny všech faktů.

A z toho vyplývá otázka: *Jak různé školy historické vědy formují výběr faktů a jejich vzájemných vazeb, které potom zbytku společnosti předkládají jako „hodnověrné vědomosti o minulosti“?*

Není to však hlavní otázkou vědy o historii, vycházíme-li z toho, že účelem historie je být základem společensky prospěšné sociologie a politiky, které mají být orientovány na *objektivní zlepšování* budoucnosti. Hlavní otázkou historické vědy je: *Co máme chápat s ohledem na reálnou minulost jako adekvátnost verzí historie, tj. výběrů faktů a jejich vzájemných vazeb, které nám předkládají různé školy historické vědy?*

¹ Více o ní dále v kapitole 8.4.

Skutečností, že srozumitelná a životu adekvátní odpověď na tuto otázku neexistuje, se literatura věnovaná problematice zkoumání historické minulosti zabývá zřídka (a to dokonce ani v nepřímé formě). Je docela dobře možné, že jediné veřejné přiznání existence tohoto problému, *že věda (jako odvětví činnosti) a společnosti nemají odpověď na hlavní otázku historické vědy*, je možné připsat profesoru, doktoru filozofických věd A. P. Butenkovi. V časopisu *Věda a život* č. 4 z roku 1988 byl zveřejněn jeho článek s názvem *Jak přistupovat k vědeckému rozboru historie sovětské společnosti*, kde píše:

«Přestože se řídíme jednou metodologií, zkoumáme a jsou nám známa stejná fakta, přicházíme k různým závěrům. Proč?» A o kus dál najdeme odpověď na tuto otázku, kde podle jeho názoru: «je to vysvětlitelné tím, že při zkoumání historie vedle metodologie a faktů existuje navíc koncepce sjednocující hlavní etapy posuzované historické doby. Jenže právě tuto koncepci mají autoři, kteří se mezi sebou přou, rozdílnou, a proto jsou vždy úplně stejná fakta osvětlována v jiném smyslovém odstínu.»

Tento jeho výrok jsme již zmiňovali v kapitole 5.13, kde jsme rozebírali problematiku metodologie poznání a tvořivosti, ale teď nás zajímá i z jiných aspektů. To, co A. P. Butenko nazývá „koncepcí sjednocující hlavní etapy posuzované historické doby“, je právě ten *výběr faktů a jejich vzájemných vazeb*, o kterém jsme hovořili výše. Co se týká metodologie poznání, tak tu A. P. Butenko navzdory tomu, že byl doktorem filozofie, neovládal, jinak by nepsal takové hlouposti. Kdyby byl nositelem efektivní individuální kultury poznávání, tak by musel čtenářům svého článku vysvětlit:

- *Odkud se berou a jak vznikají subjektivní koncepce historické minulosti?*
- *S čím objektivně existujícím musí být porovnávány svým charakterem subjektivní koncepce, aby bylo možné se přesvědčit o důvěryhodnosti, nebo nedůvěryhodnosti jakékoliv koncepce předkládané k posouzení?*

Odpověď na první otázku spočívá v tom, že koncepce historické minulosti a koncepce realizace zamýšlené politiky v budoucnosti jsou samy o sobě důsledkem 1) *metodologie poznání a tvořivosti* (první priorita zobecněných prostředků řízení / zbrání) *realizované*

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

v *praktických návycích* a 2) mravnosti toho, kdo si osvojil a používá tu či onu metodologii poznání pro zkoumání minulosti a projektování budoucnosti¹.

Jak již bylo zmíněno v kapitole 1.3, je v dějinách civilizace členění věd na „exaktní“ a „humanitní“ podmíněno tím, zda jsou v příslušném odvětví vědy řešeny problémy zajištění metrologické průkaznosti vědeckovýzkumné činnosti.

- V takzvaných „exaktních“ vědách je metrologická průkaznost vyřešena de facto, přestože třeba nejsou v dané vědě používány přímo termíny jako „metrologie“, „metrologická průkaznost“, neboť problematiku nutnosti zajištění metrologické průkaznosti si její představitelé nemusí vůbec uvědomovat.
- V takzvaných „humanitních“ vědách si problematiku nutnosti zajištění metrologické průkaznosti v podstatě neuvědomují a objektivními faktory není její „automatické“ řešení v režimu „de facto“ zajištěno (jako je tomu v matematice a vědách založených na praktickém měření); subjektivismus zakladatelů a činitelů těchto věd tedy není z různých příčin zdaleka vždy metrologicky průkazný.

Nepovede-li se metrologickou průkaznost vědeckých výzkumů zajistit vědomě ani neuvědoměle, degeneruje daná věda v grafomani, a teorie-koncepce sestavené grafomany se mění v pseudovědecké nesmysly. Jejich oběťmi se mohou stát celé společnosti a regionální civilizace, jsou-li tyto pseudovědecké teorie-koncepce součástí vzdělávacího systému, takže je na nich založena praktická činnost ve všech oblastech života společnosti (jako příklady mohou posloužit marxismus, hitlerismus, teorie passionárnosti L. N. Gumiljova).

Chápete-li problematiku nutnosti zajištění metrologické průkaznosti jakýchkoliv vědeckých výzkumů, můžete zajistit i metrologickou průkaznost vědy historické a sociologické (a také všech ostatních takzvaných „humanitních“ disciplín), což je automaticky zařadí mezi exaktní vědy, přestože se přitom jejich z větší části popisně výkladový charakter nezmění.

¹ Projektování budoucnosti lze provádět díky konceptuální moci (viz dále kapitola 8.5).

Podstata zajištění metrologické průkaznosti historie a sociologie spočívá v tom, že *je nutné sestavit soubor popisných kategorií, jejichž způsob vzájemné vložnosti musí odpovídat vzájemné vložnosti jevů v životě společnosti*. Toto téma je podrobněji popsáno v kapitole 1.3.

Odpověď na druhou otázku: *S čím objektivně existujícím musí být porovnávány svým charakterem subjektivní koncepce, aby bylo možné se přesvědčit o důvěryhodnosti nebo nedůvěryhodnosti jakékoliv koncepce předkládané k posouzení?* – spočívá v tom, že odhalování faktů historické minulosti a jejich vzájemných vazeb není vůbec konečným cílem poznání historické minulosti a jejího dědictví promítnutého do současnosti, včetně aktuálních tendencí, jejichž nevyhnutelným důsledkem jsou zcela určité perspektivy.

Již v roce 1871 anglický etnograf E. B. Tylor (1832 — 1917)¹ ve své knize Primitivní kultura (jedna z reedic, navíc zkrácená: Moskva, Politizdat, 1989, str. 21) vyjádřil myšlenku, že *«filozofie historie je v tom nejširším smyslu vysvětlením minulých a předpovědí budoucích jevů ve světovém životě lidstva na základě obecných zákonů»*. V jaké z obecně používaných učebnic dějepisu, sociologie, politologie je tento úkol zformulován? A v důsledku jeho mlčenlivého opomíjení a v mnohém zombifikujícího vzdělávání (viz kapitola 10.7) historicky vzniklé společenské vědy nepodnikají vůbec nic k jeho vyřešení.

Převedeme-li *formulaci úkolu filozofie historie E. B. Tylora* do terminologie trojjednosti matérie-informace-míry, nebo alespoň do terminologie současné informatiky (tj. při posuzování lidstva a společností, které ho tvoří, jako informačně algoritmických systémů), tak to znamená, že musí být zkoumána algoritmika vývoje / degradace kulturně svébytných společností a lidstva.

Algoritmika vývoje lidstva v jeho součinnosti s prostředím, které je ve vztahu k němu vnější, je stejně jako algoritmika jakékoliv společnosti jevem, který v přírodě objektivně existuje, přestože je

¹ Ještě poznamenáme, že byl „samoukem“, tj. ani jedna vědecká škola nemůže tvrdit, že ho jako vědce formovala. Důsledkem této svobody, díky které uniknul péči „starších soudruhů“ z jeho vědeckého „cechu“, mohl E. B. Tylor vyjádřit některé názory, které se potom vládnoucí vědecká tradice vynasnažila nechat upadnout do zapomnění.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

subjektivismus některých lidí schopen tento fakt popírat kvůli svým různorodým předsudkům, které se dají charakterizovat příslovím „pro stromy nevidí les“.

A algoritmikou jsou v procesu její realizace procesy řízení a samořízení (mimo procesů řízení / samořízení zůstávají nerealizované možnosti). Aby je tedy mohl uvidět a pochopit, musí se historik vyznat v oblasti řízení, tj. musí ovládat Dostatečně všeobecnou (ve smyslu její univerzální použitelnosti) teorii řízení. Právě z tohoto důvodu v tomto kurzu výklad Dostatečně všeobecné teorie řízení předcházela rozboru problematiky historické minulosti, současnosti a perspektiv.

Algoritmika vývoje společností a lidstva se projevuje v historických faktech a jejich vzájemných vazbách. V. O. Ključevskij na toto téma napsal:

«Předmětem historie je to z minulosti, co nepomíjí, jako je dědictví, lekce, neukončený proces, jako je věčný zákon. Učíme-li se od dědů, poznáváme své vnuky, tj. studujeme-li své předky, poznáváme sami sebe. Musíme si přiznat¹, že bez znalosti historie se z nás stávají jakési nahodilosti, které nevědí, jak a proč přišly na tento svět, jak a proč v něm žijí, jak a oč se mají snažit. Jsou z nás mechanické loutky, které se nerodí, ale jsou vyráběny, které neumírají podle zákonů přírody, života, ale lámou se kvůli něčemu dětskému vrtochu.» (V. O. Ključevskij, citované vydání, 9. díl, str. 375).

«Co znamenají všechny tyto jevy? Jaký je smysl v tomto chaosu? To je úkol histor[ického] bádání (v orig. истор[ического]). Nemůžeme po hmatu tápat tmou. M[usíme] (v orig. д[олжны]) znát sílu, která usměřuje náš osobní i národní život. (...)» (V. O. Ključevskij, citované vydání, 9. díl, str. 433).

Tato tvrzení se vztahují k historii v celé její plnosti a podrobnosti, ale zároveň stanovují i požadavky pro výběr faktů a jejich vzájemné vazby, na jejichž základech jsou postaveny verze historie předkládané různými školami historické vědy: *jedna a ta samá algoritmika vývoje, která v životě objektivně existuje, musí být rozpoznatelná v koncepcích*

¹ Nad řádkou: Musí se nám zdát. — Poznámka v citovaném zdroji vztahující se ke struktuře textu rukopisu V. O. Ključevského (naše vysvětlivka k citaci).

historické minulosti, jsou-li životu adekvátní, a její znalost musí být základem pro předvídání budoucnosti v celé její možné variabilitě.

Historická fakta jsou přitom pouze ilustrací projevů algoritmiky jako takové. Tj. algoritmika může být jedna a ta samá (jak v jedné a té samé společnosti, tak i ve vzájemně porovnávaných společnostech), ale fakta, jež ji ilustrují, mohou být v podání různých historiků různá; kromě toho se v závislosti na úkolech, které řeší historik, může také lišit míra podrobnosti popisu algoritmiky. Algoritmika reálného života však musí být v každém případě rozpoznatelná. K tomu je nutné, aby byl každý badatel individuálně orientován na to, aby historii nevnímal v aspektu odhalování a evidence množství různorodých faktů, ale v aspektu odhalování algoritmiky vývoje / degradace jako takové prostřednictvím faktů¹ známých mu z celého množství jemu dostupných zdrojů.

Navíc, jestliže je objektivní existence určité algoritmiky z historické minulosti ilustrována nějakým faktem, jehož důvěryhodnost vyvrátí následná bádání, *tak to ještě neznamená, že by v každém případě a bez výjimky tato algoritmika ilustrovaná daným faktem reálně v minulosti nemohla existovat, neboť se mohla*

¹ Úplně stejným způsobem definoval úkol zkoumání historie V. O. Ključevskij, i když k tomu používal jinou terminologii:

«HISTORICKÝ PROCES. Ve vědeckém slovníku se slovo *historie* používá ve dvojitým smyslu: 1) jako pohyb v čase, proces, a 2) jako poznávání procesu. Protože všechno, co probíhá v čase, má svou historii. Obsahem historie jako samostatné vědy a speciálním odvětvím vědeckého poznání se zabývá *historický proces*, tj. průběhem, podmínkami a úspěchy lidského soužití, nebo životem lidstva v jeho vývoji a výsledcích. Lidské soužití je stejným faktem světového bytí jako život přírody, která nás obklopuje, a vědecké poznání tohoto faktu je stejnou nevyhnutelnou potřebou lidského rozumu jako studium života této přírody. Lidské soužití se projevuje vznikáním různorodých lidských společenstev, která mohou být nazvána historickými tělesy, a která vznikají, rostou a rozmnožují se, přecházejí jedno ve druhé a nakonec se rozpadají, jinak řečeno, rodí se, žijí a umírají podobně jako organická těla v přírodě. Vznik, růst a střídání těchto společenstev se všemi podmínkami a důsledky jejich života je také tím, co nazýváme *historickým procesem*.» (V. O. Ključevskij – Kurz Ruské historie, lecke první, citováno podle vydání na CD disku MCF, IDDK Moskva).

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

projevovat i v jiných faktech, jejichž důvěryhodnost je tak či onak potvrzena, a které mohou být jako ilustrace její existence v historické minulosti doloženy.

Nositeli algoritmiky vývoje/degradace realizované v historii každé společnosti jsou lidé, a proto řešení výše uvedených úkolů poznávání historické minulosti vyžaduje rekonstrukci algoritmiky psychiky lidí a kolektivní psychiky společností a sociálních skupin v jejich sestavě. A to možné je, neboť psychická činnost lidí se projevuje v tom, co lidé tvoří a může být odhalena díky „přečtení“¹ jejich výtvorů. S touto okolností se pojí dva Ključevského aforismy:

¹ Jako příklad může posloužit křižník Aurora jako kovové ztělesnění předzvěsti *krachu Ruského impéria z důvodu neadekvátnosti jeho řízení*, který již v době, kdy byl postaven, konstrukčně neodpovídal charakteru války na moři. Jeho plavební rychlost nebyla dostatečná ani pro tehdejší dobu, nemluvě už o tom, že při zkouškách nedokázal vyvinout ani tuto svou projektovou rychlost a při jeho první plavbě v bouřlivém počasí se ihned projevila netěsnost nýtových spojů v nadhřadinové části trupu. Jeho děla, kotle a elektrické vybavení byly buď importní, nebo byly vyrobeny v Rusku na základě zahraničních licencí. I část pancíře byla z importovaných dodávek. Výzbroj křižníku byla přehnaně velká pro potopení obchodních parníků nebo plachetnic (což bylo hlavním úkolem křižníků té doby), a pancéřová ochrana (především děl, jejich obsluhy a přístrojů pro navádění palby) nebyla natolik dostatečná, aby vydržela boj s protivníkem se srovnatelnou dělostřeleckou výzbrojí (jak se ukázalo v praxi v případě křižníků Varjag a Rjurik, přicházelo dělostřelectvo o svou bojeschopnost během jedné hodiny z důvodu poškození děl střepinami a zranění dělostřelecké obsluhy). Idiotská konstrukce pancéřových štítů, která byla typická pro všechny lodě ruského námořnictva té doby, způsobila, že díky své přítomnosti za těmito štíty byli střepinami nepřátelských střel:

- zabití velitel samotné Aurory (v bitvě u Cušimy), velitel Port Arthurské eskadry společně se svým štábem (což bylo důvodem, že se 28. 07. 1904 nepovedl pokus eskadry probít se z Port Arthuru do Vladivostoku);
- zranění velitel křižníku Varjag (bitva u Čemulpa /dnešní Inčhon, jihokorejský přístav/), velitel 2. tichooceánské eskadry (v bitvě u Cušimy) a velitel pancéřové lodi Orjol (který na svá zranění zemřel několik dnů po bitvě u Cušimy).

V žádném z uvedených případů nedošlo k proražení pancéřových štítů, náboje vybuchovaly z vnější strany, a přesto jejich střepiny zasahovaly lidi za pancířem štítů.

- «*Zákonnost historických jevů je nepřímá úměrná jejich duchovnosti.*» (V. O. Ključevskij, citované vydání, 9. díl, str. 363). V důsledku toho se při neměnné duchovnosti, tj. s neměnnou algoritmikou, historie opakuje jako jedna a ta samá divadelní hra v nastudování různých režisérů-modernistů v různých divadlech a s různým hereckým obsazením: i když se dekorace a kostýmy liší, je její děj s určitými obměnami stále stejný.¹
- «*V porovnání s tím, do jaké míry jsme schopni pochopit současnost studiem historie, se daleko více dozvídáme o historii pozorováním současnosti. A mělo by tomu být naopak.*» (V. O. Ključevskij, citované vydání, 9. díl, str. 384). Na oprávněnost tohoto tvrzení poukazuje aforismus, který byl uveden na začátku kapitoly 8.1: «*minulost nás při svém odchodu nedokázala zbavit svých následků*». Mezi tyto následky patří i psychologické typy, jejichž algoritmika poháněla lidi v minulosti, a které dále existují a neustále se v současnosti obnovují. Na základě této skutečnosti můžeme podle psychologických typů vyzorovaných v současnosti podle algoritmiky, kterou v nich odhalíme, dohledat jejich analogy a projevy v minulosti. A vzhledem k tomu, že se algoritmika psychické činnosti v historii projevuje, můžeme po správném vyhodnocení psychologických typů jednotlivců a statistiky jejich

Aurora tedy byla zosobněním idiotismu vládnoucí „elity“ Ruského impéria charakterizujícím její mravnost a celkovou algoritmiku psychiky.

¹ V současné době se obnovuje algoritmika začátku druhé fáze plného cyklu rozvoje smuty (období zmatků a bojů o moc) na Rusi (viz analytická zpráva vnitřního prediktoru (VP) SSSR – Smuta na Rusi: vznik, průběh a její překonání...), která s určitými obměnami a v jiných „dekoracích“ kopíruje algoritmiku smuty přelomu 16. a 17. století: roli Borise Godunova převzali V. V. Putin a B. N. Jelcin společně (viz analytická zpráva VP SSSR – Egoisté jsou odsouzeni být otroky a zemřít jimi..., ze série K současné situaci, č. 5 (65), 2007); analogem období panování sedmi bojarů bylo „období vládnutí sedmi bankéřů“ v devadesátých letech 20. století; Lžidmitrijem je D. A. Medvěděv; Xenii Godunovovou je „Xjuša“ Sobčaková. Tj. mnohé se opakuje, ale ne vše úplně přesně.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

rozložení v sociálních skupinách, adekvátně *pochopit dávno minulou epochu i vnitřní algoritmiku průběhu událostí v ní.*

Nu, a pokud se společnost dále nerozvíjí, dodává zákonitost historických jevů při neměnné duchovnosti pravdivosti ještě jednomu Ključevského aforismu: *«Historie není učitelkou, ale vychovatelkou - magistra vitae (učitelkou života): ničemu nás neučí, pouze nás za neznalost učiva trestá.»*¹ (V. O. Ključevskij, citované vydání, 9. díl, str. 393). Tj. chyby minulých epoch se budou v automatickém režimu tupě opakovat na základě kolektivního nevědomí, dokud lidé nepřehodnotí minulost, adekvátním způsobem neodhalí algoritmiku (hnací síly) historie a nezmění ji svojí uvědomělou a účelně nasměrovanou vůlí v současnosti, kdy kromě všeho ostatního musí změnit především své mravně-etické normy. Když tímto způsobem odstraní zlo všeho druhu ze současnosti, tak ho nepustí do budoucnosti, kterou tak na základě poznání minulosti zlepší.

Nicméně ať už úkoly vědy o historii chápeme jakkoliv (zda je nutné znát pouze fakta, nebo je nutné znát jak fakta, tak i algoritmiku vývoje / degradace, která se v těch faktech projevila), je tu také otázka zdrojů informací o minulosti, tj. zdrojů informací o průběhu událostí a faktech, které tyto události v jejich vzájemných vazbách dotvářejí. I když ne všechny objektivně existující zdroje jsou stávající oficiální historickou vědou uznávány a ne všechny z těch, které uznává, se tato věda naučila využívat a získávat z nich informace, které by byly adekvátní reálné minulosti, je možné z obecného hlediska při rozboru této otázky vyjmenovat následující zdroje informací o minulosti:

- **Paměť žijících lidí.** Její hloubka je několik desetiletí. Tento zdroj existuje, dokud jsou naživu lidé, kteří byli účastníky událostí².

¹ Abyste tento aforismus dobře pochopili, musíte vědět, že se pedagogický sbor v gymnáziích Ruského impéria dělil do dvou kategorií: na učitele, kteří vyučovali předměty školní osnovy a na vychovatele, kteří dohlíželi na chování gymnazistů jak mezi zdmi samotného gymnázia tak i mimo ně, a také je za porušování norem chování a špatný prospěch trestali. Viz Lev Kassil' - Konduit a Švambranija. [pozn. překl. Konduit – kniha, kam se zapisují přestupky žáků, Švambranija – vymyšlená země]

² V této souvislosti je zajímavý „výpad“ J. V. Stalina vůči historické vědě SSSR ve třicátých letech 20. století, o kterém v letech přestavby s rozhořčením

Jenže lidská paměť je charakteristická svou selektivitou, nehledě na to, že v paměti konkrétního člověka nejsou uloženy všechny události epochy (díky omezenosti individuální životní zkušenosti). Souhrnně se to projevuje tak, že vzpomínky různých lidí na jednu a tu samou epochu nejsou vždy shodné. Příkladem mohou být vzpomínky současníků na epochu stalinizmu, přestavbu, devadesátá léta 20. století. Kromě toho je osobnostní kultura psychické činnosti většiny lidí taková, že v řadě případů není jejich skutečná dlouhodobá paměť ovládána jejich vůlí, takže jsou důvěryhodné informace o minulosti na úrovni vědomí jedince nevědomě (neúmyslně) zaměňovány plody jeho představivosti o minulosti¹. Nicméně i v takových případech je přístup k informacím skutečné paměti možný, je-li na dotazovaného použita hypnóza.

- Na základě paměti žijících lidí vznikají ještě dva zdroje informací, které se v návaznosti pokolení dále rozvíjejí (jak ve smyslu navyšování objemu údajů, tak i ve smyslu porozumění tomu, co se událo):
 - Je to **epos** – produkt ústní lidové tvorby. Epos je charakteristický tím, že v něm není dodržována kalendářní chronologie, takže se v něm mohou historicky různé události, které v reálné historii někdy dělí i několik staletí, na sebe vzájemně vrstvit, promíchávat a utvářet tak určitou „epickou událost“, která se v reálné historii nikdy neudála; různé historické osoby mohou být v eposu spojeny do jedné postavy, nebo může být činnost nějaké jedné osoby rozdělena mezi několik různých postav, přičemž se může dokonce stát, že tato původní osoba bude sama zcela opomínuta². Příčinou je role

psaly leningradské noviny Směna. Stalin vyčítal historikům, kteří studovali historii revoluce, že zabředli do dokumentů a archivů v době, kdy ještě žijí lidé, kteří byli bezprostředními účastníky daných událostí.

¹ Tomuto režimu „vzpomínek“ odpovídá pořekadlo vyšetřovatelů: „lže jako očitý svědek“.

² Za příklad může posloužit epická opera Pověst o neviditelném městě Kitěži a panně Fevronii od N. A. Rimského-Korsakova a V. I. Beřského. (Text libreta je uveden v Informační databázi VP SSSR, která je šířena na CD

→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

eposu v životě společnosti, kterou není předávání vědomostí o historii potomkům (což není možné bez kalendářní chronologie a faktologické přesnosti, ke kterým je epos lhostejný). Účelem eposu je na příkladu jednání postav v eposu dát potomkům mravně-etické poučení. Tyto vlastnosti eposu mají důležitý význam pro lidi, ale již ne pro absolutní většinu historiků (takových lidí jako Heinrich Schliemann, který dokázal ve starořeckém eposu vyprávějším o Trojské válce a jejích hrdinech rozpoznat události reálné historické minulosti a potvrdit je archeologicky, je minimum). Kromě toho se díky postupnému rozvoji historické vědy a písemné kultury celkově, díky stále širšímu, ve svém základu knižnímu vzdělání, epos sám stává historickou minulostí, opouští lidovou kulturu a začíná se zapadat do zapomnění.

- **Paměti současníků a účastníků událostí**, a také jejich nejbližších potomků, kteří jejich vzpomínky zapsali. Texty paměti přžívají celá staletí, jsou však poznamenány všemi osobitostmi paměti živých lidí: její omezeností a selektivitou ve smyslu schopnosti si vše dobře pamatovat i záměnou skutečné paměti vlastní představitostí (což platí i pro ty, kteří cizí vzpomínky zapisují). Kromě toho, je-li paměť zdrojem především pro „samotného“ člověka a zčásti i pro omezený počet posluchačů, kterým něco ze svého života vypravuje, jsou paměti od počátku orientovány na čtenáře. Proto kromě selektivity způsobené tím, co si byl člověk schopen zapamatovat a záměny skutečné paměti jeho představitostí, mohou být paměti sepsány s úmyslem: něco skrýt, něco předvést v trochu jiném světle, něco si vymyslet, aby jedni byli očištěni a velebeni a druzí očerněni a poníženi v myslích čtenářů a především dalších generací¹, které již samy budou celkem těžko moci potvrdit nebo vyvrátit názory pamětníků, obzvláště po uplynutí celých staletí.

a některých webech s materiály Konceptce Sociální bezpečnosti. Komentáře k němu jsou uvedeny v práci VP SSSR Mrtvá voda).

¹ Jako příklad může posloužit Slovo o Zákoně a Milosti od metropoly Illariona Kyjevského.

- **Státní dokumenty** příslušných epoch. Díky osobitostem byrokratického vládnutí je v nich celkem často přání vydáváno za skutečnost (tj. hodnocení událostí nemusí být spolehlivá). Některá fakta mohou být obcházena mlčením, některá mohou být vymyšlena, něco může být podáno jednostranně, a něco může být spojováno s něčím, s čím vůbec nesouviselo, nebo naopak mohou být vzájemně související fakta předkládána jako nesouvisející. Abyste dokázali přečíst takový dokument, tj. rozpoznali v něm to, co se ve skutečnosti kryje za jeho slovy a za tím, co v něm zůstalo nevyřčeno, musíte znát epochu. V opačném případě, uvěříte-li byrokrátům minulosti, můžete si na danou epochu učinit názor, který bude mít se skutečností máloco společného¹. *Jak ale dojít ke správnému poznání epochy, aby bylo možné správně přečíst dokumenty, které byly vytvořeny přímo v ní a v něčem ji necharakterizují správně?*
- **Historické kroniky (letopisy)** napsané historiky minulosti na základě ústních svědectví současníků a účastníků událostí, sepsaných pamětí, státních a jiných dokumentů a také – vlastních dojmů z událostí, kterých se sami účastnili.

Zaprvé je pro všechny kroniky příznačná mnohoúrovňová cenzura, tj. podřízenost požadavkům: 1) politického vedení společnosti („vylepšit“ nebo „očernit“ minulost), 2) morálky a chápání světa převládajícím ve společnosti, 3) škol historické vědy, které již stačily vzniknout. Podléhání cenzuře se v kronikách projevuje „filtrací“ faktů a jejich vzájemných vazeb, kdy o některých informují a jiná zamlčují, v tendenčnosti hodnocení faktů a jejich vzájemných vazeb. Zadruhé kroniky ve své většině tak či onak přebírají osobitosti těch zdrojů, o které se opírají: tj. selektivnost paměti, záměnu paměti představivostí, úmysl (tendenčnost) pamětníků a dokumentaristů apod. Tj. kronika založená na nekritickém přijímání informací ze zdrojů bude v každém případě v těch či oněch aspektech nedůvěryhodná². A

¹ Příkladem tomu je „Červená kniha VČK“ – „naše odpověď“ na Rudý teror v Rusku. 1918 – 1923 od bílého emigranta S. P. Meľgunova.

(VČK – Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí a sabotážemi)

² Je jasné, že i Kateřina II. potřebovala ospravedlnit vraždu Petra III., takže ho pomlouvala, jak mohla, a na základě jejího diktátu byl vytvořen i → → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

kritické přebírání informací ze zdrojů má v mnohých ohledech subjektivně podmíněný charakter, což se projevuje v konfliktech různých vědeckých škol s ohledem na uznání nebo odmítnutí důvěryhodnosti jedněch a těch samých zdrojů (zdroje se také falšují) a informací v nich uvedených (přičemž i falšované zdroje mohou obsahovat *některé* důvěryhodné informace, čehož jsou příkladem vyhlášené Protokoly sionských mudrců).

Kromě toho jsou z historie známy případy, kdy byly kroniky z dob dávno minulých cenzurovány a upravovány potomky, kteří „vylepšovali“ minulost, o které tyto kroniky pojednávaly, podle svých potřeb (takto například opat Silvestr upravil Pověst dávných let od Nestora na politickou objednávku Vladimira Monomacha¹,

náhled oficiální historické vědy jak na dobu vládnutí Alžběty Petrovny, tak i na dobu vládnutí Petra III. To samé platí i pro hodnocení vlády cara Pavla: jeho vrahové skrývali pravdu a vzhledem k tomu, že účastníkem spiknutí byl i car Alexandr I., jsou důsledky pochopitelné.

Oficiální historickou vědou SSSR a postsovětského Ruska byly pošpiněny islám a epocha, kdy v čele státu stál J. V. Stalin, což bude doloženo v dalších kapitolách tohoto kurzu: v kapitole 8.4 – s ohledem na islám; v Příloze 2 – s ohledem na J. V. Stalina.

¹ V časopisu *Molodaja gvardija*, č. 1, z roku 1994, byla uveřejněna práce A. A. Kura (jehož skutečné příjmení je Kurenkov: bělogvardějský generál, bílý emigrant) pod názvem *Z pravdivé historie našich předků*, kde dokládá, že chronologický sled *Pověsti dávných let* po úpravě opata Silvestra a v podobě, jaká se dochovala do dnešní doby, protičečí sám sobě (str. 228). Příčinu vidí v tom, že Nestor se držel „alexandrijského“ letopočtu (podle kterého je narození Ježíše Krista počítáno v roce 5500 od stvoření světa), a Silvestr, který to nevěděl, používal „byzantský“ letopočet (podle kterého je narození Ježíše Krista počítáno v roce 5508 od stvoření světa).

A. A. Kur dospěl k závěru, že opat Silvestr plnil politickou objednávku Vladimira Monomacha. „Vylepšoval“ minulost tak, aby byl Monomachův původ odvozován od Svjatoslava a Vladimira křtitele (Svjatoslaviče) a byla tak odůvodněna legitimita dynastie Monomachovičů (po Monomachově matce – byzantské dynastie) na Kyjevském trůnu, zatímco reálně Vladimir Monomach i Jaroslav Moudrý byli potomky Jaropolka, který v Kyjevě vládl po smrti Svjatoslava. Přičemž podle závěrů A. A. Kura nemohl historicky reálně Jaropolk, kterého zabil Vladimir křtitel, být jeho bratrem, neboť byl starší dokonce i než Svjatoslav (str. 250). Svjatopolk Prokletý a Jaroslav Moudrý byli dětmi Jaropolka a Rognědy, která po smrti svého prvního

→ → →

manžela knížete Jaropolka společně s dětmi podle tehdejších zvyklostí přešla do rodiny Vladimira křtitele. Jaropolkovičové vyhladili Vladimiroviče a zmocnili se Kyjevského knížectví. Toto dynastické tajemství měl Vladimír Monomach v úmyslu skrýt, proto byl veškerým letopisectvím pověřen Silvestr, který překroutil Pověst dávných let od Nestora a na papíře vytvořil dynastii Rurikovců, která nikdy neexistovala, neboť reálný Rurik nebyl podle názoru A. A. Kura pozvaným knížetem, ale uchvatitelem – Normanem nebo ilmeňským Slovanem – a s ruským knížecím rodem Věšteckého Olega, Svjatoslava a Vladimira Svjatoslavoviče neměl nic společného.

Legendou o pozvání „Varjagů“ se mohl Silvestr inspirovat u Gity Haroldovny, manželky Monomacha, dcery anglosaského krále, který zahynul v bitvě s Normany. To také vysvětluje shodu anglosaské legendy o pozvání vládců zpoza moře a ruské o pozvání Varjagů, na kterou upozornil I. L. Soloněvič ve své knize Lidová monarchie (jedno z vydání: Minsk, Luči Sofii, 1998), kde informuje, že narazil na anglosaskou legendu o pozvání zahraničních knížat, která téměř doslovně v překladu do ruského jazyka opakuje Nestorovu báchorku „země je tu hojnost... přijďte... vládněte“. A švédská příbuzná I. L. Soloněviče, když si vyslechla letopisnou pověst o Rurikových bratrech, hned přeložila jejich jména uvedená v letopisu Sineus a Truvor do ruského jazyka jako „pokladna“ («казна») a „haraburdi“ («харабди»), to znamená truhly s penězi a věci domácí potřeby. M. V. Lomonosov byl protivníkem legendy o pozvání Varjagů k přebudování státu kvůli její historické neprůkaznosti, přesto však do revoluce v roce 1917 putovala po všech učebnicích dějepisu a teď se jak akademická věda, tak i církev opět snaží vzkřísit její mrtvolu a uvést ji zase do oběhu.

Po tomto Silvestrově aktu „vylepšení minulosti“ byly starší letopisy zabaveny a zničeny, ale ještě několik staletí poté jejich seznamy za hranicemi Rusi používaly letopisci ze sousedních států. V podstatě podle hodnocení A. A. Kura vyškrtl Silvestr z historie Rusi z období před Vladimírem Monomachem události počínaje od poloviny 5. století až někdy k roku 214 (str. 278), které byly známy z kronik našich sousedů; i z citací anonymního „ruského letopisce“, ve kterém A. A. Kur vidí historicky reálného Nestora.

A proto nemáme domácí důvěryhodné a všeobecně dostupné písemné informace o dějinách z doby před rokem 1116, kdy Silvestr ukončil svou Pověst dávných let, kterou zaměnil Pověst dávných let od Nestora (ihned zde zmíníme, že díky různým „vylepšením“ jsou tak či onak vyhlány i veškeré následující dějiny). Byzantská hierarchie, ke které Silvestr náležel, měla stejný zájem na změně povědomí o minulosti jako Vladimír Monomach, protože Vladimír Svjatoslavovič křtil Rus na ariánství a ne na byzantské pravoslaví. Ve prospěch tohoto tvrzení A. A. Kur uvádí i fakta. Sám Vladimír křtil

→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

nemluvě o tom, že sám Nestor vycházel při psaní své Pověsti z politických potřeb byzantské hierarchie, která potřebovala zdiskreditovat pohanskou předkřesťanskou Rus a přikrášlit biblicky-pravoslavnou Byzanc).

- **„Senzibilní“ vnímání informací o minulosti z egregorů společnosti a planety a na základě jiné „mystiky“.** A konkrétně esoterické tradice Východu se odkazují na takzvané „kroniky Ákáše“. Tento zdroj je charakteristický tím, že eggregory a Matka Země si pamatují všechno, Bůh si pamatuje všechno, ale

zemřel násilnou smrtí, o čemž přímo vypovídají závěry z vykopávek Desetinného chrámu (v Kyjevě) z roku 1638 metropolitou Petra Mohyly (str. 256) a nepřímo 11 ikon svatého apoštolům rovného Vladimira, na kterých je vyobrazen se symboly své mučednické smrti: mučednický kříž v pravé ruce (str. 256).

Spor vedou historici i o Rurikovi: zda byl Varjag - pozvaný nebo zda se jednalo o uchvatitele, nebo zda byl vnukem posledního novgorodského knížete Gostomysla a synem jeho dcery a tím pádem bezesporu legitimním knížetem. A skandinávské ságy vyprávějící o službě Varjagů ruským knížatům viní z organizace vraždy knížat Borise a Gleba (prvních svatých velikomučedníků biblické pravoslavné církve na Rusi) navzdory tradiční verzi dějin Rusi Jaroslava Moudrého a ne Svjatopolka Prokletého.

V minulosti se o této verzi někdy v úzkém kruhu profesionálů debatovalo a občas byla zmiňována v některých provinčních novinách s odkazem (jako na její zdroj) na norské ságy (Sága o Eymundovi: http://pryahi.indeep.ru/history/danilevsky_02.html): Varjagové, kteří po návratu do vlasti vyprávěli o své službě na Rusi, označovali jako objednavatele obou těchto vražd jednoznačně Jaroslava. Budeme-li souhlasit s oficiální verzí, že objednavatelem vražd byl Svjatopolk, tak potom neměl důvod, aby se po vraždách snažil obrátit veřejné mínění proti sobě a cíleně a masově šířil zvěsti o své spoluúčasti na bratrovraždě, a pracoval tak sám proti sobě, aby dopomohl k moci Jaroslavovi. Stejně jako Varjagové neměli po svém návratu do vlasti důvody ospravedlňovat Svjatopolka, který byl v té době již mrtev, takže opustil politickou arénu, a činit ho zodpovědným za objednávku vražd nevinného Jaroslava.

Ještě jednoho svého bratra – Sudislava – Jaroslav držel 24 let ve vězení ve Pskově a s dalším bratrem Mstislavem bojoval dlouhá léta. (viz I. N. Danilevskij – Jaroslav, Svjatopolk a letopisec, z knihy Starověká Rus očima současníků a potomků (IX. – XII. století) – M.: Aspekt-Press: 1999; http://pryahi.indeep.ru/history/danilevsky_02.html).

subjektivismus „mystiků“, kteří tvrdí, že je jim spolehlivě známo všechno, nebo něco určitého z daleké minulosti, nemůže být v absolutní většině prověřen jinak, než názory jiných „mystiků“. A „mystici“ se z různých důvodů ve svých názorech rozcházejí. Kromě toho je „mystika“ také podmíněna mravností a v řadě případů se s „mystický odhaleným“ mísí neadekvátní předsudky, které v psychice „mystiků“ úspěšně zformovala kultura, ve které tito „mystici“ vyrostli, a kterou nejsou schopni posoudit nezáučeně, aby se dokázali osvobodit z nadvlády svých kulturou zformovaných, neadekvátních předsudků.¹

Tento zdroj akademická oficiální věda zcela ignoruje, a vzájemné vztahy lidstva s Bohem pro ni nejsou tématem historických výzkumů; v krajním případě se mohou stát tématem pro kulturologii, která má právo studovat jakékoliv „podivnosti“ společnosti – módu, sexuální zvrácenosti apod. Do této kategorie historici materialisté-racionalisté řadí také veškerou problematiku náboženství a „mystiky“.

- **Svědectví o minulosti představitelů mimozemských civilizací.** Odkazy na tento zdroj se vědě, která historicky vznikla, zdají být jednoduše psychickou patologií, kterou se musí zabývat psychiatři, a ne historici...
- **Různorodé archeologické objekty z různých epoch,** jejichž součástí může být cokoliv: od jednotlivých věcí nepochopitelného účelu², až do celých knihoven a archivů dob minulých.

S každým druhem těchto zdrojů pracuje vlastní, úzce specializované odvětví celkové historické vědy. Občas tato úzce specializovaná odvětví historické vědy pracují úplně izolovaně, což někdy zachází až tak daleko, že se pokoušejí nahradit sebou celou šíři vědy o historii, a z různých příčin odmítají úspěchy a metody jiných odvětví – ve většině případů z příčin klanově-korytového charakteru.

Zvláštní vliv mají na historiky provádějící své výzkumy školy historické vědy, které se stačily zformovat v době jejich působení,

¹ I když v podstatě zůstává otevřená možnost prověřit vyprávění „mystiků“ o minulosti archeologicky.

² Tak například po dobu již mnohých desetiletí jsou na území Řecka nacházeny antické „šálky“ s ouškem uvnitř a nikdo nedokáže rozluštit, o co se jedná, k čemu se to používalo.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

přičemž každá z nich si pěstuje a hýčká svou verzi historického mýtu – svou verzi historie. A zde se historik-badatel ocitá pod několikanásobným nátlakem: především se jedná o nátlak celosvětově-historického mýtu, potom je to nátlak mýtu o charakteru mezinárodních vztahů v té epoše, kterou studuje, a dále nátlak mýtu o vnitřním životě té společnosti, v jejímž životě reálně nebo domněle odhalil nějaká nová fakta a vzájemné vazby, nějaké dříve neznámé události.

Právě o takovémto druhu určující role historických mýtů, které se již stačily vytvořit, a které profesionální historici ve větší či menší míře považují za věrohodné (stejně tak jako všichni ostatní obyčejní lidé), neboť nikdo z nich si nepamatuje ani „mystický“ nevnímá sám celou historii lidstva, psal A. P. Butenko ve výše uvedeném citátu: *«...při zkoumání historie vedle metodologie a faktů existuje navíc koncepce sjednocující hlavní etapy posuzované historické doby. Jenže právě tuto koncepci mají autoři, kteří se mezi sebou proudí, rozdílnou, a proto jsou vždy úplně stejná fakta osvětlována v jiném smyslovém odstínu.»*

Abyste vyvrátili mýtus, stačí najít alespoň jeden fakt, jednu událost (vnitřní sociální proces), který by „nezapadal“ do algoritmiky historie, prezentované tímto mýtem¹. Nicméně historické mýty jsou stabilní jak díky konceptuální podmíněnosti vědy obecně a historické vědy konkrétně, tak i díky psychologické neschopnosti lidí v davo- „elitářské“ společnosti přehodnotit své vlastní omyly, třebaže jsou jim poskytnuty příslušné informace, a také díky jejich neschopnosti vyhodnotit adekvátnost informací, které jsou pro ně nové, jsou-li v rozporu s předsudky, které se již v jejich psychice vytvořily.

Takže to, co je základem jednoho historického mýtu (koncepce historické minulosti), může být z pozic přívrženců jiných mýtů buď k ničemu nezavazující kuriozitou, kterou není v důsledku její „kurióznosti“ vůbec nutné studovat, nebo nesmyslem, ke kterému nemají seriózní lidé co říci.

¹ Viz dále kapitoly 8.2 – 8.4, a také práce vnitřního prediktoru SSSR – Potřebujeme jinou školu a Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zameťte si před vlastním prahem...

Verze historie (koncepce historické minulosti) Koncepce sociální bezpečnosti vychází z toho, že Bůh existuje, Je Tvůrcem, Všemohoucím/Všedržitelem a spoluúčastní se toho, co se na Zemi děje¹. Jeho Všemohoucnost/Všedržitelnost tvoří dvě složky: Záměr – ideální řízení vším ze strany subjektů, kterým Bůh poskytnul svobodu volby v jednání; Dopusštění – kam spadají všechny chyby subjektů, které mají svobodu volby linie svého jednání, a které Bůh z různých příčin považuje za přípustné (překročí-li chyba nějakého dílčího řízení nebo samořízení přípustné hranice, dochází k vyčerpání dopuštění a nastupuje katastrofa řízení). Historie současné globální civilizace započala s koncem geofyzikální katastrofy planetárního měřítka, ke které došlo přibližně před 13 000 lety, a ve které zahynula předcházející globální civilizace², která vyčerpala své dopuštění (panoval tam fašismus – odkazy na svědectví mimozemšťanů; a také na odraz jejich způsobu života ve starověkých mýtech, podle kterých bohové (představitelé nadřazené rasy) žili mezi lidmi, vládli jim a zdaleka ne vždy byli zosobněným ideálem ušlechtilosti a spravedlnosti). Doba kamenná současné civilizace byla od počátku provázena civilizátorskou misí těch „bohů“, kteří nejenže přežili katastrofu, ale zachovali si přitom určité základní vědomosti sociologického, biologického a technického charakteru. Pozemských záležitostí se spoluúčastnily i mimozemské civilizace a intenzita této jejich spoluúčasti a její charakter byly v různých epochách a v různých regionech různé. Posledních asi tři tisíce let je dominantou celosvětové historie biblický projekt ztročení lidstva jménem Boha nebo bez Boha (v jeho ateistické verzi), a veškerá faktologie dějin tohoto období je buď realizací biblického projektu, nebo snahou jeho realizaci čelit.

Odůvodnění průkaznosti této v krátkosti vyložené verze celosvětové historie je v následujících kapitolách hlavy 8.

Tato koncepce historické minulosti lidstva nebyla od začátku devadesátých let 20. století do současnosti oficiální historickou a sociologickou vědou uznána jako vědecký objev, který by vyvracel

¹ O existenci Boha viz kapitoly 3.5, 4.7.

² K tomu viz faktologie v knihách: I. Velikovskij – Světy v kolizi, Graham Hancock – Otisky božích prstů, v dílech Ericha von Dänikena.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

názory vytvořené dříve v rámci biblického projektu, ani jako hypotéza, o které by mohli v lůně oficiální vědy její přívrženci i protivníci veřejně debatovat.¹

Příčinou je, že byl po staletí v rámci biblického projektu pěstován vlastní historický mýtus, který dnes převládá ve dvou verzích: biblicko-kultovní a světsko-materialistické.

V první verzi je starozákonní kniha Genesis vědomě nebo neuvědoměle povyšována na první díl celosvětové historie.

Ve druhé verzi lidstvo vzniklo v biosféře planety samo od sebe nějakou „přirozenou cestou“, o jejíž podstatě ateistická věda vede spory již několik staletí.

V první verzi biblický projekt ztročení lidstva jménem Boha neexistuje a biblická věrouka je jakoby vyjádřením nevyzpytatelného, ale vždy ušlechtilého Božího Záměru, příznivě ovlivňujícího běh historie, která bude ukončena „posledním soudem“.

Ve druhé verzi, podle které „Bůh neexistuje“:

- se buď lidstvo vyvíjí „přirozeně historickou cestou“ na základě objektivních zákonitostí historického vývoje, které věda úplně nedokázala rozluštit (tento názor se nejvíce a nejdůsledněji rozvíjel v marxismu a ve školách z něho vycházejících), a „cíle vývoje“ lidstva a mravně-etický smysl historie a politiky jsou „naprogramovány“ přírodními zákony,
- nebo je historie hrou „slepé“ náhody a objektivně nemá žádný mravně-etický smysl a objektivně existující cíle vývoje nemohou existovat.

Díky tomu, že jsou obě verze ve všech jejich variantách omezeny tematicky a obsahově, a jejich existence je udržována uměle a cílevědomě jak psychologickou „setrvačností“ jejich přívrženců, tak i politickými pohlavary globálně-politického biblického projektu, naráží oficiální historická věda po dobu posledních několika století² neustále na různorodé zdroje (z těch výše vyjmenovaných), jejichž informace nemohou být interpretovány v rámci historického mýtu ani v jedné z obou jeho verzí podporovaných vědou.

¹ Což platí i pro další aspekty Koncepce sociální bezpečnosti.

² Od té doby, kdy se proměnila v odvětví profesionální činnosti a stala se jednou z veřejných institucí.

Jako následek se v míře nahromadění podobné „nesprávné“ faktologie objevují skandální (pro vědeckou oficiální veřejnost) díla typu Zakázaná archeologie, Doba kamenná byla docela jiná, práce A. T. Fomenka a G. V. Nosovského s odůvodněním „zkrácené chronologie“, knihy Zecharia Sitchina, knihy Imannuila Velikovského apod., ve kterých jsou na základě „mylných“ faktů odvozovány verze historie lidstva, regionů i epoch, které jsou alternativní k těm, které kultivuje oficiální věda o historii.

A tomuto procesu oficiální věda nedokáže čelit jinak než administrativními metodami a příslušnou kádrovou politikou, díky kterým nabírá a prosazuje ty, kteří patří mezi „hlupáky třetího typu“, a vyhání „hlupáky druhého typu“ (viz část 1.4).

Je pochopitelné, že šéfové *historické vědy jako veřejné instituce* mají své požadavky na každé z jejích specializovaných odvětví, které pracuje s různými historickými informacemi o minulosti, a že tyto požadavky mají máloco společného s hledáním vědecké pravdy, která je díky konceptuální podmíněnosti vědy obětována politice pokaždé, kdy v životě brání prosazování určité politiky, a to jak v regionálních, tak i v globálním měřítku. Jako jeden z nástrojů v této věci slouží vzájemná izolace specializovaných odvětví historické vědy, kdy například archeologové nesmí vědět to, co vědí archiváři a naopak a tak dále. A podle možností musí existovat co nejméně lidí, kteří mají adekvátní znalosti ze všech specializovaných odvětví historické vědy jako celku, a jsou schopni si vypracovat vlastní názor.

Budeme-li hovořit o úkolu odhalování skutečné historické minulosti a to jak v aspektech odhalování faktologie, tak i v aspektech odhalování algoritmiky vývoje / degradace společností a lidstva jako celku, a ne o úkolu historické vědy, kterým je podpora biblického projektu zotročení lidstva v mezích Božího dopuštění, tak v něm zvláštní roli hrají „mystické návyky“¹ a archeologie.

„Mystické návyky“ jsou především intuicí – jedná se o bezprostřední vnímání matrice možných stavů a cest přechodu Všemíru a jeho fragmentů (včetně lidstva) z jedněch stavů do

¹ Budeme jednoduše používat tento termín, aniž bychom zacházeli do podrobností o způsobu jejich fungování (tomu je věnována část 1 tohoto kurzu).

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

jiných. Tj. „mystické návyky“ umožňují bezprostřední vnímání algoritmiky vývoje / degradace společností a lidstva jako celku.

Archeologie je ve vztahu k „mystickým návykům“ především nástrojem k vystřízlivění pro poblázněné „mystiky“. Tj. archeologie je při odpovídající kultuře provedení vykopávek a datování nalezeného tím nejobjektivnějším prostředkem pro potvrzení údajů o minulosti, které byly získány z dříve vyjmenovaných možných zdrojů informací, nehledě na to, že ona sama je také zdrojem, který je občas schopen odhalit stránky historie, které byly před těmi či oněmi archeologickými nálezy zcela zapomenuty.

Je tedy zřejmé, že od archeologie není vyžadováno nic víc než:

- pečlivě provést vykopávky, aniž by je zničila¹ a přišla o artefakty minulosti;
- datovat nalezené památky minulosti pokud možno objektivně, což znamená, že je třeba rozvíjet především metody datování nezávislé na vytvořených historických mýtech.

Ale celkově není úkol odhalení důvěryhodné historické minulosti úkolem únosným pro jednoho člověka nebo nevelký kolektiv badatelů. Příčina tkví v tom, že je nutné najít a zhodnotit obrovské objemy informací vyplývajících z dříve vyjmenovaných zdrojů, a také přehodnotit dříve vytvořené verze historie.

Tento úkol nemůže být vyřešen na základě strukturálního způsobu řízení: vytvořit systemizaci pracovních pozic, vyčlenit financování, nabrat kádry, rozdat jim úkoly, kontrolovat jejich práci, a potom uznat výsledky jejich bádání za pravdivé nebo falešné na základě jakýchsi „demokratických“ nebo autoritářských postupů.

Tento úkol může být vyřešen pouze v rámci průběhu eggregoriálního procesu, do kterého se ze své vědomé iniciativy nebo neuvědoměle zapojí ti či oni historici (zda to budou amatéři či profesionálové, je jedno). Je možné se domnívat, že tento eggregoriální proces tak či onak probíhá odpradáвна, ale není dominantní, neboť v globální politice dominuje biblický projekt zotročení lidstva a školy historické vědy jsou prostřednictvím zednářství a různorodých „esoterických“ řádů pod kontrolou pohlavářů biblického projektu,

¹ Heinrich Schliemann aniž ji poznal, zničil tu Tróju, kterou hledal, když ji rozkopal skrz naskrz a za tu hledanou považoval rannější Tróju.

kterí nemají zájem na tom, aby se důvěryhodné znalosti o historii staly všeobecně dostupnými. Náš úkol tedy spočívá v tom, aby se tento svým charakterem egregoriální proces kolektivní vědecko-výzkumné činnosti ve všech úzce specializovaných odvětvích historické vědy a ve vědě o historii jako celku stal dominantním.

Kapitola 8.1 byla doplněna 15. října 2009.

8.2. Různé verze celosvětové historie

Jak již bylo vysvětleno v kapitole 8.1, je bohužel v dnešní době ve vztahu k *vědomostem o Historii* na místě použit termín „historický mýtus“, neboť nikdo z lidí si sám nepamatuje veškerou reálnou historii lidstva, a současná společnost je *specificky negramotná* a nedokáže bezchybně přečíst různorodé památky minulosti alespoň na té úrovni, na jaké dnes dokážeme číst knihy. Takže Historii známe z ústních podání, písemných kronik, *interpretací údajů z archeologických vykopávek, které se z větší části shodují s již vzniklými představami o minulosti* a zčásti, na základě „mystických“ prozření těch či oněch lidí, a také z odkazů některých lidí na reálná nebo domnělá svědectví mimozemšťanů.

Vzhledem k tomu, že zdaleka ne všem událostem, které měly vliv na další průběh historie, v minulosti jejich současníci věnovali pozornost a pochopili jejich význam, nemohlo být vše, co bylo z hlediska historie významné, předáno ústně, a ani se to neobjevilo v písemných kronikách; přitom archeologie zdaleka neobjevila všechno a zdaleka ne všechno, co se dostalo do zorného pole historické vědy, bylo *neznalými potomky* interpretováno adekvátně s ohledem na skutečnou realitu. Kromě toho si otázku metrologické průkaznosti historické vědy, kterou jsme rozebírali společně s otázkou o zajištění metrologické průkaznosti sociologie (kapitola 1.3), — *historici nikdy nepokládali, a proto ji také nikdy neřešily ani školy historické vědy, které měly největší vliv na formování představ o minulosti lidstva, států i národních kultur*. Je to jeden z následků skutečnosti, že gramotnost převážně většiny historiků by v otázkách *souvztažnosti zaprvé - metodologie poznání a tvořivosti a zadruhé - vědeckých výsledků* neměla být v absolutní většině případů tak žalostná. Příkladem jsou úvahy A. P. Butenka o souvztažnosti metodologie poznání a „koncepce sjednocující hlavní etapy

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

posuzované historické doby“, které jsme analyzovali z různých aspektů v kapitolách 5.13 a 8.1. *A přitom je gramotnost v otázkách metodologie poznání určující pro tvář jakékoliv vědy a její společenské užitečnosti.*

Z těchto příčin opravdu žijeme na základě spektra historických mýtů, a každá vědecká škola se přidržuje svého historického mýtu, pěstuje si ho a propaguje jako ten jediný pravdivý. Vládnoucí historické mýty se mění v průběhu samotného historického procesu, přičemž jako v případě *historie Ruského impéria – SSSR – postsovětských států, včetně Ruské Federace* – může výměna kulturních historických mýtů proběhnout dokonce nejednou během života jednoho pokolení.

Přitom jsou historické mýty úmyslně falšovány ve vztahu k reálným událostem ve prospěch politické konjunktury orientované buď na uspokojení samolibosti místní vládnoucí „elity“, nebo na uspokojení požadavků vítězů ve válce, ať už ta válka byla „studená“ nebo „horká“. A stane-li se historický mýtus vytvořený pod tlakem takovýchto politických okolností tím vládnoucím, je skutečnost jeho zfalšování časem pozapomenuta a většina lidí v davo-„elitářské“ společnosti ho vnímá jako nespornou historickou pravdu, čehož je příkladem *Pověst dávných let od Nestora* zcenzurovaná a upravená opatem Kyjevskopečerské lávry Silvestrem v době Vladimira Monomacha (1053 – 1125), jak o tom pojednává poznámka v kapitole 8.1. A to se děje po dobu celé nám známé historie lidstva – **stopy „vylepšování minulosti“ ve prospěch té či oné politické konjunktury jsou neustále odhalovány samotnými historiky v dějinách všech kultur.**

Díky této skutečnosti před námi historická věda současně civilizace vyvstává jako nejrespektovanější, nejprodejnější a nejycničtější větev „žurnalistiky“ v tom nejhorším slova smyslu.

Proto je jedna z neaktuálnějších otázek života společnosti našich dnů (a ne vědy o historii jako jedné z profesionálních oblastí) následující: *Který z množství různých historických mýtů má nejbliže k reálné historii? Nebo jsou všechny natolik neadekvátní, že je nutné vyvinout obrovské a pracné úsilí na rekonstrukci historické minulosti lidstva, bývalých regionálních civilizací i současnosti, stejně jako každého národa?*

Rozebereme si „kostru“ historického mýtu v různých verzích kultivovaného ateistickou (materialistickou) historickou vědou a vzdělávacím systémem všech „civilizovaných“ společností:

- současné lidstvo se v živočišném světě zrodilo samo od sebe,
- samostatně došlo do doby kamenné,
- první regionální civilizace vznikly přibližně před 5 – 7 tisíci lety,
- písemná historie začala přibližně před třemi tisíci lety, a díky ní se teď můžeme více či méně správně dozvědět všechno o minulosti regionálních civilizací i globální civilizace počínaje přibližně od poloviny prvního tisíciletí do současné éry.

A absolutní většině lidí musí pro jejich „civilizovaný život“ plně postačovat některá z verzí historie skládající se z nějakého souboru reálných a vymyšlených faktů naražených na tuto „kostru“ profesionálními historiky.

V devadesátých letech 20. století se aktivizovaly pokusy nahradit tento historický mýtus chronologicky kratší verzí jakoby důvěryhodně rekonstruované historie. A konkrétně v pracích matematiků Moskevské státní Lomonosovovy univerzity A. T. Fomenka a G. V. Nosovského¹ se na základě provedené statistické analýzy informací z kronik tvrdí, že kroniky jsou v tom hlavním důvěryhodné počínaje od 11. – 12. století našeho letopočtu, a veškerá starší historie je několikanásobně promíchaná středověká historie, kdy reální lidé středověké epochy vystupují pod jinými jmény a v jiné zeměpisné lokalizaci událostí, které se ve skutečnosti odehrály ve středověku.

Jak však bylo zmíněno v doslovu k hlavě 5 (kapitola 5.13):

Stačí jeden jediný fakt, který nezapadá do teorie (a právě tak do hypotézy), aby tato teorie (hypotéza) byla prohlášena za neprůkaznou v té podobě, v jaké byla vytvořena, a to buď zcela,

¹ O příčinách, na základě kterých není možné souhlasit s verzí historického mýtu A. T. Fomenka a G. V. Nosovského viz práce VP SSSR (1996) - Prozřetelnost není „algebra“.

Také poznamenejme, že A. T. Fomenko a G. V. Nosovskij nejsou v tématu chronologicky kratší verze historie lidstva žádnými průkopníky. Hlavní námitkou vůči většině zkrácených verzí historie je absence odpovědi na to, jak vypadala předhistorie současné globální civilizace.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

nebo v dříve přijaté oblasti jejího použití. To platí jak pro přírodní vědy a jejich aplikační odvětví, tak i pro humanitní vědy včetně historie.

A skutečně existuje množství faktů, které „nezapadají“ ani do jednoho z historických mýtů. Tak například známé ruiny starověkého města, kterým se dnes říká Mohendžodaro (což znamená pahorek mrtvých). Charakter jeho destrukce objevený archeologií vypovídá o tom, že město bylo zničeno něčím, co bylo svým účinkem analogické jadernému výbuchu:

«Archeologická expedice, která prováděla své vykopávky v prvních letech 20. století¹ u indického sídliště Mohendžodaro, objevila ruiny velkého starověkého města náležejícího civilizaci, která byla na světě jednou z nejrozvinutějších a existovala po dobu dvou tří tisíciletí. Hlavní záhada tohoto velkoměsta, na kterou vědci narazili, se však neváže k jeho rozkvětu, ale zániku.

Badatelé se pokoušeli vysvětlit, jak město „zemřelo“ a předkládali různé své hypotézy, které se však všechny rozsypaly jako domeček z karet: v ruinách domů nebyly nalezeny ani ty nejmenší příznaky řádění vodního živlu, nebyly tam početné mrtvoly lidí a zvířat, ani úlomky zbraní a stopy po plenění. Ani jedna z nalezených koster neměla poškození charakteristické při zranění bodnou či sečnou zbraní. Očividným bylo pouze jedno, že ke katastrofě došlo nenadále a netrvala dlouho.

Nakonec Angličan James Davenport² a Ital Enrico Vincenti³ přišli s ohromující hypotézou, když kategoricky prohlásili, že starověké město postihnul osud... Hirošimy a Nagasaki! Jinými slovy, starověké velkoměsto bylo zničeno jaderným výbuchem! Potvrzují to například kusy hlíny a zeleného skla (celé vrstvy!) roztroušené mezi ruinami. S největší pravděpodobností se písek a hlína vlivem vysoké teploty napřed roztavily, a potom v okamžení zase ztuhly. Stejně vrstvy zeleného skla je možné najít v poušti státu Nevada (USA) pokaždé po provedení jaderné zkoušky.

¹ Jiné zdroje jako dobu objevení tohoto zaniklého města uvádějí přesně rok: 1922 (<http://www.mystic-chel.ru/~ancient-india/mohendzho-daro.htm>).

² V jiných publikacích David Davenport.

³ V jiných publikacích Ettore Vincenti.

Od doby vykopávek v Mohendžodaru uplynulo celé století. Současná analýza ukázala, že fragmenty starověkého města byly roztaveny při kolosální teplotě minimálně 1500 °C. Badatelé také určili přesně vymezenou oblast epicentra, kde byly domy srovnány se zemí. Od středu k okrajům se intenzita destrukce postupně snižuje. A ještě jedna podrobnost: právě v oblasti Mohendžodara byly nalezeny desítky koster, jejichž radioaktivita převyšovala „normální“... 50 krát!

Mimochodem ve starověkém eposu Mahábhárata bylo zaznamenáno celkem dost vyprávění o podivné síle neznámé zbraně potvrzujících tuto více než hypotézu. Například v jedné z hlav se pojednává o náboji „šlehajícím jako oheň, ale bez dýmu“. Po jeho dopadu na zem „hluboká tma zakryla celou nebeskou klenbu“. Zvedly se uragány a smršť přinášející neštěstí a zkázu. Tisíce domácích i divokých zvířat a desítky tisíc lidí strašný výbuch proměnil v popel a rolníci, měšťané i vojáci se vrhali do vod řeky, aby ze sebe smyli otrávený prach...“» (<http://anomalia.kulichki.ru/text/831.htm>).

Poslední odstavec je obsahově identický s *popisem účinku ničících faktorů jaderného výbuchu a způsobů primární ochrany před jeho následky* uvedenými v každé současné učebnici civilní obrany či základů vojenství.

Ale Mohendžodaro není jediným místem, kde povrch země z neznámých důvodů vypadá stejně jako místa, kde současná civilizace prováděla pozemní jaderné výbuchy. Zůstává pouze otázkou, zda mezi sebou ve starověku bojovali pozemšťané, nebo byla vůči Zemi vedena agrese či odvetný úder mimozemské civilizace?

V každém případě jiný zdroj komentuje tento archeologický nález následovně:

«Badatelé se zaměřili na starověké indické kroniky - Kniha Dzaena, a našli v nich zajímavé vyprávění o mimozemských bytostech, které přiletěly na kovové lodi. Hosté žili společně s pozemšťany v míru, ale potom se tyto bytosti mezi sebou pohádaly a část se jich přestěhovala do jiného města. Tam si je obyvatelé zvolili svými vládci. Jejich vztahy se soukmenovci, které svého času opustili, se však potom ještě více vyostřily. Vládce mimozemšťanů nařídil vypustit na město „odpadlíků“ ohromné svítící kopí, které dosáhlo svého cíle a spálilo obyvatele a zničilo domy. Ti, kteří později vešli do tohoto města, onemocněli a zemřeli. Vládce sebral své vojáky, jejich ženy a

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

děti, všichni „nastoupili do lodí, které se jedna za druhou vnesly do nebe a odletěly...“ Mnozí v této legendě vidí obraz Mohendžodara zasaženého jaderným výbuchem. Ale to jsou jen fantazie.»

(<http://www.ufolog.ru/article.aspx?control=controls/article/article.ascx&uid=4739>).

Po tomto hodnocení v citované publikaci dále následuje daleko „realističtější“ verze zániku Mohendžodara:

«Odborníci na anomální jevy zavedli do svého slovníku nový pojem „černý blesk“. Jedná se o FChÚ¹, který je schopen existovat velice dlouho a vylučovat jedovaté plyny. Předpokladem je, že to právě tyto plyny udusily obyvatele protoindického města. FChÚ mohou vybuchovat podobně jako kulový blesk, a potom dochází k řetězové reakci výbuchů „sousedních útvarů“, při které se prudce zvyšuje teplota. Právě agresí velkého seskupení „černých blesků“ přívrženci této hypotézy vysvětlují roztavené kameny a kostry lidí v ulicích Mohendžodara...»

(<http://www.ufolog.ru/article.aspx?control=controls/article/article.ascx&uid=4739>).

Budeme-li ale souhlasit s touto verzí, že zánik Mohendžodara zavinila unikátní přírodní katastrofa, která v paměti lidstva nemá žádné analogy, nepočítáme-li biblický námět o zániku měst Sodoma a Gomora², který je ve všech převládajících verzích historických mýtů převážně interpretován jako neodůvodněný výmysl. Tak kdo alespoň jednou v životě viděl „černý blesk“, nebo o něm alespoň slyšel kromě z Písně o bouřliváku od A. M. Gorkého³ třeba od nějakých očitých svědků? ⁴ A tím spíše o celém seskupení „černých blesků“? Nebo

¹ „FChÚ“ — fyzikálně-chemický útvar (naše vysvětlení k citaci).

² Bible, Genesis, hlava 18, 19.

³ «Šedá širá mořská dálka. Vítr nad ní mraky shání. Nad vlnami i pod mraky bouřlivák se hrdě nese, nebem křížuje a letí, hrdě jako černý blesk...»

⁴ Jediný popis černého blesku, možná opravdu provedený na základě očitých svědků, který se povedlo na internetu najít, je uveden ve stejnojmenné povídce A. I. Kuprina, kterou napsal v roce 1912, a ve které je i zmínka o Gorkého „Bouřlivákovi černému blesku se podobajícímu“:

«Byla to jedna z těch strašných bouřek, které někdy propukají nad rozsáhlými nížinami. Nebe neozařovaly jednotlivé blesky, ono jejich mihotavým modrým, modravým a jasně bílým bleskem celé plápolalo a hrom

alespoň viděl jejich stopy? — A proto: co přesně jsou ve vztahu k příčinám zániku Mohendžodara fantazie: zda jaderný výbuch nebo útok „černých blesků“ – není otázkou právě jednoduchou...

Další zdroje informují o zániku města v obyčejné lokální válce a nezmiňují mimozemšťany ani stopy katastrofy, které nejsou interpretovatelné v tradiční verzi historie, a z toho plyne, že podle jejich verze válka probíhala bez použití jakékoli „zázračné zbraně“, ať už svým původem pozemské či mimozemské:

neumklal ani na chvíli. Zdálo se, že tam nahoře běsové hrají v kuželky sahající až do samotného nebe. S hluchým rachotem se tam kutálely jejich obrovité koule, stále bližší a hlasitější až najednou: bum řach, řítily se jedna přes druhou ty obří kuželky.

A potom jsem uviděl černý blesk. Díval jsem se, jak se od blesků chvěje na východě nebe, aniž by vůbec pohasínalo a celou tu dobu jakoby vybuchovalo a smršťovalo se, a najednou jsem v tom ohni plápolajícím modrém nebi nezvykle zřetelně uviděl okamžitý a oslepující černý blesk. A ihned zároveň s ním strašný úder hromu jakoby rozerval nebe a zemi na dvě poloviny a odhodil mě dolů, mezi hroudy. Když jsem se probral, uslyšel jsem za sebou třesoucí se slabý hlas Jakova.

— Milostpane, co to proboha bylo... Zahyneme, královno nebeská... Blesk... černý... panebože, panebože...

Sebral jsem poslední síly své vůle a tvrdě mu poručil:

— Vstávej. Jdeme. Přece tu nebudeme nocovat.

Och, byla to hrozná noc! Ty černé blesky ve mně vyvolávaly nevysvětlitelný zvířecí strach. Dosud si nedokážu vysvětlit příčiny toho jevu: bylo to únavou našich očí namožených nepřestávající hrou blesků po celém nebi, nebo to bylo zvláštním náhodným rozmístěním mraků, nebo to snad bylo příznačné pro tuto prokletou bažinatou kotlinu? Někdy jsem cítil, že každou chvíli přijdu o rozum a sebeovládání. Pamatuju si, že se mi pořád chtělo zavřísknout pronikavým zvířecím hlasem, jako vyplašenému zajíci. Kráčel jsem však neustále kupředu a jako vyplašené dítě drmolil nesouvislé a hloupé modlitby Bohu: „Milý Bože, dobrý, hodný Bože, zachraň mne, odpusť mi. Já už to nikdy neudělám.“» (http://az.lib.ru/k/kuprin_a_i/text_2090.shtml, s odkazem na vydání: A. I. Kuprin. Devítidílné sebrané spisy. 5. díl. M.: Umělecká literatura, 1972. str. 363 — 387).

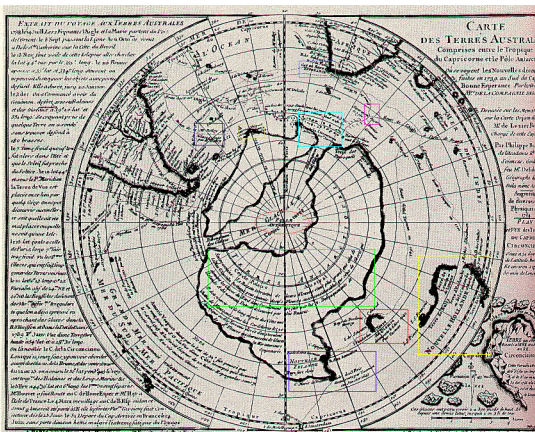
A jak je vidět z tohoto popisu, tak i v případě, že ty blesky byly opravdu černé, byly následky bouře popsané Kuprinem zanedbatelné v porovnání s následky katastrofické události, která postihla Mohendžodaro.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

«Podle pověsti žili vládci třech největších staroindických měst – Harappy, Mohendžodara a Kalibagana dlouhou dobu ve shodě a míru, dokud ten největší z nich ze své moci a bohatství nezpyšněl. Na jeho rozkaz byli vládci zbylých dvou měst surově zabiti a do údolí řeky Indu vstoupily nesváry a válka. *Ve výsledku bylo celé centrum Mohendžodara zničeno. V některých místech se na stěnách budov dosud uchovaly stopy po požáru»* (vyčlenili jsme v citaci kurzivou – tj. došlo tam při plenění dobytého města k obyčejnému požáru a zničen byl výlučně jeho střed, nestalo se tam tedy nic nezvyklého)

(<http://www.mystic-chel.ru/~ancient-india/mohendzodaro.htm>).

Uznejte, že tato informace se svým charakterem principiálně od těch ostatních liší: na základě těchto údajů tu není vůbec žádný předmět k diskusi o nějakých záhadách při zániku Mohendžodara.

Mapy Antarkidy podle publikace na webu <http://awakening1.narod.ru/reis.htm>: nahoře zleva — mapa Orontiusa Finaeuse (1532), nahoře zprava — mapa Filipa Busche (1739), dole vlevo — současná mapa.

Rozdíl v obrysech světadílů je způsoben různou orientací map (je to poznat z polohy jižních okrajů Ameriky, Afriky a ostrova Madagaskaru na krajích map), a kromě toho mohou mapy zachycovat různá stádia zalednění a změny konfigurace světadílů v důsledku geologických procesů – změna úrovně světového oceánu, zdvihy a poklesy tektonických desek.

Další fakt. Ve středověku existovaly mapy, na kterých byla zachycena Antarktida a břehy Severní a Jižní Ameriky. Z těchto map vyjmenujeme některé dnes nejvíce známé: mapa tureckého admirála Piriho Reise (1513), mapa Orontiusa Finaeuse (1532), mapa Mercatora (1569), mapa Filipa Busche (1739)¹. Přičemž na mapách Piriho Reise

¹ Pomocí internetových vyhledávačů je snadno možné najít weby s články o těchto mapách i s jejich reprodukcemi. Například zde: web časopisu Okolo světa — <http://www.vokrugsveta.com/S4/proshloe/piri.htm>; web časopisu Člověk bez hranic —

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

a Mercatora jsou mnohé oblasti Antarktidy vyobrazeny bez ledového příkrovu. V takovém stavu se Antarktida v paměti současného lidstva podle oficiální historie jeho civilizace nikdy nenacházela.

Současná civilizace lidstva sestavovala globální kartografickou mapu po dobu několika staletí až po vytvoření zmiňovaných map počínaje od epochy velkých zeměpisných objevů (od roku 1519, je-li to počítáno od začátku první plavby F. Magellana okolo světa). Břehy Antarktidy byly poprvé na mapu přeneseny na základě výsledků jejich faktického zaměřování v průběhu ruské expedice F. F. Bellingshausena a M. P. Lazareva v letech 1820 – 1821. Globální kartografická mapa byla sestavována celá čtyři století a byla dokončena v podstatě až v roce 1906, kdy norský polární badatel Roald Amundsen proplul z Atlantiku do Tichého oceánu přes průlivy souostroví na severu Kanady; zcela dokončena byla až v 70. letech 20. století po ukončení prvních programů systematického snímání povrchu Země z vesmíru SSSR a USA.

Navzdory tomu všemu, co je nám zcela spolehlivě známo, jsou na středověkých mapách velké vzdálenosti břehových linií Antarktidy, obou Amerik, Evropy i Afriky zobrazeny s odchylkou v délce, jejíž úroveň v současné civilizaci dokázal zajistit rozvoj chronometrie¹ a matematiky² až od osmdesátých let 18. století.

http://www.manwb.ru/articles/history/old_civil/pirireys_map_enigma;

[http://awakening1.narod.ru/reis.htm;](http://awakening1.narod.ru/reis.htm) <http://www.bibliotekar.ru/3karty.htm>
(všechny odkazy podle stavu v červnu 2008).

Pojednávají o tom také knihy: G. Hancocka – Stopy bohů. Hledání pramenů starobyklých civilizací (Moskva, Veče, 1997); Ericha von Dänikena – Vzpomínky na budoucnost (Moskva, EKSMO, 2004, přičemž jeho knihy vydané nakladatelstvím EKSMO obsahují množství barevných fotografií, které slova Ericha von Dänikena potvrzují).

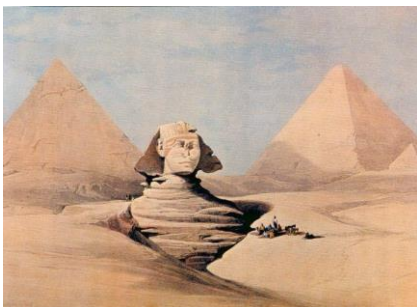
¹ Určování zeměpisných délek a rozdílů délek různých zeměpisných bodů je založeno na měření souřadnic objektů viditelných na obloze (v navigaci se pro tyto účely používá sextant) a porovnání místního času s časem nulového poledníku (je k tomu potřebný dostatečně přesný chronometr, který by při dlouhodobé plavbě ukazoval aktuální čas na nulovém poledníku). Což znamená, že čím větší je po dobu plavby odchylka chronometrů, tím větší je odchylka při určování zeměpisné délky.

² V současnosti používaný systém kartografických projekcí není možné používat bez dostatečně rozvinutého matematického aparátu.

Sfingu u Cheopsovy pyramidy v Egyptě datují historici-tradicionalisté společně s pyramidami na stáří maximálně pěti tisíc let. Její špatný stav historici vysvětlují větrnou erozí: jak foukal vítr, tak přinášel písek, který obrousil část materiálu, což vedlo společně se zvětráváním k jejímu poškození apod. Když však Sfingu prohlédl profesionální geolog, tak došel k závěru, že Sfinga byla dlouhodobě vystavena přívalům deště, a je poškozena vodní erozí způsobenou atmosférickými srážkami... Jenže v současné civilizaci Sfinga stojí na jednom z nejsušších míst planety, kde zřídka deště nemohly způsobit vodní erozi, která by po sobě zanechala hluboké svíslé rýhy a vlnité vodorovné žlábků, zatímco zvětrávání a větrná eroze zanechávají výlučně vodorovné stopy s ostrými okraji a vytváří tak podivuhodné útvary: skály v podobě hub, deštníků, postav apod. Kromě toho větší část své existence v epoše současné civilizace byla Sfinga div ne po uši celá zasypaná pískem¹ ...

¹ Jedna z legend říká, že o Sfinze současná civilizace nic nevěděla a objevila se v ní v hotové podobě poté, kdy se faraónovi Cheopsovi o ní zdálo, takže dal příkaz kopat na místě určeném v jeho snu. Při těchto vykopávkách byla Sfinga objevena a od té doby je egyptským symbolem.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Zleva nahoře – akvarel Davida Robertse datovaný do let 1838-1839.

*Zprava – fotografie ze současnosti:
horní – celkový pohled na danou lokalitu;
dolní – detailní záběr dešťové eroze na skalnatém masivu v blízkosti Sfingy.*

Ale to není všechno. Na fotografiích níže jsou zachyceny vzorky opracování kamenných bloků „starověkými Egypťany“. Jak se s podobnými vzorky slučují představy kultivované oficiální historickou vědou o tom, že starověcí Egypťané opracovávali kamenné bloky měděnými a kamennými nástroji, to ať už každý posoudí sám. Jenom nezkoušejte tvrdit, že tyto vzorky jsou mystifikací vyrobenou v současnosti až poté, kdy tyto stavby byly vystavěny pomocí technologií doby měděné.

Kromě toho řada památek egyptského starověku vyvolává dojem, že v jejich základech leží zbytky podstatně starších staveb vytvořených na základě technologií, které svou efektivitou a dokonalostí předčily nejen technologie doby měděné starověkého Egypta, ale i současné stavební technologie. (Podrobněji o tomto tématu viz kniha: A.

Základy sociologie

Skljarov – Civilizace starověkých egyptských bohů, Moskva, 2008, a také film Záhady starověkého Egypta).

Na výše uvedených fotografiích je vidět, že **hrubé** zdivo z drobného, **prakticky neopracovaného** kamene navazuje na konstrukci složenou z velkorozměrových kamenných bloků, které byly k sobě pečlivě napasovány: degradace technologií je vidět prostým okem.

A ještě tu máme ta „naleziště“ mamutů ve věčně zmrzlé půdě Sibíře, kde jsou mamuti promícháni s jižnější vegetací než je ta, která nyní v těchto zeměpisných šířkách roste; živočichové, kteří zahynuli ve velkém množství a jsou v geologických sedimentech nalézáni v kombinacích, se kterými se v obvyklém životě biocenóz nesetkáváme (na jednom místě a ve velkém množství dravci společně s býložravci, a navíc promíchání polámanými stromy), byli v některých místech zasypáni vrstvami vulkanického prachu nebo zaliti bahnem a velmi rychle zmrazeni ještě dříve, než se jejich rozervaná¹ nebo celá těla začala rozkládat. Datování jsou přibližně do jedenáctého tisíciletí před naším letopočtem.

Kromě nich:

«... po celé Jižní Americe byly nalezeny fosilie z doby ledové, kde jsou kostry vzájemně nesnášenlivých druhů živočichů (dravců a býložravců) chaoticky promíchány s lidskými kostmi. Neméně důležitou je kombinace (na dost rozsáhlých plochách) fosilií chaoticky promíchaných suchozemských a mořských

¹ Jen si představte, co je asi tak schopné roztrhnout na dvě poloviny „jako žízalu“ (nebo jako kousek toaletního papíru) živého mamuta.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

živočichů pohřbených v jedné geologické vrstvě.»¹

V Jižní Americe je jezero Titicaca. Je to slané jezero na hranici mezi Peru a Bolívií ve výšce 3 812 metrů nad hladinou moře a jeho hloubka dosahuje 272 metrů. V jezeru Titicaca se nalézá ostrov s dobře dochovanými zbytky starověkých staveb. Na dně jezera byly nalezeny ruiny kdysi zatopeného města. Podle názoru geologů bylo jezero kdysi součástí oceánu. Na jeho břehu byly nalezeny zbytky starověkého přístavu, ze kterého *po tomto jezeru není kam plout*, což nás přivádí k myšlence, že jezero „bylo vyneseno“ a stalo se vysokohorským jezerem až poté, kdy byl tento *původně oceánský* přístav postaven.

V Evropě se nalézá množství megalitických staveb z doby kamenné. Nebudeme-li posuzovat každou z nich zvlášť, ale všechny společně, tak zjistíme, že mnohé z nich jsou umístěny na přímých liniích táhnoucích se v délce stovek kilometrů přes celý světadíl: přes lesy, hory, jezera, bažiny a některé – přes Baltské moře a jeho zálivy. A různé linie tohoto druhu se protínají ve starověkém městě Delfy (takže z něj vlastně vycházejí v podobě paprsků) – sídle Delfské věštírny, v místě, kde se (podle mytologie) zjevoval bůh Apollón. — S ohledem na možnosti lovců a zemědělců prvobytně pospolné společnosti je tak přesné zeměpisné rozmístění takového množství objektů – „už poněkud příliš“² za předpokladu, že pro takové stavby je potřebná geodézie a kartografie rozvinutá na úrovni blízké té naší; a jestliže to všechno bylo reálně postaveno bez *geodézie a kartografie, jak je dnes chápeme*, tak všechno, co dnes věda interpretuje jako primitivní „dobu kamennou“, byla ve skutečnosti epocha kvalitativně jiné *duchovní kultury (celkové kultury smyslů a psychické činnosti)* umožňující řešit mnohé úkoly dnes neřešitelné inženýrskými metodami „organolepticky“, tj. prostřednictvím smyslových orgánů, a intelekt nebyl na úrovni vědomí využíván pro jejich řešení, ale pro nějaké jiné cíle.

Kromě toho je motivace právě takového zeměpisného rozmístění objektů z pozic současného světónázoru prostě nepochopitelná...

¹ Podrobněji viz kniha: G. Hancocka – Stopy bohů. Hledání pramenů starověkých civilizací, str. 204

² Viz Erich von Däniken - Doba kamenná byla docela jiná (Moskva, EKSMO, 2003).

A to celoevropské měřítko projektu není nic pro roztržité komunity prvobytně pospolných lovců, chovatelů dobytka a zemědělců, které žily, jak popisují učebnice dějepisu, každá na svém vymezeném teritoriu a pouze svými lokálními zájmy.

V aztécké civilizaci¹ existovalo město, jehož ruiny se dnes nacházejí na území současného velkoměsta Mexiko, a které současná věda zná pod názvem Teotihuacán. V *dispozičním plánu architektonických objektů* tohoto města byly odhaleny proporce vzdáleností od Slunce do planet Sluneční soustavy, a to včetně pásu asteroidů a Pluta². A to Koperník zveřejnil svou práci o Sluneční soustavě, v jejímž středu se nachází Slunce až v roce 1542, nedlouho před svou smrtí; Galileo sestrojil svůj dalekohled až v roce 1609 a do té doby o žádných asteroidech a tím spíše o „pásu asteroidů“ ve vědě nemohlo být ani řeči; a planeta Pluto byla dalekohledem objevena až v roce 1930 *na základě výpočtů provedených v roce 1915*. Aby dokázali v Teotihuacánu toto všechno postavit, museli mít tyto znalosti a urbanistický plán, a k tomu je zase potřebná určitá předhistorie rozvoje vědy a konkrétně astronomických pozorování, pokud samozřejmě vycházíme z vědecko-technického myšlení naší civilizace. Nebo to všechno, včetně znalostí o poloze Pluta a pásu asteroidů, bylo také získáno „organolepticky“³?

¹ Jedna z kultur předkolumbovské Ameriky, která byla zlikvidována španělskými konkvistadory v 16. století.

² Erich von Däniken – Den, kdy přišli bohové (Moskva, EKSMO, 2003).

³ Tj. bezprostředně na základě smyslových orgánů člověka: planeta Pluto je mimochodem v optickém rozsahu viditelnosti astronomickým objektem 15. hvězdné velikosti. Prostým okem jsou vidět objekty 6. a v lepším případě 7. hvězdné velikosti.

«Současné pojetí viditelné hvězdné velikosti je nastaveno tak, aby odpovídalo velikostem připisovaným hvězdám starověkým astronomem [Hipparchem](#) ve 2. století před n. l. Hipparchos rozdělil všechny hvězdy do šesti velikostí. Ty nejjasnější nazval hvězdami první velikosti a ty nejméně jasné hvězdami šesté velikosti. Všechny ostatní velikosti mezi tím rozdělil rovnoměrně mezi zbylé hvězdy.

V [Roce 1856](#) [N. Pogson](#) navrhnul formalizaci stupnice hvězdných velikostí. Viditelná hvězdná velikost se podle ní určuje na základě vzorce: $m = -2,5 \lg I + C$, kde I je [světelný tok](#) od objektu, C je konstanta.

→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Ale ani to ještě není všechno. Na území dnešního Súdánu žije kmen Dogonů, který (jak se má za to) dříve žil na území Mali. V roce 1946 s tímto kmenem pracovala francouzská etnografická expedice. Výsledky jejích výzkumů byly zveřejněny v roce 1951 v knize Súdánský siriusologický systém. Podstata té věci spočívá v tom, že tento kmen odpradávná ví, že opticky viditelný Sirius není samostatná hvězda, ale že se jedná o hvězdný systém. A astrofyzikální parametry hvězd, které tvoří tento systém a byly známy Dogonům, potvrdila astronomie současné civilizace až v 19. století a to pouze částečně. V 19. století byla potvrzena skutečnost existence Siria B – bílého trpaslíka, jehož doba oběhu je přibližně 50 let a udává rytmiku kultu Siria u Dogonů minimálně od 15. století, ne-li dříve. Ale mýty Dogonů zmiňují ještě jednu hvězdu ve hvězdném systému Siria – Emme Ja, která má také mít svou hvězdu souputnici. O existenci těchto hvězd, stejně jako o jejich neexistenci současná astronomie nic říci nedokáže¹. Získali také tyto znalosti Dogoni „organolepticky“ v daleké minulosti při vzdálenosti 8,5 světelných let mezi Sluneční soustavou a

Vzhledem k tomu, že je daná stupnice relativní, je její nultý bod (0^m) definován jako jasnost takové hvězdy, jejíž světelný tok se rovná 10^3 kvant/($\text{cm}^2 \cdot \text{s} \cdot \text{\AA}$) v zeleném spektru (stupnice UBV) nebo 10^6 kvant/($\text{cm}^2 \cdot \text{s} \cdot \text{\AA}$) v celém viditelném světelném rozsahu. Hvězda 0^m má za hranicemi zemské atmosféry intenzitu osvětlení $2,54 \cdot 10^{-6}$ luxů.

Stupnice hvězdných velikostí je [logaritmická](#), protože změna jasnosti o stejný násobek je vnímána jako stejná ([Weberův-Fechnerův zákon](#)). Kromě toho je ve vzorci znak [mínus](#), neboť Hipparchos navíc rozhodl, že velikost je tím *menší*, čím je hvězda *jasnější*.

Následující dvě vlastnosti pomáhají využívat viditelné hvězdné velikosti v praxi:

Zvýšení světelného toku 100 krát odpovídá snížení viditelné hvězdné velikosti přesně o 5 jednotek.

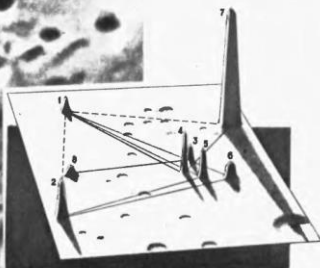
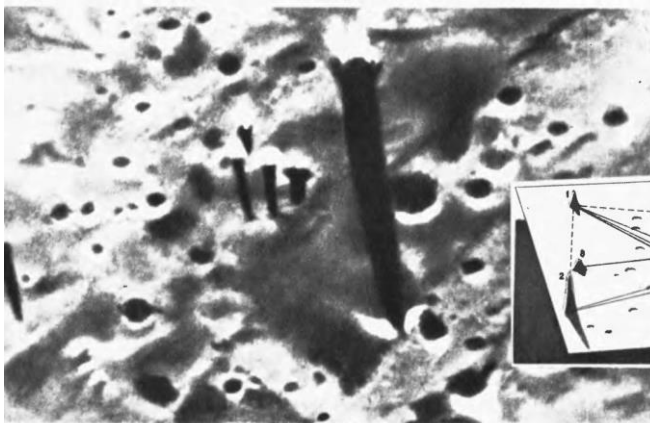
Snížení hvězdné velikosti o jednu jednotku znamená zvýšení světelného toku $10^{1/2,5}=2,512$ krát.

V současnosti je viditelná hvězdná velikost využívána nejen pro hvězdy, ale i pro jiné objekty jako jsou například [Měsíc](#), [Slunce](#) a [planety](#). Vzhledem k tomu, že mohou být jasnější než nejjasnější hvězda, může být jejich viditelná hvězdná veličina záporná.» (http://ru.wikipedia.org/wiki/Звёздная_величина).

¹ Erich von Däniken – Vzpomínky na budoucnost (Moskva, EKSMO, 2004).

systémem Siria? Jestliže však sami dokázali přijít k těmto vědomostem o Siriu, tak proč nevědí nic významnějšího o jiných vesmírných objektech alespoň v hranicích Sluneční soustavy? A jestliže získali tyto vědomosti ve starověku již v hotové podobě, tak od koho?

Nahlédněme teď do sovětského vědeckopopulárního časopisu *Technika mládeže* č. 5 z roku 1969. V článku *Ó, ten záhadný Měsíc* můžeme na str. 12 uvidět fotografii s komentářem, které uvádíme na následující straně. Pokud byla ta fotografie měsíčního povrchu komentovaná A. Abramovem skutečně pořízena americkým vesmírným aparátem *Lunar orbiter 2* a nejedná-li se o aprílový žertík NASA, tak to, co bylo na této fotografii zaznamenáno také do kultovního celosvětového mýtu „nezapadá“...

3. ОСТРОКОНЕЧНЫЕ ШПИЛИ НА ЛУНЕ?

Перед вами фотография лунной поверхности. Знакомые круги кратеров. Но что за остроконечные тем, длинные и покороче, перерезают отдельные части снимка? Самую большую из таин на земле мог бы отбрасывать высокий монументальный обелиск. Меньше (а всего их восемь) дают объекты правильной конической формы, размером приблизительно с крупную новгородскую вилку.

Эти предметы тем более удивительны, что расположены на сравнительно малой площади, всего 165 × 225 м. Снимок сделан 21 ноября 1966 года с высоты 48 км над поверхностью нашего естественного спутника и передан на Землю аппаратной американской станции «Лунар орбитер-2». На фото — равнинный участок в районе Моря Спокойствия на северо-востоке от центра Луны.

На будем гадать о происхождении восьми остроконечных шпиль, хотя ими заинтересовались даже археологи. Проведен геометрический анализ расположения необычных объектов. Его последовательный ход показан на схемах.

1. Общий план размещения объектов, которые пронумерованы цифрами от 1 до 8.

2. Шпили 1, 4, 7 дают прямоугольный треугольник, а шпили 1, 3, 8 — остроугольный с углом 45°.

3. Объекты 2, 1, 7 образуют прямоугольный треугольник; 1, 2, 5 — равносторонний.

4. Один равнобедренный треугольник образован вершинами 1, 6, 2. Медиана, проведенная из вершины 6, проходит через центр объекта 5.

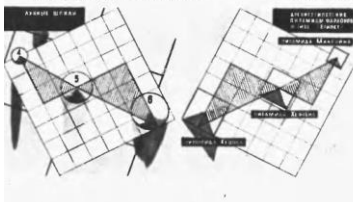
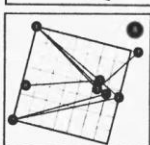
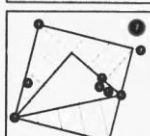
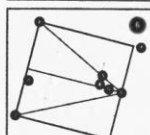
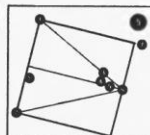
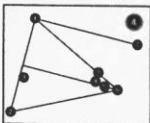
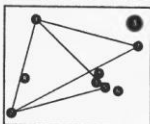
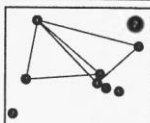
5. С использованием прямого угла, образованного шпилями 7, 1, 2, построен квадрат со стороной, равной расстоянию между объектами 1 и 2.

6. Большой квадрат разделен на 16 малых.

7. Использование точек деления на сторонах большого квадрата. Вся его площадь разделена на серию прямоугольных треугольников с отношениями катетов 1:1:2. В центре возник египетский треугольник с отношением сторон 3:4:5.

8. Та же площадь распланирована по древнеегипетской системе «кабак», то есть стола из 49 квадратов.

Любопытно вот что: план размещения лунных объектов 4, 5, 6 сходен с планом египетских пирамид, построенных фараонами Хеопсом, Хефреном и Микерном в Гизе — предместье Каира. Центры этих шпиль в системе «кабак» расположены (с точностью до зеркального отображения) так же, как и вершины трех знаменитых пирамид. На двух заклонительных схемах мы видим одинаковые египетские треугольники, хотя в одном случае они

выражают закон пирамид, а в другом — закон взаимного положения лунных шпиль. Случайное совпадение? Возможно... Но не слишком ли много случайностей?

А. АБРАМОВ, инженер

Text z předchozího obrázku:

3. ŠPIČATÉ ÚTVARY NA MĚSÍCI?

Máte před sebou fotografii měsíčního povrchu se známými kruhy kráterů. Ale co je to za špičaté stíny, které jsou delší i kratší a protínají jednotlivé části fotografie? Ten největší ze stínů by mohl na zem vrhat vysoký monumentální obelisk. Ty menší (kterých je osm) vrhají objekty pravidelného kuželovitého tvaru s rozměry přibližně velkého vánočního stromku.

Ty předměty jsou o to víc udivující, že jsou rozmístěny na srovnatelně malé ploše, pouze 165 x 225 m. Fotografie je z 21. listopadu 1966 a vyfocena byla z výšky 48 km nad povrchem naší přírodní družice. Na Zemi tento snímek zaslala aparatura americké stanice Lunar Orbiter-2. Na fotografii je zaznamenán rovinatý úsek z oblasti Moře klidu na severovýchod od středu Měsíce.

Nebudeme hádat, jaký je původ osmi špičatých objektů, přestože se o ně zajímají dokonce i archeologové. Provedeme geometrickou analýzu rozmístění těchto neobvyklých objektů. Posloupnost jejich kroků je znázorněna na schématech.

1. Celkové schéma rozmístění objektů, které jsou očíslovány od 1 do 8.
2. Útvary 1, 4, 7 tvoří pravouhlý trojúhelník a útvary 1, 3, 8 ostroúhlý trojúhelník s úhlem 45 stupňů.
3. Objekty 2, 1, 7 vytvářejí pravouhlý trojúhelník; 1, 2, 5 – rovnostranný trojúhelník.
4. Jeden rovnoramenný trojúhelník je tvořen vrcholy 1, 6, 2. Těžnice vedená z vrcholu 6 prochází středem objektu 5.
5. S využitím pravého úhlu tvořeného útvary 7, 1, 2 byl sestrojen čtverec s délkou strany rovnající se vzdálenosti mezi objekty 1 a 2.
6. Velký čtverec byl rozdělen na 16 malých.
7. S pomocí dělicích bodů na stranách velkého čtverce byla celá jeho plocha rozčleněna na řadu pravouhlých trojúhelníků s poměrem odvěsen 1:2. Ve středu vzniknul egyptský trojúhelník s poměrem stran 3:4:5.
8. Stejná plocha byla rozčleněna podle staroegyptského systému „abakus“, tedy na desku ze 49 čtverců.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

A co je na tom zajímavého? Schéma rozmístění měsíčních objektů 4, 5, 6 je shodné se schématem egyptských pyramid postavených faraóny Cheopsem, Chefrenem (Rachefem), Mykerinosem (Menkaurem) v Gíze, na předměstí Káhiry. Středy těchto útvarů jsou v systému „abakus“ rozvrženy (s přesností do zrcadlového odrazu) stejně, jako vrcholy těchto tří proslulých staveb. Na dvou závěrečných schématech vidíme stejné egyptské trojúhelníky, i když v jednom případě znázorňují zákon pyramid a ve druhém zákon vzájemné polohy měsíčních útvarů. Je to náhodná shoda? Možná... Ale není to trochu moc náhod najednou?

A. Abramov, inženýr

A na fotografii níže je oblast nacházející se v blízkosti hory Ararat na území dnešního Turecka. V dolní části snímku je vpravo od středu zachycen objekt, který je interpretován jako zkamennělé zbytky

Noemovy archy, v pozdějších dobách zanesené geologickými usazeninami, na základě skutečnosti, že v průběhu archeologických vykopávek byly v jejím okolí objeveny starobylé kamenné kotvy

odpovídající jejím rozměrům a v samotné arše byla nalezena konstrukce dřevěného trupu lodi, jejíž rozměry se blíží těm, které jsou uváděny v Bibli (Genesis, 6:15: «Délka archy bude tři sta loket, šířka padesát loket a výška třicet loket.» Což je přibližně 150, 25 a 15 metrů). Archa s takovými hlavními rozměry překonává všechny dřevěné lodi postavené současnou civilizací až do současné doby. Největší dřevěné plachetnice naší civilizace - třípalubové bitevní loď se 120 děly z poloviny 19. století, byly svými délkovými rozměry

přibližně dvakrát menší než tato archa a s přibližně 3 – 4 krát menším objemem svého trupu¹. Lodě větší než tato archa se objevily až v poslední třetině 19. století, kdy se začaly stavět z oceli. Svými rozměry je archa delší i širší než křižník Aurora, který je zakotven v Sankt Petěrburgu, a blíží se rozměrům takových lodí, jako jsou atomové ledoborce typu Arktika.

Nejsou-li na předešlé fotografii zbytky Noemovy archy, která k hoře Ararat připlula v době celosvětové potopy, tak vyvstává otázka: 1) kdo, 2) za jakým účelem a 3) jak — ještě ve starověku postavil *na tu dobu NEPŘÍMĚŘENĚ gigantickou* loď-maketu Noemovy archy v předhůří Araratu? A kde její stavitelé vzali několik tisíc tun dřeva, v jehož struktuře nejsou letokruhy?

O archeologických výzkumech tohoto objektu a jejich výsledcích viz weby:

http://nbad.narod.ru/na_find_2.htm; <http://www.ufo.obninsk.ru/noy.htm>.

Jedním z posledních nálezů nepříjemných pro oficiální historickou vědu jsou pyramidy v Bosně postavené z betonových bloků a pokryté vrstvou půdy, která se tam musela vytvářet minimálně 10 000 let (viz publikace na internetu: <http://worldmystery.ru/index/0->

¹ Třípalubové lodě měly tři kryté dělové paluby a čtvrtou horní palubu, kam se také daly umístit děla. Hlavní rozměry jedné z největších lodí námořnictva Ruského impéria, stodvacetidělové lodě nazvané Dvanáct apoštolů (která se začala stavět v roce 1838, na vodu byla spuštěna v roce 1841 a potopena byla v roce 1855 při obraně Sevastopolu): délka na čáře ponoru – 63,36 m, šířka na čáře ponoru – 18,14 m, ponor – 7,47 m, výška trupu ke hraně hrazení horní paluby v oblasti přední vaznice – okolo 17 m.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

509).

Fakta tohoto druhu – *a to jsou jenom ta nejznámější ze všech* – nezapadají do toho historického mýtu, který je nám předkládán a vyučuje se ve školách jako reálná historie lidstva a jeho národů.

V současné době fakta takového druhu v celé své šíři a různorodosti posloužily jako předpoklad k tomu, aby to nebyla historická věda jako odvětví činnosti a veřejná instituce, ale aby to byli osobně ti či oni badatelé, kteří nejsou vázáni mafiánsky-korporativní disciplínou *světového* „vědeckého společenství“ s jeho veřejně deklarovanými i neveřejnými zákazy vztahujícími se na problematiku bádání a závěry určitého charakteru, kteří by tato fakta interpretovali:

- Buď jako památky zásahu mimozemských civilizací do pozemských záležitostí¹.
- Nebo jako svědectví skutečnosti, že počátkem současné globální civilizace bylo ukončení nějaké katastrofy minimálně planetárního měřítka, která zlikvidovala předešlou globální civilizaci a její kulturu; následkem této katastrofy lidé zdivočeli, což v důsledku vedlo k počátkům doby kamenné; paralelně s ní však byla ve vztahu k těmto divochům zahájena i civilizátorská mise nepočtených nositelů předchozí vysoké kultury², kteří katastrofu přežili.

¹ Patří mezi ně: Erich von Däniken, jehož knihy byly vydávány v ruském jazyce v letech 1995 – 2000; bývalý scientolog Bernd von Wittenburg, autor knihy *Šach planetě Zemi* (Moskva, vydání *Novaja planeta*, 1997 – ve které tvrdí, že byla Země v dávnověku vystavena agresi mimozemské civilizace, po které je umožněno lidstvu přežít „s právy na úrovni rostlinstva“ v něčí „zahradě“).

Dříve, ještě v sovětských dobách, názor o účasti mimozemské civilizace v pozemských záležitostech dávnověku zastával vědec a spisovatel sci-fi Alexandr Petrovič Kazancev (1906 – 2002).

² Z těchto pozic se podívejte na mytologii starověkého Řecka: nesmrtelní *antropomorfní (lidem podobní)* „bozi“ žili odděleně od lidí, i když s nimi občas komunikovali a někdy došlo i na sexuální styky a mezi lidmi se objevily děti zplozené „nebešťany“. „Bozi“ a *titáni (předcházející pokolení „bohů“)* překonávali smrtelníky svými schopnostmi ovlivňovat svět a to i „mystickými“ prostředky. Bozi mezi sebou intrikovali, někdy do těchto intrik zatahovali i lidi a dokonce mezi sebou bojovali, což vedlo ke změně pokolení vládnoucích bohů a vládu nad světem převzali olympští bohové.

- Není vyloučeno, že se minulá civilizace, v oblasti ovládnutí vesmíru a rozvoje *techniky vůbec*, dostala k okamžiku svého zániku dále, než se to povedlo té nynější. Takže je možné, že kromě plovoucí archy (a možná že nejedné) v předzvěsti očekávané globální geofyzikální katastrofy vytvořila i nějaká vesmírná útočiště, a také útočiště typu jeskynních bunkrů¹. Možná byla i v kontaktu s mimozemskými civilizacemi; které nemusely vždy být jen mírumilovné.

Ale nebudeme-li zabíhat do sporů o podrobnosti, je obecný závěr následující:

- Historie současné civilizace začala poté, kdy přibližně před 13 000 lety skončila globální geofyzikální katastrofa, která podstatným způsobem změnila vzhled Země, byla důvodem zániku globální civilizace, která tu existovala před tou naší, a vymazala z paměti lidí její kulturu. Příčiny katastrofy a její průběh nejsou v současné době s jistotou známy.
- „Doba kamenná“ a předhistorie současné globální civilizace byla od samého počátku doprovázena civilizátorskou misí realizovanou těmi, kteří nejenže přežili globální katastrofu, ale uchovali si i znalosti a návyky, které jim umožnily iniciovat rozvoj kultury současné civilizace. Potvrzením jsou legendy mnohých starověkých národů vyprávějící o tom, jak v době jejich divoštství „bozi“ sešli z nebes, nebo vystoupili z moře, naučili je řemeslům a zemědělství, zřídili jim státnost a určitou dobu těmto národům i sami vládli.

— „Vládnoucí rasu“ minulé globální civilizace, která překonávala obyčejné smrtelníky délkou svého života, úrovní a kvalitou rozvoje kultury i charakteristickými ukazateli své fyziologie (*dokázali se delší dobu obejít bez jídla, regenerovat své orgány – o tom informuje legenda o Prométheovi*), — musela společnost prostých smrtelníků vnímat jako společenství „bohů“, kteří měli moc nad jejich životy.

¹ Takže ve starověkých kulturách současné civilizace bylo budování hrobek a jejich vybavování předměty denní potřeby, služebnictvem, zásobami potravin apod. vlastně odrazem „noosférické ozvěny“ – svého druhu egregoriálním „dozvukem“ reálné přípravy vládnoucí vrstvy minulé globální civilizace k tomu, aby při svém pobytu v bunkrech vybavených vším potřebným ve stavu „anabiózy“ přežila katastrofu a její následky, a nemusela svůj život v novém světě začínat „od nuly“. Jinou věcí je, že této „noosférické ozvěně“ byl současnou civilizací přiřknut jiný smysl – péče o životy mrtvých na „onom světě“.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Takže:

Věda o historii (samozřejmě je-li odvětvím určeným k poznávání Života a ne jedním z prostředků zombifikace obyvatelstva) nemá právo ignorovat fakta, archeologické památky a antropologické nálezy, které „nezapadají“ do historických mýtů, které předtím sama v minulosti stvořila, a kterými krmí všechny školáky a studenty, kteří o minulosti nic nevědí (kvůli svému věku). Je povinna nalézt jejich smysl, aby byla objektivní: to však musí napřed především uznat neprůkaznost svých kultovních historických mýtů, která je důsledkem jak její metrologické neprůkaznosti a metodologicko-poznávací negramotnosti, tak i podřízenosti historiků politické konjunktury projevující se vyhraněnou účelností jak s ohledem na „vylepšování minulosti“, tak i v otázkách nastavení budoucnosti. Pro začátek je však nutné přestat zamlčovat „nepohodlná“ fakta a archeologické nálezy, a dělat se to musí navzdory tomu, že se to někomu nemusí líbit a zničit to tradici, která je zdrojem obživy „vědeckého společenství“ v jednotlivých státech i na celém světě.

Na druhé straně většina lidí přijímá informace takového druhu, jejichž příklady jsou uvedeny v této kapitole lhostejně stylem: **„To jsou ale hovadiny: Antarktida na mapě z 16. století, tedy tři století předtím než ji objevil F. F. Bellingshausen a M. P. Lazarev. A co je nám na začátku 21. století do takové mapy? My musíme žít teď a „opravdově“: musíme získat své diplomy, „nadělat nějaké prachy“, pořídit si nějakou tu „káru“, „bejvák“, a potom jako všichni normální lidi chodit na fotbal, bavit se na různých zábavách a večírcích, jezdit na „dovču“ a nepřemýšlet pořád o nějakých starověkých koninách...“**

Jenže tito nevzdělání lidé, ani velice dobře sečtělí přívrženci kultovních historických mýtů, se při takovémto svém přístupu k faktům, které nás zavazují k odhalení skutečné historie lidstva, nezamýšlejí nad tím, co se může za takovým kultovním historickým mýtem v různých jeho podobách ukrývat.

Hlavní problém, který vzniká kvůli nedůvěryhodnosti historických znalostí, spočívá v tom, že je kult lživé historické „znalosti“ objektivně schopen stát se nástrojem zotročení všech, kteří ho přijmou za bernou minci. Tuto skutečnost však opět žádným způsobem nezkoumá tradiční

historická věda ani sociologie, které vznikly v kultuře Západní regionální civilizace 20. století a nahradily v postsovětském Rusku „marxisticko-leninskou“ ideologii.

Přitom:

Hlavní tezí stovky let tradičně kultivovaného **historického mýtu** ateistické vědy ve všech jeho podobách, na kterou však *čtenář učebnic dějepisu a populární literatury dotýkající se historických témat, musí přijít úplně sám, je teze o objektivně bezcílém a smysl postrádajícím průběhu globálního historického procesu, který není lidmi říditelný a stejně tak je pro ně předem nepředvídatelný.*

Názory popírající tuto tezi jsou ponechávány, aby upadly do zapomnění. Kdo si třeba dnes pamatuje, že ještě v roce 1871 anglický etnograf E. B. Tylor ve své knize Primitivní kultura (jedna z reedic a navíc zkrácená: Moskva, Politizdat, 1989, str. 21) vyslovil názor, že *«filozofie historie je v tom nejširším smyslu vysvětlením minulých a předpovědí budoucích jevů ve světovém životě člověka na základě obecných zákonů»?* V jaké z všeobecně zavedených učebnic dějepisu, sociologie či politologie je zformulován tento úkol? A jako důsledek jeho zamlčování a v mnohém zombifikujícího charakteru vzdělávání nepodnikají historicky vzniklé společenské vědy žádné kroky k jeho vyřešení.

V souladu s tezí o jakoby neřiditelném průběhu celosvětové historie je většina lidí přesvědčena, že řízení uvnitř společnosti má:

- chronologické hranice vymezeny maximálně dobou života jednoho pokolení; a se začátkem epochy, kdy jsou voleni vedoucí politici na základě formálně demokratických procedur, že má tyto chronologické hranice z větší části omezeny dobou jejich funkčních mandátů;
- a prostorové hranice – nejsou-li tím omezením státní hranice, jsou tyto předěly vymezeny prostorem za státními hranicemi, kde může být rozmístěna vojenská síla daného státu v době míru a *hlídkovat ve stavu plné bojovnosti.*

Za těmito chronologickými a zeměpisnými hranicemi probíhá v souladu s touto tezí všechno jakoby samo o sobě, bez jakéhokoliv cílevědomého vlivu těch či oněch sil působících uvnitř společnosti. Možnost řízení průběhu globálního historického procesu je

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

převládající historickou vědou odmítána bez jakéhokoliv zkoumání podstaty této věci. Jako vyjádření právě takového postoje vědy je v dříve¹ uvedeném úryvku u hesla „ZEDNÁŘSTVÍ“ ze Sovětského encyklopedického slovníku (1987) přímo uvedeno: «*Snahou zednářů bylo vytvořit tajnou celosvětovou organizaci s utopickým cílem mírového sjednocení lidstva v náboženském bratrském svazu.*»

V souladu s takto nastaveným oficiálním názorem vědy byli po celou dobu historie všichni ti, kteří ve společnosti razili názor o odpradávná řízeném průběhu globálního historického procesu zevnitř samotné společnosti buď zesměšňováni jako „blázni“, nebo pronásledováni. Ve vztahu ke zkoumání podstaty této problematiky platí zákazy: jak nevyřčené, které si ale ti, kteří jsou do něčeho „zasvěceni“ uvědomují, tak i hluboce psychologické, neuvědomělé.

A sociální normou chápání světa vnucovanou historickou vědou je stabilně zastávat názor, že:

- Celosvětová historie má charakter, který je lidmi neřiditelný a směřování jejího průběhu je neznámé...
- „Globalizace“ je historicky mladý jev, o kterém má smysl hovořit pouze ve vztahu k historickému období, které nezačíná dříve než v poslední čtvrtině 20. století.

Nakolik je však cíl „sjednotit lidstvo“ – utopickým – záleží na tom, jaké představy o řízení jako o univerzálním jevu má člověk, který se s tímto tvrzením střetne. Nemá-li žádnou představu o řízení, nebo jsou-li jeho představy o něm neadekvátní, tak se cíl „sjednotit lidstvo = řídit globální historický proces“ – v chápání světa takového subjektu jeví opravdu jako utopický, ale jsou-li jeho představy o řízení dostatečně rozvinuty, přestávají být cíl a prostředky jeho realizace utopií a stávají se *politickou realitou – a to jak historické minulosti, tak i současnosti a budoucnosti.*

Právě z toho důvodu, že *chápaní historie* je podmíněno chápáním **jevu řízení v jeho různých projevech**, předcházely v současném studijním kurzu osvětlení problematiky psychologie a výklad DVTR rozboru problematiky sociologie a otázek řízení v životě společnosti, v její historické minulosti, současnosti a perspektivě.

¹ Viz kapitola 1.3.

8.3. Globalizace: objektivita procesu a problematika subjektivismu při jeho řízení

Politologický termín „globalizace“ se opravdu objevil až v posledních letech 20. století, kdy ho začali brát na vědomí lidé zajímající se o politiku a ekonomiku. To právě v té době:

„Globalizací“ začali nazývat souhrn ekonomických a obecně kulturních jevů ovlivňujících historicky vzniklý způsob života a kulturu (včetně ekonomických zřízení) národů žijících v různých regionech planety tak, že dochází k jejich částečnému rozrušování a částečně je do nich integrována jakási – zatím pořád ještě se formující – globální kultura, která má v historické perspektivě sjednotit veškeré lidstvo.

Bude tato globální kultura pozitivní nebo negativní? To znamená, jaká přesně mravnost a etika bude jejím vyjádřením? Převládne v ní jeden jazyk, nebo bude vícejazyčná¹? – to zůstává zatím otázkou v mnohém otevřenou.

Přitom však pro většinu lidí používajících termín „globalizace“ *není jeho smysl přesně vymezen*, chápou jej intuitivně, neboť si vůbec nepokládají otázky typu: Jaký souhrn jevů tvoří proces globalizace? A jaké jsou mezi nimi vzájemné vazby? Takže odpovědi na ně se ani nemohou stát všeobecně známými.

A ve všech společnostech se najdou také takzvaní „antiglobalisté“, kterým se globalizace v její historicky existující podobě nelíbí a vystupují proti ní, aniž by se pokoušeli proniknout do podstaty tohoto jevu a odhalit jeho historii. Takže otázky globálního vzájemného prolínání různých národních kultur v *průběhu historie* „antiglobalisty“ vůbec nezajímají, neboť oni jednájí na základě svého přesvědčení, že *globalizace je bezvýhradně negativní*.

¹ V tom smyslu že každý člověk bude umět několik jazyků a bude využívat každý z nich v souladu s jeho maximálními výrazovými možnostmi v těch či oněch aplikovaných aspektech své činnosti.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Alternativu ke globalizaci tedy – ze svého hlediska – vidí v tom, že si všechny národy udrží svůj režim národní separace, izolacionalismu a zakonzervují své předchozí kultury. Jenže reálně se jedná o neuskutečnitelnou falešnou alternativu vyplývající z nepochopení globálního historického procesu. Přístup, jaký navrhuji „antiglobalisté“, je špatný a ve skutečnosti není alternativou *k historicky reálně probíhající globalizaci*¹. Problém je v tom, že:

Globalizace je objektivně vyvolána různorodou činností množství lidí sledujících své osobní a skupinové zájmy. A tyto zájmy ze své větší části vůbec nemají globální měřítko: po celou dobu trvání historie nemá absolutní většina lidí čas přemýšlet o osudech lidstva a ani to pro ně není příznačné, z čehož plyne, že nemají ani *myšlenky a ideje globálního významu, které by cílevědomě a uvědoměle uváděli do života*.

To, co se nyní nazývá „globalizací“, probíhalo i v minulosti, jenom to *nemělo svůj název* a nebylo to ve všedním životě společností ani v osobním životě většiny lidí tak markantní. Po dobu trvání celé nám známé historie civilizace současného lidstva vypadá „globalizace“ jako proces vzájemného prolínání národních kultur. V minulosti byla globalizace stimulována mezinárodním obchodem a dobovačnou politikou. V současné době je převážně bezprostředně stimulována technicko-technologickou integrací národních hospodářství různých států do jednotného světového hospodářství celého lidstva.

Ekonomická složka globalizace po celou dobu trvání historie dominuje nad ostatními jejími aspekty a představuje proces integrace *výrobních sil (obyvatelstva různých regionů planety a jejich zdrojů)* do jednotného hospodářského systému celého lidstva, takže ve výsledku je ve světě stále méně hospodářských jednotek izolovaných jak od tohoto systému jako celku, tak i od jeho jednotlivých fragmentů.

¹ Fakticky vzniká „internacionála antiglobalistů“, která koordinuje jejich protestní činnost ve všech státech světa, což znamená, že „antiglobalisté“ objektivně a nezávisle na jejich sebeprezentaci představují jednu z větví procesu globalizace.

Dochází přitom k unifikaci organizace řízení výrobních sil v různých regionech planety a ke standardizaci techniky, technologií a produkce v globálních měřítkách.

Války jsou po celou dobu historie současné globální civilizace z větší části podmíněny bezprostředně ekonomickými zájmy. I když samy o sobě jsou ekonomické zájmy důsledkem určitého vnímání a chápání světa. A kromě toho měly ideologické konstrukce v řadě případů za slovy o vysokých ideálech ukryt primitivní přání oloupit a zotročit sousedy, nebo od nich *vyčistit území, na kterém měli v úmyslu napříště se usadit sami agresori*¹. Avšak nezávisle na ideologickém zajištění a politickém konkrétnu té či oné historické epochy:

Integrace výrobních sil má objektivní charakter, neboť současné lidstvo ani žádná jednotlivá národní společnost (včetně reliktních primitivních kultur, které až do dnešních dnů uvízly v době kamenné) nemůže existovat bez nějakého systému výroby a přerozdělování produkce, a všichni lidé mají tak či onak zájem na tom, aby se jeho *efektivita zvyšovala a připadlo jim tak více produkce a ještě jim zbyl nějaký volný čas*. A jedním z prostředků zvyšování efektivity systému výroby a přerozdělování produkce je výměna výtěžků kultur různých národů ve všech jejich podobách.

To všechno dohromady znamená, že globalizace je proces v historii lidstva nevyhnutelný – objektivní: přerušit ho nebo zastavit jeho průběh může pouze další *globální katastrofa* – vojenská, technogenní nebo přírodní. Není produktem vůle těch či oněch „globalizátorů“, probíhá nezávisle na přání a vůli všech protivníků nebo přívrženců jakési obsahově nedefinované „povšechné globalizace“.

¹ Jen tak mimochodem zde poznamenáme, že takto vznikly USA, které si činí nárok na to, že to právě oni jsou celosvětovou lokomotivou demokracie, dodržování a ochrany práv člověka.

Stejný cíl, tedy „vyklizení území“, sleduje i staletý německý „nápor na východ“ (Drang nach Osten): ve starověku mnohé ze současných německých států obývali Slované. V průběhu tohoto náporu ti ze Slovanů, kteří nebyli zabiti a neutekli do jiných zemí, ve své většině přišli o svou národní kulturu a stali se z nich Němci.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Avšak objektivní nevyhnutelnost procesu globalizace neznamená, že nemůže být řízený, a že *historicky objektivně již dávno* podle něčí subjektivní svévole *řízen není*.

Kultura, to je souhrn veškerého informačně-algoritmického vybavení života lidí, které není předáváno od pokolení k pokolení v podobě hotové k použití prostřednictvím genetického mechanismu biologického druhu Člověk rozumný¹. Přitom je však kultura, která je dostatečně stabilní v návaznosti pokolení, jedním z faktorů, kterému se při střídání pokolení každá kulturně svébytná populace biologického druhu Člověk rozumný geneticky přizpůsobuje.

Každá společnost se určitým způsobem v součinnosti s okolní přírodou a sociálním prostředím samořídí. Po dosažení určité úrovně rozvoje kultury se ve společnosti určitými formami projeví koncepce jejího samořízení, *načež se poté koncepce organizace života společnosti stává faktorem určujícím další rozvoj kultury ve všech jejích aspektech*. A potom již účinkuje princip „**kultura je následkem i vyjádřením vládnoucí koncepce řízení**“, *jehož platnost se vztahuje i na vědu společnosti jako celek, a na historickou a sociální vědu - jmenovitě*.

Jak bylo zmíněno při rozebírání plné funkce řízení (kapitola 6.3), je stimulem pro zorganizování řízení objektivně existujících procesů a rozvíjení těch či oněch projektů tlak příslušných faktorů vyskytujících se v životě lidí na jejich psychiku. Z toho plyne, že v souladu s objektivitou procesu globalizace a jeho vlivem na život regionálních společností, a na lidi v těchto společnostech, musela v kultuře lidstva v průběhu historie nevyhnutelně mnohokrát vznikat potřeba řídit globalizaci jako objektivní jev *ve svých mravně podmíněných zájmech* nezávisle na tom, zda v dané kultuře takový pojem jako „globalizace“ existoval či ne: proces objektivně existuje a život lidí ovlivňuje.

Přitom je nutné poukázat na jednu okolnost.

Ve společnosti může být vyjádřena koncepce řízení, ale aby si společnost uvědomila její existenci právě jako koncepce řízení,

¹ To je definice.

musí umět aplikovat i nějakou verzi dostatečně všeobecné, ve smyslu univerzálnosti jejího použití, teorie řízení.

V opačném případě nemůže být koncepce řízení ve svém řídicím aspektu uvědoměle vnímána, i když jiné její aspekty mohou být vnímány více či méně adekvátně, a být i předpokladem existence řídicích aspektů: tj. jev společenského života může existovat, ale jednoznačně chápaná terminologie, která by ho popisovala, existovat nemusí.

To se může v mnohém týkat i otázky globalizace a organizace jejího řízení.

Ve své podstatě se otázka řízení průběhu globalizace skládá ze dvou věcí:

- Jejím prvním aspektem je vytýčení cílů ve vztahu k ukončení globalizace (vektor cílů v řízení globalizace udává určitý charakter kultury, která má v průběhu času sjednotit veškeré lidstvo).
- Její druhý aspekt je konceptuální a určuje způsoby a prostředky dosahování vytyčených cílů.

Teď se podíváme na konkrétní historii lidstva s cílem odhalit tu koncepci globalizace, na jejímž základě globální historický proces probíhá.

8.4. Koncepce řízení historicky reálné globalizace

Všichni jste asi něco slyšeli o desateru starozákonních přikázání a o Kristově Kázání na hoře. A mnozí žijí v přesvědčení, že zdrojem mravnosti a všeho, co v historii současné globální civilizace přináší dobro, je Bible. Samotnou Bibli jako takovou četl málokdo a ještě méně lidí ji při čtení porovnávalo s reálnou historií a aktuální politikou; a už vůbec nezmatelný počet lidí postavy z ní, autory textů a redaktory historicky vzniklého kánonu morálně *hodnotil z hlediska svědomí*.¹

¹ Kdysi M. Žvaněckij pronesl aforismus: „Svědomí je v mezích Bible, Bible je v mezích poznání“. Ale ve vztahu k většině obyvatelstva by bylo přesnější formulovat to jinak: „Svědomí je v mezích Bible, Bible je za hranicemi poznání“. Kromě toho je to přiznáním nesvobody, neboť
→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Čtete-li Bibli z pozic dialektické kultury poznání a porovnáváte obsah Bible s fakty, které jsou známy z historie, a aktuální politikou na základě Dostatečně všeobecné (ve smyslu univerzálnosti jejího použití) teorie řízení, tak zjistíte, že Bible je zdrojem ne-li všech, tak většiny těch nejtěžších útrap v životě současné lidské civilizace kvůli tomu, že její sociologická doktrína je prostředkem k zotročení lidstva nějakou menšinou ve jménu Boha.

Čtete v Bibli¹:

«Svému bratru nebudeš půjčovat na úrok, na žádný úrok (v kontextu – soukmenovci-židovi) ani za stříbro, ani za pokrm, ani za cokoli, co se půjčuje na úrok; cizinci (tj. nežidovi) na úrok dávej, aby ti hospodin, bůh tvůj (tj. ďábel, jestliže se podíváte na podstatu lichvářského parazitismu z hlediska svědomí: proto jsou také slova „hospodin“ a „bůh“ v tematickém výběru citací, který uvádíme všude psána malými písmeny) požehnal ve všem, k čemu přiložíš ruku svou na zemi, do které jdeš, abys ji ovládl» (to poslední se netýká jen starověku a země zaslíbené starověkým židům Palestiny, neboť to není převzato ze zprávy o dešifrování jediného svitku nalezeného při vykopávkách, ale ze současné, masově vydávané knihy, propagované všemi Církvemi a určitou částí „intelligence“ jako jediná pravda seslaná nám údajně Shora) - Deuteronomium, 23:19, 20. **«...a budeš půjčovat mnohým pronárodům a sám si půjčovat nebudeš [a budeš vládnout nad mnohými národy, a oni nad tebou**

SVOBODA - С-овестью ВО-дительство БО-гом Да-нное / S-svědomím VO-vedení BO-bohem Da-dané, což nemůže být realizováno, je-li svědomí ujařmeno Biblií.

¹ Zde i dále je Bible citovaná podle vydání Moskevského patriarchátu, vydaného s požehnáním patriarchy moskevského a celé Rusi Alexije II.: Bible. Knihy Písma svatého Starého a Nového zákona. V ruském překladu s paralelními odkazy. V hranatých závorkách je text, který v kánonu není uveden a byl obnoven v Synodálním překladu Bible do moderního ruského jazyka podle jejího překladu provedeného sedmdesáti mudrci z hebrejštiny do starořečtiny – Septuaginta – ve 3. století před n. l.; v kulatých závorkách jsou naše vysvětlivky k citacím.

vládnout nebudou].¹ *Hospodin [bůh tvůj] tě učiní hlavou a ne chvostem, budeš vždy stoupat výš a neklesneš níž, budeš-li poslouchat příkazy hospodina, svého boha, které ti dnes udílím, abys je bedlivě dodržoval, a neuchýlíš se od žádného ze slov, která vám dnes přikazují napravo ani nalevo tak, že bys následoval jiné bohy a sloužil jim.»* Deuteronomium, 28:12 — 14².
«Potom synové cizinců (tj. následující pokolení nežidů, jejichž předci u plemene lichvářů-souvěrců upadli do úmyslně nesplacitelných dluhů) *budou stavět hradby tvoje* (jako jsou dnes mnohé rodiny palestinských Arabů závislé na možnosti jezdit za výdělkem do Izraele) *a jejich králové ti budou k službám* (na jeden z nevydařených komplimentů na svou adresu: „Vy jste král židů“, odpověděl jeden z Rothschildů: „Já jsem žid králů“); *neboť ve svém rozlíčení jsem tě bil, ale ve své blahosklonnosti k tobě budu milostivý. Tvé brány budou neustále otevřené, nebudou zavírány ve dne ani v noci, aby k tobě přicházely pronárody se svým bohatstvím a přiváděly i své krále. Neboť pronárody a království, jež by ti nechtěly sloužit, zhynou, takové pronárody propadnou úplné zkáze.»* - *Izajáš, 60:10-12.*

Tato doktrína má od prvopočátku rasistický charakter:

«...nebudeme dávat své dcery národům cizozemským a jejich dcery nebudeme brát pro své syny.» (Nehemjáš, 10:30,31);
«země, do které vstupujete, abyste ji obsadili, je země znečištěná nečistotou cizozemských národů, jejich ohavnostmi, kterými ji ve své nečistotě naplnili. Proto

¹ Analogicky, Deuteronomium, 15:6: «... hospodin, tvůj bůh, ti požehná, jak řekl a ty budeš poskytovat půjčky mnohým pronárodům, ale sám si nebude vypůjčovat; a budeš ovládat mnohé pronárody, ale tebe neovládnu. »

² Verš v Deuteronomiu, 28:15, který je pokračováním tohoto textu, je ve své podstatě hrozbou: «Jestliže však nebudeš hospodina, svého boha, poslouchat a nebudeš bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy a nařízení, která ti dnes udílím, dopadnou na tebe všechna tato zlořečení». A dále následuje jejich výčet.

Všechno dohromady = sliby o povznesení do vládnoucí rasy + vydírání a teror ve vztahu k otrokům-nevolníkům biblického projektu, kteří si jakoby nepřejí stát se panstvem-otrokáři.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

nedávejte své dcery jejich synům a jejich dcery neberte pro své syny, a neusilujte NIKDY (vyčlenili jsme v citaci) o pokoj s nimi, abyste se na ní upevnili a užívali dobrých darů té země a navěky ji pro své syny podrobili.» (2. kniha Ezdráše, 8:80 – 82).

Výše uvedený výběr citátů z Bible – *podíváte-li se na něj z pohledu pojmového aparátu Dostatečně všeobecné teorie řízení* – je koncepcí řízení globalizace.

Hierarchie všech historicky vzniklých, takzvaných „křesťanských církví“, včetně hierarchie Pravoslaví v Rusku, trvají na božském původu této koncepce a kánon Nového zákona ji *bez jakéhokoliv opodstatnění* jménem Krista prohlašuje za Boží Záměr až do skonání věků dobrodiní přinášející:

«Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky¹. Nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona, dokud se všechno nestane», — Matouš, 5:17, 18.

Absolutní většina církevníků se vyhýbá diskusi o problematice vlivu Bible na historii v minulosti a politiku v současnosti. Nicméně někteří jednotlivci mezi církevními autoritami si podstatu projektu uvědomují. A konkrétně P. A. Florenskij končí svůj dopis V. V. Rozanovovi ze dne 26. října 1913 následujícími slovy:

«A tak je otázka naší záhuby otázkou osudem již dávno uváženou.

Slovanské potůčky se „neslíjí do ruského moře“, ani to moře „nevyschne“, ale vše bude zaplaveno šedou tekutou lavinou advokatury, která mimochodem přelije i Talmud a rituální vraždy.

A konec konců, ta otázka spočívá v jednom: **zda věříme Bibli nebo ne** (tučně jsme vyčlenili v citaci).

Zda věříme apoštolu Pavlovi nebo ne (tučně jsme vyčlenili v citaci). Izraeli byl dán boží slib, to je skutečnost a apoštol Pavel potvrzuje:

„Celý Izrael bude spasen“².

¹ „Zákon“ a „proroci“ – tak se v době Krista nazývalo to, co je nyní označováno jako Starý zákon.

² V Koránu je v této věci vysloveno jiné mínění.

Základy sociologie

Ne ten „duchovní“ Izrael, jak se utěšují duchovní seminaristé, bohužel ne ten duchovní. Apoštol Pavel jasně mluví o „příbuzných krve“ a potvrzuje nezrušitelnost všech předchozích božích slibů o vyvolenosti.

My jsme zde jen „tak“, mimochodem. To Izrael je jádrem světové historie.

Taková je Vyšší Vůle. Smíříme-li se s tím, budeme mít v duši radost poslední pokory. Budeme-li se vzpírat, odvrhneme právě to křesťanství, kvůli kterému jsme vedli spory s Izraelem, tj. opět nad námi Izrael bude mít navrch. Boží sliby jsou nepřenositelné. To my jsme „v té vymezené linii osídlení“¹ Božích předurčení, my a ne oni. To my jsme těmi Egypťany, okrádanými, mlácenými a mučenými; to my jsme těmi, „hlavami nemluvnat tříštěnými o kámen“, a přesně o tom sami proti sobě zpíváme v kostelech andělskými hlasy: „U řek babylónských, tam jsme sedávali s pláčem“. Máme jedinou útěchu:

<i>Хотя навек незримыми цепями Прикованы мы к здешним берегам, Но и тот круг должны свершить мы сами,</i>	<i>I když navěky neviditelnými řetězy každý z nás je k břehům zdejších přikován, i tak projít tím kruhem sami musíme,</i>
---	---

«A hle, Pán zkoušel Ibrahima (Abraháma – naše vysvětlení k citaci) slovy, a když on je splnil, řekl Pán: „Věřu tě učiním vůdcem pro lidi.“ I zeptal se: „A co potomstvo mé?“ Pravidl: „Úmluva Má je pro nespravedlivé neplatná.“ (súra 2:118 (124)).

¹ Linie osídlení – název administrativní hranice, za kterou měli židé v Ruském impériu zakázán trvalý pobyt. Existovala od roku 1791 do roku 1917. Výjimku měli v různé době kupci první gildy, vysokoškolsky vzdělaní lidé, registrované prostitutky, vysloužilí rekruti, karaimové (směr v judaismu popírající Talmud). Linie osídlení zahrnovala část území současného Polska, Litvy, Běloruska, Besarábie, Ukrajiny a Krymu.

V Krymu se výjimkou stal Sevastopol: ve třicátých letech 19. století poté, co v dluhové kabale židů-lichvářů uvízl velký podíl důstojníků Černomořské flotily, kteří si na břehu užívali na dluh (což je příklad do nebe volající neodpovědnosti, která žádnou čest šlechtě Ruského impéria nedělá) a námořnictvo tak prakticky přišlo o svou bojeschopnost, anuloval Mikuláš I. všechny dluhy (dluhové směnky byly zabaveny a zničeny), a přikázal, aby do 24 hodin bylo město od židů vyčištěno a zakázal jim vstup do Sevastopolu pod hrozbou trestu nucených prací. (Naše vysvětlení k citaci).

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Что боги совершить предначертили нам.

ten úkol vykonat boží předurčili nám.

My musíme sami projít tím kruhem své podřízenosti Izraeli! Možná že vy jste posledním Egyptanem a já posledním Řekem. A jako zvířata zahnaná do kouta se díváme na „triumf vítězů“. Dříve či později nás vezmou, nás zvířata, a dost možná poslední ze zvířat, a vypustí z nás krev pro své košer maso. Ale musíme být pokorní.

A ve skutečnosti, ať se na to díváte, jak chcete, vychází stále jedno a to samé. Starý zákon vypráví a neustále opakuje sliby o budoucí nadvládě nad světem. A komu? – židům. A Nový? Ten vůbec netvrdí, že by ta nadvláda měla teď přejít k nám, křesťanům, jenom nás vyzývá, abychom svůj kříž nesli trpělivě, a slibuje nám za to spásu. Jeden ten Zákon protiřečí druhému, ale ne proto, že oba říkají to samé, ale právě proto, že oba říkají něco jiného a to jiné je určeno různým osobám. A to je hluboká a základní nesrovnalost obou Zákonů, která se dá překlenout pouze vysokým žárem duchovního rozjímání, jako tomu bylo v případě apoštola Pavla, který nesnesitelně řeže a pálí naše neokřídlené a ochablé vědomí.» (Komentáře V.V. Rozanovova a odpovědi P. A. Florenského byly z citace vypuštěny. Uvedeno podle publikace na webu http://www.rusimperia.com/6_2004/vera1.html).

V daném případě je třeba poukázat na skutečnost, že P. A. Florenskij si pokládá otázky: „Věříme Bibli nebo ne?“, „Věříme apoštolu Pavlovi nebo ne?“. Pro něho znamenalo věřit Bibli a věřit Bohu jedno a to samé, i když se jedná o dvě rozdílné víry, které jsou také základem dvou různých náboženství a tím pádem také dvou různých způsobů života společnosti. Proto také ve svých úvahách bez jakékoliv jiné alternativy vychází pouze z kladné odpovědi na tyto otázky: on věří Bibli i apoštolu Pavlovi. Touto vírou zaměňuje svou víru Bohu, izoluje se od Něho Biblí, a proto si také ani nepřipouští možnost podvrhu a překroucení věrouky Jediného Zákona v historicky vzniklé Bibli. Toho Zákona, který byl svého času předán Mojžíšovi a Kristovi; a ze stejného důvodu nepovažuje za důležité seznámit se s Koránem a popřemýšlet o smyslu těch nesrovnalostí, kdy Korán popírá Bibli a tradice výkladu života na jejím základě, které vznikly v judaismu a ve všech větvích křesťanství v jejich historicky reálné podobě.

Tímto způsobem, uznáním svatosti Bible a díky přesvědčení, že Zjevení Shora v ní nebyla zkreslena, se rasově-„elitářská“ doktrína „Deutero-Izajáše“ (podle názvů výše citovaných starozákonních knih) stává vůdčí politickou doktrínou v kultuře biblické regionální civilizace a Nový zákon v jeho historicky vzniklé podobě programuje psychiku věřících církví založených jménem Krista a působících Jeho jménem k podřízení tomuto *projektu zotročení lidstva ve jménu Boha*:

«Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se chtěl s tebou soudit o košili, nech i svůj plášť.» Matouš, 5:39, 40. **«Nesudte, abyste nebyli souzeni.»** (tj. rozhodovat o tom, co je Dobro a co Zlo v konkrétních životních situacích nemáte právo, a proto se ničemu neprotivte) Matouš, 7:1.

To je konkrétní smysl Bible, a právě tímto smyslem je řízena celá biblická regionální civilizace. Všechno ostatní v sociální doktríně Bible jsou drobnosti a přidružené okolnosti. A toto je tedy koncepce globalizace cílevědomě uváděná do života po dobu přibližně tří tisíc let, počítáme-li, že exodus starověkých židů z Egypta do Sinajské pouště se odehrál ke konci druhého tisíciletí před naším letopočtem.

V podstatě je výše uvedený výběr citátů z Bible globálně-politickým projektem, který:

- **V jednom svém aspektu** předpokládá vykoupení planety se všemi, kteří ji obývají, a se vším jejich majetkem na základě rasově-mafiánského monopolu židů na mezinárodní a transnacionální lichvářství a vybudování globálního systému dluhového otroctví.

Toto tvrzení potřebuje vysvětlit. V termínech teorie her se *institut úročeného úvěru – lichvářství* – nazývá „hra s nenulovým součtem“¹. V kreditně-finančním systému díky úrokům vyhrává

¹ Hra s nenulovým součtem je termín z matematické disciplíny, která se nazývá „teorie her“.

Hra s nenulovým součtem je hra, jejíž princip je postaven takovým způsobem, že *nezávisle na strategii, kterou zvolí různí účastníci dané hry*, je výhra vždy jednoznačně a předem určena pouze pro jednoho z nich. Hry se mohou účastnit jak individuální hráči, tak i korporace. V případě, že jsou → → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

vždy korporace lichvářů-kreditorů jako celek, i když její jednotliví účastníci mohou prohrát a mimo ni může i někdo jiný finančně uspět, když uzavře výhodný obchod, nebo začne úspěšně podnikat díky úvěru, na základě kterého potom odevzdá podíl ze svých příjmů lichváři – *v takovém případě půjčenou částku a úroky z ní lichváři vrací konečný spotřebitel produkce, který je prostřednictvím řetězce transakcí koupě-prodeje propojen s lichvářem-kreditorem*; jestliže byznys, kterého se přímo **nebo zprostředkovaně** účastní půjčené peníze, nepřináší očekávaný zisk, lichvář stejně „to své“ i více dostane – *dlužník mu bude muset vrátit půjčenou částku včetně úroků, ale platit se to již nebude z kapsy konečného spotřebitele, ale z té jeho, a dost možná to povede i k tomu, že bude takto dlužník nucen rozloučit se i se svým dosavadním majetkem a sociálním postavením, které tento majetek podmiňuje*. Přitom:

- jsou úroky přičítané k výrobní ceně produkce hlavním generátorem růstu cen;
- kromě toho díky přečerpávání platební schopnosti ze společnosti do korporace lichvářů dochází k vytváření nedostatku peněžní zásoby ve vztahu k obchodnímu obratu při ohlášené ceně zboží, které se na trh dostane za *ceny navýšené v důsledku toho, že k výrobní ceně byly připočítány i úroky z půjčky*;
- úroky také vedou ke vzniku úmyslně nesplacitelného dluhu, který je určitým způsobem rozložen ve společnosti, čímž ničí koupěschopnou poptávku a brzdí odbyt produkce (v takových podmínkách je potom odbyt možný pouze na úkor snížení rentability „reálného sektoru“ ekonomiky a přitom společnosti,

účastníky hry korporace, je souhrnná výhra ve hře s nenulovým součtem určena pouze pro jednu z nich. Ovšem mezi účastníky, ze kterých se korporace skládá, mohou být i takoví, kteří prohrají a naopak mezi účastníky, ze kterých se skládají ostatní korporace, mohou být i takoví, kteří i při celkové prohře své korporace získají nějakou dílčí výhru. Tato okolnost může dobře krýt charakter hry jako hry s nenulovým součtem, jestliže hráči nevnímají hru a její algoritmiku jako celek, ale vidí pouze nějaké její fragmenty, které si nedokážou pospojovat dohromady.

jejichž produkce nejde na odbyt v potřebných objemech za ceny vyšší, než jsou ty výrobní, přicházejí o svou kapitalizaci, což může vést až k ukončení jejich činnosti);

- nedostatek peněžních zásob (ve vztahu k tomu množství, které je nezbytné pro zajištění obratu zboží za ohlášené ceny) a úmyslně nesplatitelný dluh jsou určitým způsobem rozloženy ve společnosti, a v souhrnu vyvíjejí tlak na psychiku těch lidí, kteří doufají, že své finanční a ekonomické problémy vyřeší prostřednictvím peněžní půjčky – tímto způsobem předešlé akty úrokového úvěrování stimulují braní nových půjček a ve výsledku se *nevratně* roztáčí ta neblaze proslulá „inflační spirála“ a rozšiřuje se dluhové otroctví, ve kterém lidé pracují na splacení úmyslně nesplatitelného dluhu.

Přitom, i když bezprostřední dlužníci tvoří ve společnosti menšinu, jsou nuceni za jejich dluhy platit všichni...

Všechno je to možné dokázat stroze matematicky na základě modelů meziodvětvové bilance výměny zboží a finanční výměny, jenže sociologická a ekonomická věda biblické civilizace se o tuto problematiku principiálně „nezajímá“...

- **A ve druhém svém aspektu** biblický projekt globalizace předpokládá likvidaci všech, kteří si nepřejí podřídit se mu, nebo se mu podvědomě-automatically podřídit nedokáží, a všem ostatním – kteří se mu podřídí – je přiděleno postavení otroků a rukojmích pohlavářů tohoto projektu.

V souladu s principy konstrukce biblického projektu řízení globalizace je transnacionální korporace lichvářů-kreditorů schopná (a přesněji – její pohlaváři) zaplatit jakkoliv monopolně vysokou cenu za všechno: ať už je to potřebná politika nebo vražda, či svržení neprodejných politiků, nemluvě už o koupi méně závažnějších věcí.

V čem je to lepší než hitlerismus? – O tom šířitelé víry biblických kultů a další „bibličtí humanisté“ mlčí, nebo upadají do hysterického stavu, jsou-li jim podobné otázky položeny, i když nepředpojatý člověk vidí principiální rozdíl pouze v jednom:

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

- Hitler se domníval, že „vládnoucí rasou“ se musí stát Němci (a přesněji potomci členů SS, kteří prošli kontrolou, zda odpovídají *rasově-„elitářským“ normám*) a začal svůj projekt prosazovat vojenskou silou (6. priorita zobecněných prostředků řízení / zbraní);
- a zakladatelé biblického projektu roli „vládnoucí rasy“ přiřkli starověkým židům a jejich potomkům, čímž je proměnili v tupý nástroj realizace projektu, a před hrubou vojenskou silou dali přednost principu *„kam nepronikne silné vojsko, dostane se osel naložený zlatem“* (4. priorita zobecněných prostředků řízení / zbraní, kterou absolutní většina lidí v současné kultuře nevnímá jako zbraň a prostředek řízení). A kromě toho zorganizovali systém „her s nenulovým součtem“ ve svůj prospěch na úrovních zobecněných prostředků řízení / zbraní třetí a vyšších priorit, o čemž budeme hovořit v kapitole 8.5.

Zůstat pod nadvládou biblické kultury znamená, že židé – *na základě toho, že Bible je údajně vyjádřením božího poselství a židé jsou údajně národem, přičemž na rozdíl od ostatních národů tím bohem vyvoleným (se všemi výsadami před ostatními lidmi z této skutečnosti vyplývajícími)* – nejen mohou, ale jsou přímo povinni dělat to, za co je odsuzován Hitler. Jenže skutečnost, že by výše uvedená sociologická doktrína Bible byla božího původu nebo alespoň bohulibá, není reálně v životě ničím objektivně potvrzována: názor o jejím údajně božském původu je pouze vyjádřením subjektivních názorů přívrženců této doktríny a jejich otroků-nevolníků.

A tvrdit, že ji jakoby Nový zákon zrušil, také není možné, neboť církev zastřešující se jménem Krista stejně jako dřív uznávají božský původ starozákonních textů, ve kterých je vyložena, a za dva tisíce let nebyly schopné vypracovat svou alternativní sociologickou doktrínu realizace globalizace.

Je to jeden z příkladů toho, jak biblické věrouky úmyslně a cílevědomě zavádějí dvojité mravně-etické standardy: na jedné straně je prohlašováno „nepokradeš“, a na druhé je hned implicitně protlačováno „pokradeš, ale formou mafiánsky-korporativního organizovaného lichvářství“; „nezabiješ“, a na druhé straně hned «pronárody a království, jež by ti nechtěly sloužit, zhynou, takové pronárody propadnou úplné zkáze», čímž je rozuměno „budou vyhlazeny“.

Tj. genocida je v Bibli předepsána a ospravedlněna, dopouštějí-li se jí židé nebo někdo jiný „pro blaho židů“, a ve své podstatě – kvůli dalšímu prosazování projektu v životě.

A dále jako důsledky již ve světském životě: jakýkoliv nacismus a o to více, je-li zaměřený na světovou nadvládu (tj. má svůj vlastní projekt globalizace) – je „špatný“ a židovský *internacismus* (nazývaný „*internacionalismem*“) – je „dobrý“. Tím spíše pak bez odpovědi zůstávají otázky: *Proč jedno je charakterizováno jako fašismus a druhé jako Boží Záměr, údajně nevyzpytatelný? A ve jménu čeho máme biblický fašismus před nějakým jiným konkurenčním fašismem bránit místo toho, abychom s fašismem ve všech jeho podobách skoncovali úplně? A proč se mnozí domnívají, že pravoslavná tradice je „dobrá“ a judaismus „špatný“, přestože výše uvedené texty úplně stejně za „svaté“ uznává vedení i věřící obou těchto konfesí?*

Tyto a analogické otázky jsou v historicky vzniklé politické kultuře obcházeny mlčením i v takových vědách jako je historie, sociologie, etika, politická ekonomie, ekonomické teorie v jejich oficiálních kultovních verzích. Je to důsledek skutečnosti, že kultura, včetně vědy, která se v ní rozvíjí, je podmíněna koncepcí organizace života společnosti, tuto koncepci obsluhuje a nesmí ji tedy podrývat.

Vzhledem k tomu, že v daném případě je kultura cíleně formována tak, aby odpovídala biblickému projektu dluhového zotročení lidstva, existuje ve vědě, která se v *této kultuře* rozvíjí, řada „zakázaných témat“, která jsou obcházena kvůli tomu, že objektivní způsob informování o nich je schopný skoncovat s biblickým globálně-politickým projektem.¹

Nicméně koncepce řízení globalizace reálně uskutečňovaná v historii je odhalena. V průběhu posledních tří tisíciletí je dominantou celosvětové historie, o které historická věda ve svých oficiálních i

¹ Roli, kterou celkově plní věda ve věci udržování davo-„elitarismu“ a při realizaci biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha, se konkrétně věnuje kapitola 10.6. Kromě toho jsou některá fakta týkající se tohoto tématu uváděna i v jiných kapitolách jako ilustrace při rozboru jiných otázek.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

neoficiálních kultovních verzích mlčí z výše uvedeného důvodu: věda jako odvětví činnosti vždy slouží koncepci řízení života společnosti; a při vědomém nebo nevědomém jednání těch či oněch zástupců vědy směřujícím proti koncepci, která panuje nad životem společnosti, jsou takoví vědci vytláčováni ze své profese a někdy i zbavováni života.

Kromě toho, že je odhalena biblická doktrína budování globálního systému dluhového otroctví dominantou celosvětové historie, je také jejím *invariantem* v tom smyslu, že principiální význam postrádá skutečnost:

- zda se biblický projekt zrodil ve starověkém Egyptě a starověcí židé do něj byli zataženi v průběhu své dvačtyřicetileté „anabáze“ po Sinajské poušti, jak o jejich genezi informuje biblický historický mýtus;
- nebo se starověcí židé potulovali někde v oblastech severní Itálie a Švýcarska, jak se domnívají A. T. Fomenko a G. V. Nosovskij a další přívrženci jejich „nové chronologie“;
- nebo starověcí židé vůbec neexistovali, jak na tom trvají někteří historici-netraditionalisté¹, a v průběhu historie se „židy“

¹ «Profesor Telavivské univerzity, historik Šlomo Sand tvrdí, že takový národ jako Židé neexistuje a vyhnání Židů z historické vlasti není nic víc než mýtus pro ospravedlnění vytvoření státu Izrael.

Historik ve své knize „Kdy a jak jste se stali židy“ píše, že jako takový židovský národ neexistoval, že existovaly pouze skupiny lidí vyznávajících judaismus.

Sand také tvrdí, že vyhnání židů je fikcí. Vysvětluje, že se Římané v podstatě neuchylovali k vyhánění poražených národů a s příchodem Arabů, podle jeho slov, větší část židů přijala islám a asimilovala se do společnosti. Uzavírá to tím, že současní Palestinci jsou potomky právě těch asimilovaných židů.

Sand nepopírá migraci židů do Babylonu, ale tvrdí, že ve většině případů byla dobrovolná.

Historik také přišel k rozporuplnému závěru, že židé šířili své náboženství mezi sousedy, což dokládá citátem z knihy Ester. Sand také cituje výzkumy, které byly dříve v Izraeli prováděny, ale nebyly uznány za hodné veřejné diskuse. Podrobně popisuje židovské království na jihu Arabského poloostrova a židovské barbary v Severní Africe. Podle jeho názoru se židovská komunita, která vznikla ve Španělsku (sefardové), skládala z Arabů, kteří přijali judaismus a dobyli Španělsko, když porazili křesťanské Evropany.

→ → →

s *spovolením pohlavárů projektu* stávají ti či oni jedinci nebo sociální skupiny, jejichž *agresivně-parazitické sklony* odpovídají liteře a duchu biblického projektu;

- nebo biblický projekt vzniknul v historii lidstva nějakým jiným způsobem (například ho zorganizovala nějaká mimozemská civilizace s cílem rozvrátit a zablokovat rozvoj lidstva).

Nezávisle na tom, kdo přesně a kdy ho vymyslel, kde a kdy ho začal zavádět do kultury lidstva a do politické praxe, je biblický projekt invariantem historie v tom smyslu, že jeho podstata je neměnná, zůstává sám sebou, a jak přesně je v každé konkrétní epoše formován kontingent „bohem vyvolených“ židů, to jsou historické podrobnosti, které nemají vliv na cíle a podstatu tohoto projektu a na praxi jeho uvádění do života.

Profesionální historici, sociologové a političtí analytici na celém světě, a to dokonce ani v době nastolení a nadvlády otevřeně ateistické kultury v SSSR, tento projekt z nějakých partikulárních příčin¹ neodhalili, což je objektivním projevem skutečnosti, že historicky vzniklá historická věda, sociologie a politologie pracují na uvádění tohoto projektu do života. Přestože:

Ve skutečně svobodných společnostech, které žijí na základě diktátu svědomí, je odhalování projektů tohoto druhu a jejich následků, vypracovávání a uvádění do života efektivních alternativ - HLAVNÍM ÚKOLEM sociologie, historické vědy a politologie.

Aškenázové jsou podle názoru vědce potomky Chazarské říše, kteří se dostali na sever. Sand zdůrazňuje, že jidiš je směsí chazarského nářečí, které si sebou přinesli kupci, a němčiny.

Existence komunit vyznávajících judaismus mezi všemi rasami a na všech kontinentech přivedla Sanda k myšlence, že větší část obecně uznávaných historických pravd o historii židovského národa je výmyslem zakladatelů sionismu, kteří vymysleli celou řadu dogmat hraničících s rasistickými tezemi.

Izrael se musí vzdát formulace „Židovský demokratický stát“ a stát se státem všech, uzavírá tento vědec.» (<http://club.foto.ru/forum/7/325062>).

¹ Obecná příčina byla uvedena dříve, je jí konceptuální podmíněnost vědy: věda obsluhuje koncepci řízení, pod jejíž nadvládou se společnost nachází.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Příčemž o to, *aby* ve vztahu k marxistickému chápání světa *biblický projekt ztročení lidstva nebyl odhalen a průběh globálního historického procesu vypadal jako neřízený*, se soudě podle všeho, postaral sám K. Marx. Ve svém článku K židovské otázce (z roku 1843, kde je jeho polemika s Bruno Bauerem o cestách emancipace¹ hebrejců² do společnosti) právě K. Marx fakticky ustavil pro marxisty nevyřčený zákaz studia Bible a jejího vlivu na lidskou psychiku, a prostřednictvím psychiky na politickou praxi a historii, která je zosobněním tohoto vlivu: **«Nehledejme tajemství hebrejce v jeho náboženství, hledejme tajemství náboženství ve skutečném hebrejci»**. A dále K. Marx pokračuje (vysvětlení v odkazech označených jako „— Red.“, jsou uváděna podle citované publikace, ostatní vysvětlivky a poznámky jsou naše):

«Jaký je světský základ hebrejství? *Praktická potřeba, chamtivost.*

Jaký je hebrejcův světský kult? *Kšeftaření*. Kdo je jeho pozemským bohem? *Peníze*.

V takovém případě by však emancipace od *kšeftaření a peněz* a tedy od praktického, reálného hebrejství, byla sebeemancipací naší doby.

Organizace společnosti, která by odstranila předpoklady ke kšeftaření, a tím pádem tedy také možnost kšeftaření, taková organizace společnosti by znemožnila existenci hebrejce. Jeho náboženské vědomí by se rozplynulo ve skutečném životodárném ovzduší společnosti jako tklivá mlha. Na druhé straně, uzná-li hebrejec tuto svoji *praktickou* podstatu za ničemnou a bude usilovat o její uprázdňení, osvobodí se

¹ Emancipace:

1. Osvobození se z jakékoliv závislosti.
2. Zrovnoprávnění.

² Pozn. překl. Slova *hebrejec, hebrejství, hebrejský* jsou zde použity *schválně s ohledem na další kontext, kdy je výslovně poukazováno na to, že v ruském překladu bylo použito slovo hebrejec, hebrejství, hebrejský místo slova žid, židovství, židovský*. Jinak je obvyklé z ruštiny slovo *еврей, еврейство, еврейскую* překládat jako *žid, židovství, židovský* neboť tyto výrazy jsou v češtině obvyklejší. Název článku K. Marxe je pak ponechán v podobě, na základě které je ho možné dohledat např. na internetu, tedy „K židovské otázce“.

z rámce svého předchozího vývoje, a bude usilovat o věc *lidské* emancipace vůbec a bojovat proti *meznímu praktickému* výrazu lidského sebeodcizení.

A tak odhalujeme v hebrejství projev všeobecného *současného antisociálního* elementu, který dosáhl svého nynějšího stupně v důsledku dějinného vývoje, o nějž se hebrejci v tomto špatném ohledu horlivě přičiňovali; tento element dosáhl své nynější výše, výše, na které se musí nezbytně rozpadnout.

Emancipace hebrejců je ve svém konečném významu emancipací lidstva od *hebrejství*¹. Hebrejec se již po hebrejsku emancipoval.

¹ Marx má na mysli emancipaci lidstva od kšeftaření, od moci peněz. Užítí slova „židovství“ («Judentum») ve smyslu kšeftaření se u Marxe pojí s tím, že v němčině se slovo „Jude“ kromě svého základního významu – „hebrejec“, „žid“, používalo také ve smyslu „lichvář“, „kšeftař“. — *Red.*

Dále následuje naše doplnění ke komentáři „— *Red.*“. V minulosti se v ruském jazyce ve stejném významu používalo nyní „politicky nekorektní“ slovo – „žid“ a slova od něho odvozená: viz Výkladový slovník živého velkoruského jazyka od V. I. Dala – v těch vydáních, kde heslo „ŽID“ nebylo v poststalinových dobách sovětskými a postsovětskými cenzory odstraněno:

«**Žid, židák, žid'ák** m. **židovka** nebo **žid'ačka** ž., **židovče, židovstvo** s., význ. lakomec, chamtivec, hrabivý kupec. Hebrejče, neviděl jsi tu někde žida? – takto dráždí židy. Na každého laika po sedmi žid'ácích. Žij, jako bys byl bratr a obchoduj jako bys byl žid. Žid pokřtěný, nepřítel smířený jako vlk nakrmený. Původem šlechtic a chováním žid'ák. Mužik byl stvořen jako stodola a tvrdý jako žid'ák. Vyprovodila muže do humen, buď ty židáku sbohem! Na pokoji nech čerte naše pány a vy židé zase samaritány.

Židomor m. **židomorka** ž. Židovská duše nebo hrabivý kupec. **Židovat, židomornít, židomořit**, žít a chovat se jako židomor, skrblit; nechat si pro groš koleno vrtat, vymáhat vše do kopějky, šidit apod.

Žid'ákovat, žid'ákovat se, nadávat někomu do židů. **Židovstvo** nebo **židovství**, židovský zákon, hov. **židačít**, uplatňovat židovský zákon. Kacířství židačících nebo subotníků. **Židovská smůla**, asphalt, dehet, zkamenělá, mineralizovaná fosilní pryskyřice. **Mochyně židovská**, rostlina *Physalis alkekengi*. (...) Slobožani (vjatsk.) židokopové, hledali peníze v židovských hrobech.»

Ve Slovníku V. I. Dala, vydání z roku 1955 a v následujících vydáních stereotypně vycházejících z tohoto vydání (1981 a další) toto heslo není.

→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

„Hebrejec, který je například ve Vídni pouze trpěn, určuje svou peněžní mocí osudy celé říše. Hebrejec, který je možná v tom nejmenším ze všech německých státeků¹ bezprávný, rozhoduje o osudu Evropy. Zatímco korporace a cechy hebrejce nepřijímají nebo mu dosud nejsou nakloněny, vysmívá se průmysl opovázlivě svéhlavosti středověkých institucí“ (B. Bauer, Židovská otázka, str. 114).

A to není ojedinělý fakt. Hebrejec se emancipoval po hebrejsky, a to nejen tím, že si přivlastnil moc nad penězi, ale také tím, že se skrže něj i nezávisle na něm² peníze staly světovou mocností a praktický hebrejský duch se stal praktickým duchem křesťanských národů. Hebrejci se emancipovali do té míry, do jaké se křesťané stali hebrejci.

„Zbožný a politicky svobodný obyvatel Nové Anglie“, říká například plukovník Hamilton, „je jakýmsi *Láokoónem*³, který se

Důkazem jeho odstranění je menší počet řádků a menší hustota typografického textu na stránce, kde chybí.

V souladu s touto osobitostí smyslové zátěže slova „Jude“ v němčině by v překladu tohoto Marxova článku do ruštiny mělo být místo slova „hebrejec“/«еврей» a slov od něj odvozených použito v mnohých místech (v souladu se smyslovým kontextem) slovo „žid“ a slova od něj odvozená. Touto záměnou by se jen zvýšila kvalita překladu, neboť v takovém případě by neobviňoval z *židačení* paušálně všechny hebrejce bez výjimky: přesvědčte se o tom sami, stačí si přečíst ten text ještě jednou s příslušnou záměnou.

¹ V roce 1843, kdy K. Marx napsal tento článek, ještě jednotné Německo neexistovalo. Na jeho území bylo množství polofeudálních, etnicky německých států. Německé impérium bylo vyhlášeno 18. ledna 1871 ve Versailles při obléhání Paříže pruskou armádou v průběhu francouzsko-pruské války.

² Formulací „skrže ně i nezávisle na nich“ se rozumí, že hebrejství nad sebou nemá moc, že je pouze nástrojem, prostřednictvím kterého bylo dosaženo popisovaných výsledků.

³ Láokoón — žrec v Tróji. V konečné fázi Trojské války (12. st. před n.l.) varoval Trójany, kteří chtěli rozbít městskou bránu, aby mohli do města přitáhnout dřevěného koně, ve kterém se ukrývali vybraní bojovníci Achájů, takový „specnaz“. Na příkaz „bohů“, kteří ve válce „stáli na straně“ Achájů, z moře vyplavali dva obrovští hadi, kteří ovinuli a udusili Láokoóna i jeho syny, což si Trójané vyložili jako znamení shůry, aby bránu Tróje zničili a vtáhli do města dřevěného koně s nepřátelskými bojovníky, kteří v něm byli ukryti. A kam dala oči „trojská celnice“? – To zůstává otevřenou otázkou...

ani v nejmenším nesnaží osvobodit od hadů, kteří ho ovinuli a svírají. Jejich modlou je *Mamon*¹, ke kterému se modlí nejen svými ústy, nýbrž i všemi silami svého těla a duše. Země není v jejich očích nic jiného než burza, a oni jsou přesvědčeni, že jejich jediným posláním zde na zemi je zbohatnout víc než jejich sousedé. Kšeftaření opanovalo všechny jejich myšlenky a čachrovat hned s tím, hned s oním je pro ně jediným osvěžením. Na cestách si nosí, abychom tak řekli, na zádech svůj krám nebo svou kancelář a nemluví o ničem jiném než o úrocích a o zisku. Zanechají-li na okamžik vlastních obchodů, pak jen proto, aby vyčenichali, jaké obchody dělají druzí.“

A nejen to, praktická nadvláda hebrejství nad křesťanským světem nabyla v Severní Americe svého nedvojsmyslného a konečného vyjádření v tom, že se obchodním artiklem stalo samo *kázání evangelia*, hodnota křesťanského věrozvěsta se

¹ «MAMON/MAMMONA v Novém Zákoně označuje „bohatství“; odsud slova: «Nemůžete sloužit Bohu i majetku/mamonu» (Matouš, 6:24). Toto slovo je původem aramejské a označovalo „bohatství“, „zámožnost“ a do evropských jazyků přešlo z latiny a řečtiny. Pravděpodobně bylo příbuzné aramejskému „ma amon“, označujícímu nějakou cennost přijatou do zástavy. V Novém zákoně to slovo označuje „bohatství“ a zosobňuje boháče, o čemž svědčí slova «A já vám pravím: získávejte přátele bohatstvím (mamonem) nepravověrným... (věta je v citovaném zdroji přerušena, čímž je vytvořen falešný výklad smyslu Kristových slov – dále to v Novém zákoně pokračuje slovy: «aby vás, až zchudnete, přijali do věčných příbytků» - naše vysvětlení k citaci). Jestliže jste nespravovali věrně ani nepravověrné bohatství (mamon), kdo vám svěří to pravé? (Lukáš 16:9, 11) Poslední verš umožňuje domnívat se, že slovo „mamon“ bylo možná vytvořeno z aramejského kořene „amn“ („důvěřovat“, „pověřovat“). V takovém případě je použití slova „mamon/mammona“ pro označení padlého anděla jako to učinil například John Milton ve *Ztraceném ráji* (I, 678) a Edmund Spenser v *Královně vil* (II, VII, 8), neopodstatněné»

(<http://nntc.nnov.ru/encyclopedia/articles/204.192/art-Mammona-5276.html>); také podotkneme, že v Synodálním překladu Bible do ruského jazyka se „mamon/mammona“ v uváděných fragmentech z Evangelia nevyskytuje).

Ve druhé verzi: «Je Mammon démonem lakoty a bohatství, který lidi jako první naučil rozrývat hruď země, aby z ní kradli bohatství. Do pekla byl svrhnut jako poslední. Chodí vždy s nízkou skloněnou hlavou. Patří mezi knížata pokušitele.» (<http://myfhology.narod.ru/monsters/demons/m/demon-mammon.html>).

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

mění ve zboží, takže zkrachovalý kupec obchoduje s evangeliem stejně, jako se zbohatlý kazatel evangelia vrhá do všelijakých obchodních machinací.

„Ten, kterého vidíte v čele ctihodné kongregace, začínal jako obchodník, který když zkrachoval, dal se na kazatelství; jiný zase začal jako kněz, ale jakmile sehnal určitou sumičku, nechal kazatelnu kazatelnou a dal se do obchodování. Mnoho lidí pokládá kazatelství za opravdu výnosnou živnost.“ (Beaumont, uváděné dílo str. 185, 186).¹

Podle Bauera: „Je to prolhanost, jsou-li v teorii hebrejci odpírána politická práva, zatímco v praxi má obrovskou moc, a vykonává svůj vliv *en gros*², je-li omezován *en détail*“³. (Židovská otázka, str. 114.)

Rozpor mezi praktickou politickou mocí hebrejce a jeho politickými právy je rozporem mezi politikou a mocí peněz vůbec. Zatímco pomyslně je politická moc nadřazena peněžní moci, ve skutečnosti se stala její nevolnicí.

Hebrejství se udrželo *vedle* křesťanství nejen jako náboženská kritika křesťanství, nejen jako ztělesněná pochybnost o náboženském původu křesťanství, nýbrž rovněž proto, že se prakticky - hebrejský duch - hebrejství – udrželo v samotné křesťanské společnosti, ba dokonce zde dosáhlo svého nejvyššího stupně vývoje. Hebrejec, který je zvláštním článkem občanské společnosti, je jen zvláštním projevem hebrejského charakteru občanské společnosti.⁴

Hebrejství se nezachovalo navzdory historii, ale díky historii.

Občanská společnost ze svého vlastního nitra neustále produkuje hebrejce.

Co se stalo samo o sobě základem hebrejského náboženství? Praktická potřeba, egoismus.

Hebrejcův monoteismus je tudíž ve skutečnosti polyteismem mnoha potřeb, polyteismus, který pozvedává dokonce i místo pro konání potřeby na objekt božího zákona. *Praktická potřeba, egoismus* – to je princip *občanské společnosti*, který se ukázal ve

¹ V předchozím textu byl odkaz na následující dílo: G. de Beaumont: Marie aneb otroctví ve Spojených státech atd., Paříž, 1835.

² Ve velkém měřítku — *Red.*

³ V detailech — *Red.*

⁴ Fráze s velice hlubokým podtextem.

své čisté podobě, jakmile občanská společnost s konečnou platností vyprodukovala ze svého vlastního nitra politický stát. *Bohem praktické potřeby a chamtivosti jsou peníze.*

Peníze, to je žárlivý bůh Izraele, bůh, který nestrpí vedle sebe žádného jiného boha. Peníze srážejí všechny bohy lidstva z jejich výšin a mění je ve zboží. Peníze jsou všeobecnou hodnotou všech věcí, která se vyhranila jako něco samostatného. Připravily tak celý svět – jak lidský svět, tak i přírodu – o jejich vlastní hodnotu¹. Peníze, to je lidem odcizená podstata jejich práce a bytí²; tato cizí podstata teď lidem velí a lidé se jí klaní.

Hebrejský bůh sestoupil na svět a stal se světovým bohem. Směnka – to je opravdový bůh hebrejce. Jeho bohem je pouze iluzorní směnka.

Názor na přírodu, který je vytvářen za nadvlády soukromého vlastnictví a peněz, je skutečným pohrdáním přírodou, jejím praktickým zneuctěním; příroda, přestože v hebrejském náboženství existuje, je v něm pouze imaginární. V tomto smyslu se Thomas Müntzer vyjádřil, jak je nesnesitelné, „že všechna stvoření byla proměněna ve vlastnictví – ryby ve vodě, ptáci ve vzduchu, rostlinstvo na zemi; vždyť i všechno to živé musí být svobodné“.

To, co je v hebrejském náboženství obsaženo v abstraktní podobě – pohrdání k teorií, umění, dějinám, pohrdání člověkem jako samoučelem, – to je *skutečným, uvědomělým* stanoviskem peněžního člověka, jeho ctností. Dokonce i vztahy spojené s pokračováním rodu, vzájemné vztahy mezi muži a ženami a podobně se stávají předmětem obchodu! Žena je v nich předmětem, s nímž je možné obchodovat.

Chimérická národnost hebrejce je národností kupce, a vůbec peněžního člověka³.

¹ V daném případě by správnější bylo nehovořit o „vlastní hodnotě“, ale o *vlastním významu*.

² Toto tvrzení, ze kterého se stal aforismus, je falešné: peníze jsou podstatou odcizující *neplnohodnotného člověka* (ve smyslu *nositele nelidských typů struktury*) od jeho práce a života.

³ Fakticky touto frází v plné shodě s historickou realitou K. Marx tvrdí, že hebrejci nejsou národem, neboť přidal ke slovu národnost přívlastek „chimérická“, který znamená „mýtická, tedy reálně neexistující“. Hebrejství je → → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Neopodstatněný zákon hebrejce je pouze náboženskou karikaturou prázdné morálky a práva jako takového, pouhých *formálních* rituálů, kterými se obklopuje svět chamtivosti.

A v tomto světě chamtivosti je nejvyšším lidským vztahem *zákonný vztah*, vztah k zákonům, které nemají pro člověka význam proto, že by to byly zákony jeho vlastní vůle a podstaty, ale proto, že *vládnou*, a že jejich nedodržování je *trestáno*.¹

Hebrejské jezuitství², totéž praktické jezuitství, které Bauer nachází v Talmudu, je vztahem Světa chamtivosti k zákonům stojícím nad ním, jejichž lstivé obcházení je hlavním uměním tohoto světa.

Dokonce i samotný pohyb tohoto světa v mezích těchto zákonů je nevyhnutelně neustálým vyprazdňováním zákona.

Hebrejství se dále nemohlo vyvíjet jako *náboženství*, vyvíjet se teoreticky, protože světonázor praktické potřeby je svou povahou dost omezený a vyčerpává se v několika málo rysech.

Pro svou podstatu nemohlo být náboženství praktické potřeby dovršeno v teorii, ale pouze jen v *praxi* – právě proto, že jeho pravdou je praxe.

Hebrejství nemohlo vytvořit žádný nový svět; mohlo pouze vtahovat do okruhu své činnosti stále nové, vznikající světy a světové vztahy, protože praktická potřeba, jejímž rozumem je chamtivost, je pasivní a nemůže se libovolně rozšiřovat; rozšiřuje se *pouze v důsledku* dalšího vývoje společenských podmínek.

Hebrejství vrcholí zároveň s dovršením občanské společnosti; ale občanská společnost se dovršuje teprve v *křesťanském* světě. Pouze za vlády křesťanství, které *všechny* národnostní, přirozené, mravní, teoretické vztahy mění v *něco*

bezesperu společenstvím lidí, ale není charakterizováno tím souborem příznaků, kterými jsou charakterizovány všechny národy.

¹ A odkud a jak se v životě společností berou *právě takové* zákony? – do veřejné diskuse o této problematice se K. Marx nepustil.

² „Jezuitismus“ — idiom odvozený od názvu katolického řádu jezuitů – řádu Srdce Ježíšova, který je charakterem svých vzájemných vztahů se společností politicko-mafiánskou zakonspirovanou organizací. V historii se jezuité předvedli svým intrikánstvím, obojetností, pokrytectvím a cynismem. Na tomto základě vzniknul *idiom (ustálený slovní obrat používaný v přeneseném smyslu)* označující odlišné mravní a etické normy uplatňované ve vztahu k sobě, „svým“ a „cizím“ lidem v okolí.

pro člověka *vnějšího*¹, se občanská společnost mohla úplně oddělit od státního života, zpřetrhat všechna rodová pouta člověka, dosadit na jejich místo egoismus, chamtivou potřebu, a přetvořit tak lidský svět ve svět atomizovaných, proti sobě nepřátelsky stojících individuí.

Křesťanství vzniklo z hebrejství a znovu se v hebrejství proměnilo.

Křesťan byl od samotného počátku teoretizujícím hebrejcem; hebrejec je proto praktickým křesťanem a praktický křesťan se znovu stal hebrejcem.

Křesťanství pouze zdánlivě překonalo reálné hebrejství. Křesťanství bylo příliš *vznešené*, příliš spiritualistické, aby odstranilo hrubost praktické potřeby jinak, než že ji povzneslo do nebes.

Křesťanství je myšlenka hebrejství přenesená do nadoblačných výšin, hebrejství je přízemní prospěchářská aplikace křesťanství, ale tato aplikace se mohla stát všeobecnou až poté, co křesťanství jako hotové náboženství *teoreticky* dovršilo sebeodcizení člověka sobě samému i přírodě.

Teprve tehdy mohlo hebrejství dosáhnout všeobecné nadvlády a přeměnit odcizeného člověka a odcizenou přírodu ve zcizované předměty, v prodejné předměty, nalézající se v otrocké závislosti na egoistické potřebě, na kšeftaření.

Zcizování věcí je praxe sebeodcizení člověka. Je to podobné tomu, jak člověk, dokud je spoután náboženstvím, umí objektivizovat svou podstatu pouze tak, že ji přemění v *cizí* fantastickou bytost. Stejně tak může při nadvládě egoistické potřeby prakticky jednat, prakticky vytvářet předměty jen tak, že podřídí tyto své produkty i svou činnosti moci cizí podstaty přidávající jim význam cizí podstaty – peněz.

Křesťanský egoismus blaženosti se ve své dovršené praxi nutně mění v hebrejský egoismus těla, nebeská potřeba v pozemskou, subjektivismus v chamtivost. My si nevysvětlujeme houževnatost hebrejce jeho náboženstvím, ale naopak lidským základem jeho náboženství, praktickou potřebou, egoismem.

¹ Ve vztahu k historicky reálnému křesťanství je tato charakteristika pravdivá.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Vzhledem k tomu, že reálná podstata hebrejce nabyla v občanské společnosti své všeobecné reálné uskutečnění, své všeobecné pozemské ztělesnění, nemohla občanská společnost přesvědčit hebrejce o *neskutečnosti* jeho *náboženské* podstaty, jejíž idea pouze vyjadřuje praktickou potřebu. Takže podstatu současného hebrejce nalezneme nejen v Tóře nebo Talmudu, ale i v současné společnosti, a to ne jako abstraktní, nýbrž jako naprosto empirickou podstatu a nejen jako omezenost hebrejce, nýbrž jako hebrejskou omezenost společnosti.

Jakmile se společnosti povede vyprázdnit *empirickou* podstatu hebrejství, kterou je kšeftaření a předpoklady k němu, přestane být existence hebrejce *možná*, neboť jeho vědomí už nebude mít žádný objekt, jelikož subjektivní základ hebrejství, kterým je praktická potřeba, bude zlidštěn, neboť konflikt mezi individuálně-smyslovým bytím člověka a jeho rodovým bytím bude vyprázdněn.

Společenská emancipace hebrejce je *emancipací společnosti od hebrejství*.» (uvedeno podle publikace:

<http://www.avtonom.org/lib/theory/marx-engels/juden.html>;

viz také knižně vydaný text: K. Marx, B. Engels, Spisy, 2. vydání, 1. díl, str. 382 – 413).

Uvedený úryvek z článku K evropské otázce od Karla Marxe (vnuka dvou rabínů, tj. šířitelů víry judaismu, jeho znalců – to je poznámka jen tak na okraj) je překrásnou ilustrací toho, jak vypadá „dábelská logika“ zaměřená na kaleidoskopické nebo mozaikové Já-centrické chápání světa subjektů nedisponujících individuální kulturou dialektického poznání.

Uvedený fragment (a o to více celý článek) demonstruje, jak může být *vlivovými prostředky*¹ *na psychiku lidí, kteří lehkomyšlně naslouchají autoritě*, znehodnocena v jejich mysli nežádoucí tematika tak, že jsou *v kaleidoskopickém nebo mozaikovém Já-centrickém chápání světa* zaměněny příčiny za následky a následky za příčiny. Kromě toho obsahuje tento úryvek článku také nehodnověrné informace o vzniku historicky reálného křesťanství a jeho vzájemném

¹ Které byly na konci 20. století nazvány neurolingvistickým programováním.

vztahu s judaismem, a také některé další, což vědomě vytváří falešnou představu o tématice, které se v něm Marx dotýká.

Jestliže bychom přijali za svědectví to, co píše Marx a co sdělují autoři prací citovaných v jeho článku, tak:

K polovině 19. století byla vláda pohlavárů biblického projektu nad Evropou (mimo Rusko) a Spojenými státy americkými téměř úplná a téměř neomezená, a již tehdy se pohlaváři projektu, jak se zdálo, přibližovali k získání neomezené vlády nad celým zbytkem světa (kolonie „velmocí“ biblické regionální civilizace v té době zahrnovaly celou Afriku, Austrálii a pořádnou část Asie, včetně ostrovních států, a jejich kolonie v Severní a Jižní Americe, které získaly státní samostatnost, již v té době náležely k biblické kultuře).

Když tedy svědectví Karla Marxe a jím citovaných autorů porovnáme s výše uvedeným výběrem citátů z Bible, tak *v souladu s principem „praxe je kritériem pravdy“* nezbyvá než dojít k závěru, že biblický projekt zotročení lidstva prokázal k polovině 19. století svoji funkčnost a dosáhl určitých úspěchů.¹ **Avšak o problémech,**

¹ Na začátku 21. století si projekt stále udržuje svou vládu nad Euro-Americkým konglomerátem států. Podíváme se na článek - Jak jsou ve Francii nastaveny daně:

«Hezky sladně tady funguje dvouruční pila sloužící k zotročení pitomečků, kteří si usmyslí, že budou podnikat: Daně jsou velmi pečlivě a důkladně nastaveny tak, aby vám sebraly všechno, co překračuje příjem, řekněme, nad 10 tisíc euro měsíčně. Daně jsou progresivní a vyhnout se jim je možné pouze prostřednictvím korupčních schémat ve vládě.

Takovým způsobem, ať už si vyděláte třeba milión nebo i deset miliónů, se vám nahromadí vlastní provozní kapitál nepodaří. Není to matematicky možné. Musíte se vždy nevyhnutelně s podlézavým úsměvem obrátit na banku a žádoucí je, abyste se přitom posledních 200 metrů nejlépe plazili po kolenou.

Dvouruční pila „daně – banka“ funguje bezchybně a výjimky ve Francii neexistují. Když tedy, řekněme, podnikáte a přitom nemáte v bance úvěr, tak to samo o sobě vypadá nepravděpodobně. To jednoduše francouzský mozek nemůže pobrat a zcela jistě vás začnou prověřovat, zda neobchodujete s drogami nebo neprodáváte Albánce Rumunům či naopak.

→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Takto o vás především banky, a vůbec ne finanční úřad, vědí úplně všechno. Bankám sami všechno ochotně vyložíte, až budete žebrot o další almužnu. Úředníci finančního úřadu si tak zbytečně nemusí s ničím dělat hlavu. Stačí jim zvednout telefon a zavolat si do banky. Tam také zavolají všichni, kteří se o vás zajímají. Dozor nad shromažďováním informací a jejich legálním poskytováním má mít takzvaná Commission nationale de l'informatique et des libertés. Tak prý „republika“ šlape na paty těm, kteří zneužívají sběr informací.

(...)

Má se za to, že daně jsou potřebné, aby z nich byla udržována zdravotní péče, silnice, armáda, vzdělání, nemajetní, nezaměstnaní apod. To je samozřejmě částečně pravda. Ale pouze z té malé části. Daně jsou potřebné především k obsluze státního dluhu a jiných existujících dluhů, které byly nadělané se státní zárukou. Zde jsou přibližné údaje: Státní dluh Francie 1 500 000 000 000 euro. Plus další dluhy a deficity financované státem — 700 000 000 000. Celkem je to okolo 2 200 000 000 000. Na obsluhu, tj. na každoroční výplatu úroků za tyto dluhy, je potřebných 110 000 000 000 euro, tedy přibližně 100 miliard euro ročně. To je více než 5 000 euro na každého pracujícího Francouze. Každá rodina máma + táta + dcerka + syn dluží 10 000 euro ročně za dluhy, které nenadělali. Ty výpočty jsou pouze přibližné, vždyť zajímavé jsou pouze řady těch čísel. Průměrná mzda je dnes ve Francii 1500 euro měsíčně.

Ještě jeden mýtus, kterým se utěšují pokrokoví Francouzi, kteří říkají: „My máme velké úspory. A ty peníze, které si u nás půjčuje stát, to jsou naše peníze. A úroky z našich vkladů za to dostáváme.“ Abyste tvrdili něco podobného, musíte opravdu být Francouzem: To znamená vědět kulové, ale být si jistý, že víte všechno.

Francouzi mají opravdu velké úspory: 75 000 000 000 euro. Cha, cha. A ten dluh je 2 200 000 000 000. Vyjádříme-li to ještě zjednodušeněji, tak mají úspory 75 euro a dluží 2200. Cítíte ten rozdíl? Pouze na úrocích jsou dlužní ročně 110 euro při svých „úsporách“ 75 euro!

Zkrátka, obsluha dluhu je financována z daní a dalších „půjček“. Peníze na „půjčky“ centrální banka jednoduše „tiskne“, ale s rozmyslem, aby si toho ty tupé ovce nevyšimly a stále věřily v „peníze“.

(...)

Všechny francouzské daně jsou pečlivě promyšleny. To jenom na první pohled vypadají jako dokonalý kontraproduktivní marasmus. Tedy s upřesněním, že z pozice normálního člověka, který si přeje pracovat a vydělávat, vítězit nad zahraničními konkurenty, to tak opravdu je. Ale daně se ve Francii vybírají pro zcela jiný účel. Cílem daňové politiky tohoto státu je

→ → →

kteřé vyprodukoval – pro celé lidstvo, a také pro samotné pohlaváry projektu – mluvil Marx po dobu svého dalšího života krajně povrchně a neuchyloval se k rozboru jejich podstaty a původu. (Tato problematika a role marxismu v historii je rozebrána v Příloze 2¹).

Přítom skutečnost, že se Marx vyhýbá diskusi o tématech věrouky a náboženského života lidí obecně a judaismu jmenovitě, o vlivu věrouk na formování psychiky jedince i kultury příslušných sociálních skupin, změnila jeho článek s ohledem na hebrejce v ukázkou rasismu a xenofobie: **pokud bychom souhlasili s Karlem Marxem, tak jsou židé takovými parazity od přírody a v judaismu se pouze projevil jejich agresivní parazitismus, který je jim od přírody vlastní.**

A proto by se i rasista Hitler mohl úplně s klidem podepsat div ne pod každý odstavec tohoto článku, s jejich charakteristikami hebrejství a popisy jeho vlivu na život společností, jejichž kultura původně nebyla biblická. Rozdíl mezi Marxem a Hitlerem je pouze v tom, že Marx vyhlásoval ideu jakési „emancipace“ hebrejství a lidstva od kšeftaření a Hitler měl v úmyslu izolovat hebrejce od ostatního lidstva na Madagaskaru, a potom – poté, co začal *spolupracovat se sionisty*² – v Palestině (v každém případě původně neměl genocidu v plánu, nebo nebyl tento plán veřejně ohlašován – příslušné dokumenty s jeho podpisem nebyly nalezeny, nebo nebyly zveřejněny po celou dobu, která uplynula od ukončení 2. světové války 20. století).

Skutečnost, že se sovětská společnost do začátku přestavby (1985) nedokázala vypořádat se zákazem studia role Bible v celosvětové

připravit podnikatele o vlastní kapitál. Podnikatel se musí plně podřídít bance, pracovat pro banku a být závislý na bance. Banka mu bude milostivě poskytovat úvěry (procenta z úvěrů vyplácená bance nejsou součástí zdaňované základny), usměřňovat ho a poučovat. To znamená, že podnikatel má následující volbu: pokusit se pracovat bez bank, do roka zbankrotovat a být dlužníkem celý svůj život, nebo se podřídít bance, všechno jí odhalit, ukázat a pravidelně jí skládat účty, žít z drobků a celý svůj podíl odevzdávat bankéřům. Banky tak mají hlavu podnikatele na svém popravčím špalku a vždy mohou zatáhnout za provázek gilotiny.» (<http://www.contrtv.ru/common/3630>).

¹ A také v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Jidášův hřích 20. sjezdu, Smutné dědictví Atlantidy (Tročkismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“).

² Ju. I. Muchin – Nebezpečné tajemství, Moskva, Algoritmus, 2008.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

historii, naprogramovaným Karlem Marxem více než jedno století předtím, se stala jednou z ideových příčin krachu SSSR v roce 1991.¹

A to, co bylo řečeno výše, že v době existence SSSR existovala cílevědomá ochrana Bible před tím, aby ji někdo studoval a kritizoval její bohosloví a sociologii, není žádný výmysl, ale historická realita potvrzená fakty. Jakmile si například již dříve (v kapitole 1.4) zmiňovaný sovětský spisovatel sci-fi a *opravdový komunista* I. A. Jefremov ve svém románu *Hodina* býka dovolil zhodnotit sociologickou doktrínu biblického projektu:

«Potlačování individuality redukuje lidi na lidské stádo, jako tomu bylo v Dobách temna na Zemi, kdy křesťanská církev fakticky plnila úkol Satana, vyvolávala v mnoha lidech zášť a měnila je ve vrahy... Bohužel však hlavní náboženskou knihou nejvíce technicky rozvinuté a nejmocnější civilizace minulosti – té bílé – byla Bible, naplněná zlem, zradou, rasovým nepřátelstvím a nekončícím zabíjením...»

— byl tento román prakticky ihned zakázán.

Zvolena byla samozřejmě záminka ukrývající pravdivé příčiny, vznívající však dostatečně pravděpodobně, aby předkládanou motivaci pro zákaz románu jako pravdivou spolkl *nevzdělaný prostý lid i sovětští nominálně vládnoucí byrokraté, svým mravním vnímáním*

¹ Na začátku přestavby byla společně s vyhlášením „glasnosti“ respektive politické otevřenosti v SSSR ve značně okleštěné variantě s ohledem na plný autorský text vydána kniha A. Z. Romaněnka – *O třídní podstatě sionismu. Historický přehled literatury.* (Leningrad, 1986, 50 000 výtisků). A okamžitě byl okolo ní vyvolán skandál na téma „pikle antisemitů a jak proti nim musí lidé dobré vůle bojovat“.

Vydání této knihy a skandál okolo ní v letech přestavby posloužily jako test pro zákulisní pohlaváry přestavby, kteří si ujasňovali, jak v SSSR společnost (a především politicky aktivní skupiny) chápou tu nechvalně proslulou „židovskou otázku“ a roli židovského faktoru v celosvětové historii, kultuře, vědě, politice a ekonomice. Ukázalo se, že dav, včetně „politaktivu“ nechápe tuto problematiku historicky adekvátně, nebo si ji nepřeje chápat vůbec. Reakce společnosti na tento test se tedy stala pro zákulisní pohlaváry přestavby v SSSR základem pro to, aby přestavbu provedli tím způsobem, jakým to udělali.

a chápáním světa na hony vzdálení problematice řízení globálního historického procesu:

«V románu Hodina býka Jefremov pod rouškou kritiky společenského zřízení na vymyšlené planetě Tormans v podstatě očerňuje sovětskou realitu...» (analytická zpráva ÚV KSSS předsedy KGB SSSR Ju. V. Andropova – uvedeno podle textu knihy A. Konstantinova - Zářivý most na webu: <http://noogen.2084.ru/Efremov.htm>).

Kdyby se opravdu jednalo pouze o kritiku sovětské byrokracie, tak by pro ni bylo jednodušší tvrdit, že tato kritika nebyla adresována jí. Mohla tento román veřejně vyhodnotit jako kritiku politické praxe maoismu v Číně, a to tím spíše, že v samotném textu románu jsou přítomny příslušné atributy: kult draka („příbuzný“ draků z čínské mytologie) na vymyšlené planetě Tormans i přímé odsuzování maoismu:

«Mravenčí lžisocialismus byl ustaven v Číně, která se tehdy právě vydala cestou socialistického rozvoje, malou skupinkou, která uchvátila moc, když s pomocí nedostudované mládeže rozdrtila státní aparát a jako absolutně nepopiratelnou autoritu vyzdvihla „mocného“, „velkého“, „slunci se podobajícího“ vůdce»¹.

Bylo to však právě *přímé odsouzení Bible a z ní vyplývající politické praxe, která v historii lidstva našla své uplatnění*, uvedené v tomto románu v rámci výkladu možné alternativy, co vyvolalo přímý zákaz reedice románu a jeho stažení z knihoven, kde byl volně dostupný, o který se postarala periférie pohlavárů

¹ I když je třeba poznamenat, že ve svém hodnocení období „kulturní revoluce“ v románu Hodina býka je I. A. Jefremov poněkud jednostranný. V průběhu „kulturní revoluce“ byli v ČLR v podstatě potlačeni ideoví marxisti-internacionalisti a jejich periférie ve státní byrokracii. Bude to srozumitelné po přečtení rozboru marxismu v Příloze 2 a již dříve zmiňovaných prací: Jidášův hřích 20. sjezdu, Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“). Přestože byla „kulturní revoluce“, za které *skutečně nedostudovaná mládež* posloužila jako hlavní zbraň, dost „krutým prostředkem“, umožnila Číně uchovat si svou svébytnost a pokračovat na jejím základě ve svém rozvoji.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

biblického projektu. Kromě toho byl také za hranicemi SSSR zmařen projekt Stanley Kubricka na zfilmování románu Čas býka.

A ve stejné době byl vztah ideologů a znalců umění z KGB a ÚV KSSS k bratrům Strugackým, kteří ve svých povídkách o „poutnicích a progresorech“ (Brouk v mraveništi, Je těžké být bohem a jiné) opěvovali „osvícený“ intelektuální totalitarismus Komise pro kontakt (fantastický analog „globální super-KGB a tajných organizací budoucnosti) v podstatě stimulační. Dokonce ani jejich novela Pohádka o trojce, která předcházela cyklu děl „o poutnicích a progresorech“, a která je celkem sžíravou satirou na sovětskou byrokracii, neměla pro bratry spisovatele žádné citelnější negativní následky. Byrokracie se jednoduše tvářila, že Pohádka o trojce prostě neexistuje, neboť nebyla v SSSR vydána oficiálně, přestože se šířila samizdatem...

*Tento rozdíl v osudech uvedených spisovatelů je dokladem toho, že vztah ideologů a znalců umění z KGB a ÚV KSSS k těm, kteří nepřijali biblický projekt a k těm, kteří pouze zesměšnili beztak všem **očividnou** a v podstatě neodstranitelnou hloupost byrokracie, se opravdu principiálně liší.*

Přibližně ve stejné historické době (v padesátých a šedesátých letech 20. století) vydala Akademie věd SSSR dvanáctidílnou Světovou historii, ve které nenajdete ani slovo o rasistických bludech a otrokářství ve světových měřítkách cenzorů a redaktorů starozákonních a novozákonních Zjevení – pohlavárů biblického projektu ztročení lidstva ve jménu Boha. Zato koránské věrouce jsou drze připisovány otrokářské názory, které jsou v přímém protikladu se smyslem strategické koránské doktríny společenského života a tyto lži jsou doprovázeny neurčitými (tedy bez uvedení ájí a citací) odkazy na Korán.

Podívejme se tedy blíže na to dvanáctidílné dílo. Kapitola Základy ideologie raného islámu, hlava VII, Arábie na začátku 7. století, Území dobytá Araby a arabský chalífát (7. – 10. století), díl III, str. 108 – 109 nás informuje (veškerý pravopis citovaného zdroje je zachován):

«Islám ukládal věřícím muslimům pět povinností (pět pilířů islámu): vyznávání dogmatu jediného boha a uznání prorocké mise Muhammada vyjádřené formulací: „Není boha kromě

jediného boha (alláha) a Muhammad je boží posel¹, každodenní vykonávání modliteb podle stanoveného obřadu, odvádění *zakátu* (daně ve výši podílu jedné čtyřicetiny z příjmů z nemovitostí, stád a obchodního zisku) formálně ve prospěch chudých. Fakticky však do pokladny arabsko-muslimského státu, držení postu v měsíci ramadánu a pouť do Mekky (*hadždž*), která byla mimochodem povinná pouze pro ty, kteří byli schopni ji absolvovat. Učení islámu o andělech, posledním soudu, posmrtné odplatě za dobré a zlé činy a o ďáblu a pekle bylo stejné jako u křesťanů. V muslimském ráji byly věřícím přislíbeny všemožné rozkoše.

Islám předepisoval muslimům účast ve svaté válce (*džihádu*) s „nevěřícími“. Učení o válce za víru a o významu účasti v ní pro spasení duší věřících se vyvíjelo postupně v procesu dobývání. Ve vztahu k židům a křesťanům (a později i k zoroastřím) připouštěl náboženskou smířlivost, avšak s podmínkou, že se podřídí, stanou se poddanými muslimského (tj. arabského) státu a budou platit pro ně stanovené berně.

Svatou knihou muslimů je Korán (Čtení), podle učení islámu je její existence věčná a bůh ji předal Muhammadovi jako zjevení. Promluvy Muhammada, o kterých tvrdil, že jsou „zjeveními od boha“, sepsali podle pověstí jeho následovníci. Tyto zápisy byly později bezesporu upravovány. Korán obsahuje také mnohé biblické příběhy. Korán byl poskládán do jediné knihy, zredigován a rozdělen na 114 hlav (*súr*) až po smrti Muhammada za chalify Usmána (644 – 656). Vliv otrokářů a kupců z Mekky se projevil na slohu a idejích Koránu. Se slovy „zkracující míru“, „úvěr“, „dluh“, „lichva“ a jim podobnými se můžeme v Koránu setkat nejednou. Je v něm ospravedlňováno otrokářské zřízení. Ideologie Koránu je převážně zaměřena proti společenským institucím prvobytně pospolné společnosti – mezirasovému boji, krevní mstě apod., a také proti mnohobožství a modlářství

V Koránu je speciální hlava Kořist, která v arabském vojákovi stimulovala přání vydat se na pochod: 1/5 válečné kořisti měla připadnout prorokovi a jeho rodu, vdovám a sirotám, 4/5 si měla rozdělit armáda podle vzorce: jeden podíl pěšákovi a tři

¹ Kromě Muhammada islám uznává ještě další proroky a konkrétně jsou jimi: Adam, Noe, Abrahám, Mojžíš a Ježíš Kristus.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

podíly jezdcí. Vojenská kořist se skládala ze zlata, stříbra, zajatců-otroků, rozličného movitého majetku a dobytka. Dobytá území se nepřerozdělovala a měla se stávat majetkem muslimské komunity. Těm, kteří budou ve válce zabiti – „mučedníkům za víru“, sliboval islám rajskou blaženost. Mělo se za to, že do otroctví je možné brát pouze jinověrce. Avšak přijetí islámu lidmi, kteří již předtím byli otroky, neosvobozovalo z otroctví je ani jejich potomky. Děti pánů a otrokyň, které jejich otcové uznali za vlastní, byly považovány za svobodné lidi. Islám povoloval muslimovi mít současně 4 zákonné manželky a jakýkoliv počet otrokyň-souložnic.

Původní islám nerozlišoval mezi duchovními a laiky, mezi muslimskou komunitou a státní organizací, mezi náboženstvím a právem. Muslimské právo, které postupně vznikalo mezi 7. a 9. stoletím, bylo ze začátku založeno na Koránu. K tomuto hlavnímu pramenu práva se od konce 7. století připojil ještě další – tradice (*sunna*) skládající se z *hadísů*, tedy z pověstí o životě Muhammada. Mnoho těchto hadísů vzniklo v prostředí „stoupenců proroka“ – muhádžirů a ansárů a také jejich žáků. Jak se postupně arabská společnost rozvíjela a život se stával stále složitějším, ukázalo se, že Korán a hadisy neposkytují odpovědi na mnohé otázky. Tehdy se objevily ještě dva prameny *idžmá* – souhlasné stanovisko autoritativních bohoslovců a znalců práva a *qijás* – rozhodnutí na základě analogie.

Sovětští historici sociální základ raného islámu interpretují různě. V souladu s výše uvedenou první koncepcí se v islámu projevil proces rozkladu prvobytně pospolné společnosti a vzniku otrokářského způsobu života v severoarabské společnosti. Až následně se v souvislosti s feudalizací arabské společnosti islám postupně vyvinul v náboženství feudální společnosti. Podle druhé koncepce byl islám od samého počátku ideologií raně feudální společnosti, i když zřetelněji se jeho sociální podstata projevila až později, po úspěšných arabských výbojích.»

Takoví jsou ti muslimové chlípní a chamtiví tmáři a agresoři. Vždyť jsou téměř horší než nacisté, máme-li věřit akademické vědě z doby SSSR a od té doby se v postoji Ruské akademie věd máloco změnilo.

Rozebírané akademické dvanáctidílné dílo zcela správně podotýká, že «se slovy jako „zkracující míru“, „úvěr“, „dluh“, „lichva“ a jim

podobnými se můžeme v Koránu setkat nejednou.» Avšak hanebně zamlčuje, v jaké souvislosti jsou tam zmiňována. Abyste tedy měli možnost posoudit podlost a vědomou proľhanost autorského kolektivu tohoto dvanáctidílného díla¹, uvedeme některé úryvky z Koránu.

«Súra 2: 275 (274). Ti, kdož rozdávají almužnu z majetku svého za noci i za dne, skrytě i veřejně, těm dostane se odměny u Pána jejich; takoví nemusí mít strach a nebudou zarmouceni! 276 (275). Ti, kdož pohlcují zisk z lichvy, vstanou z mrtvých jako ten, koho satan potřisnil svým dotekem. A to proto, že říkali: „Vždyť prodávání je to samé, co lichva!“ (v překladu G. S. Sablukova: «Vždyť lichva je to samé, co zisk z prodávání.») Bůh však dovolil prodávání a zakázal lichvu. Tomu, komu dostalo se varování od Pána jeho a který přestal s lichvou, bude zachováno to, čeho předtím nabyl, a rozhodnutí o něm bude patřit Bohu. Ti však, kdož vrátí se k lichvě, ti se stanou ohně obyvateli a budou v něm nesmrtelní!

277 (276). Bůh zničí lichvu, avšak zúročí almužny (v překladu G. S. Sablukova: Bůh vyřadí lichvu z užívání, ale přebytečnou sílu <lepší by bylo: *moc lichvy — naše vysvětlení k citaci*> dá almužnám). Bůh nemiluje žádného nevěřícího hříšného. (277). Ti, kdož uvěřili, zbožné skutky konali, modlitbu dodržovali a almužnu dávali, dostanou odměnu od Pána svého a nemusí mít strach a nebudou zarmouceni!»

Z tohoto fragmentu je možné pochopit, že výše uvedená biblická doktrína vykoupení světa na základě židovského mafiánsko-korporativního monopolu na lichvářství v mezinárodních globálních měřítkách a systém dluhového otroctví, který vytváří, je v Koránu nekompromisně hodnocen jako zjevný projev satanismu.

V Koránu se hovoří i o zkracování míry a šizení na váze, ale ne tak, jak byste si odvodili z kontextu úryvku z toho dvanáctidílného akademického výtvaru:

«Dávejte správné míry a váhy. Nezkracujte lidi v majetcích jejich a nešířte pohoršení na zemi poté, co stala se na ní

¹ Skutečně se autoři uvedeného akademického textu stali ve svém učení samolibosti natolik nestoudnými, že si dovolili napsat něco takového o jedné z kultur civilizace, aniž by se seznámili s textem, na základě kterého vznikla?

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

náprava. A věru to bude pro vás lepší, jste-li věřící! (Korán, 7:85).»

«Nebudte jako ti, kdož vyrazili ze svých obydlí domýšlivě a stavějíce se na odív lidem, aby odvraceli jiné od cesty Boží - však Bůh objímá ve věděni svém vše, co dělají. (Korán, 8:47).

Na konci sedmdesátých let 20. století měla jedna učitelka vědeckého komunismu na jedné z vysokých škol v řadě případů více informací, než bylo možné se dozvědět ze sovětských novin a televize díky tomu, že s ní *i nadále zůstávali v kontaktu její bývalí zahraniční studenti, kteří se po svém studiu v SSSR vrátili domů a z nichž někteří se ve své vlasti stali dokonce ministry*. Jednou vyprávěla o návštěvě jednoho vedoucího představitele arabského státu v SSSR v době Brežněva, který bez okolků navrhl vedení našeho státu: „*Vy budujete komunismus a my budujeme socialismus. Pojdte budovat komunismus společně pod Alláhovým vedením*“.

Je pochopitelné, že takový návrh v kultuře bezostyšného ateismu, ve kterém přebývalo vedení SSSR, nic kromě rozpaků vyvolat nemohl, neboť byl vnímán jako do nebe volající hloupost, na kterou se v podstatě nic kloudného odpovědět nedá. A podobné návrhy opravdu byly a zůstávají nepochopenými až do dnešních dnů, protože od dob Ruského impéria je míra chápání vedení státu formována na základě informací, které se mu dostávají od historické vědy a oficiálního bohosloví v pravoslavné kultuře.

Když se však podíváte na Korán bez předsudků vytvořených vědou a bohoslovím tradičních konfesí (včetně historicky vzniklého islámu), můžete v něm objevit klíče k vytvoření sociologické doktríny, která je zaprvé alternativou ve vztahu k výše uvedené biblické doktríně a zadruhé odhaluje i lživost akademické vědy ve výše uvedeném fragmentu Celosvětové „historie“. A přistoupíte-li ke Koránu upřímně a bez předsudků, najdete tam pramen a vysvětlení výše zmíněné věty, se kterou se obrátil jeden z lídrů arabských států na sovětské vedení v Brežněvových dobách:

«... Pojdte ke slovu rovnému pro nás i pro vás (...) a že si nebude brát jeden druhého za Pána místo Boha!» (3:57 (64)); «a byli jste již na okraji propasti ohnivé a On vás před ní spasil. A takto vám Bůh objasňuje Svá znamení - snad budete správně vedeni! Necht' stane se z vás obec, jež bude vyzývat k dobrému, přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné. A takoví budou blažení.» (3:99,100 (103,104)).

To je přikázání království Božího na Zemi, o které se postarají sami lidé. Je to alternativa k biblickému projektu zotročení lidstva ve jménu Boha, a důvod, proč pohlaváři projektu cílevědomě rozsévají předsudky a nenávisť ve vztahu k *muslimské kultuře jako strážkyni Koránu*. Navíc z toho vyplývá, že navzdory tomu, o čem informuje dvanáctidílné akademické dílo, Korán nejenže nepodporuje otroctví¹, ale klade velikou odpovědnost na ty, kteří se podřizují nadvládě jedněch lidí nad druhými («a že si nebude brát jeden druhého za Pána místo Boha»), a nevzdorují jejímu ustanovení, a ne na ty, kteří se sami derou k takovému druhu nadvlády nad lidmi².

Jinou věcí je, že historicky vzniklý islám reálně nežije v souladu s těmito a mnohými jinými přikázáními Koránu, neboť také „elita“ islámského světa si činí nárok na provozování otrokářství ve jménu Boha, úplně stejně jako pohlaváři biblického projektu a „elity“ států, které vznikly v biblické kultuře.

A tato degradace islámu na pouhé dodržování obřadů přizpůsobená k tomu, aby sloužila k uspokojení potřeb chamtivé „elity“, v mnohém poskytuje základ pro to, aby té vědomé lži akademické vědy o podstatě koránského Zjevení mnozí věřili.

Ochrana biblické doktríny zotročení lidstva akademickou vědou, to je strategie³, kterou v minulosti uplatňovala carská Akademie věd, potom Akademie věd SSSR a dnes to dělá Ruská akademie věd.

A to vše navzdory oficiálně vyhlášenému příklonu k ateismu v SSSR a ideálům osvobození lidí od parazitismu (a tím spíše systémově organizovaného) na jejich práci a životě.

Avšak nezávisle na názorech oficiální historické vědy a vědců z oblasti společenských věd na to, co bylo vyloženo výše v této hlavě,

¹ Kromě toho je v Koránu mnohokrát opakováno, že dát svobodu věřícím otrokům a otrokyním je bohubílé dílo.

² Tj. vina Němců, kteří přijali Hitlera za svého fůhrera, je těžší než vina samotného Hitlera.

³ A na úrovni taktiky historici a ostatní vědci z oblasti společenských věd z Akademie věd podlézají každému režimu natolik nestoudně, že je podle názoru cizinců „Rusko zemí s nepředvídatelnou minulostí“.

HLAVA 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

vede odhalení odpradávná realizované koncepce globalizace – koncepce řízení globálního historického procesu – k otázkám, které někdy dokonce ani není možné si položit (zformulovat), natož si na ně odpovědět, pokud nemáte metrologicky směřodatné představy o fungování lidské psychiky, o typech struktury psychiky, neovládáte Dostatečně všeobecnou teorii řízení a neumíte ji aplikovat na řešení různých úkolů, a hlavně pokud v sobě nerozvinete alespoň minimálně funkční individuální kulturu dialektického poznání a tvořivosti.

Jsou to otázky o tom:

- Jak se vůbec samořídí společnost a jak v ní obecně mohou být organizovány procesy řízení?
- Jak jsou tyto obecné principy fakticky realizovány při řízení biblického projektu zotročení lidstva?
- Prochází tento projekt od Boha, nebo je to něčí vlastní aktivita, která nemá s Božím Záměrem nic společného, kromě *prázdných (neaktuálních) – a proto falešných odkazů* na Boha?

Začneme rozbořem první otázky, která je své podstatě otázkou, jak může být plná funkce řízení realizovaná v životě společností a lidstva (tj. jaké mohou existovat varianty její realizace).

8.5. Plná funkce řízení ve vztahu ke společnosti: specializované druhy moci, zobecněné *prostředky řízení / zbraní* a „hry s nenulovými součty“

Plná funkce řízení (viz kapitola 6.3) se skládá z následujících etap:

1. Odhalení faktoru prostředí, který „působí na psychiku“ a vyvolává tak *subjektivní* potřebu v řízení. *Právě takto začíná řízení podle plné funkce řízení.*
2. Formování návyku (stereotypu) rozpoznávání faktoru prostředí do budoucna a jeho rozšíření v kultuře společnosti.
3. Vytýčení si cílů ve vztahu k odhalenému faktoru.

Ve své podstatě vytýčení cílů spočívá ve zformování vektoru cílů řízení ve vztahu k danému faktoru a v začlenění tohoto vektoru cílů do celkového vektoru cílů řídicího subjektu. Vytýčení cílů může zahrnovat řešení úkolů stability dílčích cílů i vektoru cílů jako celku ve smyslu předvídatelnosti, i když to může již být i součástí 4. etapy plné funkce řízení.

4. Formování generální koncepce řízení a dílčích koncepcí řízení ve vztahu ke každému z cílů v sestavě vektoru cílů (tj. účelových funkcí řízení tvořících ve svém souhrnu generální koncepci) na základě *řešení úkolu stability ve smyslu předvídatelnosti chování objektu (procesu) pod vlivem: vnějšího prostředí, vlastních změn objektu a řízení.*
5. Uvedení generální koncepce řízení do života – organizace nových nebo reorganizace stávajících řídicích struktur, které jsou nositeli účelových funkcí řízení.
6. Kontrola (dozor) činnosti struktur v procesu řízení, které provádějí a koordinace součinnosti různých struktur.
7. Likvidace stávajících struktur v případě jejich další nevyužitelnosti nebo jejich udržování v provozuschopném stavu do příštího využití.

Vzhledem k tomu, že každá společnost se určitým způsobem samořídí nebo je řízena zvnějšku, je přirozené zkoumat, jak se v procesech společenského řízení realizuje plná funkce a jak by se v ideálním případě v životě společnosti realizovat měla. Zkoumat, jak je plná funkce řízení realizována v primitivních kulturách, to je úzce specializovaná zájmová oblast, i když o tom může etnografie reliktních kultur, která ke konci 19. století zaznamenala mnohá fakta¹, přinést poučné informace, které nepozbyly své aktuálnosti ani v dnešní době. Tak například již dříve, v souvislosti s otázkou o filosofii historie a jejích úkolech, zmiňovaný anglický etnograf z druhé poloviny 19. století Edward Burnett Tylor (1832 – 1917) ve své knize Primitivní kultura (Moskva, 1989, str. 485, 486) informuje o životě plemen severoamerických indiánů, v jejichž kultuře byly rituálně založeny postupy zaměřené na to, aby mezi dospívající mládeží vybrali ty

¹ Dříve než byly reliktní kultury zlikvidovány, nebo do jejich běžného života začaly pronikat prvky kultury biblické civilizace. Radiové přijímače, televize, baterky a lampy, ocelové nože a plastové láhve, evropský oděv, „humanitární pomoc“ apod., které se staly ke konci 20. století v životě stále ještě dochovaných reliktních kultur normou, zkruslily jejich podstatu, která předtím byla neměnná po dobu mnohých staletí. V pracích etnografů z 18. – 19. století je však zaznamenáno mnohé z toho, co v dnešní době již zmizelo ze života, ale nemáme už možnost studovat to *bezprostředně*.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

jedince, kteří budou v budoucnu schopni v životě jejich národa efektivně plnit svou podstatou různorodé řídicí funkce – šamanů, náčelníků, znacharů apod.

«Od Čingauka, jednoho z algonkinských náčelníků zasvěcených do mystické moudrosti a obrázkového písma svého národa, se velice zajímavý příběh dozvěděl Schoolcraft: „Čingauk začal svůj příběh tím, že starověcí indiáni považovali držení půstu¹ za velikou čest. Postili se šest a někdy i sedm dnů, dokud se jejich tělo a duch nestaly lehkými a rozjasněnými, což je připravilo na sny. Snahou starověkých jasnovidců bylo uvidět ve snu slunce, neboť se domnívali, že tento sen jim přinese schopnost uvidět vše na zemi. A obvykle toho úspěšně dosahovali prostřednictvím dlouhého půstu a dlouhých meditací o předmětu svých přání. Půsty a sny praktikovali od raného věku. Vše, co chlapec viděl a zakoušel v průběhu svého půstu a snění, považoval za pravdu a stávalo se to pro něj výchozím řídicím principem v celém jeho dalším životě. Při řešení svých životních záležitostí hledal radu vždy v těchto zjeveních. Jestliže pro něj byly půsty příznivé a lidé uvěřili jeho schopnostem předvídat budoucnost, otevřelo mu to cestu k vyšším počtám. Prorok, pokračoval vypravěč, zkušel svoji sílu napřed skrytě, za přítomnosti pouze jedné osoby, jejíž svědectví bylo v případě úspěchu nezbytné. Na začátku svého snažení v této oblasti kreslil obrazy svých snů a zjevení znaky na stromovou kůru nebo na jiný materiál, i kdyby mu to mělo trvat celou zimu a zaznamenával tak svá hlavní zjevení. Pokud se jeho předpovědi vyplnily, svědek to dosvědčil a nakreslené obrazy posloužily jako další důkazy o jeho prorocké síle a umění. S plynutím času tato jeho síla vzrůstala. Nakonec byly jeho destičky předloženy radě starších, kteří se o těchto věcech radili, neboť celý národ v tato zjevení věřil. Stařešinové tedy přijali rozhodnutí a potom ohlásili, zda daný člověk má prorocký dar – byl obdařen moudrostí a je schopen stát se duchovním vůdcem svého národa. Takový byl podle slov vypravěče

¹ Půst je určitý způsob, kterým se lidé omezují v jídle, pití, fyziologických požitcích a zábavách (naše vysvětlení k citaci), a je v různých kulturách základem nebo předpokladem k mnohým psychofyziologickým praktikám. To znamená, že omezení, která půst ukládá, mají určitý smysl, a jsou-li zaváděna omezení kvůli samotným omezením, není to již půst, ale pověřivost.

starověký zvyk a významní starověcí válečníci-vůdci se k moci dostávali právě touto cestou.“»

V současné době problematika formování kádrového složení řídicího sboru a jeho všeobecně kulturní a profesionální přípravy „vysoce civilizovaným lidem“ žádné starosti nedělá, přestože v civilizaci založené na technice a kolektivní specializované profesionální práci kvalitu života každého jedince neurčují ani tak jeho vlastní schopnosti, pracovitost, všestrannost a úroveň jeho profesionalismu, jako spíše:

- zaprvé – stávající koncepce řízení záležitostí společnosti jako celku včetně její ekonomiky; a
- zadruhé – kvalita řízení na základě koncepce uváděné do života jak na makroúrovni (celostátní a globální), tak i na mikroúrovni (v podniku, kde člověk pracuje, v obci, kde žije).

Zákonným důsledkem nezájmu o tuto problematiku je nepřijatelně nízká kvalita řízení záležitostí celospolečenského významu, budeme-li při jejím hodnocení vycházet ze zájmů společenského rozvoje a zajištění všeobecného blahobytu.

Ve skutečnosti se ve výše uvedeném úryvku z knihy Primitivní kultura mluví o udržování subkultury psychofyziologických praktik v návaznosti pokolení, která byla integrována v procesu samořízení do starověké indiánské společnosti na základě schématu prediktor-korektor, a která jim, pokud ostatní podmínky zůstávaly neměnné, zajišťovala v porovnání s jinými schématy nejvyšší kvalitu a efektivitu řízení.

A teď se podíváme na to, jak je plná funkce řízení realizována fakticky, *a jak by měla být realizována v zájmu společenského rozvoje v civilizovaných společnostech, které zformovaly, udržují a rozvíjejí v návaznosti pokolení tu či onu **státnost**.*

Státnost a stát nejsou jedním a tím samým jevem, který by byl pouze označen různými slovy se stejným kořenem:

«Příznaky státu jsou: 1) existence systému zvláštních orgánů a institucí (státní mechanismus), které vykonávají funkce státní moci; 2) právo upravující určitý systém norem schválených státem; 3) vymezené území, kde platí jurisdikce daného státu» (Sovětský encyklopedický slovník, Moskva, Sovětská encyklopedie, 1987, str. 330).

První a druhý bod z tohoto seznamu obsahuje formalizované komponenty státnosti. Ještě jednou komponentou státnosti jsou

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

nepsané zákony, tj. nekodifikovaná etika a praxe státních úředníků při vypracování, přijímání a realizaci řídicích rozhodnutí. To vše dohromady je **státnost, jako subkultura řízení záležitostí celospolečenského významu na profesionálním základu.**

Záležitostmi celospolečenského významu v daném případě rozumíme záležitosti, které:

- se přímo nebo zprostředkovaně dotýkají celé společnosti, nebo dostatečně početné skupiny lidí,
- se kterými si lidé sami nejsou schopni poradit buď vůbec, nebo na kvalitativně žádoucí úrovni řízení jednotlivě, ani na základě epizodické samoorganizace, z důvodu nedostatku potřebných zdrojů, nedostatku zkušeností, času apod.

Hlavní podstatou státnosti je: řízení záležitostí celospolečenského významu na profesionálním základě; a třídní útlak je specifikem příslušné společenskoekonomické formace.

Pokud ke státnosti přidáme území, na kterém žije obyvatelstvo, které je nositelem státnosti jako *subkultury řízení záležitostí celospolečenského významu na profesionálním základu*, tak to bude stát. Tj. **stát = obyvatelstvo + státnost + území.**

30. září 1934 se v jednom rozhlasovém pořadu ze série Besedy u krbu prezident USA Franklin D. Roosevelt dotknul role státnosti v životě společnosti:

«Sdílím přesvědčení Abrahama Lincolna, který říkal: „*Zákonným úkolem vlády je dělat pro společenství lidí¹ všechno to, co lidé potřebují, ale co oni sami jednotlivě udělat nemohou buď vůbec, nebo to nemohou udělat dobře.*“» (Roosevelt F. D. – Besedy u krbu, Moskva, ITRK, 2003, str. 83, text v citaci jsme kurzivou vyčlenili my).

Tento názor A. Lincolna odpovídá poslání státnosti podmíněnému objektivními potřebami společnosti při řízení jejích záležitostí na profesionálním základě na rozdíl od marxistického učení o tom, že podstatou státu je útlak zbylé společnosti vládnoucí třídou, takže v beztřídní komunistické společnosti jakoby nebude stát existovat.

¹ I když mělo být řečeno „pro společnost“ a ne pro „společenství lidí“, neboť *společenství*, to je něco, co existuje zároveň se *společností*.

Dokud existuje společenská potřeba řízení záležitostí celospolečenského i místního významu na profesionálním základě, bude státnost jako subkultura řízení a její nosné instituce existovat a rozvíjet se.

Ve skutečnosti není utlačování většiny vládnoucí menšinou, na kterém se podílí státní aparát, vyjádřením podstaty státnosti, ale jedná se o průvodní efekt činnosti státu v davo-„elitářské“ společnosti podmíněný zkažeností mravnosti a etiky, která v něm převládá.

Jinými slovy, je nezbytné odhalit odklon historické praxe od ideálu dokonalosti společenského života, aby bylo možné začít přemýšlet o způsobech a prostředcích realizace jeho dokonalé podoby v životě.

Je pochopitelné, že zdroje a výkon individuální psychiky kteréhokoliv člověka nejsou postačující pro realizaci plné funkce řízení ve vztahu ke společnosti v detailnosti, a s operační rychlostí pro řídicí praxi potřebnou¹; nemluvě už vůbec o tom, že nikdo z lidí není schopen zhmotnit se ve větším počtu svých hypostasí („dvojníků“, „klonů“), které by v souhrnu ve společnosti vytvořily řídicí kádr jednající „jako jeden člověk“ jak ve strukturách státního aparátu, tak i byznysu. V důsledku existence těchto objektivních faktorů řízení záležitostí celospolečenského i místního významu, které je realizováno na profesionálním základě, předpokládá:

- specializaci profesionálů a
- koordinaci jejich činnosti v rámci *plné funkce řízení ve vztahu ke společnosti* na základě určité subkultury vzájemné součinnosti profesionálních řídicích pracovníků *s různou specializací*.

V průběhu historického vývoje chápání světa se tyto principy organizace procesů řízení projevují v politické praxi a sociologických teoriích, které je popisují – a konkrétně v té části jurisprudence, která byla nazvána „teorie státu a práva“.

¹ S ohledem na tuto skutečnost jsou naděje lidí spoléhajících se na monarchistickou obrodu Ruska objektivně neodůvodněné. Kromě toho se „monarchistický nátěr“ může stát rouškou k zakrytí moci, jejíž podstata je zcela jiná, jako se to děje ve Velké Británii již podobu několika staletí.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Ještě jednou podotkneme, že **vědecký přístup**, na rozdíl od publicistiky a běžných promluv na téma „tak trochu o všem“, **zavazuje** k jednoznačně chápanému vymezení *objektivně rozdílných* jevů a jejich subjektivnímu *pojmenování*, přičemž *každý takový termín musí odpovídat tomu či onomu objektivnímu životnímu jevu nebo vzájemným souvislostem určitých jevů*. Jedná se o problematiku zajištění metrologické způsobilosti teorií včetně „teorie státu a práva“.

Z teorie státu a práva, nebudeme-li příliš zabíhat do podrobností, se můžeme dozvědět, že v základu činnosti státního aparátu takzvaných „vyspělých států“ leží *princip dělby moci – princip vymezení kompetencí (práv a povinností) několika specializovaných druhů moci, z nichž každá je funkčně od ostatních druhů moci oddělena a vzájemně si nejsou podřízeny*. Tento princip, doplněný zastupitelskou demokracií¹ založenou na volebních procedurách a existenci mnoha politických stran, je považován za nejvyšší výdobytek společnosti v organizaci státního aparátu.

Různé učebnice o teorii státu a práva jednotně vyjmenovávají specializované druhy moci, jejichž funkce vyplývají z jejich názvu:

- zákonodárná moc – vytváří systém zákonodárství, na jehož základě jsou formovány a fungují státní instituce, probíhá hospodářská činnost a je regulován běžný život lidí;
- výkonná moc – (státní správní aparát) – na základě platného zákonodárství řídí záležitosti celospolečenského i místního významu na území jurisdikce daného státu;
- soudní moc (fakticky dozorová, vyšetřovací a soudní moc, pokud bychom vyjmenovali všechny její funkce):

¹ Současná politologie rozlišuje dva druhy demokracie:

- zastupitelskou, ve které členové společnosti s volebním právem (které nemusí vždy mít veškeré obyvatelstvo daného státu) volí své představitele do trvale fungujících orgánů moci bezprostředně řídících záležitosti společnosti z větší části na profesionálním základě;
- bezprostřední (přímou), ve které plnoprávní členové společnosti určitým způsobem buď přímo, nebo na základě různorodých veřejných organizací vypracovávají řídicí rozhodnutí, která jsou poté, kdy je schválí, závazná pro trvale fungující orgány moci a zákonů dbalé členy společnosti.

- kontroluje dodržování platného zákonodárství,
- odhaluje fakty jeho porušování,
- odhaluje a trestá viníky, kteří se dopustili jeho porušení.

Tento systém dělby moci dosáhl ve starověkém světě svého nejvyššího vývojového stupně v Římě. Následně byl v epoše feudalismu v Evropě v té či oné míře potlačen, nebo zkeslen. S přechodem ke kapitalismu na základě idejí buržoazního liberalismu byl obnoven ve státech Evropy a Ameriky, ve kterých se pojí se zastupitelskou *buržoazní* demokracií. A od začátku epochy imperialismu, a obzvláště ve druhé polovině 20. století, je tento systém společně se zastupitelskou demokracií protlačován takzvanými „vyspělými státy“ Západu do dalších regionů planety jako ten „nejpokrokovější“ politický produkt.

Takto byl pod nátlakem „vyspělých států“ Západu zaveden například v Japonsku během období počínajícího reformami Meidži¹, a následně byl s konečnou platností zakotven v ústavě nadiktované Japonsku Spojenými státy po jeho porážce ve 2. světové válce 20. století. Stejně tak byl tento systém zaváděn ve všech bývalých koloniích „vyspělých států“ Západu, když jim byla poskytnuta státní suverenita.

Po celou dobu historie naší Vlasti (starověké pohanské Rusi – konglomerátu knížectví v epoše panující roztržštěnosti a neustálých bojů mezi jednotlivými knížectvími – Moskevské carství – Ruské impérium – SSSR) nebyl naší politické kultuře tento systém vlastní, neboť kultura naší státnosti byla založena na jiných principech, které se v různých epochách měnily. Po rozpadu sovětské moci a SSSR

¹ Reformy/restaurace Meidži (někdy Meiji) — japonsky „osvícené vládnutí“, je oficiální pojmenování pro japonské historické období (od roku 1868) za vlády císaře Mucuhita (který stál v čele státu od roku 1867 do roku 1912). Před reformami Meidži v Japonsku jménem císaře vládly „šógunáty“ – vojenské „junty“ v čele s „šógunem“. V průběhu revoluce Meidži byl šógunát zrušen a byla obnovena ta správná (z hlediska Japonců) císařská vláda. Vzhledem k tomu, že ta „správná císařská vláda“ existovala v Japonsku před obdobím šógunátů, nebyla buržoazně-demokratická revoluce, která položila konec moci šógunátů, v oficiální japonské historii nazvána „revolucí“, ale „reformami/restaurací“.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

začal být tento obecný západní systém dělby moci a zastupitelské demokracie zaváděn u nás, i ve všech postsovětských státech na území SSSR, a také v bývalých socialistických státech.

Hlavní důvod uváděný ve prospěch jeho zavádění v naší Vlasti spočíval v tom, že jsme jakoby *«zaostali v rozvoji své politické kultury, a že systém dělby moci, existence pluralitního systému a volebních procedur existuje ve všech „vyspělých státech“ a velice dobře se osvědčil, což je vidět na jejich blahobytu. Tak například USA se po celou dobu své historie, přestože se to bez krizí neobešlo, celkově rozvíjely a krize překonávaly na základě systému dělby moci a fungování zastupitelské demokracie»*.¹

S podobnými důvody by bylo možné souhlasit, pokud by historická praxe dokazovala, že přechod k tomuto systému organizace činnosti státnosti a její vzájemné součinnosti se společností *automaticky znamená dosažení blahobytu v historicky krátkodobých lhůtách – od 20 do 50 let*.

Avšak historická praxe (která je kritériem pravdy) ukazuje, že ve světě existují státy, které přestaly být koloniemi a získaly postavení suverénních států již v první polovině 19. století, ale za více než půldruhého století se přesto nedokázaly pozvednout na úroveň kulturního a hospodářského rozvoje takzvaných „vyspělých států“, přestože v nich od začátku byl ustanoven systém dělby moci a nějaký ten druh zastupitelské demokracie. Takový je osud většiny bývalých španělských a portugalských kolonií v jižní a střední Americe. I jiné bývalé kolonie, které získaly státní suverenitu po ukončení 2. světové války 20. století a při rozpadu koloniálního systému z epochy formování imperialismu, jsou ve své většině daleko za úrovní rozvoje kultury a hospodářství „vyspělých států“, přestože ve většině z nich byl okamžikem získání státní suverenity také nastolen systém dělby moci a nějaký druh zastupitelské demokracie.

A současně je nám z historie naší Vlasti známo, že:

- Sovětská moc bez systému dělby moci v jejím západním pojetí za dobu jedné pětiletky obnovila všechno, co bylo zničeno v průběhu

¹ Otázce vzniku USA a toho, jak je v nich *ve skutečnosti* realizována plná funkce řízení, je věnována práce vnitřního prediktoru SSSR z roku 2009 - Sad roste sám?..

Velké vlastenecké války, a dokázala vrátit hospodářství státu na předválečnou výrobní úroveň; že přidělový systém byl v poválečném SSSR zrušen dříve než ve Velké Británii, kde systém dělby moci a nějaký ten druh zastupitelské pluralitní demokracie existuje po staletí. Kromě toho v době mezi první a druhou světovou válkou 20. století sovětská moc bez systému dělby moci v průběhu dvou desetiletí provedla modernizaci státu na základě kulturní přeměny společnosti (kulturní revoluce), což vlastně také zajistilo Vítězství ve Velké vlastenecké válce a následnou *v podstatě slušnou životní úroveň* obyvatelstvu SSSR po dobu čtyřiceti let do začátku přestavby v roce 1985 realizované Gorbačovovým režimem.

- V protikladu k tomu všemu postsovětské Rusko se systémem dělby moci, zastupitelskou demokracií a pluralitním systémem, které v něm byly zavedeny, za dobu své téměř dvacetileté existence nebylo schopno dosáhnout takových výrobních ukazatelů životně důležitých druhů produkce v přepočtu na obyvatele, jakých dosahoval SSSR v roce 1989¹ – tedy v době, kdy byl *cílevědomě demontován režimem M. S. Gorbačova*; a po celou tuto dobu hromadné sdělovací prostředky a systém povinného a vyššího školního vzdělávání neplní svou osvětovou misi, ale naopak ohlupují dorůstající generace, což vylučuje možnost modernizovat stát, bude-li takováto politika v oblasti vzdělávání a kultury i nadále pokračovat, a tím spíše to vylučuje možnost modernizovat stát v blízké perspektivě.

No a vznik fašistického režimu v Německu v roce 1933 byl přímým důsledkem nezpůsobivosti zastupitelské demokracie a systému dělby moci „výmarské republiky“ reagovat *na politickou situaci, která vznikla v důsledku Versailleské mírové smlouvy právně uzavírající výsledky 1. světové války 20. století*. Přitom není od věci poznamenat, že:

- mnozí pamětníci, včetně některých přímých účastníků vypracování podmínek Versailleské mírové smlouvy, byli přesvědčeni o tom, že tato „mírová“ smlouva podepsaná v roce

¹ A ukazatele z roku 1989 jsou zase značně nižší než ukazatele z roku 1946 – z prvního roku po ukončení Velké vlastenecké války, kdy dokonce i podle oficiálních statistik byl ekonomický růst SSSR nulový.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

1919 bezprostředně programuje vznik nové světové války¹ tak do dvaceti let, a měli pravdu;

- a to byl státní aparát vítězných států, který vypracoval a vnutil Německu tuto „mírovou smlouvu“, přímo zosobněním zastupitelské demokracie a dělby moci.

V souvislosti s osobitostmi Versailleské mírové smlouvy je nutné zmínit, že 2. světová válka 20. století fakticky nezačala 1. září 1939, jak nás učí tradiční historici, ale o rok dříve Mnichovskou zradou (29 – 30. září 1938): kdy zastupitelské demokracie se systémem dělby moci Velké Británie (premiér N. Chamberlain) a Francie (premiér E. Daladier) schválily rozčlenění Československa hitlerovským režimem, nehledě na to, že hranice Československa byly vymezeny na základě Versailleské smlouvy (1919), Saint-germainské smlouvy (1919) a Trianonské smlouvy (1920), které uzavřely vítězové 1. světové války s Německem, Rakouskem a Maďarskem.

Poté 2. ledna 1939 americký časopis Time, který v roce 1937 zahájil svůj dlouhodobý (až do dneška trvajících) projekt Osobnost roku, na základě výsledků z roku 1938 vyhlásil osobností roku Adolfa Hitlera a neopomněl přitom popřát Herr Hitlerovi, aby se vynasnažil udělat rok 1939 takový, na jaký se bude ještě dlouho vzpomínat“. A Herr Hitler se o to postaral – za podpory „demokracií“ s jejich systémy dělby moci: USA (jejichž finanční kapitál poskytoval říší úvěry, čímž

¹ Hlavními předpoklady k tomu byly:

- Uložení reparací Německu v takovém objemu, že jejich výplata ve stanovených lhůtách odsuzovala německé obyvatelstvo k dlouhodobé a bezútěšné bídě. V dobrodružném pokusu překonat tuto slepou uličku si hitlerovský režim nabral půjčky a nevyhnutelně šel k volbě: buď zaplatit úvěry, díky kterým Německo překonávalo následky války a Versailleské smlouvy, což by vedlo ke krachu finančního systému se všemi průvodními sociálněpolitickými důsledky, nebo vést válku, která všechny minulé dluhy smaže. Přičemž v otázce války měl také na výběr: buď vést válku proti věřitelům (USA a další státy Západu), nebo v zájmu věřitelů (proti SSSR).
- Hranice nových států, které vznikly v důsledku rozpadu Ruského, Německého a Rakousko-Uherského impéria, byly v řadě případů vymezeny bez ohledu na historicky vzniklé hranice mezi jednotlivými etniky, a kromě toho tyto hranice zpřetrhávaly v minulosti navázané ekonomické a kulturní vazby různých regionů těchto impérií, jejichž likvidace byla cílem iniciátorů 1. světové války 20. století.

přispěl k obnově německého vojenského průmyslu), Velké Británie a Francie (Mnichovská zrada)...

Na základě Mnichovské zrazy si Německo, Polsko (ta v kultovní verzi historie „nevinná“ oběť 2. světové války 20. století) a Maďarsko pro sebe urvaly z Československa 1/3 jeho území *pod záminkou ochrany práv příslušných národnostních menšin* – německé, polské a maďarské. To, co potom z Československa zbylo, se v polovině března roku 1939 stalo německým protektorátem Čechy a Morava a Německu podřízeným, formálně právně nezávislým Slovenskem, které se na podnět Berlína samo od zbytků Československa odtrhlo.

To znamená, že nás nepředpojatý rozbor výsledků fungování systému zastupitelské demokracie s dělbou moci různých států jak ve vnitřní, tak i ve vnější politice v porovnání s jinými principy organizace státnosti nutí předpokládat, že *v reálné politice, která se dost liší od toho, o čem nás informují učebnice „teorie státu a práva“*, existují ještě jiné faktory, které mají vliv na praktickou funkční způsobilost tohoto systému v jednotlivých státech.

Porovnání systému zastupitelské demokracie s dělbou moci v jeho historicky známé podobě s plnou funkcí řízení, umožňuje odhalit tyto faktory a odpovědět na otázku, proč systém zastupitelské demokracie s dělbou moci v jeho výše popsané podobě *sám o sobě* nezaručuje mírové mezistátní vztahy, ani blahobyt společností v lůně této *politické kultury neoprávněně prezentované pokud ne jako bezvýhradně nejlepší, tak alespoň jako té nejméně špatné ze všech možných!*

¹ Winston Churchill: «Demokracie je ta nejhorší forma vládnutí do chvíle, než ji porovnáte se všemi ostatními.» — *«Democracy is the worst form of government unless you compare it to all the rest»* (www.vy-narod.ru/quotes.shtml). Nebo zjednodušeně jinak opět s odkazem na W. Churchilla: «Demokracie je špatná, ale nic lepšího lidstvo nevymyslelo.»

Příčinu toho vysvětlil Bernard Shaw: *«Demokracie je takové zřízení, které zaručuje, že nám nebudou vládnout lépe, než si zasloužíme.»* «Demokracie nemůže dosáhnout vyšší úrovně, než má lidský materiál, ze kterého se skládají její voliči.» (<http://www.democracy.ru/quotes.php>). Ale to přece platí i pro všechny ostatní způsoby organizace institucí profesionální moci a jiných společenských institucí: *jejich mravnost a etika nemůže být vyšší, než má samotná společnost, neboť mravy a etika společnosti se odrážejí ve všech*

→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Když tedy porovnáme funkce dříve vyjmenovaných specializovaných druhů moci s etapami plné funkce řízení, tak dojdeme ke zjištění, že:

- na profesionálním základě je ve státnosti založené na systému dělby moci v jeho výše popsané podobě realizována pouze 5. (s výjimkou fáze uvádění koncepce řízení do života) až 7. etapa plné funkce řízení;
- a o tom, jak je realizována 1. až 4. etapa plné funkce řízení a do života uváděna koncepce řízení (spadající do 5. etapy plné funkce) v procesu samořízení společnosti, pokud je státnost založena na principu dělby moci, *obecná západní „teorie státu a práva“, implantovaná po roce 1991 i v Rusku, vůbec nic říci nedokáže, a to především proto, že jí o plné funkci řízení není nic známo.*

Jak bylo řečeno při výkladu DVTR (kapitoly 6.3 a 6.7), může být plná funkce řízení realizována pouze v **intelektuálním schématu řízení**, které je modifikací schématu řízení prediktor-korektor. Stejně tak tam bylo řečeno, že schéma řízení prediktor-korektor může být hypoteticky znázorněno jako kombinace prediktoru a programově adaptivního modulu: práci prediktoru odpovídá 1. až 4. etapa plné funkce řízení. Práci programově-adaptivního modulu odpovídá 5. až 7. etapa plné funkce řízení, přestože je prediktor při své činnosti kontroluje a také se částečně na jejich realizaci podílí.

To znamená, že státnost postavená na systému dělby moci, v jeho výše popsané podobě, je pouze programově-adaptivním modulem

sociálních institucích a nikdo, ať už by byl jakkoliv spravedlivý a moudrý, není schopen nahradit svou vlastní osobou celou společnost a všechny její instituce.

A v Rusku byl ještě před tou „Churchillovo moudrostí“ o demokracii vysloven daleko hlubší soud o způsobu života společnosti: *«Stávající řád dokud existuje, není ten nejlepší z mnohých možných, ale jediný možný z mnohých lepších. Možným jej neudělalo to, že by byl nejlepším z myslitelných, ale nejlepším z myslitelných jej dělá to, že se ukázal být možným.»* (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Aforismy a úvahy o historii, str. 369).

Tj. Nejvyšší se nemylí, a vše probíhá v rámci Jeho Všemohoucnosti nejlepší možným způsobem *při té mravnosti, etice a úrovni chápání světa, které jsou lidem vlastní.*

ve schématu řízení prediktor-korektor a – *sama o sobě* – není z hlediska řízení soběstačná, v mnohém **není schopna projevit se intelektuálně**, a proto není schopna zajistit samořízení společnosti podle plné funkce řízení.

A to nás vede k otázce: *Jak mohou být v životě společnosti realizovány funkce prediktoru a jak může být prediktor napojen na programově-adaptivní modul systému řízení?*

Historie lidstva nám na tuto otázku poskytuje v různých kulturách různé odpovědi.

* * *

Tak například na základě sdělení od E. B. Tylora, které bylo uvedeno na začátku této kapitoly, se algonkinští indiáni do rozvoje sociologických teorií nepouštěli a jednoduše vybírali mezi dospívající mládeží ty, kteří dokázali předvídat budoucnost, a potom je vychovávali tak, aby z nich byli *efektivní (ve vztahu k požadavkům daného způsobu života)* vůdčí osobnosti podle plné funkce.

Ve starověkém Egyptě stál v čele státního aparátu – programově-adaptivního modulu schématu řízení prediktor-korektor, který realizoval 5. až 7. etapu plné funkce řízení – faraon. 1. až 4. etapu plné funkce řízení realizovaly dva paralelně fungující prediktory – dvě skupiny nejvyšších „žreců“ (kteří se nazývali hierofanti, což znamená „znající osud“, „čtoucí budoucnost“), které měly každá 11 členů. Jedna skupina působila na severu a druhá na jihu státu. Pokud oba prediktory v průběhu své paralelní práce přišly k vzájemně se vylučujícím výsledkům, muselo být řídicí rozhodnutí vypracováno na základě tandemového principu činnosti (kapitola 5.10), a potom bylo postoupeno k realizaci programově-adaptivnímu modulu (státnímu aparátu) řízenému *faraonem, který byl sám ve většině případů také jedním z nejvyšších „žreců“*.¹

¹ Tento systém stabilně fungoval po dobu celých staletí a byl v Egyptě zrušen až poté, kdy to byl právě staroegyptský prediktor, kdo zformoval biblický *projekt řízení globalizace – zotročení lidstva ve jménu Boha* a přistoupil k jeho realizaci (o tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR Sinajská „anabáze“ ve sborníku *Intelektuální pozice* č. 1/97 (2), a také v příloze č. 1 tohoto dílu). V biblickém projektu se schéma řízení prediktor-korektor, ať už by fungovalo v kterémkoliv státě, stalo pro jeho pohlaváry nežádoucím, a
→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Delfská věštitelna zásobovala, soudě podle množství staveb z „doby kamenné“ orientovaných směrem k Delfům (jak o tom byla řeč v kapitole 8.1 s odkazem na publikace Ericha von Dänikena), svými věštbami a doporučeními celou Evropu. Kromě toho starověcí historici informují, že její „konzultační služby“ využívali i vládcové asijských států. Jednalo se tedy o nadnárodní a transcivilizační (ve vztahu k regionálním civilizacím tehdejší epochy) starověký prediktor, jehož řízení se následně pohlaví biblického projektu dokázali v tomto regionu zmocnit (nebo ho řízeně „nechali vyhasnout“, neboť byl od počátku vytvořen jako nástroj a působil pod jejich kontrolou v ranějších historických etapách)¹.

V tibetské civilizaci-státu² byla kultura odpradávná založena na lámaistické verzi buddhismu. Korporace lámů měla funkce prediktoru, a státní aparát, jehož práce se lámové bezprostředně účastnili, byl pod její kontrolou. Specificky se na fungování tohoto systému samořízení

proto musel být Egypt degradován na úroveň všech ostatních států, což také bylo realizováno.

Za celou dobu předbiblické historie Egypta toto schéma závažně selhalo jen jednou – v době vlády faraóna Amenhotepa IV. (1363 – 1351 před n. l. – léta jeho vlády jsou uvedena podle Sovětského encyklopedického slovníku, 1987; v jiné verzi datování 1375 – 1358 před n. l.; a ještě v jiné verzi datování je začátek jeho vlády uveden od roku 1419 před n. l.), který dosednul na trůn ve věku čtrnácti let a do historie se zapsal pod jménem Achnaton. Stal se mezi politiky prvním věrozvěstem jednobožství a pokusil se přejít k jiným náboženským a mravně-etickým principům organizace života společnosti, což se mu nepovedlo, protože společnost neměla pro tuto jeho snahu pochopení a tím pádem jeho politiku nepodpořila. V době realizace svých reforem odstranil od státní moci kněžskou korporaci kultu Amon-re, včetně nejvyšších hierofantů. Po jeho smrti se však hierarchie opět pozvedli, obnovili fungování předešlého systému řízení a brzy zosnovali biblický projekt zotročení lidstva na základě monopolu na lichvářství a *imitace náboženství jednobožství (o tom se bude dále mluvit v kapitolách 10.4 a 10.5)*.

¹ Viz Analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR 2009 – Věštitelna: sociální instituce a politická technologie.

² Od roku 1950 součást Čínské lidové republiky. ČLR tuto skutečnost hodnotí jako obnovení územní celistvosti Číny, která byla kdysi v minulosti porušena a ti, kteří s tím z *různých důvodů* nesouhlasí, zase jako čínskou agresi, jako pohlcení nezávislého státu a utlačování původního obyvatelstva s jeho svébytnou kulturou ze strany Pekingů.

společnosti odráželo budhistické učení o „karmě“¹, podle kterého je budoucnost téměř jednoznačně podmíněna minulostí, a proto jsou možnosti změnit ji v přítomnosti velmi omezené: všichni si musí nevyhnutelně odpracovat svoji předešlou „karmu“ a přitom si navíc musí dávat neustále pozor, aby si svým jednáním ve stále plynoucí přítomnosti nepokazili svou „karmu“ budoucí.

V životě předkřesťanské Rusi volchvové (jedna z profesionálních korporací, pokud budeme používat terminologii současnosti) plnili funkci prediktoru ve schématu prediktor-korektor a knížecko-bojarská sociální skupina (další profesionální korporace) plnila funkci programově-adaptivního modulu, i když státnost v současném chápání tohoto pojmu (s předepsaným zákonodárstvím, povinným a pečlivým dokumentováním činnosti a archivy) a tím spíše systém dělby moci v předkřesťanské Rusi neexistovaly².

¹ «Karma (v sanskrtu – čin, skutek, následek činu) jeden z ústředních pojmů indické filozofie, který doplňuje učení o převtělení. Objevuje se již ve [védách](#), a potom je již součástí téměř všech indických nábožensko-filozofických systémů. Je podstatnou částí [hinduismu](#), [budhismu](#) i [džinismu](#). V širokém smyslu je karma celkovým souhrnem všech skutků každé živé bytosti a jejich následků, který určuje charakter jejího nového zrození, tj. další existence. V obou případech je karma jakási neviditelná síla, a pouze obecný princip jejího fungování se považuje za jasný, její vnitřní mechanismus zůstává zcela utajený. Karma určuje nejen příznivé nebo nepříznivé podmínky existence (zdraví – nemoc, bohatství – bídu, štěstí – neštěstí, a také pohlaví a dobu trvání života, sociální postavení jedince apod.), ale v konečném důsledku – pokrok nebo propad ve vztahu k hlavnímu lidskému cíli – k osvobození se z pout „ignorantské“ existence podřízené zákonům příčin a následků. Na rozdíl od pojmu osud nebo úděl, je v pojmu karma podstatné jeho etické zabarvení, neboť podmíněnost přítomné a budoucí existence má charakter odplaty nebo odměny za vykonané skutky (nejedná se tedy o vliv neodvratných božských nebo kosmických sil).

Literatura: Rádhakrišnan S., Indická filozofie, překlad z angl., 1. díl, M., 1956; Rutter O., The scales of Karma, L., 1940; Humphreys C., Karma and rebirth, L., 1943» (Velká sovětská encyklopedie, 3. vydání, 11. díl, str. 442).

Ignorant: 1. Zaostálý, nevzdělaný člověk – obecně používané významy. 2. Člověk, který není připuštěn k rituálu zasvěcení do nějaké „esoterické nauky“, nebo ten, kdo nedokázal daný rituál absolvovat – specifický význam, používaných v různých tajných společenstvech.

² Tento faktor (neexistence všeobecně dostupné písemné historie → → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

*

*

*

A pokud budeme analyzovat organizaci řízení v různých kulturách starověkého světa, tak pro většinu z nich je charakteristická dělba moci ve společnosti:

- na „žrečskou“, plnící funkci prediktoru ve schématu prediktor-korektor,
- a státní, která je přímo nebo zprostředkovaně podřízená „žrečské moci“ a plní funkci programově-adaptivního modulu¹.

předkřesťanské Rusi) zanechal určitou pečeť na celé následující historii Ruské civilizace, která se projevuje i v jejím současném rozvoji. Osobitost toho faktoru spočívá v následujícím:

- každá písemná historie je výběrem, odrazem a reprodukcí historických mýtů zděděných z minulosti v mravním a světonázorovém pojetí autorů příslušné verze historie;
- v davo-„elitářské“ společnosti je každý autoritativní text prostředkem zombifikace lidí omezujícím jejich vnímání světa a porozumění životu, takže se neadekvátní verze historie zaznamenaná písemně stává vážnou překážkou dalšího rozvoje společnosti, její mravnosti a vnímání světa.

Takže dlouhodobá existence písemné historie, historických kronik je předností pouze v případě, že adekvátně popisuje reálné události. Proto jeden z paradoxů politologie spočívá v tom, že je lepší vůbec nemít písemně zaznamenanou historii a analyzovat kulturu společnosti, její život a problematiku jako takové, než provádět analýzu problematiky pod vlivem neadekvátního historického mýtu, ve kterém popis událostí a jejich příčinných vazeb neodpovídá skutečnosti. Toto tvrzení odpovídá jednomu z principů metody dynamického programování: pro uvedení do života zvolených cílů nemá význam, ve výsledku jakých procesů se objekt řízení ocitnul v tom stavu, v jakém je přebírán do řízení.

A i když se to mnohým může zdát podivné, byla to právě neexistence písemné historie předkřesťanské Rusi, co lidem v Ruské mnohonárodnostní civilizaci umožnilo dostat se zpod moci biblického historického mýtu a otrokářské biblické koncepce řízení procesu globalizace a začít realizovat alternativní projekt globalizace.

¹ Pokud bychom byli přesní v použití slov, tak programově-adaptivní modul by se měl nazývat „výkonnou mocí“, neboť je to právě on, kdo *plní koncepci řízení* – uvádí ji do života; a to, co se nyní nazývá „výkonnou mocí“ je jeho součástí a může se nazývat „organizační“ nebo „administrativní“ mocí (v souladu s posledně jmenovaným pojmem se také objevil pojem

→ → →

Jinak řečeno, společnosti starověkého světa byly na základě historicky stabilních kultur více či méně efektivně řízeny podle plné funkce řízení na základě schématu prediktor-korektor.

V našich dnech je termín „žrečská moc“ pro většinu lidí nesrozumitelný, neboť v jejich chápání světa má slovo „žrec“ stejný kořen slova jako slovo „žrát“, tj. *cpát si břicho bez jakékoliv míry ve způsobu požívání, v kvalitě a kvantitě jídla.*

Ve skutečnosti je však slovo „žrec“ složené slovo a jednu z jeho částí, jeho smyslový základ, tvoří slovo „řeč“. Pokud si připomeneme staré názvy písmen staroruské azbuky, tak písmeno „Ž“ charakterizovalo slovo „žijete“, „R“ charakterizovalo „rci“. „Rci“ je tvar rozkazovacího způsobu analogický smyslu dnešního „řekni“. Z této analýzy smyslu strukturních komponent slova „žrec“ je možné vyvodit, že sociální funkcí žrečstva bylo životarečení, tj. *mělo moc (ve smyslu, že slova nezůstávají bez následků odpovídajících jejich smyslu) „mluvit“ o tom, jak má žít společnost, jak má řešit problémy vznikající v jejím životě, a o tom, co bude následovat, pokud bude žít jinak a nebude řešit problémy zděděné z minulosti a to tím spíše, bude-li navíc pro sebe a své potomky produkovat problémy nové. To je podstatou toho sociálního jevu, který je možné slovy nazvat „žrečská moc“.*

Pokud to vztáhneme na etapy plné funkce řízení, tak „žrečská moc“ je svou řídicí podstatou konceptuální mocí. To znamená, že právě ona musí objevovat faktory, které vyvolávají společenskou potřebu řízení, vytyčovat ve vztahu k nim cíle, začleňovat tyto nové cíle do vektoru cílů řízení, formovat generální i dílčí koncepce řízení ve vztahu ke společnosti a uvádět tyto koncepce řízení do života společnosti a činnosti státního aparátu (pokud takový aparát existuje). A kromě toho musí reagovat na celé spektrum zpětných vazeb.

Jestliže to nedělá, přestane žrečstvo být žrečstvem *automaticky, nezávisle na svých vědomostech, návycích, minulých úspěších a aktuálních nárocích na příslušné postavení ve společnosti a deklarování svého postavení.*

Dnešní doba je charakteristická tím, že nároků na „žrečskou moc“ je mnoho a kromě toho samotná společnost ve svém chápání světa

„administrativní zdroj“). Současná společnost však necítí nesprávnost používání těchto slov.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

vyzdvihuje do hodnosti žrečtva ty či ony sociální skupiny nebo profesionální korporace: duchovenstvo tradičních konfesí, novináře a média jako celek (jež dokonce získala titul „čtvrtá velmoc“), umělce, vědu jako odvětví činnosti.

Přitom však nikdo, obyčejní lidé, ani novináři a ostatní zástupci médií, ani věda a především její společenské a humanitní vědy, nedokáží říci nic podstatného o tom, na čem je založena „žrečská moc“ nebo jinak, jaké individuální kvality jsou vyjádřeny v žrečské moci – v konceptuální moci.

V podstatě znamená tato nejasnost veřejného mínění v odpovědi na otázku: Co ve své podstatě znamená „žrečská moc“ a jaké individuální kvality jsou v ní vyjádřeny?, že současné společnosti nemají konceptuální moc: připomeneme, že „moc (власть)“, „volost' (волость)*“, „vůle (воля)“ mají v ruském jazyce jeden slovní kořen, a že uplatňování vůle v psychice člověka vždy probíhá z úrovně vědomí a jedním z nástrojů vědomí je chápání světa. *[pozn. překl. volost' je jednotka administrativně-teritoriálního dělení v Rusku, Lotyšsku, Estonsku a některých dalších zemích viz

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Volos%C5%A5>]

Ve skutečnosti se žrečská moc zakládá:

1. na zdokonalované, a proto efektivní individuální poznávací a tvůrčí kultuře;
2. na vůli¹;
3. na uvědomění si Božího Záměru (v něčem může být i mylné, ale to není neštěstí, pokud platí bod první a čtvrtý);
4. na upřímném přání vybudovat si život – svůj vlastní, celé společnosti i lidstva – v souladu se směřováním Božího Záměru;
5. a to všechno musí být doprovázeno dostatečně širokým rozhledem.

Pokud neplatí třetí a čtvrtý bod, stává se ze žrečtva znacharstvo, které jedná pouze ve svém nebo něčím zistném zájmu, přičemž si uchovává svou konceptuální samovládu, i když omezenou egoismem². Pokud ve struktuře společnosti zaujímá postavení

¹ *Vůle jako životní jev* je schopnost individua podřídit sebe samotného a průběh událostí okolo sebe realizaci své uvědomělé účelnosti.

² Egoisté jsou odsouzeni být otroky a umírat jako otroci.

žrečstva, může si znacharstvo ponechat název „žrečstvo“, ale ve své činnosti již není orientováno na realizaci Záměru, ale na svou zištnost, čímž samo znehodnocuje slovo „žrečstvo“ ve vztahu k sobě samému až ke slovu se stejným slovním kořenem - „žrát“.

Pokud neplatí první bod, tak je možné stát se po přečtení kdečeho všeználkem-„teoretikem“; takové A. I. Solženicyn povýšeně nazýval „образованщиной/взделанinou“, jejímž představitelem je i on sám, neboť prvním bodem se pochlubit nemůže, stejně jako třetím ani čtvrtým¹.

Chybí-li vůle, tak se nevolník v institucích (orgánech) moci může stát pouze technickým vykonavatelem vůle cizí.

Stejně tak jsou ve své většině objektivně neodůvodněné nároky na žrečské postavení ze strany novinářů a umělců. Žrečstvem nemůže být ani duchovenstvo tradičních konfesí, neboť tím, že se proměnilo v profesionální korporaci *komerčně provozující příslušný náboženský kult*, se svými svatými písmi a tradicemi ve výkladu života na základě těchto písem odcizilo životu i Bohu. Stejně tak nemůže být žrečstvem ani současná věda, neboť většina jejích představitelů jsou úzcí specialisté ve svých oborech a představitelé jejích „společenských“ a „humanitních“ věd sami nedokázali odhalit podstatu žrečské moci v životě společnosti a její projevy v dějinách jak celosvětových, tak i regionálních. Maximálně to někteří vědci a někteří umělci dokážou dotáhnout do postavení znacharů.

Ani tajné služby se nedokázaly stát žrečstvem: skutečnost, že právě ony jsou nejvíce informované o mnohých otázkách života společnosti a vědí to, co nevědí obyčejní lidé, není pro realizaci žrečské moci dostatečné².

Je-li žrečská moc chápána jako moc podmíněná uvědoměním si Záměru a upřímným přáním budovat život v souladu se směřováním

¹ Již po napsání těchto řádek A. I. Solženicyn v noci z 3. na 4. srpna 2008 zemřel.

² Pokud by KGB byla konceptuálně mocná, tak by se SSSR stal na začátku osmdesátých let 20. století jedinou „velmocí“ a učitelem národů všech ostatních států v záležitostech vyřešení sociálních a jiných problémů. To se týká i postsovětské Federální bezpečnostní služby.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Božího Záměru, je biblický projekt ztročení lidstva projektem znacharským – nějaká kultura poznání a tvorby se v něm projevila, vůle také, ale Záměr se rozhodli nahradit vlastními výmysly a své vlastní výmysly v chápání lidí povýšit na Záměr.

Konceptuální moc tedy může být svým charakterem buď žrečská nebo znacharská. Přitom se však žrečstvo může dopouštět chyb a znacharstvo zase v důsledku svého omezeného chápání, aniž si to uvědomuje, může pracovat pro Záměr.

Přitom v sobě termín „konceptuální moc“ zahrnuje dva smysly:

- zaprvé je to individuální moc lidí, kteří jsou schopni vypracovat koncepci organizace života společnosti a zavést ji do reálného procesu veřejného samořízení;
- zadruhé je to moc samotné koncepce nad společností nepodmíněná osobnostmi těch či oněch lidí.

Jak bylo zmíněno dříve (v kapitole 1.6), sociologie může řešit jeden ze dvou úkolů.

Úkol první: *Jak v zájmu té či oné parazitické menšiny ve vztahu ke zbytku společnosti efektivně praktikovat otrokářství, pokud možno s minimem násilí a na základě uvádění do života principu „hlupáka má práce ráda a hlupák je práci rád“?*

Úkol druhý, který však může řešit sociologie ve své mravní motivaci kvalitativně odlišná, a který v mnohém obsahově sestává z následujícího: *Jak zlikvidovat organizovaný parazitismus těch či oněch menšin na práci a životě většiny, aby v návaznosti pokolení všichni lidé žili svobodně a sklon k parazitismu, a tím spíše v organizovaných formách nebyl v nových pokoleních stále znovu obnovován?*

V podstatě každému z těchto úkolů odpovídá jiná generální koncepce organizace života společnosti, která není slučitelná s tou druhou alternativou, a oba úkoly z příslušné koncepce přímo vyplývají. Přitom každá z koncepcí představuje sama o sobě koncepci realizace globalizace a vybudování jedné ze dvou vzájemně se vylučujících kultur budoucího lidstva.

Vzhledem k tomu, že jsme odhalili biblickou koncepci realizace globálního otrokářství, rozebereme si otázku, jak s ní souvisí systém dělby moci.

Dějiny znají různé otrokářské systémy:

- Nejprimitivnější mají zjevný, donucovací charakter a rozezlívají otroky, což vede k tomu, že špatně pracují a navíc se tak tyto otrokářské systémy stávají nebezpečnými i pro samotné otrokáře.
- Ideálem otrokářství je uplatnění principu „hlupáka má práce ráda a hlupák je práci rád“ – systém, ve kterém by si otroci neuvědomovali skutečnost, že jsou vlastně otroky¹, a pokud by si to i uvědomili, tak by tento stav věcí považovali za přirozený přírodní zákon. Jejich chápání světa, ujařmený a zkreslený tvůrčí potenciál by jim neumožňovaly smést *systém obnovující otrokářství v návaznosti pokolení*. Tento ideál realizuje biblická koncepce zotročení celého lidstva ve jménu Boha, a také její světská verze – marxismus.

Pokud bychom hovořili o tom sociálním procesu, který byl realizován v dohledné historii pod konceptuální mocí biblického projektu a jeho pohlavárů, tak jde o proces přechodu od „primitivismu“ k „ideálu“ otrokářství v tom smyslu, jak jsou tyto pojmy definovány výše.

Potřeba řešit úkoly zavádění „ideálního otrokářství“ vede ke vzniku ještě jednoho specializovaného druhu moci – moci ideologické.

Funkcí **ideologické moci** je zaobalit svým charakterem zotročující koncepci do takových ideologických forem, ve kterých by podle názoru lidí přinášela dobrodiní, a proto by pro ně byla přijatelná, do takových ideologických forem, ve kterých by koncepce nevyvolala odmítání, nebo dokonce cílený aktivní odpor při jejím zavádění do řídicí praxe, což by mohlo vést až ke vzniku a uvedení do života koncepce k ní alternativní.

Množství příkladů o tom, jak funguje a jakých výsledků dosahuje ideologická moc, poskytuje historie uvádění biblického projektu zotročení lidstva do života. Absolutní většina lidí je přesvědčena o tom, že příkázání: „nezabiješ“, „nepokradeš“, „nevydáš proti svému bližnímu svědectví křivého“ a jiná, vstoupila do kultury lidstva díky Bibli. A toto přesvědčení přetrvává navzdory tomu, že u všech národů kultura jejich společnosti v době, kdy ještě o Bibli nic nevěděly, tato

¹ „Nejhorším otroctvím je nebýt svobodným a za svobodného se považovat“ (J.W. Goethe: <http://www.democracy.ru/quotes.php>).

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

příkázání v té či oné formě podporovala a jejich porušení se tak či onak trestalo.

A když lidem, jejichž chápání světa a etika byly zformovány pod nadvládou *biblické koncepce, která jim byla vštěpena v nějakém ušlechtilé znějícím ideologickém obalu*, poukážete na fašistický projekt zotročení lidstva ve jménu Boha obsažený v *Bibli, kterou jsou ve svém chápání světa zvyklí vnímat pozitivně*, tak předpojatost zformovaná ideologickou mocí uvrhne většinu těchto lidí do stavu, ve kterém neví, jak zareagovat (do rozpaků), do hysterie, deprese, nebo naopak dělají, že se jich to vůbec nedotýká, nebo začnou vést úvahy odtržené od životní reality o tom, že Záměr je nevyzpytatelný, Bible je Božím vnuknutím, a že k pochopení skutečného smyslu biblických textů je zapotřebí požeňání legitimních („certifikovaných“) duchovních konfese, náboženství, které považují za pravdivé na základě předsudků kdysi zformovaných v jejich psychice apod.

To znamená, že lidé, kterým byla předložena *biblická koncepce zotročení lidstva ve jménu Boha ve své obnažené podobě*, bez jakýchkoliv ušlechtilé vypadajících obalů, aby si mohli vše ujasnit a mravně zhodnotit, se chovají jako roboti, jejichž programové vybavení selhalo, nebo demonstrují svoji neschopnost dostat se z moci programů, které v jejich psychice zformovala ideologická moc. **Výjimky jsou velice zřídka.**

Dříve zmiňovaný anglický etnograf E. B. Tylor již v 19. století psal o podstatě ideologické moci v biblické civilizaci, i když tyto termíny nepoužíval:

«...ještě je třeba brát ohled na trendy ve vědě a umění, které jsou v přímém rozporu s kulturou¹.

Umět rozšiřovat otravu nepozorovaně ale spolehlivě, vybrušovat škodlivou literaturu do zhoubné dokonalosti, sestavovat úspěšné plány proti svobodnému bádání a proti svobodě slova, to vše jsou projevy znalostí a umění, jejichž zdokonalení sotva kdy povede ke všeobecnému blahu.» (Primitivní kultura, Moskva, Politizdat, 1989, str. 37).

¹ Přesnější by bylo místo „s kulturou“ napsat „se společenským rozvojem“ (naše poznámka k citaci).

A již zmiňované Besedy u krbu prezidenta USA F. D. Roosevelta¹ jsou jedním z mistrovských děl ve věci realizace funkcí ideologické moci tak, jak byly definovány výše.

V současných společnostech žijících pod konceptuální mocí biblického projektu globalizace ideologickou moc prosazuje a šíří: většina umělců, širitelé víry a duchovní kultů tradičních konfesí, společenské vědy, systém vzdělávání založený na jejich základě a žurnalistika.

Potřeba prosazování a šíření ideologické moci v davo-„elitářských“ společnostech, jako nástroje pro zavádění koncepce do života společnosti, je podmíněna dvěma okolnostmi:

- nemožností otevřeně ohlásit ve společnosti nespravedlivou koncepci, neboť taková koncepce by byla společností minimálně odmítnuta a maximálně by v ní vyvolala cílevědomý odpor proti jejímu zavádění do života, což by vedlo k vypracování a uvedení do života alternativy (kromě toho by někdo mohl začít napodobovat zotročovatele ze závidy k jejich úspěchům, čímž by byl pro jejich činnost více či méně citelným rušivým elementem);
- přáním nositelů nespravedlivé konceptuální moci, aby byli pro zotročovanou společnost neviditelnými, protože jim to umožňuje nezodpovídat se lidem ze svých činů.

Tj. ideologická moc není potřebná, pokud se skutečné záměry nositelů konceptuální moci shodují s jejich otevřeně vyhlášenými ideály.

Analýza organizace řízení v životě společnosti tedy ukazuje, že plná funkce řízení je ve vztahu k davo-„elitářské“ společnosti realizována pěti specializovanými druhy moci:

1. Konceptuální moc – moc lidí, kteří jsou schopni vypracovat koncepci organizace života společnosti a zavést ji do reálného procesu společenského samořízení. Je svým charakterem samovládná, neboť vychází z individuálních kvalit lidí. Kromě toho je konceptuální moc také mocí samotné koncepce nad společností.

¹ Text uvedené knihy je na internetu dostupný na následující adrese: http://fictionbook.ru/author/franklin_ruzvelt/besediy_u_kamina/read_online.html?page=1.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

2. Ideologická moc – moc, která je podřízena moci konceptuální v obou smyslech toho termínu. Zahaluje koncepci do ideologických forem, které jsou přijatelné pro společnost a nevyvolávají její odmítnutí a odpor, a nemusejí být ve shodě s obsahem koncepce jako takové.
3. Zákonodárná moc je vyjádřením koncepce v zákonodárství – v logicky více či méně strohých právních formách.
4. Výkonná (a ve své podstatě – nařizovací, správní) moc je moc, která na základě zákonodárství bezprostředně řídí celospolečenské i místní záležitosti.
5. Soudní moc (a v podstatě v plném souhrnu svých funkcí – dozorová-vyšetřovací-soudní moc) provádí: kontrolu dodržování platného zákonodárství, odhaluje fakta jeho porušení, odhaluje a trestá viníky, kteří se jeho porušením provinili.

Přitom je konceptuální moc, jako moc uplatňovaná lidmi, druhem moci, který je ve vztahu ke kvalitě života společnosti tím klíčovým. To ona je začátkem a koncem všech *vnitřních sociálních* okruhů přímých a zpětných vazeb v procesu řízení.

Všechny ostatní specializované druhy moci jsou podmíněny koncepcí řízení vycházející od nositelů konceptuální moci. Všechny koncepce mohou být ve své konkrétní podobě, v souladu se dvěma úkoly sociologie, o kterých byla řeč dříve, přiřazeny do jedné ze dvou tříd:

- **V té první třídě** jsou orientovány na to, aby ta či ona menšina mohla nerušeně parazitovat na práci a životě většiny.

V nám známé historii současné globální civilizace koncepce spadající do první třídy byly a jsou všeobecnou politickou realitou. Rozdíl mezi nimi je pouze v tom, jaké konkrétní menšiny parazitují na práci a životě zbytku společnosti, a jak konkrétně je organizován systém jejich moci a parazitismu. V závislosti na tom, jak přesně jsou tyto otázky řešeny, před očima historiků a politologů vystávají společensko-ekonomické formace (rodové zřízení, otrokářství, feudalismus, kapitalismus, pseudosocialismus – marxisticko-internacistický nebo nacistický apod.) a typy státnosti (monarchie nebo republiky, ve kterých je moc té či oné oligarchie buď otevřená a je povýšena na celonárodní kult, nebo se ukrývá za

institucemi falešné demokracie a za deklaracemi o všeobecné a všemožné rovnosti „práv občanů“).

- **V té druhé třídě** jsou orientovány na vykořenění cílevědomě organizovaného parazitismu těch či oněch menšin na práci a životě většiny a *na znemožnění jeho obnovy v budoucnosti* (na což se nesmí zapomínat).

Koncepce, které patří do druhé třídy, byly v historické minulosti snem, který se mnohým zdál a zdá neuskutečnitelným navzdory Zjevením Shora o tom, že to právě ony jsou vyjádřením Božího předurčení ve vztahu k existenci lidstva.

Sen o vybudování společnosti, ve které budou všichni lidé svobodní, ve které nebude mít místo systémově organizovaný parazitismus a útlak většiny parazitickou menšinou, byl v historii současné globální civilizace dostatečně úspěšně realizován *v politické praxi státu* jen jednou jedinkrát – v SSSR, když bolševizmus pod vedením J. V. Stalina odstranil z mocenských struktur vládnoucí strany a státu ideové marxisty – trockisty-internacisty – a podřídil si na určitou dobu byrokracii, která má sklon k parazitismu, je principiálně bezideová, a pro jejíž představitele „smysl života“ spočívá v tom být u moci a parazitovat na procesech řízení a životě zbytku společnosti¹. Díky byrokratickému charakteru státního aparátu však byla výstavba spravedlivé společnosti v SSSR doprovázena masovým zneužíváním pravomoci a chybami, což v konečném důsledku také vedlo ke krachu SSSR.

Principiální rozdíl mravnosti a mravně podmíněných ideálů, ležících v základu každé ze dvou výše vyjmenovaných tříd *koncepcí organizace života společnosti*, nás přivádí k pohledu na zákonodárskou moc a zákonodárství společnosti, jak se o nich bude mluvit dále, které ve vzniklé tradici současného právního vzdělání nemají své místo. Vzhledem k tomu, že neví, co je to plná funkce řízení, zamlčuje „teorie státu a práva“ v té podobě, v jaké vznikla na Západě, problematiku podmíněnosti zákonodárství a zákonodárné moci mocí

¹ O činnosti J. V. Stalina a bolševiků pod jeho vedením v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz práce z roku 2006 - Jidášův hřích 20. sjezdu.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

konceptuální a mocí ideologickou. Když se však z pozic Dostatečně všeobecné teorie řízení podíváte na život společností a zákonodárství různých společností, tak v každém zákonodárství dokážete vyčlenit tři základní složky:

- Zákony, ve kterých je vyjádřena standardní běžná algoritmika samořízení společnosti podle koncepce vládoucí v této společnosti. Tato složka zákonodárství je nezbytná, aby věci probíhaly „automaticky“ a tvůrčí potenciál řídicích pracovníků se mohl soustředit na odhalování a řešení opravdu aktuálních problémů společenského rozvoje.¹
- Zákony, ve kterých je vyjádřeno řešení konfliktů dílčích řízení v mezích vládoucí koncepce.²
- Zákony, které jsou zaměřeny na ochranu řízení podle koncepce vládoucí v této společnosti před *řízením vycházejícím z alternativních koncepcí neslučitelných s vládoucí koncepcí (v minulosti byly příkladem takového druhu zákonů ve zdánlivě „svobodném západním světě“ zákazy vykonávat určité profese v NSR v sedmdesátých letech 20. století na základě příznaku příslušenství ke komunistické a dalším „levicovým stranám“³).*

¹ Přestože však záležitosti běží i při byrokratickém způsobu vládnutí „automaticky“, tak byrokraté místo toho, aby odhalovali problémy společnosti a organizovali jejich řešení, řeší „tvůrčím způsobem“ úplně jiné úkoly – jak si nahrabat co nejvíc a jak zvýšit sociální postavení sobě, svým příbuzným a přátelům: v tom také spočívá parazitismus byrokracie.

² V tomto aspektu je zákonodárství, které si protiřečí, nevysychajícím zdrojem soudních pří, generátorem korupce a zajišťuje právníké korporaci její parazitismus. To je také důvod, proč nemají v davo-„elitářských“ společnostech sami právníci zájem na jeho likvidaci, ale naopak na jeho dalším rozvoji a na dalším narůstání protimluvů v něm.

³ **«Na Západě vás mohou o profesi připravit za politiku, vyzývavý oděv a cibuli.**

Databáze, které může využít zaměstnavatel pro získání informací o novém zaměstnanci (jeho výpis z rejstříku trestů, informace o zákazu vykonávat odbornou činnost apod.), existují ve všech státech západní Evropy a USA. Stačí odeslat oficiální dotaz. V EU bude navíc brzy zřízen jednotný rejstřík. Hlavy ministerstev vnitra a spravedlnosti členů aliance rozhodly, že od nynějška budou mít policejní orgány společný přístup k národním databázím s údaji o zločincích a lidech podezřelých z terorismu. A v USA mají v úmyslu vytvořit internetovou databázi osob, které se dopustily sexuálních zločinů ve

→ → →

- Kromě výše uvedeného se mohou v zákonodárství vyskytovat „šumy“.

„Šumy“, to jsou zákony nebo jednotlivé paragrafy zákonů, které díky konceptuální nevyhraněnosti zákonodárců a díky tomu, že nepochopili podstatu koncepcí řízení obou vzájemně se vylučujících tříd, jsou vyjádřením norem vhodných pro alternativní koncepcce, a jsou proto neslučitelné s tou vládnoucí. Jsou to také nesmyslné zákony bez ohledu na jejich konceptuální podmíněnost. K právním „šumům“ je možné přiřadit v aplikační praxi i výklady nejednoznačných formulací zákonů, které byly sice napsány pro jednu koncepci, avšak v souladu s normami koncepcí k ní alternativních. Normy zákonů, jejichž smysl není jednoznačný a které si vzájemně protirečí, jsou výsledkem krajně nízké kultury myšlení a vyjadřovacích schopností zákonodárců, pokud nejsou přímo plodem zlého úmyslu.

Vztah k právníkům „šumům“ může být v různých koncepcích různý: od jejich cílevědomého odhalování a odstraňování (v koncepcích, které jsou orientovány na zavádění spravedlnosti do života a vykořeňování parazitismu) až do jejich přizpůsobování potřebám vládnoucí koncepcce (v koncepcích zotročení s jejich různorodým obojetným výkladem mravně-etických norem).

Řečené v podstatě znamená, že neví-li společnost, jak v ní vzniká konceptuální moc; zda má žrečský nebo znacharský charakter, pak

vztahu k neplnoletým.

Občané mohou být zbaveni práva vykonávat určité druhy činností i z politických důvodů. Již na začátku sedmdesátých let 20. století byl v NSR přijat zákon o zákazu vykonávat profesi Berufsverbot. V souladu s tímto zákonem nemohou být do práce ve státních orgánech přijati lidé, „kteří si za svůj cíl staví svržení ústavního zřízení“. V Polsku mají zakázáno zaujímat vysoké funkce lidé, kteří dříve spolupracovali se sovětskými tajnými službami. V Turecku se taková omezení týkají lidí odsouzených za radikální islamismus. Bývalí úředníci – týká se to hlavně zákonodárců – mohou být zbaveni práva po určitou dobu vykonávat funkce v obchodních společnostech. V Itálii takový zákon platí pro ministry (doba zákazu je jeden rok), v Kanadě ve vztahu ke všem úředníkům na dobu od jednoho roku do dvou let). Existují i zábavná omezení. V mexické provincii Guadalajara nesmí ženy, které „nosí vyzývavý oděv“, pracovat ve státních úřadech. Ve městě Waterloo (Nebraska, USA) nesmí lidé, kteří jedí cibuli, pracovat jako holiči/kadeřníci.» (<http://www.finiz.ru/economic/article1165011/?print>)

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

taková společnost nemá nad sebou moc, tj. taková společnost je společností nevolníků a rukojmích těch, kteří ovládají koncepci řízení vládnoucí jejich společnosti. Takže když se na to podíváme z pohledu plné funkce řízení a organizace řízení v životě společnosti:

Systém zastupitelské demokracie a dělby moci, kde jsou přítomny pouze ty druhy moci, které odpovídají programově-adaptivnímu modulu schématu řízení prediktor-korektor při realizaci plné funkce řízení, je jedním z nástrojů ztročení této společnosti cizí konceptuální moci.

Vzhledem k tomu, že charakter konceptuální moci, jako moci uplatňované lidmi, je podmíněný jejich individuálními kvalitami, je konceptuální moc autokratická – samovládná. A právě tato objektivní vlastnost konceptuální moci obnažuje neadekvátnost *představ* různých těch „politologií“, kterým není znám jev konceptuální moci, *o demokracii obecně, o zastupitelské demokracii jmenovitě, i o tom nechvalně proslulém „totalitarismu“*.

Realizace plné funkce řízení v životě společnosti před nás staví otázku, jaké byly v globálním historickém procesu uplatňovány prostředky řízení života společností. Vzhledem k tomu, že je každá společnost *tak či onak* řízena, je možné globální historický proces posuzovat jako globální proces řízení, který je na jedné straně souhrnem množství procesů regionálních řízení (politik regionálních států a mezinárodních, do států nezformovaných sil: mafií, židovstva, diaspor), a na druhé straně sám probíhá v rámci procesů života Země a Vesmíru, které jsou ve vztahu k němu hierarchicky vyšší.

S ohledem na to jsou z pohledu pozic DVTR na život společností v historicky dlouhodobých časových intervalech (sta a více let) vlivové prostředky, jejichž promyšlené využití umožňuje řídit život i *smrt* společností, následující:

1. Informace světonázorového charakteru¹ - metodologie poznání a tvořivosti². Na základě osvojení této metodologie si lidé budují – individuálně i společensky – své „standardní automatismy“ rozpoznávání dílčích procesů v plnosti a celistvosti Všemíru a tvoří

¹ Různým typům vnímání a chápání světa jsou věnovány hlavy 2 a 3.

² Metodologii poznání a tvořivosti je věnována hlava 5.

si *ve svém vědomí* hierarchii uspořádání procesů i jejich vzájemné vloženosti. Metodologie poznání a tvořivosti je základem *kultury myšlení, konceptuální autonomie* a ucelenosti řídící činnosti, včetně *vnitřní společenské svrchovanosti* jak v hranicích regionu, tak i v globálních měřítkách.

2. Informace kronikářského, *chronologického* charakteru všech odvětví Kultury¹ a všech odvětví Poznání, které umožňují rozpoznat směřování průběhu procesů a uvádět mezi sebou do souvztažnosti dílčí odvětví celkové Kultury i odvětví Poznání. Má-li člověk s ohledem na Všemír na základě svého *smyslu pro míru* přiměřené *vnímání světa*, dokáže prostřednictvím „síta“ svého vnímání a chápání světa – *subjektivní lidské míry rozpoznávání* – vyčlenit z vnímaného „chaotického“ toku faktů a jevů dílčí procesy.

3. Informace *fakticko-popisného* charakteru: popis dílčích procesů a jejich vzájemných vazeb je podstatou informací třetí priority, do které spadají věrouky náboženských kultů, světské ideologie, technologie a faktologie *všech* vědeckých *odvětví*.

4. Ekonomické procesy jako vlivový prostředek podřízený čistě informačním vlivovým prostředkům prvních tří priorit prostřednictvím financí (peněz), které jsou maximálně zobecněným druhem informace ekonomického charakteru.

5. Prostředky ovlivňující lidskou genetiku. Historicky reálně jde o prostředky genocidy, které zasahují nejen žijící lidi, ale i jejich následná pokolení a ničí jejich *geneticky podmíněný potenciál* osvojení si a rozvíjení kulturního dědictví předků: jaderné vydírání – hrozba jeho použití²; alkoholická, tabáková a jiná narkotická

¹ Ještě jednou zopakujeme: v současném kontextu se kulturou rozumí veškeré informačně-algoritmické vybavení chování lidí, které není v návaznosti pokolení předáváno na základě genetického mechanismu biologického druhu Člověk rozumný.

² Existence strachu v psychice rodičů se předává prostřednictvím duchovního dědictví potomkům, tj. narušuje jejich genetiku. To znamená, že i v případě, kdy jaderné zbraně jenom leží v arsenálech a k bojovému použití jsou pouze neustále připraveny, narušují vzbuzováním strachu lidskou genetiku.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

genocida¹, potravinové doplňky, všechny ekologii znečišťující látky, některé léky, velkoměsta typu „kamenných džunglí“ – reálné použití; „genové inženýrství“ a „biotechnologie“ – potenciální nebezpečí.

Ale zároveň s touto celkem smutnou historickou praxí existuje i názor, že další krok ve svém evolučním vývoji udělají lidé uvědoměle a cílevědomě díky svému individuálnímu rozvoji – až si osvojí svůj současný genetický potenciál.

6. Ostatní vlivové prostředky, především silové – *zbraně* v tradičním chápání toho slova, které zabíjejí a mrzačí lidi, ničí a likvidují materiálně-technické objekty civilizace, hmotné kulturní památky a nositele jejich ducha.

Přesto jednoznačné rozhraničení výše uvedených vlivových prostředků neexistuje, neboť mnohé z nich mají kvality, díky kterým mohou být přiřazeny k různým prioritám. Uvedená hierarchická uspořádanost jejich klasifikace však umožňuje vyčlenit dominantní vlivové faktory, které mohou být použity jako prostředky řízení a konkrétně jako prostředky potlačení a likvidace jevů v životě společnosti, které jsou z hlediska řízení a koncepce nepřijatelné.

Při použití tohoto souboru uvnitř jednoho sociálního systému se jedná o jeho zobecněné prostředky řízení. Při použití těchto prostředků jedním sociálním systémem (sociální skupinou) ve vztahu k jiným se v případě neslučitelnosti jejich koncepcí řízení jedná o *zobecněné zbraně*, tj. prostředky vedení *války* v tom nejobecnějším chápáním tohoto slova; nebo také o prostředky podpory samořízení v jiném

¹ «[The Wall Street Journal](#) informoval o výsledcích nového výzkumu mezinárodní skupiny vědců, kteří zkoumali vliv alkoholu na zdraví Rusů: bylo zjištěno, že právě nadměrné požívání alkoholických nápojů po rozpadu SSSR zapříčinilo v Rusku více než polovinu úmrtí lidí ve věkové kategorii od 15 do 54.

V Rusku 52% všech úmrtí souvisí se zneužíváním alkoholu, ačkoliv celosvětový ukazatel je pouze 4%. Podle informací se na výzkumu podíleli ruští, britští a francouzští odborníci z oblasti zdravotnictví a při svém výzkumu vycházeli z údajů o úmrtnosti v letech 1991 – 2001 ve třech průmyslových městech západní Sibíře.» (26. června 2009: s odkazem na Associated Press <http://www.inopressa.ru/wsj/2009/06/26/11:10:00/alco>).

sociálním systému, není-li řízení v obou systémech konceptuálně neslučitelné.

Prioritám zobecněných prostředků řízení / zbraní je možné dát krátké názvy:

1. Metodologická (rozumí se tím metodologie poznání a tvořivosti).
2. Historicky-algoritmická¹.
3. Faktologická.
4. Ekonomická.
5. Genetická.
6. Silová.

Uvedené pořadí určuje prioritu uvedených tříd vlivových prostředků na společnost, neboť změna stavu společnosti pod účinkem prostředků vyšších priorit má v porovnání s účinkem těch nižších daleko větší následky. To znamená:

V historicky dlouhodobých časových intervalech operační rychlost vzrůstá od první priority k šesté, a nevratnost výsledků jejich použití, která v mnohém určuje efektivitu realizace vytyčených cílů v životě společnosti ve smyslu jednou a provždy – klesá ve směru od první priority k šesté. To samé platí ve většině případů i o „viditelnosti“ jejich použití v davo-„elitářské“ společnosti: působení na nižších prioritách je pro člověka z davu viditelnější, než na těch vyšších.

Takže:

- aby byl stát silný na šesté prioritě, musí mít střízlivé obyvatelstvo i vojáky ve svých ozbrojených silách (pátá priorita), neboť vojáci „pod parou“ nebudou schopni bojové přípravy a v případě útoku nepřítele vystřízliví až „na onom světě“, nebo v zajetí (nemluvě o tom, že i v dobách míru jsou „podnapilí lidé“ jak v ozbrojených silách, tak i v civilu jedním z hlavních zdrojů různých neštěstí);

¹ Vzhledem k tomu, že v chronologii událostí je vyjádřena algoritmika rozvoje, nazývala se tato priorita v pracích vnitřního prediktoru SSSR vydaných před rokem 2010 „chronologickou“, což nebylo zcela přesné, neboť jde o charakteristiku na základě vnějších projevů, a ne na základě její podstaty.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

- musí zajistit své ozbrojené síly ekonomicky (čtvrtá priorita), a to znamená nejen zajistit financování programů různého druhu, ale také umět řídit oběh peněz v souladu s cíli své politiky,
- kromě toho je však také nezbytné mít vždy po ruce pokrokové ideje různého druhu (vojensko-organizační, strategické a taktické, technicko-technologické), neboť bez existence idejí (třetí priorita) financování programů nepovede ve vědě a technice včetně té vojenské k pokroku, ale pouze k hrané okázalosti a vydávání zpráv o blahobytu, jako tomu bylo v epoše brežněvovské „stagnace“;
- a takové ideje vycházejí ze znalosti minulosti (druhá priorita), z negativních zkušeností z minulosti a z nespokojenosti pramenící z problémů zděděných z minulosti; kromě toho jsou lidé systematicky se nacházející „pod parou“ a jejich potomci (pátá priorita) v důsledku své degradace, jak biologické tak i sociální, sotva schopni osvojit si kulturu svých předků, nemluvě už vůbec o tom, aby sami generovali nové ideje a tuto kulturu dále rozvíjeli;
- a samy o sobě jsou nové ideje vyjádřením orientace na budoucnost, efektivitu individuální poznávací a tvůrčí kultury (první priorita) a její rozšířené ve společnosti;
- a to všechno dohromady vyžaduje příslušnou sociální organizaci, aby se zobecněné prostředky řízení / zbraní vzájemně podporovaly v celém souhrnu svého použití v souladu s vytčenými politickými cíli¹ (a to předpokládá všeobecnou gramotnost v oblasti řízení, která je důsledkem osvojení si první priority).

V základu parazitismu jedinců a různorodých menšin na práci a životě okolní většiny leží různé druhy „her s nenulovým součtem“. Institut půjčky s úrokem, o které se mluvilo v kapitole 8.4, je pouze jednou z množství takových „her s nenulovým součtem“ v životě společnosti (byla tam v poznámce uvedena i definice tohoto termínu). Část „her s nenulovými součty“ společnost produkuje sama nezávisle na záměrech lidí a je možné je nazvat objektivně vznikajícími „hrami“; a část jich lidé produkuje úmyslně s cílem parazitovat na práci a životě zbylé společnosti – to jsou potom úmyslně organizované „hry“.

¹ A jak ukazuje praxe, tak jejich souhrn nebyla naše domácí „elita“ schopná zvládnout po celou dobu nám známé historické minulosti.

V minulosti nebyl parazitismus společnosti popisován v termínech teorie her, nicméně existoval, a byl charakterizován takovými definicemi jako vymáhání „renty z postavení“, ať už mělo v různých epochách podobu jakoukoliv; a pokud si to promítneme na systém společenské dělby práce, je tato „renta z postavení“ monopolně vysokou cenou placenou za produkt „elitářská“ práce, která není žádným způsobem ospravedlněna svou kvalitou, je-li tato kvalita hodnocena z pohledu zájmů společenského rozvoje.

A to se především kromě všeho ostatního týká práce řídící: v davo-„elitářských“ společnostech, počínaje z určité úrovně „vertikální moci“, je přístup k funkcím ve větší či menší míře podmíněn klanovou příslušností nebo loajalitou jedince k těm či oněm klanovým skupinám, které mají v „elitě“ hierarchicky vyšší postavení. Práce v těchto funkcích je přímo nebo zprostředkovaně oceňována na základě monopolně vysokých cen, které nejsou žádným způsobem podmíněny kvalitou řízení, *je-li to hodnoceno z hlediska zájmů společenského rozvoje* a ne z hlediska uspokojení egoismu té či oné parazitující menšiny.

Budeme-li mluvit o „hrách s nenulovým součtem“ ve společnosti, tak:

- **Objektivně vznikající „hry“** jsou vlastně pokušením. Ta hlavně vzniká jako výsledek nerovnoměrného rozložení různorodých znalostí a návyků ve společnosti jako prostředků pro zajištění postavení a ekonomické životní úrovně jedinců – nositelů příslušných znalostí a návyků. V Koránu se o tom mluví přímo (súra 39. Skupiny):

«49. Když neštěstí se dotkne člověka, tu volá Nás, avšak později, když zahrneme jej dobrodiním Svým, hovoří: „Dostalo se mi toho pouze díky vědomostem mým.“ Nikoliv, bylo to jen pokušení, avšak většina z nich to neví!»¹

¹ Povšimněme si, že tímto veršem Korán poukázal na zdroj vytvářející předpoklady k „vykořisťování člověka člověkem“ – monopol na znalosti umožňující vytěžit monopolně vysoké ceny na produkt své činnosti při výměně zboží ve společenské dělbě práce, a udělal to 1 300 let před „zakladateli vědeckého komunismu“. A přitom je toto vodítko daleko přesnější, než řečnění „mraksizmu“ o soukromém vlastnictví.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Takže v důsledku objektivní nevyhnutelnosti vzniku „her s nenulovým součtem“ různého druhu v životě společnosti a také v důsledku – *nevyhnutelnosti určitého přerozdělení výher a proher z těchto her mezi členy společnosti* – všechna od Boha pocházející náboženství zavazují lidi vracet to přebytečné společnosti a konkrétně – těm potřebným, kteří byli v těchto „hrách s nenulovým součtem“ opominuti, aby ve společnosti nebyli nezaopatření lidé a společnost se tak mohla úspěšně rozvíjet.

A za odmítnutí řídit se tímto doporučením má následovat odpověď: *«... Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává, a komu mnoho svěřili, od toho budou žádat tím více.»* (Lukáš, 12:48).

- **„Hry s nenulovým součtem“, které jsou úmyslně organizované** s cílem parazitovat na práci a životě okolních lidí, se odedávna nazývají jednoduše – **PODVOD**. Hlavní druhy podvodů – úmyslně organizovaných „her s nenulovým součtem“ – jsou v současné globální civilizaci následující:

➤ systém ohlupování lidí pod rouškou jejich osvěty a vzdělávání počínaje od povinného školního vzdělávání a konče tím specializovaným vysokoškolským, přiznávání vědeckých stupňů a titulů¹, a také systémy zasvěcení do oblastí všemožného reálného i domnělého „esoterismu“ doplňující systém veřejného vzdělávání (systém vzdělávání v souhrnu svých exoterických i esoterických větví pěstuje neadekvátní chápání světa a formuje tak sociální základ pro systém moci, který využívá princip „každý v míře svého chápání pracuje pro sebe a v míře své nevědomosti pro ty, kteří toho vědí více“; nevzdělaný nebo falešným způsobem vzdělaný jedinec je odsouzen být závislý na těch, kteří byli vzděláni tím správnějším způsobem – o rozdílné

¹ Tato problematika bude rozebrána dále v hlavě 10. Kromě toho o tom v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti pojednává práce vnitřního prediktoru SSSR – Potřebujeme jinou školu (Analytický sborník k pedagogickým otázkám. Pracovní materiály k vypracování Strategie reformy vzdělávacího systému) a analytická zpráva ze série K současné situaci č. 4 (64), 2007 Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zameťte si před vlastním prahem...

efektivitě vnímání a chápání různých typů pojednávala kapitola 2.3)¹;

- institut půjčky s úrokem a „spekulativní sektor ekonomiky“, který je na něj navázaný a kde se peníze nevyrábějí dokonce ani „ze vzduchu“, ale přímo z ničeho, čímž jsou okrádáni a zotročováni pracující – kteří sice „nedělají“ peníze, ale zato dělají různé užitečné věci²;
- hazardní hry³ (majitelé „herního byznysu“ vždy shrábnou výhru, ze které se část dostane malému podílu z celkového počtu všech hráčů, kteří jsou odsouzeni k hromadné prohře);
- dosažení organizačně-technologické výhody hospodářského systému jedné společnosti nad hospodářskými systémy jiných společností díky pokřivení řízení v těchto společnostech v jejím ziskném zájmu;
- politika propagování a vštěpování alkoholismu a jiných druhů narkomanie⁴ (lidé závislí na omamných prostředcích degradují

¹ S ohledem na to je dobré si připomenout i dříve (v kapitole 3.1) zmiňované rozhořčení Alexandra Makedonského kvůli tomu, že Aristoteles zveřejnil některá svá filosofická učení. V podstatě se v jejich korespondenci jedná o zavedení a udržování „hry s nenulovým součtem“ na úrovni první až třetí priority zobecněných prostředků řízení.

² V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti se o tom pojednávalo nejednou. Viz například práce vnitřního prediktoru SSSR: Mrtvá voda, Krátký kurs..., Kýlu ekonomiky je třeba „vyříznout“; teze K pochopení makroekonomiky státu a světa.

³ Stát je stimuluje a dokonce vytváří zvláštní „zóny“ pro jejich kultivaci – jen ať je u nás všechno stejné jako u „civilizovaných“ a my majitele herního byznysu zdaníme, a budeme mít peníze i na to, abychom mohli řešit problémy boje s chudobou. To znamená, že stát se účastní v zákonné zlodějně, aby potom část toho, co bylo ukradeno, rozdal těm, kteří byli pomocí herního byznysu okradeni.

⁴ Vzhledem k tomu, že k tabáku a alkoholu inklinují především psychicky nestabilní a slabí jedinci, tak tím, že získává do státní pokladny daně z těchto škodlivých látek, stát vlastně přiznává, že buduje „svobodnou“ společnost na utlačování psychicky nestabilních a slabých lidí. Nemluvě už vůbec o tom, že za SSSR, kde byla ve srovnání s postsovětským Ruskem úroveň spotřeby alkoholu v přepočtu na jednoho obyvatele daleko nižší a stát měl na výrobu a prodej alkoholu monopol – na jeden rubl příjmu do rozpočtu z jeho prodeje připadalo od 3 do 5 rublů účtelně evidované škody způsobené jeho konzumací.

→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

psychologicky i fyzicky, upadají do biochemické závislosti na nich a v důsledku se stávají závislými na sociálně mocných distributorech těchto omamných látek);

- dosažení vojensko-ekonomické převahy s cílem vydírat hrozbou války nebo reálnou agresí.

To znamená, že na každé prioritě zobecněných prostředků řízení objektivně vznikají a kromě toho mohou být organizovány různorodé „hry s nenulovým součtem“.

Zároveň s tím, že jsou „hry s nenulovými součty“ nástrojem parazitismu jedinců a menšin na práci a životě většiny, jsou ale také prostředkem uvádění do života cílů politiky, která vůbec nemusí být vždy nespravedlivá. A konkrétně:

Nejmocnější „hrou s nenulovým součtem“ je činnost lidí zaměřená na vypracování efektivní individuální poznávací a tvůrčí kultury a její šíření ve společnosti. Díky její individuální a náboženské podmíněnosti¹ je podstatou té hry a její charakteristickou vlastností osvobození jedinců a společnosti od dříve jim vlastní nespravedlnosti, z čehož plyne, že tuto „hru s nenulovým součtem“ objektivně není možné zneužít.

Se znalostí vyloženého výše provedeme teď rozbor některých osobitostí státnosti USA vysvětlujících jejich funkční převahu nad absolutní většinou soudobých států, a to dokonce i za té skutečnosti, že systém dělby moci v nich *strukturně nepodporuje* plnou funkci řízení. Podíváme se na knihu Troufalost naděje. Úvahy o vzkříšení amerického snu² od Baracka Husseina Obamy – bývalého senátora za

O škodách, které se v účetnictví neobjeví (které však přesto vznikají a mají podstatný vliv na život společnosti) ani nemluvě.

¹ O tom pojednávaly hlavy 4 – 5. Kromě toho se o tom v Koránu mluví přímo: «A Bůh napsal: „Věřu že zvítězím Já i poslové Moji!“, vždyť Bůh vskutku je silný a mocný.» (súra Hádka, 58:21) – a vzhledem k tomu, že pouze Bůh má moc nad Rozlišením, je toto tvrzení pro ty, pro které není existence Boha výmyslem, ale životní realitou, nevyvratitelné.

² SPB, vydavatelství Azbuka-klassika, počet výtisků 25 000. Do tisku předána 29.09.2008. Stejně jako dříve zmiňovaná kniha A. Z. Romaněnka O třídní podstatě sionismu, bylo vydání této knihy B. Obamy v Rusku v tak

→ → →

stát Illinois, který byl 5. listopadu 2008 zvolen 44. prezidentem USA (poznámky v textu úryvků jsou naše).

«Pročpak se ... naše vlastní republika nejen ukázala být životaschopnou, ale stala se i takřkajíc typovým modelem pro mnohé, nyní vzkvétající státy?

Odověď, ke které jsem došel, a která vůbec není originální, vyžaduje použití určitých metafor. **Demokracie nesmí vypadat jako dům, který je potřeba postavit, ale jako diskuse, kterou je nezbytné provést.** Z tohoto úhlu pohledu není genialita Madisona¹ v tom, že nás vybavil určitým rozpisem postupů, které se podobají činnosti architekta postupně vytvářejícího projekt domu. On nám načrtnul pouze obecné kontury, dal obecná pravidla a dodržování těchto pravidel vůbec nezaručuje vybudování spravedlivé společnosti a získání jednomyslného názoru na to, co správné je a co není² (...).

vysokém počtu výtisků specifickým testem intelektuality a vyspělosti chápání světa ruské společnosti a její politické „elity“: přinejmenším v překladu do ruského jazyka má tato kniha podtitulek: „Kniha člověka, který může změnit Ameriku i celý svět (slovy „i celý svět“ se rozumí, že v jeho sestavě se ta změna týká samozřejmě i Ruska). Podrobněji o této knize pojednávají materiály Koncepce sociální bezpečnosti viz analytická zpráva ze série K současné situaci č. 11 (83), 2008 Byrokratická beznaděj v Rusku a globální „Obamovo“ projekt.

¹ James Madison - (16. března 1751, Port Conway, Virginie — 28. června 1836, Montpelier, Virginie), americký státní činitel, čtvrtý prezident USA (1809 — 1817), účastník Americké revoluce, jeden z autorů ústavy USA a Listiny práv. Byl to on, kdo fakticky rozpracoval základní ústavní principy, za což si vysloužil slávu jako „otec americké ústavy“. Na počest Madisona bylo nazváno jedno z měst v USA. (http://www.c-cafe.ru/days/bio/12/085_12.php).

Základní text americké ústavy byl přijat 17. září 1787. Je možné se s ním seznámit na internetu na adrese:

http://www.pseudology.org/state/Cons_usa.html. Listina práv tvoří prvních deset dodatků k základnímu textu americké ústavy, a byly ratifikovány 15. prosince 1791. Najdete je na internetové adrese:

http://www.pseudology.org/state/Cons_usaAM.htm.

² Upřesníme-li to: tak poskytnul metody, které samy o sobě nezaručují výsledek, stejně jako se ve stavitelství talent architekta pouze opírá o metody inženýrství, které samy o sobě nezaručují ani estetickou, ani funkční hodnotu stavby.

Rámce stanovené naší Ústavou pouze utřídí ty METODY (velkými písmeny jsme zvýraznili my), které používáme v našich sporech o budoucnosti¹. Celým tím důmyslným mechanismem je **dělba moci, zdrženlivost a vyváženost, federativní principy a Listina práv, které nás chtě nechtě nutí k diskusi, k realizaci „poradní demokracie“, při kterých jsou všichni občané zapojeni do procesu prověření svých idejí životem.** Musí přesvědčovat ostatní o svém pohledu na věc, vytvářet aliance. Vzhledem k tomu, že je moc v naší společnosti silně rozbředlá, nutí nás proces tvorby zákonů v Americe přijímat jako danost, že ne vždy máme pravdu a někdy je nutné změnit rozhodnutí; nutí nás neustále přehodnocovat naše motivy a naše zájmy a předpokládá, že jak jednotlivý, tak i společný názor je současně jak správný, tak i velmi chybný.» (str. 106).

«Naši otcové zakladatelé nevystupovali jenom proti absolutní moci. V samotné struktuře, v samotné ideji uspořádání svobody je odmítnutí absolutní pravdy², neomylnosti jakékoliv ideje, ideologie, teologie nebo – ismu, tyranské společnosti, které by vedly budoucí pokolení jedinou neměnnou cestou, dohnaly by většinu i menšinu k inkvizici, pogromům, zavírání do vězení, džihádu. Zakladatelé samozřejmě věřili v Boha³, ale v souladu s duchem Osvícenství věřili v rozum a smysly, kterými je Bůh obdaroval⁴. S podezřením přistupovali k jakékoliv abstrakci a rádi pokládali otázky⁵, proto se v našich raných dějinách teorie vždy

¹ V základu řízení stojí mnohovariantní předvídatelnost budoucnosti a jednoznačnost varianty předpovědi zvolené pro realizaci, která musí být pro život způsobilá. Proto je zmínka B. Obamy o sporech o budoucnost celkem významná. (Naše poznámka k citaci).

² Přesnější by bylo říci: odmítnutí dogmatizace názorů.

³ Ale hlavní otázka není otázkou víry v Boha, ale otázkou víry Bohu, protože otázka existence Boha není otázkou víry ale otázkou vědění, neboť Bůh podává důkazy své existence, které spočívají v tom, že On odpovídá smyslu *vnitřní* modlitby jak přes vnitřní svět lidí, tak i souběhem událostí v jejich životě. Poté, kdy touto cestou dostane odpověď, má jedinec svobodu sám se rozhodnout, zda bude ve svém životě v dialogu s Bohem pokračovat a žít v souladu s jeho smyslem, nebo bude dále žít jako dříve, či ještě hůře.

⁴ A všechny ostatní také.

⁵ Kontext předpokládá upřesnění: *konkrétní* otázky.

prověřovala fakty a účelností» (str. 107, části citací jsme tučně zvýraznili¹).

Uvedený fragment ukazuje, že B. Obama adekvátně osvětluje problematiku spadající do úrovně první priority zobecněných prostředků řízení, a otázkou pouze zůstává, nakolik efektivní je jeho vlastní individuální kultura dialektického poznání a tvořivosti a nakolik je efektivní i u ostatních politiků USA z vyšších mocenských pater.

Současně dal v uvedeném fragmentu odpověď na otázku, jaké jsou příčiny historicky nejstabilnější funkčnosti státnosti USA (v porovnání s jinými soudobými státy) jak při zjišťování a řešení problémů, tak i při uvádění politických rozhodnutí do života: **v ústavě USA jsou naprogramované postupy vyjadřující svou podstatou dialektickou kulturu poznání a tvořivosti** (právě k tomuto tématu patří části tučně zvýrazněného textu ve výše uvedených fragmentech).

V souladu s naprogramováním postupů vyjadřujících dialektickou kulturu poznání a tvořivosti, mají USA náskok na první prioritě a jako důsledek i na nižších prioritách zobecněných prostředků řízení / zbraní v porovnání s kulturami společenského samořízení, kde je dialektičnost vnímání a chápání života a tvořivost potlačována jak při práci státního aparátu, tak i v životě zbylé společnosti.

To znamená, že USA jsou částečně konceptuálně samovládným státem, ale jejich konceptuální moc je omezena biblickým projektem ztotožnění lidstva a za rámec jeho omezení nevychází. Jinými slovy, USA jsou tím tíživým případem otrokářství, o kterém psal J. W. Goethe v již dříve uváděném citátu: *«Nejhorším otroctvím je nebyt svobodným a za svobodného se považovat.»*

¹ Speciálně jsme vyčlenili ty fragmenty textu B. Obamy, ze kterých je vidět, že v sobě ukrývá přinejmenším zárodky určité kultury dialektického vnímání světa a porozumění životu, i když ani jednou nezmiňuje pojmy typu „dialektika“, „metodologie poznání“ apod. V životě to může zcela postačit pro úspěšnou činnost.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Jediným historickým obdobím, ve vztahu ke kterému USA samy přiznávají více či méně zřetelně vyjádřenou nefunkčnost své státnosti ve vnější politice, je období od roku 1933 do roku 1948, kdy byl bolševizmus v SSSR pod vedením J. V. Stalina také subjektem, který měl podstatný vliv na průběh globální politiky: «Za posledních 15 jsme si toho vytrpěli už příliš», tak Direktiva Rady národní bezpečnosti USA 20/1 ze dne 18. 08. 1948 – Cíle USA ve vztahu k Rusku¹ charakterizuje období po roce 1933, kdy byla v Sovětském svazu stalinským bolševizmem přerušena neomezená moc trockistů-internacistů od samého počátku financovaných pohlaváry z Wall Streetu.

Příčina tohoto *okolnostmi vynuceného* přiznání efektivity politiky SSSR spočívá v tom, že J. V. Stalin byl již od svého mládí nositelem dostatečně efektivní individuální kultury dialektického poznání a tvořivosti², což se projevovalo jak ve vnitřní, tak i ve vnější politice SSSR pod jeho vedením.

¹ Direktiva Rady národní bezpečnosti USA 20/1 ze dne 18.08.1948 je v sestavě informační databáze Koncepce sociální bezpečnosti začleněna do části „Jiní autoři“, a úryvky z ní jsou uvedeny i v práci Mrtvá voda. Na internetu je zveřejněna na webu Internet versus televizní obrazovka v článku Odkud se vzal Dullesův plán: (<http://www.contr-tv.ru/print/2015/>).

² J. V. Stalin ve věku 29 let napsal práci Anarchismus nebo socialismus? (1907: podle matričních zápisů v církevních knihách se J. V. Stalin narodil 6. prosince 1878, a ne 21. prosince 1879), která uzavírá první díl jeho sebraných spisů. Po krátkém úvodu do této práce je tam část nazvaná Dialektická metoda. Za ní následují ještě dvě části: Materialistická teorie a Proletářský socialismus.

Samo pořadí těchto částí jednoznačně poukazuje na to, že vyslovovat názory o Přírodě a společnosti mělo pro Stalina smysl až poté, kdy si člověk plně ujasnil a pochopil metody poznávání a pochopení toho, co se děje, na základě kterých byly tyto názory na Přírodu a společnost získány. To znamená, že již tento, čistě formální ukazatel svědčí o tom, že Stalin už v mládí chápal marxismus jako metodologický světonázorový systém, a ne jako konečné, neměnné dogma.

V části Dialektická metoda o tom přímo píše:

«Dialektika říká, že ve světě nic netrvá věčně, že ve světě je všechno pomíjivé a proměnlivé. Mění se příroda, mění se společnost, mění se mravy a zvyky, mění se pojetí spravedlnosti, mění se sama pravda, – a vzhledem k tomu, že tak dialektika odmítá jednou provždy pevně danou

→ → →

To znamená, že moc a funkčnost státu je v historicky dlouhodobých časových intervalech podmíněna stabilitou v návaznosti pokolení s ohledem na tu složku kultury společnosti, která může být přiřazena k první prioritě zobecněných prostředků řízení / zbraní.

V části 8.5 jsme probrali nejvýznamnější obecné principy realizace plné funkce řízení v životě společnosti. Když je teď známe, můžeme přejít k rozboru konkrétní podoby organizace řízení biblického projektu jako celku na jejich základě.

8.6. Organizace řízení biblického globálně-politického projektu

Pod vlivem cílevědomého uvádění biblického projektu do života se v globální civilizaci vytváří osobitý systém vnitřních sociálních vazeb pronikající do všech států a národních společností, které uznávají Bibli za svatou, nebo je přinejmenším jejich vztah k ní lhostejně tolerantní:

1. **Nejvyšší hierarchická úroveň** – pohlaváři projektu, kteří při své činnosti upřednostňují vyhnout se publicitě.
2. **Druhá hierarchická úroveň** – zákonů dbalí židé, kterým byla uložena mise bezprostředního řízení v regionech, kde se nacházejí jejich diaspory.
3. **Nejnižší hierarchická úroveň** – věřící vyznávající tradiční křesťanství v jedné z jeho modifikací na základě kánonu Nového zákona a tradičního výkladu Bible pro nežidy¹, a také ateisté a

pravdu, odmítá také abstraktní „dogmatické definice, které nezbyvá než se našprtat, když už byly jednou objeveny (viz. B. Engels, Ludwig Feuerbach).» (J. V. Stalin, Spisy, 1. díl, str. 304).

Je pochopitelné, že jestliže si člověk již v mládí osvojil určitou metodologickou kulturu poznání a tvořivosti, tak se v ní může dále ve svém životě pouze zdokonalovat a zdokonalovat může i samotnou metodologickou kulturu.

¹ I rabinát musí souhlasit s hodnocením Hitlera: historicky reálné křesťanství je náboženstvím otroků. Ale i judaismus, pokud se na něj jako na systém podíváte komplexně, je náboženstvím otroků. Jenom jim pohlaváři biblického projektu uložili trochu jiné úkoly. Proč se to stalo možným je

→ → →

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

zástupci ostatních náboženství, *kteří sami nemají po ruce alternativní globálně-politické projekty*¹.

4. **Plus k tomu** – „vazivová a nervová tkáň“ systému spojující jeho jednotlivé komponenty v jeden celek a zajišťující jejich vzájemnou součinnost v procesu samořízení a řízení systému – zednářství², které působí na základě principů:

- každý v míře svého zasvěcení pracuje pro to, co chápe a v míře své nevědomosti pro ty, kteří jsou zasvěceni na vyšších stupních a pro ty, kteří chápou více nezávisle na tom, zda byli nebo nebyli zasvěceni;
- bezpodmínečné podřízenosti a odpovědnosti nositelů nižších stupňů vůči nositelům těch vyšších.

Ve svých vnějších projevech je zednářství ideologicky *všežravé v doslovném smyslu*: podřizuje si tak, že je *požírá zevnitř*, všechna konceptuálně bezmocná společenská hnutí, a jednajíc pod rouškou jejich ideologií, realizuje stále stejný biblický projekt zotročení všech. Ideologická všežravost tohoto druhu je společnosti servírována jak jejich jménem, tak i anonymně jako náboženská tolerance, tolerance k cizím přesvědčením, „tolerance“.

vysvětleno v Koránu: *Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji potom nenesli, jsou podobni oslu, jenž naložen je knihami. Jak hnusná je podoba (napodobenina) lidí, kteří za lež prohlašují znamení Boží! Ale Bůh nepovede cestou správnou lid nespravedlivý!*“ (Korán, 62:5). – V daném případě se jedná o Tóru v té podobě, v jaké byla předána prostřednictvím Mojžíše, a ne o její současnou podobu, která je výsledkem cenzury, úprav, do které byly zaneseny něčí výmysly k uspokojení touhy po neomezené světové nadvládě ve jménu Boha, jak je v minulosti provedli pohlaváři biblického projektu zotročení lidstva.

¹ To je ten případ, kdy „asymetrické odpovědi“ nefungují a situaci lze charakterizovat příslovím: „*Proti sukovici není jiné obrany než jiná sukovice a to navíc v šikovních rukách*“.

² Jednou z nejvíce obsažných knih o této organizaci z hlediska rozsahu a přesnosti osvětlení tématu je *Tajná síla zednářství* od A. Seljaninova (Sankt Petěrburg, 1911), přestože se fakta uváděná v této knize pochopitelně z větší části vztahují na dobu před začátkem 20. století; a autor je ve svém chápání světa omezen a zmaten náboženstvím Ruské pravoslavné církve. Jeden z internetových odkazů, kde je možné si tuto knihu stáhnout:

http://www.duel.ru/publish/magnum_books/2000120201.html.

Snaha lidí a společností získat konkrétní odpovědi na otázku „Co je pravda?“, obzvláště v otázkách sociologie, vede k jejich nevráživosti vůči klamům a lžím, a vzhledem k tomu, že to podrývá systémový princip ideologické různorodosti a „tolerance“ v jejich zednářském pojetí, je aktivní nepovolená snaha dobrat se nepovolené pravdy zednáři a jejich pohlaváry odsuzována jako jeden z nejtěžších zločinů v oblasti duchovního života společnosti. „Skutková podstata tohoto trestného činu“ je však vždy zvolena jiná, dostatečně vzdálená od skutečné podstaty námitek zednářů k danému člověku (nebo společnosti) a od podstaty otázky, které se hledači pravdy nepovoleně dotkli¹.

Přitom zednářství funguje na základě různorodého *vícevrstevného* esoterismu: stupně od 1 do 33 mohou dosáhnout všichni nezávisle „na rodu-rase“, od 34 do 66 – pouze židé a od 67 výše pouze rabíni. Příslušenství k vyšším stupňům v každé kategorii vyžaduje ve většině případů (i když mohou existovat i výjimky) dědičnou příslušnost kandidáta k systému.

Taková rasově-klanová filtrace a požadavek dědičné příslušnosti k systému pro získání vyšších stupňů jsou dostatečně spolehlivou překážkou před vniknutím a infiltrací protizednářské agentury do vyšších řídicích pozic *po dobu života jednoho pokolení*, o čemž konceptuálně bezmocní bojovníci s „židozednářským spiknutím“ (ve kterém jsou jak „židé“, tak i zednáři pouze „figurkami“ jenom o něco složitějšími než jsou ty šachové²) nepřemýšlejí (a

¹ Jako příklady mohou posloužit:

- Pronásledování I. A. Jefremova po prvním vydání jeho románu *Hodina býka*, jak jsme o tom psali v kapitolách 1.4 a 8.4.
- Změna skutkové podstaty zločinu při obvinění Krista (v Sanhedrinu to bylo rouhání; v pretoriu před římským prefektem Pilátem – útok na císařskou moc). A dále – záměna Kristova učení o vzniku Království Božího na Zemi věroukou o ukřížování Krista, kdy svou smrtí měl vykoupit všechny lidské hříchy a o jeho vzkříšení, rozšířenou v průběhu I – III. století našeho letopočtu.

² V tomto ohledu je zajímavý projekt památníku na místě bitvy u Poltavy, který vyhrál konkurs organizovaný Muzeem Poltavské bitvy: šachová deska, na které stojí figurka Petra I. a figurky jeho protivníků – švédského krále Karla XII. a ukrajinského hejtmána Mazepy

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

konceptuálně mocní lidé, kteří nepřijali biblický projekt, tímto způsobem pronikat do jeho struktur, aby se postavili do jejich čela a změnili jeho směřování a charakter jeho činnosti, nemají zapotřebí.)¹

Existence výše popsaneho systému rasově-klanové filtrace při postupu po stupních mocenské hierarchie není dokazována odkazy na ty či ony bibliografické zdroje a spory o hodnověrnosti tvrzení v nich obsažených o principech organizace zednářství, ale samotnou skutečností uvádění biblického projektu do života po dobu mnohých staletí. To by nebylo možné bez zřízení rasově-klanové filtrace při prosazování kandidátů do vyšších mocenských úrovní v projektu: chrání systém řízení biblického projektu před ohrožením na základě principu „*abys zničil nevídané dílo, musíš stanout v jeho čele*“. Přitom tento systém rasově-klanové filtrace umožňuje ve většině případů uplatnit tento princip proti protivníkům a obětem biblického projektu.

Všechno to dohromady vytváří systém „her s nenulovým součtem“ na úrovni první až třetí priority zobecněných prostředků řízení / zbraní.

A aby si společnost nedokázala udělat představu o systémové ucelenosti a vyhraněné účelnosti biblické kultury, není v učebnicích dějepisu uvedeno o zednářství nic srozumitelného, nebo se v nich pokoušejí tuto věc podat tak, jakoby zednářství bylo organizací jakýchsi podivínů, idealistů a romantiků, kteří nemají s reálnou politikou nic společného a snaží se o realizaci nějakého svého v podstatě „utopického“, projektu, jak je to uvedeno ve Velké sovětské encyklopedii. *Tímto způsobem učebnice dějepisu a*

(<http://www.mk.ru/blogs/MK/2008/07/30/society/364115/>) – ve vztahu k biblickému projektu řízení globalizace je vše přehledně a jasně vyjádřené, i když ne všichni to pochopí...

¹ Podrobněji se o tom, jak to všechno funguje, dočtete v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti, viz práce Mrtvá voda (1991 a v dalších redakcích z let 1998 a 2000); Otázky pro petrohradského a ladožského metropolitu Jana (Ioanna) a hierarchii Ruské pravoslavné církve (1994); Ke království Božímu na zemi... (1996); Sufismus a zednářství: kde je rozdíl? (ve sborníku Intelektuální pozice, č. 1/97 (2)), Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“) (1998, 1999).

vědecko-populární literatura překrucují představu většiny lidí o řízeném průběhu celosvětové historie a globální politiky.

* * *

Jak vyplývá z výše (v kapitole 8.4) uvedených úryvků ze Starého zákona, je hlavní viditelnou zbraní biblické agrese po celá staletí lichvářství – „hra s nenulovým součtem“ na čtvrté prioritě zobecněných prostředků řízení / zbraní. Ale ve 20. století se pohlavři biblického projektu, kteří vyčerpali možnosti agrese za pomoci prostředků do čtvrté priority, rozhodli, že se ve své veřejné politice pozvednou ke třetí prioritě.

V životě společnosti existují dvě vzájemně se podmiňující otázky, na něž odpovědi buď možnosti individuálního, a v důsledku i společenského rozvoje, otevírají nebo uzavírají:

- zajištění přístupu k výtobytkům kultury (produktům umění, vědy, projekčně-konstrukční myslí apod.) všem a každému, což je nezbytné pro individuální rozvoj lidí v procesu, při kterém si osvojují výtobytky z kultury minulé a dále je návazně rozvíjejí, a také pro jejich další tvořivou činnost;
- zajištění života ze strany společnosti těm lidem, kteří své síly věnují uměleckému, vědeckému, technickému a dalším druhům badatelsko-tvůrčí činnosti.

V důsledku toho, že badatelsko-tvůrčí druhy činnosti zdaleka ne vždy mohou být spojeny s výnosnou účastí na společenské dělbě práce, a někdy vůbec nemohou mít obchodní charakter, jsou celé dějiny současné globální civilizace plné životopisů těch, které jejich současníci považovali za podivíny a darmojedy, a které, pokud je přímo neuštvali, nechali zemřít v bídě; a jejich potomci potom stejné lidi zaslouženě považovali za vynikající tvůrce, kteří na desetiletí a někdy i staletí předstihli ve svém chápání světa tu úroveň, která ve společnosti převládala v době jejich života.

Skutečnost, že společně s tvůrci zneuznanými davo-„elitářskou“ společností, se ve společnosti vždy také vyskytují zasloužené zavrhovani *grafomani*, kteří *v podstatě nemají co říci svým současníkům ani potomkům a za skutečné tvůrce se pouze pokoušejí vydávat*, není ospravedlněním pro to, aby se společnost a státní moc svými činy v životě vyhýbaly odpovědi na tyto dvě vzájemně související otázky.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Ještě jednou zdůrazňujeme: jedná se o dvě různé, i když vzájemně související otázky, a je nepřípustné je směřovat, a ještě více je nepřípustné, pod záminkou odpovědi na otázku zajištění života lidí, kteří se zabývají badatelsko-tvůrčí činností, uzurpovat si a zneprístupňovat ostatním lidem produkty jejich úspěšné práce v oblasti umění, vědy a projekčně-konstrukční činnosti.

Jenže právě k tomuto dochází pod konceptuální nadvládou pohlavářů biblického projektu ve společnosti, kde převládá Já-centrické chápání světa.

Ve světě je vytvářen globální systém řízení přerozdělování informací – tj. ještě jeden systém mafiánské nadvlády nad společností – na základě zlovolného sestavování právní úpravy o „autorských právech a právech s nimi souvisejících“.

Monopolně vysoká solventnost jedněch a chudoba druhých zajišťovaná organizovanou korporativní lichvou a burzovními spekulacemi umožňuje:

- napřed uzákonit institut „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ pod záminkou ochrany zájmů autorů a jejich finančního zajištění z příjmů pramenících z využívání jejich tvorby;
- následně tato právní úprava a praxe jejího uplatňování umožňuje vykupovat autorská práva na umělecká díla, vynálezy, vědecko-technické i jiné informace;
- a ve třetí etapě je vytvářen systém, který umožňuje řídit přístup k takto korporativně-mafiánsky присvojeným výtěžkům kultury a tím pádem – *řídí směřování rozvoje kultury na základě šíření jedněch informací a pronásledování šířitelů jiných informací pod záminkou porušování „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících.*

A to vůbec není náš výmysl a nejde ani o pomlouvání skutečnosti. S účinkem tohoto systému se střetnul již H. Ford, když u soudu musel dokazovat své právo vyrábět automobily navzdory patentu vydaného na jméno jakéhosi George Seldena. Henry Ford o tom píše následující:

«Naše cesta byla celkem trnitá. Postup naší práce byl zpomalen grandiózním soudním procesem, který byl zahájen

proti naší Společnosti¹ s cílem donutit ji připojit se k syndikátu automobilových továrníků, kteří se mylně domnívali, že je automobilový trh omezený, a je proto nutné tuto výrobu monopolizovat. Jednalo se o známý soudní spor ve věci Seldenova patentu. Náklady na soudní výdaje pro nás dosahovaly někdy velmi citelných částek. A sám Selden, který nedávno zemřel, měl s tímto soudním sporem málo společného, neboť byl veden trustem, který měl díky tomuto patentu v plánu získat monopol. Podstata té situace byla následující:

Georg Selden si ještě v roce 1879 podal žádost o vydání patentu na vynález charakterizovaný následujícími slovy: „výroba jednoduché, pevné a levné silniční lokomotivy s malou hmotností, lehce říditelné a dostatečně výkonné, aby dokázala zdolávat střední stoupání“.

Tato žádost byla podle zákona zaregistrována na patentovém úřadě a bylo jí přiděleno vstupní číslo, než byl v roce 1895 na jejím základě vydán patent.

V roce 1879, když byla podávána původní žádost, nikdo ještě neměl představu o automobilu, v okamžiku vydání patentu byly samohybné kočáry již dávno realitou.

Mnozí technici, včetně mě, kteří se po mnoho let zabývali projektováním automobilů, tedy jednoho krásného dne s překvapením zjistili, že konstrukce samohybného kočáru je chráněna patentem již mnoho let, přestože žadatel patentu pouze popsal nápad a neučinil nic ve směru jeho praktické realizace» (H. Ford – Můj život, mé úspěchy, hl. 3, Přistupujeme k reálné práci).

Henry Ford soudní proces vyhrál, a proto se mohla automobilová firma Ford Motor Company zapsat do historie. Od těch dob se však „ochrana“ „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ samozřejmě posunula ještě dál. Podíváme se na rozhovor, který poskytnul webu Pravda.ru dne 27. 06. 2002 obsahový redaktor časopisu Mír Internet a jeden ze zakladatelů veřejné iniciativy iFREE² Alexandr Sergejev:

«**Alexandr Sergejev:** V našem Manifestu iFREE se uvádí: Pod záminkou ochrany autorských práv je šíření informací ve všech podobách uměle omezováno téměř nepřekonatelnými finančními nebo právními bariérami. Výsledkem je, že sama

¹ Má na mysli Ford Motor Company.

² Zkratka: Information Free – informace, osvobodit.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

tvůrčí činnost prováděná mimo korporativní rámce, které by jí poskytovaly právní a finanční podporu, je odsouzena být buď nezákonnou, nebo okrajovou.

(...)

Ted' o hrozbě pro kulturu. Autorské právo upevňuje principiální rozdělení všech lidí na autory a spotřebitele kultury. Ale takové rozdělení je v rozporu se současnými tendencemi v rozvoji umění a vědy¹. Samozřejmě že tradiční formy čisté autorské tvorby jsou zachovávány, ale na jejich pozadí stále více vzrůstá význam zcela jiné, neautorské kultury. Jedná se o fankluby, happeningy, společné muzicírování, veřejné diskuse, telekonference, síťové projekty s neurčitou a proměnlivou sestavou účastníků².

Neautorská kultura existovala vždy, například v podobě folklóru. Její hlavní odlišností od autorské kultury je neexistence pevně daného dělení na spotřebitele a autory. Existují v ní spíše účastníci a lídři. Se vznikem knihtisku, zvukového záznamu, rádia a televize byla neautorská kultura odsunuta do pozadí, neboť pouze profesionální autoři a redaktoři mohli řádným způsobem organizovat drahý tiskový prostor a neméně drahý vysílací čas.

Internet odkrývá pro rozvoj neautorské kultury zcela nové možnosti. Ale za více než 500 let, které uplynuly od dob Gutenberga a obzvláště ve 20. století, jsme téměř na její existenci zapomněli. Současná právní úprava v oblasti autorského práva ohromně autorskou kulturu před tou neautorskou upřednostňuje. Jedná se o efektivní metodu přisvojování si kulturních hodnot³ a omezování přístupu k nim široké veřejnosti.

¹ Je v rozporu se samotnou lidskou podstatou, a proto se jedná o jednu z tvářů satanismu.

² Ale síťové projekty na internetu, to je pouze začátek: na základě stejných principů mohou být postaveny vědecké, projekčně-konstrukční, politické a jiné projekty. Odráží se v nich činnost na základě virtuálních struktur (viz kapitola 6.8, a také koncepční materiály studijního kurzu Dostatečně všeobecné teorie řízení fakulty aplikované matematiky – procesů řízení Petrohradské státní univerzity).

³ Těmi, kteří jsou sami o sobě z tvůrčího hlediska neplodní a na vytváření žádných produktů z umělecké, vědecké, projekčně-konstrukční ani jiné tvůrčí činnosti se nepodílejí.

Ale budoucnost spočívá právě v neautorské kultuře. A nemyslete si, že neautorská kultura bude zcela určitě nějakým okrajovým jevem. Profesionální autorství vzniklo pouze jako odpověď na činnost knižních vydavatelů. Dominantní forma vzájemné součinnosti s kulturou se mění. Po epoše vysílání se opět navracíme ke vzájemné komunikaci, a to se musí zákonitě projevit i v právních normách upravujících činnost v oblasti kultury a v první řadě v autorském právu – hlavní překážce stojící na cestě neautorské kultury.

Otázka: Na postsovětském prostoru ještě autorské právo nemělo takovou možnost plně se uplatnit. Ale v Rusku to vypadá, že už je to hotová věc, zdá se, že analogem Digital Millennium Copyright Act 1998 (DMCA) jsou pozměňovací návrhy k zákonu Ruské federace O autorském právu a právech s ním souvisejících. Návrh zákona o změnách obsahuje i odpovědnost za obcházení technických prostředků ochrany autorských práv a práv s nimi souvisejících a zákaz výroby a šíření zařízení využívaných k obcházení nebo ulehčujících obcházení prostředků ochrany... A ještě mnoho dalšího. A budou-li tyto pozměňovací návrhy přijaty¹?

A Sergejev: Jestliže tyto pozměňovací návrhy budou přijaty, bude naše právní úprava ještě horší než v Americe, která se v oblasti svobody šíření informací již blíží k úrovni charakteristické pro totalitární státy (část citace jsme zvýraznili). Mimochodem v USA je již projednáván další návrh zákona na zákaz výroby a prodeje aparatury a programového vybavení, které nebudou vybaveny zabudovanými prostředky autorskoprávní kontroly informací².

Rozmanitost druhů informační činnosti a informačních vztahů je nekonečná. Kterákoliv z těchto činností může být pro někoho nevýhodná, a má-li příslušná lobby dostatek sil, tak tuto činnost zakáže a lobby svobody je často slabší. Svoboda se vytrácí pomalu, v téměř neviditelných dávkách. Každý

¹ Činnost Státní dумы RF zaměřená na podřízení Ruska západní koncepci „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících je ještě jedním protilidovým aktem v její činnosti a vyjádřením amorální myšlenkové prázdnoty jedněch dumských činitelů a idiotismu těch druhých.

² Je to jen další z kroků v budování systému skupování informací na základě lichvářství a korporativně-mafiánské kontroly jejich šíření.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

z takovýchto kroků se sám o sobě nezdá být podstatným, ale vždyť kapka za kapkou i kámen vyhloubí.

Nedávno se objevila zpráva, že některé společnosti se prostřednictvím soudu pokoušejí zakázat rozmísťování odkazů, které nevedou na první strany jejich webů, neboť si tak prý může návštěvník daného zdroje vytvořit jiný dojem, než jaký jeho tvůrce plánoval. Dokonce ani v sovětských dobách¹ nikoho ani nenapadlo, aby zakázal odkazovat se na určité stránky knih. Jenže někomu tato praxe najednou prostě nevyhovuje.

V podstatě je to tak, že čím více je zákazů, tím více se z toho dá vytřískat peněz. Schéma je to velice jednoduché a známé ještě z dob inkvizice – zavedeme nový veřejný zákaz – morální, právní, politický – a potom začneme prodávat odpustky...»

A přestože tento problém společnost odhalila, rozebírá A. Sergejev pouze prodej „odpuštěk“ za účelem bezpracného výdělků. Ale to hlavní zůstalo mimo pozornost a nebylo jasně vyjádřeno, to znamená, že to v zájmu pohlavářů biblického projektu zotročení všech bylo mlčky opominuto:

Formuje se a sílu nabírá jeden z druhů mafiánské nadvlády nad společnostmi, která není uplatňována surovým diktátem ale zprostředkovaně - na základě řízeného šíření informací výhodných pro pohlaváře biblického projektu a pronásledování těch, kteří šíří nepohodlné informace pod záminkou, že porušili autorská práva. Průběžným výsledkem je pak skutečnost, že se pod uzákoněnou nadvládou mezinárodní mafie lichvářů, obchodníků skupujících © copyrighty, do značné míry ocitá směřování rozvoje kultury jako celku a vědy i techniky jmenovitě.

Zaměňujete tak otázku dostupnosti všech kulturních výdobytků všem lidem otázkou údajné ochrany zájmů tvůrců nových věcí před

¹ Ve skutečnosti byla v sovětských dobách právní úprava z oblasti autorských práv a práv s nimi souvisejících zaměřena na to, aby výdobytky kultury byly co nejsnadněji přístupné lidem, aby se s nimi mohli seznamovat. Že přitom byrokracie (obzvláště v poststalinských dobách) potlačovala tvůrčí činnost a tvůrce, již nemá vztah k právní úpravě jako takové, ale k praxi jejího uplatňování, k podstatě a činnosti byrokracie (které je věnována kapitola 10.8).

parazitismem na jejich tvorbě se biblické „světové zákulisí“ pokouší realizovat své otrokářské ambice novými prostředky.

Ruské představy o autorských právech naopak spočívají v tom, že autorské právo je právem člověka, který byl Bohem něčím obdařen, zase na oplátku obdařit ostatní lidi plody své tvorby v rámci toho, jak sám upřímně chápe Boží Záměr. Tyto představy nejsou slučitelné s ničemností západní koncepce „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ a s právní úpravou, která je jejich odrazem.

Ani v té nejhorší noční můře-přeludu by nás snad nemohlo napadnout, že by se Ježíš jako kverulant někde u soudu domáhal svého © copyrightu na Evangelium. Již samotný vznik institutu © copyright na Západě však je vyjádřením skutečnosti, že Západ žije pod nadvládou Nového zákona, mafiánsky zprivatizovaného a překrouceného tak, jako byl předtím mafiánsky zprivatizován a překroucen Starý zákon seslaný nám Shora prostřednictvím Mojžíše.

8.7. Biblický projekt: podstata člověka a podstata fašismu

Jak bylo zmíněno v kapitole 8.3, je kultura ve vztahu ke koncepci řízení sekundární, a v každém pokolení, které nově vstupuje do života, formuje *organizaci psychiky* lidí, a také z ní lidé čerpají své stereotypy (automatismy), normy chování, jejichž podmíněnost koncepcí si jedinec vyrůstající v dané kultuře neuvědomuje: nemá to s čím porovnat. Biblická kultura je ve svých nábožensko-kultovních a světských modifikacích taková, že absolutní většina lidí v ní narozených ve své dospělosti nedosahuje nevratného stabilního lidského typu struktury psychiky. Navíc biblický globálně-politický projekt nejen nepředpokládá individuální rozvoj lidí, ale je přímo zaměřen na to, aby mu bránil a v důsledku toho zamezil i rozvoji společenskému, jehož pramenem je individuální rozvoj.

Je nutné si uvědomovat, že rozdílná způsobilost jedinců není podmíněna pouze osobitostmi jejich vnímání světa (jak o tom pojednávala kapitola 3.1), ale také jejich typem struktury psychiky, neboť typy struktury psychiky mají, z hlediska frekvenčních rozmezí (doby trvání) procesů, které mohou jejich nositelé kontrolovat, následující pořadí:

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

- zvrácený do nepřirozenosti – doba trvání procesu v maximálním časovém intervalu mezi dvěma nutkáními si zakouřit nebo požitím či vstřebáním jiné omamné látky;
- pro zvířecí typ struktury psychiky – doba trvání procesu maximálně v časovém intervalu mezi dvěma po sobě jdoucími instinktivními impulsy (pro muže – interval mezi dvěma přitažlivými ženami, které se dostaly do jeho zorného pole; ženy se také nedokážou soustředit na jiné věci, jsou-li jejich myšlenky zaneprázdněny předmětem jejich touhy);
- zombie – doba trvání procesu v mezích doby trvání příslušných programů-automatismů, které ve většině případů nepřesahují hranice života jedince;
- démoni – mohou zahájit a udržovat projekty zahrnující život několika pokolení;
- nositelé lidského typu struktury psychiky jsou zástupci věčnosti na Zemi.

Vzhledem k tomu, že všechny krátkodobější procesy probíhají na pozadí dlouhodobějších procesů nebo se jedná o jejich fragmenty, jsou v podstatě ty procesy, jejichž činnost nevychází za omezující rámec krátkodobějších procesů, méně funkčně způsobilé než ty, které jsou schopny pojímat a kontrolovat průběh dlouhodobějších procesů. V takovém případě má dokonce i výhra v krátkodobějším procesu pouze taktický charakter a může se tedy ve výsledku stát krokem ke strategicky nezvratné porážce v procesu dlouhodobějším.¹

Většina obyčejných lidí zotročovaných národních společností musí být v biblickém projektu nositeli zvířecího typu struktury psychiky (přičemž upřednostňovanější je jeho dobytčí modifikace), i když nevadí ani výskyt typu struktury psychiky zombie a zvráceného do nepřirozenosti. Jejich vnímání a chápání světa *mimo oblast*

¹ Tématika funkční způsobilosti nositelů různých typů struktury psychiky je v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti důkladně rozebrána v práci vnitřního prediktoru SSSR – Principy kádrové politiky: státu, „antistátu“, veřejné iniciativy, která (s výjimkou první kapitoly) tvoří přílohu koncepčních materiálů učebního kurzu Dostatečně všeobecná teorie řízení. V tomto kurzu je toto téma rozebráno v kapitole 10.9.2.

profesionální činnosti (nikdo nepotřebuje neschopné otroky) musí být kaleidoskopické a Já-centrické.

Většina židů včetně rabinů musí být nositeli typu struktury psychiky zombie, neboť tento typ struktury psychiky svou funkční způsobilostí překonává zvířecí typ struktury psychiky, a tato převaha je v projektu, kde mají řídit všechny ostatní, potřebná. Vnímání a chápání světa představitelů těchto skupin musí být Já-centrické a v porovnání s ostatními více mozaikové. To pohlaváři biblického projektu potřebují, aby židé z diaspor v národních společnostech mohli plnit roli nástroje a realizovat židovskou nadvládu – udržovat pod svou kontrolou prostřednictvím financí a sociálně významných (prestižních) profesí celý systém vnitřních společenských vztahů (o čemž píše K. Marx v úryvku článku K židovské otázce, uvedeném v části 8.4).

Představitelé národních „elit“, kteří jsou vzdělanější než obyčejní lidé, mohou mít typ struktury psychiky zombie, i když nevdají, ani když zůstanou v typu zvířecím, dobytčím nebo zvráceném do nepřírozenosti. Jejich vnímání a chápání světa musí být Já-centrické – kaleidoskopické nebo mozaikové.

Nositelé démonického typu struktury psychiky mají v biblickém projektu také své místo, jako „generátory idejí“, tvůrci nového, ale s výhradou: musí být celkově loajální k projektu a podporovat korporativní disciplínu a korporativní etiku příslušných korporací a především – zednářství. Na vyšších úrovních hierarchie zasvěcení do biblického projektu (v případě dědičné příslušnosti k systému¹) je u nich přípustné vnímání světa v trojjednosti matérie-informace-míry, které zajišťuje převahu v akceschopnosti nad všemi ostatními kromě nositelů lidského typu struktury psychiky.

Démony, kteří nejsou loajální vůči projektu, algoritmika uplatňování biblického projektu v životě buď sráží v hierarchii sociálního postavení dolů a likviduje, nebo jim ve společnostech, které projekt ovládá, vyčleňuje roli rebelantů, kteří mají za úkol v těchto společnostech znevažovat formy uplatňování moci nepohodlné pro

¹ Adekvátní vnímání a chápání světa musí být formováno od raného dětství, což vyžaduje dědičnou příslušnost k systému. Přestavba vyložené neadekvátního Já-centrického kaleidoskopického vnímání a chápání světa ve zralém věku je věc velice těžká, a v reálných životních okolnostech může být pro daného jedince i nedosažitelná.

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

pohlaváry projektu, a provokatérů, kteří pod rouškou propagandy idejí svobody a spravedlnosti ve skutečnosti brání tomu, aby tyto ideje lidé uvědoměle dokázali uvádět do života; a ve společnostech, které ještě nejsou zotročené, nebo nejsou plně zotročené, roli lídrů „*páté kolony*“ – *vnitřního „podvratného elementu“ těchto společností*, jejichž činnost musí být zaměřena na jejich destabilizaci. To potom vytváří předpoklady k zotročení daných společností v procesu, při kterém se následně z takto vytvořené krize dostávají za pomoci států, které jsou v rámci biblického projektu „civilizovanější“ (v globální politice se jedná o realizaci jednoho ze schémat řízení prediktor-korektor: tímto způsobem byl zlikvidován Sovětský svaz a započaty reformy v postsovětských státech).

Jediní, kteří nemají v biblickém projektu své místo, jsou nositelé lidského typu struktury psychiky, neboť každý z nich představuje ve vztahu k celému biblickému projektu antisemitský faktor. Nejokatějším příkladem je vztah pohlavářů biblického projektu a jim podřízeného davu ke Kristovi jak za jeho života mezi lidmi, tak i poté, kdy tento svět opustil.

V podstatě to, co bylo řečeno o psychice lidí vyrůstajících v lůně biblické kultury, v jejich nábožensky-kultovních a světských modifikacích znamená, že biblický projekt je historicky reálným starověkým fašismem s globálními nároky.

Fašismus je jeden z typů *kultury společenského samorízení*, který je možný výlučně v davo-„elitářské“ společnosti.

Organizačně-politická podstata fašismu jako takového spočívá nezávisle na tom, jak ho nazýváme, za jakými idejemi se kryje, a jakými způsoby realizuje svou moc ve společnosti – v aktivní podpoře davu „malých lidiček“ – na základě jejich ideového přesvědčení nebo bezideového instinktivně-zvířecího chování – systému zneužívání moci „elitářskou“ oligarchií, který:

- prezentuje nespravedlnost jako jakoby tu správnou „spravedlnost“, a na tomto základě deformuje vnímání světa lidí a vši mocí, jež je mu podřízena, kultivuje ve společnosti nespravedlnost a brání lidem, aby se stávali lidmi – *nositeli nevratně stabilního lidského typu struktury psychiky*;

- pod různými záminkami vší mocí, jež je mu podřízena, potlačuje všechny a každého, kdo pochybuje o spravedlnosti samotného systému a jím uplatňované politice, a potlačuje i všechny, kteří v tomto směru vzbudí jeho podezření.

Dav je podle definice V. G. Belinského – „sešlost lidí, kteří žijí podle tradic a přebírají názory autorit“, tj. dav je množství jedinců, kteří nežijí podle svědomí. A není důležité, zda vládnoucí oligarchie vystupuje veřejně a obřadně se nad společností povyšuje; nebo se povyšuje nehlasně a veřejně se tváří pokorně a vůči davu, kterému říká národ, úslužně; nebo zda jedná skrytě a společnost přesvědčuje prostřednictvím své periferie o tom, že vlastně vůbec neexistuje a co „neexistuje“ přece také nemůže vykazovat žádnou činnost, takže vlastně život ve společnosti probíhá jen tak jakoby „sám o sobě“, a vůbec ne cílevědomě podle scénářů konceptuálně mocných kurátorů oligarchie.

Fašismus plodí nositelé démonického typu struktury psychiky a sám o sobě je kulturou samořízení do lidskosti nedozrálé davo-„elitářské“ společnosti, nebo nějakých společenských skupin v její sestavě.

Fašistická kultura společenského samořízení je budována tak, aby vyloučila individuální formování všech nově narozených v nositele nevratně lidského typu struktury psychiky a zabránila tak formování kultury lidskosti a vytvoření takové organizace života společnosti, která by této kultuře odpovídala.

Nezávisle na tom, zda si tuto skutečnost sami fašisté uvědomují nebo ne, je vlastně fašismus účelný právě v tom smyslu, že *každému* jedinci brání stát se člověkem – nositelem lidského typu struktury psychiky.¹

¹ 4. srpna 2010 se ve vysílání rádia Echo Moskvy odehrál velmi názorný dialog.

Byla položena otázka: *Jakou koncepci má teď Rusko?*

Následovala odpověď: *Jakou koncepci má, to nevíme, ale místo pro člověka v ní není...*

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

Ve své podstatě je tento cíl „mystický“ a pramení z mimosociálních zdrojů. V mezích společnosti se cílem fašismu jeví touha klanově-oligarchických skupin po moci, která by jim umožnila dosažení parazitické nadvlády nad společností. Tyto skupiny mohou zosobňovat dědiční nebo zaměnitelní „vůdci“, „národní lídři“, „veleknězi“ apod.

Tato definice-popis fašismu nezahrnuje hrozivé a do očí bijící příznaky jeho projevu v praxi: symboliku; ideologii vyzývající k násilí a likvidaci těch, komu fašističtí pohlaváři přisoudili roli nenapravitelného společenského zla; výzvy k zakládání politických stran s přísnou disciplínou, donašečstvím a systémem teroru, bojových oddílů apod.

O projevech mizantropické podstaty fašismu toho bylo díky lekci, která byla všem udělena německým fašismem, po roce 1945 řečeno mnoho. V důsledku negativně kultovních hrůz německého fašismu z let 1933 – 1945 se může někomu zdát, že je tato jeho definice povrchní, že se nezakládá na reálném životě (je abstraktní), a proto nemůže odpovídat úkolu ochrany budoucnosti před jeho hrozbou.

Ve skutečnosti však je právě tato jeho definice *definicí fašismu vycházející z jeho podstaty* a ne z jeho konkrétní podoby na určitém místě, ani z osobitostí jeho formování a projevu v životě společnosti, což ji kvalitativně odlišuje od většiny definic „fašismu“, které se dočteme v různých výkladových a encyklopedických slovnících¹.

Odpověď pro oba účastníky tohoto dialogu ve vysílání Echa Moskvy je jednoduchá: Koncepce je to biblická, a její podstatou je ztročení lidstva ve jméno Boha, proto v ní skutečně není místo pro člověka – nositele lidského typu struktury psychiky, zástupce Božího na Zemi.

¹ Některé definice jevu „fašismus“ opomíjející jeho podstatu:

- Fašismus je «ideologií bojovného antihumanismu, šovinismu, rasismu, politický směr založený na takové ideologii, a také otevřená teroristická diktatura zaměřená na likvidaci demokracie, zavedení totalitárního režimu a na přípravu dobovačských válek» (Výkladový slovník cizích slov, pod redakcí L. P. Krysina, Moskva, Russkij jazyk, 1998, str. 735);
- Fašismus je «politický směr, který vzniknul v kapitalistických státech v době vyostření krize kapitalismu, vyjadřující zájmy nejreakčnějších a nejagresivnějších kruhů imperialistické buržoazie. Fašismus u moci je

→ → →

Fašismus plodí nositelé démonického typu struktury psychiky a sám o sobě je kulturou samořízení do lidskosti nedozrálé davo- „elitářské“ společnosti, nebo nějakých společenských skupin v její sestavě.

Fašistická kultura společenského samořízení je budována tak, aby vyloučila individuální formování všech nově narozených v nositele

otevřeně teroristickou diktaturou nejreakčnejších sil monopolistického kapitálu. Nejdůležitější rysy fašismu jsou používání krajních forem násilí proti dělnické třídě a všem pracujícím, bojovný antikomunismus, šovinismus, rasismus, široké využívání státně-monopolistických metod regulace ekonomiky, politická (často falešně socialistická) demagogie s cílem vytvoření masové základny (především z řad drobné buržoazie) pro fašistické politické strany a organizace» (Sovětský encyklopedický slovník, Moskva, Sovětská encyklopedie, 1987, str. 1404).

- «FAŠISMUS (ital. fascismo, od fascio – svazek, svazek prutů, spolek), sociálně-politické hnutí, ideologie a státní režimy totalitárního typu. V úzkém smyslu byl fašismus fenoménem politického života v Itálii a Německu ve dvacátých až čtyřicátých letech 20. století. V jakýchkoliv svých variacích fašismus staví proti institutům a hodnotám demokracie takzvaný nový řád a krajně kruté prostředky jeho prosazování. Fašismus se opírá o masovou totalitární politickou stranu (po příchodu k moci se stává státně-monopolní organizací) a o nezpochybnitelnou autoritu „vůdce“, „führera“. Totální, včetně ideologického, masový teror, šovinismus, xenofobie přecházející do genocidy ve vztahu k „cizím“ národnostním a sociálním skupinám, k nepřátelským civilizačním hodnotám, jsou nevyhnutelnými prvky jeho ideologie a politiky. Fašistické režimy a hnutí fašistického typu široce využívají demagogii, populismus, socialistická hesla, imperiální státnost, apologetiku války. Fašismus nachází oporu převážně v sociálně utlačovaných skupinách v podmínkách celonárodních krizí a kataklyzmat modernizace. Mnohé rysy fašismu jsou vlastní různým sociálním a nacionalistickým hnutím pravicového a levicového zaměření. I přes očividnou protichůdnost jejich ideologického pojetí (např. „třídy“ nebo „národa“), způsobů politické mobilizace společnosti, metod teroristické nadvlády a propagandy jsou fašismu blízka totalitární hnutí a režimy: bolševismus, stalinismus, maoismus, „rudí Khmerové“ a další. V podmínkách slabosti demokratických institucí vzniká možnost rozvoje hnutí fašistického typu a proměny fašismu ve vážnou hrozbu» (Velký encyklopedický slovník – verze stejnojmenného typografického vydavatelství je uvedena na CD bez výchozích údajů).

Hlava 8. Globální historický proces ve své konkrétní podobě

nevratně lidského typu struktury psychiky a zabránila tak formování kultury lidskosti a vytvoření takové organizace života společnosti, které by této kultuře odpovídalo.

Nezávisle na tom, zda si tuto skutečnost sami fašisté uvědomují nebo ne, je vlastně fašismus účelný právě v tom smyslu.

Bez odhalení různých typů struktury psychiky, jejichž nositeli mohou být zástupci biologického druhu Člověk rozumný, nemůže být odhalena podstata fašismu a nemůže být adekvátně pochopena podstata biblického projektu řízení globalizace.

Avšak biblický projekt řízení globalizace a biblická kultura, i když v současné globální civilizaci představují bezprecedentní jev, jsou přesto jen dílčím případem obecnějšího jevu, který je možné nazvat davo-, „elitářství“. V podstatě to znamená, že problém není v Bibli a jejích pohlavárech, ale v davo-, „elitářství“, které vytváří a obnovuje společenské podmínky, ve kterých je možný zrod a realizace biblických i jiných, svou podstatou fašistických, lokálních i globálně-politických projektů.

Hlava 8 v redakci ze dne 22.08.2010

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

Davo-„elitářství“: dav, „elita“ a „zákeřný nikdo“. Princip „elitarizace“: namyšlenost „elitářů“ a skutečná podstata elitarizace. Vnitřní struktura „elity“ a její vzájemné vztahy se společností. Vláda znacharských korporací v davo-„elitářské“ společnosti. Demokratické procedury v podmínkách davo-„elitářství“ – imitace lidovlády.

9.1. Davo-„elitářství“: dav, „elita“ a „zákeřný nikdo“

Poté, kdy jsme rozebrali realizaci plné funkce řízení v životě společnosti na základě konkrétní celosvětové historie, se předtím, než se zaměříme na odkrývání možností, jak vypracovat a realizovat z hlediska života průkaznou alternativu k ve své podstatě fašistickému biblickému projektu zotročení lidstva ve jménu Boha, blíže podíváme na mravně-psychologické pozadí v životě společnosti, které leží v základu biblického projektu a umožňuje v životě jeho prosazování.

«Dav lidí se chová podobně jako stádo ovcí. Slepě následuje jednoho nebo dva lídry a vůbec se nezamýšlí nad tím, co jsou zač a kam ho vedou, píše se v [The Daily Telegraph](#).

Neobvyklé odhalení učinili vědci z university v Leedsu, kteří provedli sérii pokusů: dobrovolníky požádali, aby bezcílně chodili po velkém sálu, aniž by se mezi sebou bavili. Mezi účastníky vybrali několik lidí, kterým dali přesnější instrukce, jaké trasy se mají držet. (Úplný text na webu [InoPressa](#)).

Zveřejněná zpráva prokázala, že určit směr skupině lidí v počtu nejméně 200 lidí může dát „informovaná menšina“ tvořící pouze 5%. Zbytek „stáda“ nevědomě následuje lídry.¹ „Projevily se tam jasné paralely s chováním skupin zvířat“, tvrdí výzkumníci.

V průběhu pokusů si zkoušení lidé vypracovávali společná řešení, přestože jim nebylo dovoleno, aby se spolu domlouvali slovně ani s pomocí gestikulace. Ve většině případů si účastníci pokusu vůbec neuvědomovali, že je někdo vede.

¹ V řízení biblického projektu je touto „informovanou menšinou“ zednářství a „společenská komunita k němu přimykající“.

HLAVA 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

Tato práce koresponduje s výzkumem vědců z univerzity v Utrechtu, kteří dokázali, že většina lidí dává přednost následování lídra, a to dokonce i v případě, že on sám neví, kam má jít.» (Vědci odhalili, že lidem je vlastní chovat se jako „ovce“ a slepě následovat toho, kdo se stal lídrem.»:

http://www.newsru.com/world/15feb2008/sheep_print.html).

Tvrdit, že vědci z Leedsu a Utrechtu učinili objev, by bylo přehnané, neboť skutečnost, že se lidské kolektivy svým celkovým chováním i chováním jednotlivců v nich nemusí lišit od zvířecích stád a hejn, je známa odpradáвна: *platí to jak pro běžný každodenní život, tak i pro politický život společností a lidstva*. Ale stejně tak je odpradáвна známo, že se lidské kolektivy svým chováním od zvířecích stád a hejn lišit mohou ...

Nepopíratelný úspěch obou badatelských skupin a přínos pro jejich účastníky tak spočívá především v tom, že se tímto způsobem vědci dostali k nějakým grantům nebo „rozporcovali rozpočet“.

A média, která o tomto „objevu“ informovala, prospěla společnosti tím, že ji ještě jednou postavila před otázku: *Je popsán stádní chování lidí v kolektivech normou, nebo je to vyjádřením skutečnosti, že se jedinci, kteří se takto v kolektivech chovají, zatím nedokázali stát lidmi, neboť je kultura, ve které vyrostli, nějakým způsobem defektní?*

A skutečně je takové chování lidí charakteristické nejen pro psychologický experiment prováděný v uvedeném sálu, ale i v reálném životě, což bylo podnětem k tomu, aby V. G. Belinskij napsal:

«Dav je sešlost lidí, kteří žijí podle *tradic* a přebírají názory *autorit*, jinými slovy - lidí, pro které / *Je zakázáno chtít, / osobní názor mít*.¹ / Takoví lidé se v Německu nazývají *Philisteren/filištiny*², a dokud se v ruském jazyce pro ně nenajde

¹ Perifráze aforismu z Hoře z rozumu od A.S. Gribojedova, dějství III, obraz 3.

² Slovo „filištín“ do ruského jazyka přešlo z německého jazyka. V německém překladu Bible označuje slovo „Pelištejec/Filištín“ – představitele jednoho ze starověkých národů, se kterým v starozákonních dobách židé bojovali. Studenti německých univerzit se rádi povyšovali nad obyčejné měšťany a při svých nespárech s nimi je ve svém kruhu opovržlivě nazývali „filištíný“, čímž měli na mysli, že oni sami, kteří se na univerzitě učili vědám, se v porovnání se zaostalými měšťany podobají „bohem vyvoleným židům“. Následně slovo „filištín“ ze studentského žargonu přešlo v Německu

zdvořilé pojmenování, budeme je tak nazývat» (V. G. Belinskij, Sebrané devítidílné spisy, 3. díl, Články, recenze a poznámky, únor 1840 – únor 1841. Příprava textu V. E. Bograda, M., Umělecká literatura, 1976).

Jestliže „filiština“ nazveme rusky, bude to – толпарь – příslušník davu. Jeho hlavní vlastností je, že si nepřeje a neumí samostatně myslet a své názory si neumí dělat na základě reálné situace a směřování průběhu událostí. Takzvaná „elita“ je také davem, jen specificky „zkulturněným“¹, a v porovnání s davem obyčejných lidí v některých věcech informovanějším.

Výše uvedený výrok V. G. Belinského se v Koncepti sociální bezpečnosti stal základem funkčního výkladu slova „dav“ jako sociologického *termínu charakterizujícího určitý způsob života společnosti* – davo-„elitářství“, při kterém se společnost skládá ze dvou rozdílně organizovaných davů – takzvaného „obyčejného lidu“ a „elity“ – *více či méně autoritativní jak v prostředí obyčejného lidu, tak i ve svém vlastním*. Podíváme-li se však na to z pozic DVTR, tak ani jeden z těch davů není samostatný, a oběma manipuluje „zákeřný nikdo“² – znacharská korporace, kterou ani jeden z obou davů není ve

do běžné mluvy ve smyslu v ruštině blízkému slovu „обыватель“ – obyvatel, měšťan v jeho druhém významu (maloměšťák/šosák) – osoba s krajně omezenými zájmy a obzorem, s primitivními názory. Ve svém prvním významu bylo slovo „obyvatel“ v ruském jazyce chápáno pouze jako „obyvatel města“, nebo jako „představitel společenské vrstvy podléhající dani“ (tj. lidí, kteří platili daně peněžní formou) a také bylo ekvivalentem slova „bürger“ – „měšťák“.

Potom slovo „filiština“ přešlo do ruského jazyka a bylo používáno v kruzích inteligence od druhé poloviny 19. století přibližně do poloviny dvacátých let 20. století, a následně se z něho opět postupně vytratilo a stal se z něj archaismus. Proč ho Belinskij zvolil pro označení představitele davu místo toho, aby využil pojmovou základnu ruského jazyka, zůstává nezodpovězenou otázkou...

¹ Což se projevuje především uhlazenými nóbl způsoby, věcmi poukazujícími na „vyšší postavení“ v oblečení a životním stylu a ve vybraném stolování, při kterém je využíváno několik desítek různých druhů stolovacího náčiní.

² Jedna z epizod starořeckého eposu Odyssea vypráví o tom, jak se Odysseus se svými společníky ocitnul v zajetí jednookého obra – Kyklopa Polyféma, který je držel zavřený ve své jeskyni, po jednom zabíjel a pojídal.

→ → →

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

společnosti schopen vyčlenit a nevnímá ji jako *funkčně osobitou* sociální skupinu. Proto její představitele považuje buď za obyčejné lidi, nebo za „sociální elitu“ – v závislosti na tom, jaké *atributy* charakterizují představitele toho či onoho *sociálního postavení*. Příkladem je dříve (v kapitole 3.1) rozebíraná korespondence Alexandra Makedonského s Aristotelem, která se týkala skutečnosti, že filosof zveřejnil některá z učení dříve určená výlučně k ústnímu předávání.

Vypovídá o tom také súfijské podobenství Tři učitelé a pohánčiči mulů:

«Abd al-Kádir byl tak neuvěřitelně proslulý, že k němu proudily celé davy mystiků všech náboženství a způsob jejich přijímání se u něj vždy neměnně dodržoval. Bohabojní návštěvníci zaujímal pořadí, které bylo určováno na základě jejich osobních předností, věku, pověsti jejich učitelů a postavení, které zaujímal ve své komunitě.

Navíc mezi sebou návštěvníci také o pozornost sultána mezi učiteli Abd al-Kádira nemálo soupeřili. Jeho chování bylo vždy dokonalé a nevzdělaní nebo nevychovaní lidé neměli šanci být jím přijati.

Odysseus vymyslel plán útěku a než Polyféma opili vínem, aby ho, až bude vyspávat svou opilost, oslepili, řekl mu, že se jmenuje „Nikdo“. Když se potom na křik oslepeného Polyféma seběhli ostatní Kyklopové, a zeptali se Polyféma, kdo mu ublížil, že tak křičí, tak odpověděl: „Nikdo!!! Zákeřný Nikdo!“ Načež ti, kteří mohli zasáhnout do průběhu události a Polyfémovi pomoci, uklidnění odešli a zanechali Polyféma v jeho neštěstí samotného... To umožnilo Odysseovi-Nikomu přistoupit k další etapě plánovaného útěku a dostat se z Polyfémovy jeskyně v přestrojení za ovce a berany, které Polyfémus také ve své jeskyni držel.

Jestliže v politice a konfliktních situacích přesvědčíte svého protivníka o tom, že vy jako jeho reálný protivník jakoby neexistujete, nebo že jste neschopní, tak vám to v některých situacích umožní podstatným způsobem snížit jeho akceschopnost a naopak s ohledem na něj zvýšit svou vlastní.

Ve vztahu k davo-„elitářské“ společnosti vystupuje znacharská korporace jako svého druhu „zákeřný Nikdo“: je to zákeřná a chamtivá korporace, která sice aktivně jedná, aniž by se ohlížela na škody způsobené svým jednáním ostatním, ale pro většinu lidí z davu je skutečnost její existence i její činnost výmyslem, a to znamená, že je pro ně právě takovým „Nikdo“.

A stalo se, že jednou tři šejci Chorásánu, Íránu a Egypta přijeli do Darchu se svými průvodci – neotesanými poháněči mulů. Šejci se vraceli ze svého hadždže (svaté poutě do Mekky) a po té dlouhé cestě již měli plné zuby svých poháněčů, jejich hrubosti a nesnesitelných taškařic. Když se šejci dozvěděli, že je Abd al-Kádír přijme, tak se myšlenice, že se zbaví svých průvodců, zaradovali skoro stejně, jako se začali těšit na to, že na vlastní oči uvidí velikého učitele.

Když se šejci přiblížili k domu Abd al-Kádíra, tak je proti svému zvyku sám vyšel uvítat.

S poháněči mulů si nevyměnil ani jedno uvítací gesto, ale když nastala noc a šejci se ve tmě ubírali do svých vyhrazených pokojů, stali se zcela náhodně svědky toho, jak Abd al-Kádír přál dobrou noc jejich průvodcům. A když ti se s ním uctivě loučili, tak jim dokonce políbil ruce. Šejci byli ohromeni a pochopili, že ti tři byli na rozdíl od nich samotných, utajení dervišové. Vydali se tedy za svými poháněči a pokusili se s nimi navázat rozhovor, ale vůdce poháněčů je hrubě usadil:

— Jděte pryč se svými modlitbami, blábolením, s vaším súfismem a hledáním pravdy. Třicet šest dnů jsme snášeli vaše plané řeči a teď nás nechte na pokoji. My jsme obyčejní poháněči a nemáme s tím vším nic společného.

Takový je rozdíl mezi upřímnými vyznavači súfismu a těmi, kteří se je jen snaží napodobovat.

Židovská encyklopedie a také autority chasidismu jako Martin Buber poukazovali na shodu chasidské školy se španělským súfismem s ohledem na chronologii a blízkost obou učení.

Toto vyprávění, ve kterém figuruje súfí Abd al-Kádír al-Džílání (1077 – 1166), je také součástí životopisu rabína Zlimelecha, který zemřel v roce 1609.

Abd Al-Kádír, zvaný „králem“ (a stejný titul měl i Zlimelech), byl zakladatelem súfijského řádu kádíríja» (Idris Shah – Báje dervišů, Moskva, Grand, 1996, přeloženo z angl.).

Čistě z vnějšího pohledu patřil Abd al-Kádír k vyšší sociální „elitě“ a v této své „elitářské“ kvalitě převyšoval tři šejky, kteří také patřili k „elitě“. Poháněči – čistě z vnějšího pohledu – patřili k hrubě

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

neotesané spodině obyvatelstva, přičemž k jejím nejnižším *nekvalifikovaným* vrstvám, neboť to nebyli řemeslníci působící v oblasti přesných ani vysokých technologií té doby. Přitom není pochyb, že poháněči byli zároveň súfii a súfi Abd al-Kádír se k nim choval s veškerou úctou. Byli tedy ti tři šejci doprovázení poháněči sami skutečnými súfii, nebo si jenom ve své domýšlivosti namýšleli, že jimi jsou?

Na tuto otázku mohou být dvě vzájemně se vylučující odpovědi:

- súfii byli pouze poháněči, a navenek se to projevilo¹ tak, že odmítli debatovat o súfismu a jeho problémech s nafoukanými šejky-domýšlivci, kterým byl ve skutečnosti súfismus cizí;
- súfii byli jak šejci, tak i poháněči, ale poháněči byli zasvěceni do vyšších stupňů súfismu, takže zabránili pokusům hierarchicky nižších šejků vnikat do záležitostí vyšších hierarchů, aby mohli skrytě ve svém přestrojení za neotesané poháněče realizovat nějaké své cíle.

Z hlediska obvyklého fungování zednářství na Západě se správnou zdá být druhá odpověď. Jenže správná je odpověď první, pokud si uvědomíme, že súfismus je v zemích tradičního islámu formou existence znacharské korporace.

V davo-„elitářské“ společnosti ve skutečnosti částečně davem nejsou – znacharové (z větší části nositelé démonického typu struktury psychiky), neboť umí myslet samostatně, mají vůli a jsou schopni za každou cenu, „když ne tak, tak jinak“, vštěpovat své názory do psychiky okolních lidí buď v podobě vlastního názoru, nebo prostřednictvím názoru bezúhonných autorit, které si sami vypěstovali, aby dav jejich autoritativní názor přijal a podřídil se mu. Součástí davu také v davo-„elitářských“ kulturách nejsou nepočetní nositelé lidského typu struktury psychiky.

Stejný výrok V. G. Belinského zároveň odhaluje obsahovou stránku společenského jevu, jakým je „autorita“. Všeobecně přijatý význam slova autorita je „vliv“, „zasluhující bezvýhradnou důvěru“, „nepřipouštějící námitek“, „osoba, která v nějaké oblasti dokáže

¹ Spojky typu „neboť“, „jelikož“, „protože“ by té větě dodaly jiný smysl.

uplatňovat svůj vliv“¹. A přestože slovo „autorita“ není ruského původu a převzali jsme jej ze Západu, tak v ruském jazyce zdomácnělo a v dané historické etapě rozvoje ruské kultury je adekvátní: to znamená, že subjektivní obrazové představy většiny lidí o jevu, jakým je „autorita“ a tímto slovem navozované, jsou odpovídající a jeho význam je pro ně tedy „samo sebou se rozumějící“.

Z výše uvedených slovníkových definic slova „autorita“, musí být každému jasné, že pokud společnost nebude davem (v Belinského definici tohoto termínu), nebude existovat ani autorita. Existence sociálního jevu autorita je tedy nerozlučně spjata s existencí druhého jevu, kterým je – dav.

Existují však lidé, kteří nemají ponětí o plné funkci řízení a o tom, jak je v životě společnosti realizována, takže jejich představy o sociální struktuře historicky reálných společností neodpovídají skutečnosti. Takoví lidé nevidí, že davo-„elitářský“ systém je objektem řízeným znacharstvem, a myslí si, že jde o samořídící se systém, že jde o bezalternativní (*kvůli své zdánlivé přirozenosti*) způsob organizace života společností. Jsou přesvědčeni o tom, že ze struktury společnosti je možné jakoby vyčlenit „elitu skutečnou“ a „pseudoelitu“, která se za tu skutečnou pouze vydává a přisvojuje si její název – „elita“. Tomu je příkladem článek Sergeje Vaľceva – Elita a nadvláda, který byl zveřejněn na webu Internet proti televizní obrazovce dne 07. 02. 2008 (<http://www.contrtv.ru/print/2599/>) a je vlastně fragmentem jeho knihy „Soumrak lidstva“². S. Vaľcev svůj článek zahajuje následovně:

«Abychom si dokázali odpovědět na otázku, jaké jsou příčiny degradace společnosti, musíme si napřed ujasnit:

- zaprvé, co je to společnost;
- zadruhé, jaký je mechanismus rozvoje společnosti.

Společnost je historicky se vyvíjející systém tvořený lidmi a jejich vzájemnými vztahy a slouží jako efektivní prostředek uspokojování materiálních a duchovních potřeb lidí.

¹ Definice různých aspektů, kterými se projevuje autorita, převzaté ze „Slovníku cizích slov“ pod redakcí L. P. Krysina (Moskva, vydavatelství Russkij jazyk, 1998. str. 31).

² Zveřejněno na internetové adrese: <http://www.rusmissia.ru/index1.html>.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

Vzájemné vztahy s jinými lidmi přinášejí člověku materiální užitek, který je možné rozdělit do dvou skupin.

První skupinou je užitek ze společné činnosti: jeden člověk nemůže například odvalit kámen, který překáží, ale dva to již dokážou. Společným úsilím lidé budují kanály, staví budovy a dělají mnohé další věci, které by jeden člověk sám nevládnul.

Druhou skupinou je užitek ze specializace. Doktorovi sotva stojí za to, aby se pokoušel opravit si svou televizi, daleko jednodušší je pro něj pozvat si na pomoc příslušného technika. A na druhé straně se zase tento technik sotva bude pokoušet sám léčit své choroby, a raději se obrátí o pomoc k doktorovi.

Důležitou roli společnost hraje také v procesu uspokojování duchovních potřeb lidí. Bez jiných lidí se člověk nemůže stát člověkem¹, neboť člověkem se stává ve společnosti.

¹ Mimočodem zde poznamenáme, že v plném textu knihy Soumrak lidstva S. Vaľcev neopomíjí mlčením odpověď na otázku - Co to znamená „stát se člověkem?“:

«Zaprvé je člověk bezesporu tvořen svou biologickou podstatou. Zadruhé je nezbytnou podstatou člověka jeho rozum. Zatřetí není možné představit si člověka bez jeho duše. Z toho tedy plyne, že je možné vyčlenit tři základní podstaty člověka: biologickou, intelektuální a duchovní. Není možné si člověka představit bez těla, stejně jako není možné za plnohodnotného člověka považovat jedince, který je připraven o rozum nebo o duši.

Nezřídka, když se mluví o člověku, jsou vyčleňovány i jiné jeho atributy. Především se jedná o jeho společenskou podstatu a schopnost pracovat. Dané atributy však nepředstavují neoddělitelnou podstatu člověka. Odlišnost těchto atributů od jeho podstaty spočívá v tom, že podstata člověka je nedílnou součástí jeho osobnosti.

Mnozí náboženští nadšenci například dobrovolně společnost opouštěli, přesto však zůstávali lidmi. Ani práce není vždy nezbytným průvodcem člověka. Je možné uvést početné příklady: vězení, zlatá mládež apod. Z toho tedy plyne, že společnost a práce jsou velice důležitými atributy, které jsou vlastní pouze lidem, ale současně může být člověk o ně připraven a i nadále člověkem zůstat.

Takovým způsobem tedy lidská podstata sestává ze tří podstat – biologické, intelektuální a duchovní.» (<http://www.rusmissia.ru/Zakat/2-1-1.html>).

I když tedy odpověď na otázku o podstatě člověka byla jakoby poskytnuta, nepouští se S. Vaľcev do zkoumání problematiky, čím se tedy člověk, který se člověkem stal, liší od člověkupodobného jedince, který kvalit

→ → →

V konečném důsledku je sebeaktualizace vlastně odhalením svého vnitřního „Já“ ostatním. A skutečně, proč by člověk psal verše, pokud by je nikdo nečetl? Proč by kreslil obrazy, které by si nikdo neprohlížel?

Člověk nemůže existovat bez společnosti, a proto ani jeden člověk dobrovolně svůj kontakt se společností nepřerušil»¹.

Po vyslovení těchto svých úvah S. Vaľcev pokračuje:

«Společnost vždy řídí vládnoucí třída, což je v podstatě očividné, neboť nikdy více či méně početný kolektiv neřídí všichni, ať už jde o velký podnik nebo Státní dumu.

V tomto ohledu je možné plně se ztotožnit s elitologií a konkrétně s jedním se zakladatelů elitologie, italským sociologem Gaetano Moscou, který své krédo formuloval následujícím způsobem:

„Jedno je zřejmé dokonce i z toho nejpovrchnějšího pohledu. Ve všech společnostech, počínaje od těch, které se civilizaci sotva přiblížily a konče současnými vyspělými a mocnými společnostmi, vždy vznikají dvě třídy lidí – třída, která řídí, a třída, která je řízena. První třída je vždy méně početná a plní všechny politické funkce, monopolizuje moc, zatímco druhá, početnější třída, je řízena a kontrolována třídou první způsobem zajišťujícím fungování politického organismu.“

Jak uvidíme dále, není vládnoucí třída a elita zdaleka jedno a to samé. Napřed definujme, co je to „vládnoucí třída“.

Vládnoucí třída je společenská vrstva, která reálně řídí společnost bez ohledu na jakékoliv její mravní nebo jiné kvalitativní charakteristiky. Nominálně jsou hlavními sociálními funkcemi vládnoucí třídy: taktické řízení, strategická prognostika, formování duchovní sféry společnosti a hlavními

člověka nedosáhl, a přesto žije ve stejné společnosti náležející ke stejnému biologickému druhu. Člověk rozumný a disponuje jak rozumem, tak i duší. Ze skutečnosti, že Vaľcev nerozkryl varianty typů struktury psychiky, plyne nesprávnost řady jeho názorů vyslovených v tomto jeho článku i knize.

¹ Co se týká posledního tvrzení, tak k podobným případům docházelo nejednou, ale to je na zvláštní téma: a konkrétně přehodnocení představ o životě, a úspěšné praktikování některých psychofyziologických postupů vyžaduje pobyt v ústraní, a to někdy opravdu dlouhodobý – celé roky i desetiletí. Celkově je však možné s obsahem uvedeného fragmentu Vaľceva článku souhlasit.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

sociálními úkoly jsou konsolidace společnosti jako ochrana před vnější agresí a zdokonalování jejího materiálního a duchovního stavu.»

A dále Vařce vyjmenovává tři příčiny podmiňující právě takový charakter organizace samořízení společnosti jako organismu, které my však popíšeme vlastními slovy: 1) amatérismus v oblasti řízení absolutní většiny lidí, 2) procedurální složitost organizace všeobecné spoluúčasti na průběžném řízení, 3) nezájem absolutní většiny lidí o problematiku a reálné procesy řízení celospolečenského významu. Ve skutečnosti však tyto vyjmenované věci nejsou příčinami, ale následky.

A příčina spočívá v tom, že podíváme-li se na život společnosti z pozic Dostatečně všeobecné teorie řízení, a konkrétně z její části pojednávající o „teorii supersystémů“¹, bude jedním z ukazatelů kvality řízení supersystému, který se vždy nachází v interakci s prostředím – rezerva stability supersystému vyjádřená množstvím (podílem z celkového počtu) volných prvků systému, které se neúčastní průběžných procesů vzájemné součinnosti supersystému a prostředí, a také procesy prezentujícími „vlastní rušení“ v supersystému za podmínky, že je kvalita interakce supersystému s prostředím hodnocena jako uspokojivá.

V souladu s touto okolností tedy ten problém nespočívá v tom, že by bylo těžké zorganizovat všeobecnou účast na *celkovém řízení společnosti (v řízení na úrovni celosupersystémového významu)*, ale v nanicovatosti a škodlivosti takové organizace: každý druh společensky užitečné činnosti musí být maximálně efektivní a musí se na něm *pro udržování rezervy stability supersystému* podílet minimálně možný počet jeho prvků. A vzhledem k tomu, že společnost je supersystém, týká se řečené i činnosti lidí v oblasti řízení.

Z historie známe množství příkladů dokládajících toto tvrzení v praxi: rozmach společenských subkultur *nepřetržitého „mítinkování“ (které jsou v supersystému nebo jeho podmnožině „vlastním rušením“), kdy je do průběžného „řízení“ formou „mítinku“ tak či onak zataženo velké množství lidí, pokud ne všichni,*

¹ O supersystémech viz kapitola 6.8 a podrobněji o rezervě stability supersystémů – koncepční materiály studijního kurzu Dostatečně všeobecná teorie řízení.

což vede ke krizím přecházejícím do sociálních katastrof, neboť lidé, kteří nepřetržitě proti něčemu protestují, nemají čas na svou práci; vyhnout se katastrofě se potom podaří pouze pokud:

- jsou ve společnosti v řídicích funkcích profesionálové, kteří rozhodně a včas zamezí „mítinkování“ (potlačí „šumy“) a to v nejhorším případě i za použití hrubé síly;
- nebo „mítink“ utichne sám o sobě, a nedojde-li k tomu ve velmi krátké době, tak z hlediska životních okolností v době ještě přijatelné 1) tak, že jsou z prostředí „mítinku“ vyčleněni nebo odjinud angažováni do řídicích funkcí profesionálové 2) *kterým se dostane pravomocí a je uznáno jejich právo zastávat řídicí funkce na dobu neurčitou, nebo na dobu do dalšího „mítinku“* (v historicky reálných společnostech je to tak či onak realizováno procedurami zastupitelské demokracie).

O rozdělení společnosti na profesionální manažery a lidi specializované v dalších oblastech činnosti podmíněném těmito příčinami S. Vaľcev píše následující:

«Ve společnosti existuje určitá vrstva lidí, kteří mají nejlepší vlohy pro roli vládnoucí třídy. Funkce a úkoly, které plní vládnoucí třída, jsou pro normální fungování společnosti těmi nejdůležitějšími, proto mohou tyto funkce a úkoly vykonávat pouze ti nejlepší členové společnosti. Tato vrstva společnosti dostala název „sociální elita“ nebo zkráceně „elita“.

Elita je společenská vrstva, jejímž hlavním úkolem je starat se o bezpečnost, materiální a duchovní zdokonalování společnosti. Svého úkolu elita dosahuje prostřednictvím taktického řízení, strategického plánování rozvoje společnosti a formováním etického a estetického kulturního základu společnosti.

V reálném životě však ne vždy tyto funkce vykonávají lidé, kteří by pro ně byli právě těmi nejvhodnějšími. Když se ale stane, že v národním mužstvu nehrají ti přírodou nejlépe obdařeni fotbaloví hráči, tak to není pro společnost natolik politováníhodné, jako kdyby se vládnoucí třída místo zástupců elity skládala z náhodných lidí.

V každé dost velké společnosti existuje elitářsko-mocenská nevyváženost.

Elitářsko-mocenská nevyváženost je ukazatelem nepoměru mezi postavením elity a vládnoucí třídou. Část elity, která je součástí vládnoucí třídy, je možné nazvat vládnoucí elitou a část

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

elity, která její součástí není a nezřídka stojí k vládnoucí elitě v opozici, je možné nazvat protielitou. Část vládnoucí třídy, která není elitou, ale je právě u moci, je možné nazvat pseudoelitou.

Hlavní rozdíl mezi elitou a pseudoelitou spočívá v tom, že pseudoelita řídí společnost vycházejíc ze svých vlastních zájmů a elita vycházejíc ze zájmů společnosti. Je možné říci, že pseudoelita žije podle principu „společnost je tu pro mě“ a elita podle principu „já jsem tu pro společnost“.

A vzhledem k tomu, že Vařcev neví, co je to plná funkce řízení a důsledkem je, že nechápe rozdělení plné funkce řízení v životě společnosti mezi její společenské a státní instituce¹, nechápe informačně-algoritmickou podstatu mravnosti a její funkce v psychice jedinců ani v kolektivní psychice, pokouší se vložit na bedra „skutečné elitě“ ty funkce, které principiálně plnit nemůže. Už jen kvůli tomu, že „skutečná elita“ je jevem „lexikálním“: gramaticky se jedná o „podstatné jméno hromadné“, takže to není objektivně existující sociální skupina, jejíž představitelé by si uvědomovali svou pospolitost a misi, kterou jim Vařcev ukládá.

Vyplývá to i z vlastní Vařcevovy definice „vládnoucí elity“ a „kontraelity“ jako sociálních skupin: jsou-li tyto dvě podskupiny „elit“ vůči sobě v opozici, „jdou proti sobě“, tak minimálně jedna z nich ani vzdáleně nechápe zájmy společenského rozvoje, a proto není „skutečnou elitou“ v tom smyslu, jak „elitu“ Vařcev definoval: „*Elita je společenská vrstva, jejímž hlavním úkolem je starat se o bezpečnost, materiální a duchovní zdokonalování společnosti*“.

V základu těch funkcí, které v této definici „skutečné elitě“ přisuzuje Vařcev, leží samovládny charakter konceptuální moci a podpora Shora těch jejích nositelů, kteří se orientují na vytvoření Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod Božím vedením: jak bylo řečeno v Koránu „*Leč Bůh ví nejlépe, kam umístí své poselství své!*“ (súra 6 «Dobytek», 124). To znamená, že nároky na tuto misi „skutečné elity“ mít mohou, ale pokud se nedokážou začlenit do rámce Záměru (v důsledku mravně-etických osobitostí uchazeče), a nemají

¹ Tato problematika je v hlavě 8 probrána pouze z aspektu *fungování státnosti*, ale již ne z aspektu fungování celého komplexu společenských institucí.

tedy podporu Shora, tak čím aktivněji své nároky prosazují, tím více narůstá bublina nesplnitelného očekávání a tím těžší jsou následky.

Fakticky by se ti, kteří jsou podle názoru S. Vařceva „skutečnou elitou“ měli s ohledem na ty funkce, které jim přisuzuje, nazývat *žrečstvem – v tom smyslu, jak je tento sociologický termín definován v kapitole 8.5.*

Po výše uvedené části o úkolech „skutečné elity“ Vařcev přechází k popisu algoritmiky rozvoje společnosti, kterou nazývá „mechanismem rozvoje společnosti“ a ještě jednou zde ve svém chápání světa směřuje dva různé jevy¹:

«V průběhu kvantitativního a kvalitativního rozrůstání společnosti se v ní objevuje elita, která na sebe časem přebírá profesionální vykonávání procesu řízení společnosti².

Lidé mají své potřeby. To je výchozí bod analýzy mechanismu vytváření, fungování a rozvoje společnosti. Jejich potřeby bývají materiální i duchovní. Potřeby společnosti jsou formovány vzájemnou součinností dvou faktorů – vnitřního a vnějšího. Vnitřním faktorem jsou dominující hodnotové orientace formující světonázor společnosti. Vnější faktorem je konkrétní historická situace. Většina lidí si například cení bezpečnost (to je světonázorový aspekt). V době války je tato bezpečnost ohrožena (to je situační aspekt). Ve výsledku společnost vyžaduje od elity, aby zorganizovala odpor proti

¹ Samozřejmě, že mezi „algoritmikou“ a „mechanismem“ existují určité vzájemné vazby; vzhledem k tomu, že je Všemír vyjádřen trojjednotí matérie-informace-míry, ukrývá se nějaká algoritmika v každém mechanismu. Avšak mechanismus a algoritmika jsou ve své podstatě dva odlišné jevy. Pokud neznáte termín „algoritmika“, můžete termín „mechanismus“ ve významu „algoritmika“ metaforicky používat, ale vědecká a osvětová činnost nás přece jen zavazuje k tomu, abychom jevům přisuzovali názvy, které jim přísluší:

- algoritmika může existovat pouze popisně, a přitom nemusí být v žádném mechanismu nebo jiném objektu realizována,
- a mechanismus je tak či onak ztělesněním algoritmiky svého fungování ve vzájemné součinnosti s okolním prostředím.

²V citovaném souboru má ta věta přesně tuto podobu. Jak my to ale chápeme, je zde řeč o tom, že *«v průběhu kvantitativního a kvalitativního rozrůstání společnosti se v ní objevuje elita, která na sebe časem přebírá řízení společnosti na profesionálním základě».*

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

vnější agresi, a elita se pokouší organizovat národ tak, aby tento problém vyřešila.

Je-li elita neschopná, nebo nechce-li řešit problémy, před které život společnost staví, nevede to vždy k degradaci společnosti, protože se objevuje elita nová, adekvátní dané etapě rozvoje společnosti. V tom spočívá mechanismus rozvoje společnosti. Sám o sobě je národ¹ schopen k revolučním akcím, které ale nikdy nejsou úspěšné. Ať už se jedná o Spartakovo povstání, nebo o povstání Stěnky Razina. Až když si potřebu změny společenských institucí uvědomí část elity, tak pouze tehdy je možné svrhnout starou elitu a provést následné sociální přeměny. Zpravidla je pak příchod nové elity spojen s narušením stability ve společnosti. Jedná se však často o jediný způsob, jak zachránit společnost před degradací. Algoritmus rozvoje společnosti je ilustračně znázorněn².

Není-li elita schopna vyřešit problémy, před které život společnost staví, a neobjeví-li se elita nová, společnost degraduje. Proces degradace může být dost dlouhodobý, a přítrž tomuto procesu zpravidla učiní vnější síla – jiný národ.»

Tímto závěrem S. Vaľcev svůj článek ukončil.

Výše uvedené úryvky z Vaľceva článku jsou příkladem toho, jak neefektivní individuální poznávací a tvůrčí kultura, negramotnost v oblasti DVTR a nepřesné vyjadřování brání odhalování a pochopení podstaty objektivních jevů, a tedy i jejich adekvátnímu předání čtenářům (posluchačům).

Jeden z nedostatků takového přístupu k posuzování problematiky společenského rozvoje a sociálních krizí, jaký použil S. Vaľcev, spočívá v tom, že kontextově podmíněný smysl, který přidává slovům, potlačuje a zkresluje jejich lexikální významy, které jsou více či méně všeobecně zažitě. Vyjádření vlastních myšlenek na základě takového přístupu vylučuje jednoznačnost výkladu textu a řeči a neumožňuje

¹ V daném případě není na místě mluvit o „národě“, správně by zde měl být použit termín „davo“, „obyčejný lidé/plebs“.

² V citované publikaci na webu Internet proti televizní obrazovce ani v internetové publikaci knihy S. Vaľceva – Soumrak lidstva tato ilustrace uvedena není.

čtenářům pochopit podstatu procesů a věcí, které rozebírá. A to je pro vědu a osvětovou činnost nepřipustné.

To samé platí i pro využívání hotových formulací, ve kterých se tento přístup projevil, a to i při citování (v daném případě italského „elitologa“ G. Mosca): je to spolehlivý prostředek, jak se stát rukojmím a obětí cizích chyb.

A v tomto konkrétním případě je termín „elita“ *objektivně* nejednoznačně chápáný dokonce i ve svém lexikálním významu:

- elita obecně – „nejlepší, vybraní“ (Sovětský encyklopedický slovník, Moskva, vydavatelství Sovetskaja encyklopedija, 1987, str. 1533);
- ve vztahu ke společnosti jsou elitou ti „nejlepší představitelé společnosti nebo nějaké její části“ (Výkladový slovník cizích slov pod redakci L. P. Krysina, Moskva, vydavatelství Russkij jazyk, 1998, str. 825).

Tyto formulace od počátku předpokládají – podmíněný mravností a chápáním světa – subjektivismus volby:

1. Určitého souboru parametrů, na základě kterého jsou vybírání představitelé „elity“, a tyto parametry musí odpovídat těm či oněm objektivním okolnostem.
2. Významu metrologicky průkazných definic „nejlepší“, „předčící jiné“ představitelů nějaké množiny pro každý z parametrů jejich výběru.
3. Uspořádanost souboru parametrů podle priorit *důležitosti každého z těchto parametrů pro subjekt, který „elitu“ vybírá.*

Bez obecně přijaté určitosti všeho vyjmenovaného ve společnosti není jednoznačné chápání termínu „elita“ možné.

V souladu s objektivní podmíněností tohoto *algoritmu vypracování smyslu slova „elita“ v jazyce* je každá společnost *objektivně* „mnohoelitní“. Pro její mnohoelitnost je objektivním základem skutečnost, že jedna a ta samá sociální skupina je podle názoru jednoho člověka – „opravdovou elitou“ a podle názoru druhého zase „pseuoelitou“ nebo „kontraelitou“, nebo podmnožinou, která v porovnání s hlavní statistickou masou nevyniká ničím zvláštním, nebo je „hanbou lidstva“.

HLAVA 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

V důsledku výše předvedené historicky stabilní objektivní nejednoznačnosti smyslu slova „elita“ je procvičování se v „definicích“ na téma vyčlenění „elity“, „pseudoelity“, „kontraelity“, „vládnoucí třídy“ a snažení se přidat získaným fikcím *obecně kulturní význam hodnověrné znalosti, zbytečnou ztrátou času v pokusu překonat: 1) objektivní podstaty ruského jazyka, 2) geneticky zaprogramované systémové principy lidského chápání světa a 3) Život jako takový.*¹

Z výše uvedených důvodů jsou v Koncepci sociální bezpečnosti slovo „elita“ a jazykové konstrukce od něj odvozené při posuzování různých aspektů davo-„elitářství“ jako jevu v životě lidstva uváděny v uvozovkách.

Kromě toho *samo o sobě slovo „elita“ vůbec nepředpokládá, že je funkce řízení společnosti neoddělitelnou vlastností nebo alespoň právem té či oné sociální „elity“, jako určité množiny lidí, jejíž představitelé převyšují ostatní členy společnosti nějakými svými kvalitami včetně přání a schopnosti realizovat řídicí funkce celospolečenského významu.*

To, co S. Vaľcev nazývá „vládnoucí třídou“, která nějakým způsobem, nezávisle na svých mravech a etice, realizuje řízení společnosti, *je jen jedna elita z celého množství elit (bez uvozovek), jejíž představitelé vyhráli (nebo neustále vyhrávají) v boji o získání takového sociálního postavení ve vnitřní struktuře společnosti, se kterým se skutečně v dané historicky vzniklé struktuře vnitřních společenských vztahů pojí některé mocenské pravomoci a reálně uplatňované řízení celospolečenského nebo regionálního významu.*

Jinými slovy, ten problém spočívá v tom, jaká elita z celého množství elit (bez uvozovek) vybojuje v historicky konkrétní společnosti to postavení, které Vaľcev nazývá „vládnoucí třídou“. Jsou-li to ničemové, které Vaľcev nazývá termínem „pseudoelita“, tak to znamená pouze jedno: *že daná společnost není schopna vychovat dostatečný počet spravedlivých lidí, kteří by dosáhli kvalit řídicích*

¹ Tím, že se S. Vaľcev držel tohoto přístupu, došlo k porušení principů zajištění metrologické průkaznosti sociologie jako vědy, i když on se o této problematice vůbec nezamýšlel.

pracovníků a neumožnili by takzvané „pseudoelitě“ získat postavení takzvané¹ „vládnoucí třídy“. A společnost v takovém případě nemá a nemůže chovat ve svém životě žádné opodstatněné naděje, že si elita ničemu a omezců sama o sobě uvědomí svoji podstatu a promění se v takzvanou „skutečnou elitu“: i když někteří její představitelé jsou pod tlakem okolností, které jsou někdy velmi tvrdé a kruté, schopni vzpamatovat se a přejít od ničemných korporativních mravů a etiky k lidštějším.

Nicméně ve společnosti se opravdu obnovuje určité množství lidí, kteří jsou přesvědčeni, že právě oni jsou jakoby těmi „nejlepšími“, protože objektivně převyšují ostatní především v ukazatelích svého „intelektuálního výkonu“ a erudici, takže právo na moc nad zbylou společností je jakoby v jejich případě nepopíratelné.

Jak však dokládá historie, tak se v sociálních korporacích, které jsou vytvářeny ve společnostech na základě přesvědčení jejich účastníků o tom, že „oni jsou těmi nejlepšími a proto mají právo...“, ve skutečnosti projevují stejné zákonitosti stádního chování, které opět „objevili“ vědci z Leedsu a Utrechtu, jak jsme o tom psali na začátku této hlavy.

Proto podle našeho názoru v Koncepti sociální bezpečnosti hodnocení takzvané „sociální elity“ jako davu, ve smyslu definice *tohoto sociologického termínu poskytnuté V. G. Belinským*, odpovídá tomu, k čemu reálně v životě davo-„elitářských“ společností dochází po dobu celé nám známé historie. A jestliže se nepovažujete za

¹ Obrat „takzvaný“ je ve vztahu k „vládnoucí třídě“ použit proto, že význam slova „vládnoucí“ také není v současném jazyce jednoznačně daný: k jeho významu – „objektivně bezalternativní, *svým charakterem definovaná vládnoucí moc*“ – se v historické realitě přimísily:

- mravně podmíněný subjektivismus lidí ve volbě osob pasovaných do role „panstva“ („pána“) stojícího nad nimi, nebo objektivně neopodstatněné uznání něčích *subjektivních nároků na toto postavení realizovaných v mezích Božího dopuštění*;
- zneužívání moci ze strany těch, kteří si v nějaké společnosti uzurpovali status „panstva“ („pána“) v mezích Božího dopuštění.

V takovém chápání je Bůh vždy objektivně Hospodinem, ale subjektivně zvolený hospodin není zdaleka ve všech případech Bohem.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

představitelů „skutečné elity“, které jakoby ve společnosti vládnout brání přesila „pseudoelity“ svým početním a sociálním postavením převyšujícím „skutečnou elitu“, tak neexistují žádné objektivní příčiny, abyste s takovým hodnocením „elity“ v Koncepci sociální bezpečnosti nesouhlasili...

Budeme-li mluvit o projevech stádního chování lidí, tak, jak vyplývá z výsledků leedského a utrechtského experimentu, většina následuje „informovanou menšinu“¹. Toto tvrzení je však třeba upřesnit: *pouze v tom případě, jestliže si představitelé této většiny neuvědomují cíle své činnosti a prostředky jejich realizace*, nebo prostě nemají svou vůli. Problém je v tom, že:

Jestliže smysl činnosti není uvědomělý, tak může být *vůle, která v psychice jedince působí z úrovně vědomí*, aktivizována pouze na hledání smyslu činnosti; v opačném případě je řízení předáno nevědomým úrovním psychiky a při *určité mravnosti jedince* může být aktivizována instinktivní algoritmika stádního chování, která je biologicky vlastní zástupcům druhu Člověk rozumný“ (může být aktivizována vlivem živelných okolností, ale také může být aktivizována cílevědomě jinými subjekty).

Kromě toho může být instinktivní algoritmika stádního chování aktivizována i v těch případech, kdy je vůle potlačena (*například psychotropními látkami, alkoholem, jinými narkotiky, včetně morálně-psychologického tlaku na psychiku jedince prostřednictvím hromadně sdělovacích prostředků, show-byznysu, vzdělávacích systémů nebo těch či oněch autorit osobně*), nebo nebyla při výchově jedince vůbec rozvinuta.

V těchto variantách dokonce i při uvědomění si smyslu své činnosti, nepřítomnost vůle stejně jako její potlačení odsuzuje jedince (pokud jsou k tomu vhodné okolnosti) k spoluúčasti na stádním chování – taková je algoritmika většiny případů kolektivní kriminality mladistvých: lidskou mravnost a životně-strategické zájmy

¹ Jak již bylo zmíněno dříve, je při řízení biblického projektu takovouto „informovanou menšinou“ zednářství a „společenská komunita k zednářství přimykající“.

u nich rodiče, škola a televize nezformovali; vlastní vůli si nevytěžovali; a když se potom takové „dětičky“ začnou nudit, přičemž energie mají přemíru, chtějí se před sebou vzájemně vytáhnout a navíc ještě něco vypijí či vykouří, tak „jim přecvakne“, stádní algoritmika se aktivuje a ve výsledku tu máme těžký zločin, kterého se absolutní většina z nich dopouštět neměla v úmyslu... Jenže ke zločinu přesto došlo, neboť jeho mravně podmíněná algoritmika byla různými svými fragmenty ve svém souhrnu rozdělena v individuálních psychikách všech jeho účastníků a instinkty stádních chování tyto fragmenty spojily do jednoho celku.

9.2. Princip „elitarizace“: namyšlenost „elitářů“ a skutečná podstata elitarizace

Takzvaná „elita“ se v životě drží principu, který je ve své podstatě sebeobelhávající iluzí:

„My jsme jak geneticky, tak i kulturně lepší než všichni ostatní, a proto máme právo na to, na co ti ostatní, „níže stojící“, právo nemají: na výsadní využívání přírodních zdrojů, výtěžků civilizace, na volný čas a také na to, že vůči „níže stojícím“ neneseme žádnou odpovědnost a výkon jejich spravedlnosti se na nás nevztahuje; a to všechno nám musí zajistit, jinak nebudou mít právo ani na svou prostou existenci, nemluvě už vůbec o životní úrovni, jaké jsme hodni pouze my.“

Životní podstata stojící za touto formulací nezávisle na tom, v jakém přesně znění je vyjádřena, nás zavazuje k tomu, abychom si připomněli úryvek z Koránu (súra 7, Rozpoznání):

«9 (10). A umístili jsme vás na zemi a připravili jsme pro vás na ní obživu - a jak málo jste vy vděční!

10 (11). A vskutku jsme vás stvořili a potom jsme vám podobu dali a posléze jsme k andělům pravili: „Padněte na zem před Adamem!“ A padli všichni před ním kromě Iblíse, jenž nebyl mezi těmi, kdož se klaněli.

10 (12). Privil Bůh: „Co ti zabránilo, abys padl, když jsem ti to poručil?“ Odpověděl (Iblís – naše vysvětlení v kontextu citace): „Já lepší jsem než on, mne z ohně jsi stvořil, jeho však jen z hlíny.“

10 (13). Privil Bůh: „Sestup odsud, neboť ti nepřísluší, aby ses zde pyšným ukazoval! Odejdi, neboť věru budeš z

HLAVA 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

opovržených!“» (v ruském jazyce v překladu I. Ju. Kračkovského).

Tento úryvek z Koránu se vzájemně doplňuje s novozákonním textem (Matouš, hl. 20):

«25. Ale Ježíš si je zavolal (své úředníky – naše vysvětlení v kontextu citace) a řekl: "Víte, že vládcové panují nad národy a velící je utlačují; 26. Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; 27. a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem.»

Nebo v obecnější terminologii bez konkrétního poukazování na „vládce“, „velkomožné pány“ a ostatní „excelence“ a „svatosti“: „Víte, že nad národy panují satanem posedlé „elity“, ne tak bude mezi vámi...“ A pokračování v Koránu:

«...Pojďte ke slovu rovnému pro nás i pro vás (...) a že si nebude brát jeden druhého za Pána místo Boha! ¹» (3:57 (64));

«... a byli jste již na okraji propasti ohnivé a On vás před ní spasil. A takto vám Bůh objasňuje Svá znamení - snad budete správně vedeni! Nechtěť stane se z vás obec, jež bude vyzývat k dobrému, přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné². A takoví budou blažení.» (3: 99-100 (103-104)).

To znamená, že podle evangelických i koránských Zjevení, jsou nositelé „elitářského“ sebevědomí a „elitářských“ ambicí – nezávisle na svých reálných a domnělých úspěších – vlastně jen bezohlední nýmandi.

Pro okolní lidi – jak mezi „elitou“, tak i mimo ni – nemá význam:

- zda je uplatňování výše uvedeného principu „elitářství“ vědomým vyjádřením uvědomělého postoje v chápání světa daného „elitáře“, který se stal obětí svého sebeobelhávání se;
- nebo zda jsou nevědomé úrovně psychiky „elitáře“ naplněny algoritmikou chování vyjadřující princip „já jsem lepší, a proto mám právo...“, přestože on sám si charakter svého chování neuvědomuje a je pouze biorobotem-zombie, jež neví, co činí.

¹ Tato formulace naznačuje, že ti, kteří se podvolí nadvládě jiných lidí kromě Boha, nesou větší vinu (vnitřně společenský aspekt bytí) a jsou hříšnější (náboženský aspekt života) než ti, kteří si činí nárok být „panstvem“ a otrokáři...

² Taková obec se rusky nazývá „žrečstvem“.

Nezávisle na tom zda je tento princip realizován vědomě nebo na základě nevědomého automatismu poškozují společnost i biosféru.

Ale hlavním důsledkem takovéto situace, nezávisle na tom zda „elitáři“ věří v Boha či ne, je skutečnost, že jejich činnost není podporována Shora, neboť oni všichni jsou, dokonce i v případě, že v kostelích vykonávají rituálně povinné modlitby v souladu se svou konfesní příslušností, zatvrzelými ateisty, kteří potlačují a deformují náboženskost v důsledku své nevěry Bohu v životě.

Je tedy zcela bez významu, zda deklarují tento princip otevřeně a přímo, nebo má smysl jejich prohlášení protikladný charakter a do života ho uvádějí nehlasně pod rouškou zcela přijatelných výroků založených na té či oné ideologické moci.

Výše vyložený princip „elitarizace“: „My jsme lepší než oni, a proto máme právo...“, je VÝCHOZÍ a boj o moc různých skupin, které se zformovaly na mravně-etickém základu tohoto principu, a samo vládnutí na základě využívání různorodých „her s nenulovým součtem“, jsou pro „elitu“ pouze prostředky pro jeho uvádění do života.¹

¹ To znamená, že maniakální vládčtivost některých typů lidí, je pouze následkem jejich maniakálního sklonu k parazitismu. Parazitismus tedy není následkem „vládčtivosti“ a to včetně skutečně maniakální vládčtivosti. Právě proto moc nikoho nekazí a morálně nerozvrací (aforismus: „absolutní moc kazí absolutně“ by vlastně naznačoval, že Bůh je absolutně mravně-eticky rozvrácený a zkažený). Mocenské postavení v davo-„elitářské“ společnosti pouze vytváří podmínky, ve kterých se mravně-etická zkaženost jedince projevuje v jeho jednání tím více a zřetelněji, čím výše se takový jedinec po vnitřní společensko-mocenské hierarchii vyšplhá, a čím více může využívat potenciál své beztrestnosti a možnosti nenést za nic odpovědnost, a čím zkaženější je on sám.

Avšak jako „vládčtivost“ včetně té maniakální může okolí na základě principu „podle sebe soudím tebe“ vnímat i nezlomnou rozhodnost člověka realizovat svou misi v Záměru, která nemá nic společného s touhou *prosadit se a tyranizovat své okolí, jako vyjádření jeho parazitických sklonů.*

9.3. Vnitřní struktura „elity“ a její vzájemné vztahy se společností

„Elita“ má svou vnitřní hierarchii: jsou mezi ní i takové typy lidí, které jsou upřímně přesvědčeny o své „elitářské výlučnosti“ a v tomto jejich přesvědčení je zbylá „elita“ podporuje včetně těch, kteří se k nim vnitřně a „za jejich zády“ chovají pouze jako ke *svým ubohým lokajičkům, kterým, dokud plní svěřené nebo nařízené úkoly, umožňují pobývat ve stavu opilsti pod vlivem iluzorního přesvědčení, že jsou součástí „elity“*. Otázka této vnitřní hierarchie „elity“ však zajímá pouze samotnou „elitu“ a také ty, kteří si činí nárok na to, přičlenit se k ní.

V kontextu problematiky organizace samořízení společnosti, které jsme se dotkli, je pro nás významné něco jiného: „elita“ *není ve svém složení stejnorodá*. Ukrývá v sobě dva kvalitativně různorodé „oddíly“, jejichž různorodost je podmíněna navázáním jejich představitelů na různé etapy plné funkce řízení – buď bezprostředně, nebo zprostředkovaně přes jejich profesionální činnost:

- PRVNÍ „oddíl“ je **částečně mocná „elita“** (zahrnuje jak zákulisní mocenské, tak i veřejné mocenské podskupiny):
 - pod její kontrolou se nachází *kromě všeho ostatního kádrová politika* – výběr a rozdělení personálu do funkcí ve státním aparátu a zejména – vydávání povolení na přechod z „technické základny“ do jmenovitě mocenských funkcí¹ a pro postup nahoru po *hierarchii jmenovitě mocenských funkcí, schvalování odměn za vykonávání daných funkcí a sankcionování možností, jak této moci a sociálního postavení zneužívat v zjištěných cílech;*
 - dále zprostředkovaně – prostřednictvím státního aparátu, tvorby zákonů a jejich aplikační praxe, a také prostřednictvím systému tradic dalších společenských institucí – formuje systém práv a povinností pro ostatní sociální skupiny ve společnosti, a nutí je tak k určitému způsobu života a činnosti.

¹ To jsou funkce, ve kterých má slovo a podpis jejich držitelů tu moc, že dodává potřebnou sílu přijatým řídicím rozhodnutím, která jsou potom pro jejich podřízené závazná.

Výhrada „částečně“ u slova „mocná“ je v charakteristice tohoto oddílu „elity“ nezbytná, neboť „elita“ je vždy konceptuálně bezmocná, tj. plná funkce řízení je pro ni nedostupná.

Konceptuálně mocnými sociálními skupinami jsou znacharstvo a žrečstvo: rozdíl mezi nimi (jak už bylo zmíněno dříve) spočívá v tom, že znacharstvo *v míře svého omezeného chápání* pracuje pro svůj egoismus a žrečstvo pro Záměr Boží.

A tato „elita“, která přece jen částečně určitou moc má, žije na základě výše uvedeného principu „elitářství“ pod nadvládou koncepcí, jejichž podstatu nejsou její představitelé ve většině případů vůbec schopni rozpoznat. A mravně-eticky je na základě svého svědomí zhodnotit nemohou buď kvůli tomu, že je nedokážou rozpoznat, nebo ze strachu či nedostatku vlastní vůle.

- DRUHÝ „oddíl“ je „elita“ **profesionálních korporací** obsluhující *částečně mocnou „elitu“* a její politiku buď bezprostředně, nebo zprostředkovaně v těch či oněch sférách činnosti (do této skupiny korporativní obsluhy částečně mocných „elitářů“ patří i významní obchodní magnáti, z nichž většina se v podmínkách kapitalismu považuje za „elitářské špičky“: vždyť to jsou přece oni, kteří všechno skupují, všeho se „dokážou zmocnit“).

Parazitismus je příznačný pro oba tyto „oddíly“ „elity“, přestože se od sebe způsobu svého parazitismu liší.

Částečně mocná „elita“ (dále zjednodušeně jen: mocenská „elita“) parazituje na společnosti bezprostředně. V základu jejího parazitismu leží různorodé „hry s nenulovým součtem“, jak objektivně produkované společnosti, tak i ty, které byly se zlým úmyslem vytvořeny speciálně (tato problematika je osvětlena v kapitole 8.5), a které elita provozuje monopolně.

Parazitismus mocenské „elity“ v minulosti nebyl popisován v termínech teorie her, nicméně existoval, a byl charakterizován takovými definicemi jako vymáhání „renty z postavení“, ať už mělo v různých epochách podobu jakoukoliv; a pokud si to promítneme na systém společenské dělby práce, je tato „renta z postavení“ *monopolně vysokou cenou placenou za produkt – „elitářské“ práce, která není*

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

žádným způsobem ospravedlněna svou kvalitou, je-li tato kvalita hodnocena z pohledu zájmů společenského rozvoje a bezpečnosti společnosti.

A to se především kromě všeho ostatního týká práce řídící: v davo-„elitářských“ společnostech, počínaje z určité úrovně „vertikální moci“, není přístup k funkcím ve větší či menší míře podmíněn profesionalismem a individuálním tvůrčím potenciálem uchazečů, ale klanovou příslušností, nebo loajalitou jedince k těm či oněm klanovým skupinám, které mají v „elitě“ hierarchicky vyšší postavení. Práce v těchto funkcích je přímo nebo zprostředkovaně oceňována na základě monopolně vysokých cen, které nejsou žádným způsobem podmíněny kvalitou řízení, *je-li to hodnoceno z hlediska zájmů společenského rozvoje* a ne z hlediska uspokojení egoismu „elity“ (viz faktické údaje a jejich hodnocení z pozic DVTR v kapitole 7.8).

To znamená, že pro „elitu“ má větší význam „komu jsou dány mocenské pravomoci“ než kvalita uplatňování moci vyjádřená efektivitou odhalování a řešení problémů společenského rozvoje v rámci Božího Záměru.

Co se týká otázky poměru ceny, kterou společnost platí za zaopatření mocenské „elity“ a kvalitu jejího řízení, tak budeme-li se orientovat podle rozvoje společnosti a zajištění její bezpečnosti, a ne podle míry uspokojování egoismu „elity“ a jejího sebevychvalování vlastních představitelů a svého řízení, tak „elita“ po dobu celé nám známé historie Ruské mnohonárodnostní civilizace:

- ani jednou nebyla schopná připravit Rus – Moskevské knížectví – Rusko – SSSR k efektivnímu odrazení vpádu vnějších nepřátel nebo jiné jejich agrese;
- kromě toho nejednou byla příčinou zániku historicky vzniklé kultury a státnosti a uvrhla zemi do chaosu jenom kvůli tomu, že díky své chamtivosti a nepřiměřené ziskuchtivosti nebyla schopná uvídnout a řídit se náznaky Shora, které poukazovaly na nutnost včas vyřešit problémy společenského rozvoje v rámci Božího Záměru¹;

¹ Jedinou výjimkou, která člověka napadne, je vláda Petra I.: kdyby nebylo jeho reformy, kdyby ze své vůle neprovedl modernizaci země, která byla zaměřena na „snižování vlivu“ urozené „elity“ a vytvoření nové služební

- a přitom vykořisťovala tak, jak se o tom „elitě“ na Západě ani nesnilo (a konkrétně například, když se na Západě systém nevolnického práva již hroutil nebo byl cílevědomě demontován, v Ruském impériu ho „elita“ upevňovala)¹.

S ohledem na tato hodnocení si v současné době nesmí nic nalhávat jak samotní představitelé postsovětské „elity“, tak ani obyčejní lidé: *„elitářské“ řízení není schopné odhalovat a řešit problémy společenského rozvoje už jen kvůli samotnému principu „elitářství“: „My jsme lepší než oni...“ – jaký přitom může být rozvoj a k čemu?..*

Vnitřní sociální odpovědnost za nízkou kvalitu svého řízení si „elita“ na Rusi odnesla v dějinách třikrát:

- poprvé – za Ivana Hrozného, kdy se represe ukázaly být neefektivní a po jeho smrti to byla právě mocenská „elita“, kdo se postaral o protilidovou smutu (období zmatků) s cílem odstranit z trůnu „parvenu“ – napřed potomky velkokněžny Jeleny Glinské (druhé manželky moskevského velkoknížete Vasilije III., matky Ivana Hrozného), a potom z dynastie Godunovců²;

„elity“, tak by o sto let později mohli do boje proti Napoleonovi (tedy proti evropské vyspělé technice a způsobu organizace regionální civilizace Západu z konce 18. a začátku 19. století) poslat tak maximálně *střelecké pluky (zastaralou techniku a organizaci z 16. až 17. století), které by navíc bylo nutné předtím vytáhnout od jejich rodin, z polí a obchůdků* (mimochodem zmíníme, že tato okolnost poukazuje i na to, že mýtus o výjimečné bojové efektivitě kozáctva připoutaného ke svému hospodářství a rodinám podobně jako střelci je falešný, neboť v opačném případě by vůdci bílého hnutí kozáků dokázali v občanské válce po revoluci v roce 1917 zvítězit).

Nebýt modernizace země, kterou provedl Petr I., mohly dějiny Ruska vypadat s některými obměnami podobně jako dějiny kolonizace Indie Západem, který ve svém vědeckotechnickém rozvoji postoupil hodně kupředu.

¹ V této souvislosti uvedeme vtip z devadesátých let 20. století:

— *Nu což, sobě, dětem a vnukům jsme bohatství už zajistili, tak teď můžeme popřemýšlet i o lidech...*

— *No jo, já myslím, že pro začátek bychom jich mohli přibrat tak 200...*

² Odůvodnění tohoto tvrzení naleznete v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti, viz práce VP SSSR 2006 – Smuta na Rusi: její zrod, průběh,

→ → →

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

- podruhé – kdy byla důsledkem Velká říjnová socialistická revoluce v roce 1917 a následná občanská válka, za které předchozí „elita“ přišla o svoje sociální postavení a rentu ze svého postavení, a částečně byla vypuzena ze země nebo fyzicky zlikvidována;
- potřetí – v letech, kdy stál v čele státu J. V. Stalin a kdy být neschopným kariéristou s velkými spotřebitelskými nároky bylo jednoduše životu nebezpečné¹. „Čistky“ takzvané „leninské gardy“ (ideových marxistů-trockistů) a různých těch „starorežimníků“, kteří se na ni přilepili (a všichni, jak ti první, tak i ti druzí začali po vítězství v občanské válce žít podle principu „dostali jsme se k moci, tak se rozšoupneme“, zabředli do politikáření a intrik a nebyli schopni zorganizovat v zájmu všech lidí efektivní řízení vedoucí k rozvoji kultury a hospodářství státu a k zajištění jeho ozbrojených sil), byly v předválečných letech nezbytné. Kdyby tehdy nebyly provedeny čistky porevoluční „elity“, tak by „pátá kolona“²

překonání...

¹ Dnes jsou módními termíny „projekt“ a „řízení projektů“ a mnozí z postsovětských „elitářů“ je bezmyšlenkovitě opakují. Proto si v této souvislosti vzpomeneme na to, o čem pojednávala hlava 7 – umění řídit projekty zahrnuje:

- rozdělení osobní odpovědnosti jednotlivým lidem za všechny části projektu;
- rozdělení pravomocí a zdrojů v souladu se spektrem přidělené odpovědnosti jednotlivým lidem za všechny části projektu;
- kromě toho každý projekt (jeho obsah i forma realizace) předpokládá mravní základ a mravně-etickou složku.

To se týká řízení všech projektů: umělecko-tvůrčích, vědeckovýzkumných, vývojově-konstruktivních, výrobních, politických – regionálních, celostátních i globálních.

J. V. Stalin uměl tak skvěle řídit právě proto, že uměl rozdělovat osobní odpovědnost jednotlivým lidem, udělovat jim na základě toho pravomoci a přidělovat zdroje v souladu s cíli bolševického (ne marxistického) politického projektu a opíral se přitom o mravně-etickou podporu dostatečně velké části národa.

² Pátá kolona je idiom, který označuje přísluhovače nepřítele, kteří působí ve státních a jiných společenských institucích té společnosti, ve které se

→ → →

v průběhu Velké vlastenecké války mohla způsobit podstatně víc škod a hitlerovský blitzkrieg by měl reálnou šanci skončit porážkou SSSR, ztročením a genocidou jeho národů (efektivitu represí ve vztahu k potenciální „páté koloně“ provedených v předstihu potom v letech války uznávali jak spojenci SSSR z protihitlerovské koalice¹, tak i sám Hitler². I když nepředpojatá analýza „podivností“ v průběhu války ukazuje, že většina sabotáží při odrážení hitlerovské agrese, kterých se dopouštěli představitelé *protilidové „elitářské“ opozice*³, kteří se čistkám vyhnuli, ustala až po porážce hitlerovských vojsk ve Stalingradu).

narodili a vyrostli. Idiom vzniknul v průběhu občanské války ve Španělsku ve třicátých letech 20. století. Vojska frankistů útočila na Madrid v kolonách ze čtyř stran, a proto generál Franco řekl, že existovala ještě „pátá kolona“, kterou byli jeho aktivní přísluhovači mezi samotnými republikány. Ve výsledku se z tohoto obratu řeči stal idiom.

¹ «Několik dnů po útoku Německa na SSSR bývalý velvyslanec USA v Sovětském svazu (v letech 1936 – 1938) Joseph Edward Davies řekl v odpověď na otázku: „A co řeknete s ohledem na členy „páté kolony“ v Rusku?“ – „Žádní tam nejsou, všechny je postříleli“, a potom pokračoval: „Neočekávaně přede mnou vyvstal obrázek, který jsem měl jasně vidět již tehdy, když jsem ještě byl v Rusku. Značná část světa tehdy měla za to, že ty proslulé procesy se zrádci a čistky v letech 1935 – 1939 byly pobuřujícími příklady barbarství, nevděku a projevení zbytečné hysterie. Avšak v současnosti je očividné, že svědčily o neuvěřitelné prozíravosti Stalina a jeho blízkých spolubojovníků.“

Dotýkajíc se stejných otázek ještě jednou v roce 1943, prohlásil Joseph Davies podle informací amerických novin Kansas City Times ze dne 26. května 1943, že výsledkem procesů v Moskvě bylo, že „Němci přišli o „pátou kolonu“, o kterou by se mohli při svém vpádu do Ruska opřít.“» (Dialog, 1996, č. 10, str. 72)» (http://www.duel.ru/publish/solovyev/polkov_2.html).

² «Mojí hlavní chybou bylo, že jsem bojoval proti špatnému nepříteli. Měl jsem brát ohled na nálady panující v SA (Sturmabteilungen), dohodnout se s jejich veliteli, udělat útočné jednotky svou hlavní oporou, jak to navrhoval Röhm a netancovat, jak pískali generálové. Měl jsem jim zařídít Bartolomějskou noc, jako to u sebe provedl Stalin, který svůj velicí sbor od nespolehlivých elementů vyčistil.» (podle zápisů M. Bormanna to Adolf Hitler pronesl 22. dubna 1945; uvedeno podle publikace na webu rádia Echo Moskvy: <http://www.echo.msk.ru/programs/victory/528568-echo.phtml>).

³ Opozičníci nebyli v SSSR protistalinští ale protilidoví, protože za
→ → →

Za tento výsledek však muselo zaplatit velké množství skutečně nevinných obětí represí té doby.

Pokud bychom se však pustili do zkoumání podstaty té tragédie, tak charakter zneužívání moci a chyb v politice za stalinské epochy leží z větší části na osobnostech, jestliže ne miliónů, tak stovek tisíc příslušníků davu s lokajsko-příživnickou mravností s panskými móresy, takových jako N. S. Chruščov a „vítězný maršál“ G. K. Žukov a ne na osobnosti J. V. Stalina: *několik staletí nevolnického práva a velkopanských manýrů nemohlo jen tak zmizet, aniž by nezanechalo stopy na psychice lidí a kolektivní psychice společnosti*. Poté, co na začátku třicátých let 20. století ideoví marxisté-trockisté přišli o kontrolu nad státním aparátem SSSR, byli postaveni před úkol svrhnout stalinský režim, který pracoval na zavedení ideálů svobody a spravedlnosti do života. Bylo proto nutné zbavit stalinský režim lidové podpory a vysoce kvalifikovaných kádrů. Represe byly zaměřeny především proti těm nejlepším odborníkům ve všech odvětvích a potřebovali je především protivníci bolševizmu, v jehož čele stál J. V. Stalin, aby tak vytvořili předpoklady ke krachu režimu buď jeho porážkou v průběhu války s vnějším agresorem, nebo při povstání v důsledku umělého a cílevědomého vyostření vnitřní sociální krize.

V souladu se zadáním tohoto úkolu periférie ideově-marxistické větve zednářství v SSSR aktivizovala v davu procesy stádního chování¹, které gradovaly masovou psychózou v podobě pomluv, donašečství a falšování trestních obvinění ve vztahu k „nepřátelům lidu“. Zásluha J. V. Stalina

politickou praxi opozice (a vůbec ne za „opoziční“ řeči bez následků) platil svými životy lid, a sami opozičníci byli „elitáři“ z revoluční a porevoluční doby.

¹ Psychologicky analogické těm, které vedly davy v experimentech, jejichž popisem jsme v této hlavě zahájili zkoumání davo-„elitářství“ jako sociálního jevu.

a L. P. Berii spočívá v tom, že tento proces dokázali utlumit, i když ho nedokázali odvrátit a zcela potřít¹.

Následně však nová pokolení domácí „elity“ a protiruské prozápadní vrstvy intelektuálů v zahraničí nazvaly represe „stalinskými“².

Co se týče mimosociální absolutní odpovědnosti, tak je třeba mít na paměti slova M. Ju. Lermontova:

*«Вы жадного толпой стоящие у трона,
Свободы, Гения и Славы палачи!
Таутесь вы под сению закона,
Пред вами суд и правда — всё молчи!
Но есть и Божий суд, наперсники
разврата!..»³*

*«Stojíte u trůnu jak šelem smečka dravá,
Génia, Svobody, Slávy jste katani!
Svůj záměr ukryli jste pod zástěrku práva
a pravdu před vámi už nikdo nebrání!
Přijde však Boží soud i na zrádce a kata!..»*

¹ Svědectví maršála A. E. Golovanova (zakladatele strategického letectví SSSR, jehož bezprostředním velitelem byl v letech války J. V. Stalin, a kterého v roce 1955 kvůli nadbytečnosti vyhodili z vojenského letectví): *«...já vzpomínám na svá setkání a rozmluvy se Stalinem. Kolikrát jsem se s ním bavil o tom i o onom a všechno jsem to pouštěl jedním uchem tam a druhým ven! Kdy jsem na to začal vzpomínat? Když ho začali polévat všelijakou tou špínou. Já se nedivím tomu, kolik za něho zemřelo lidí, ale tomu, jak to ještě vůbec dokázal zastavit! Vždyť všeobecná nálada byla taková, že jsme mohli půl země vyhladit vlastníma rukama. A tak přemýšlíte, jak to, krucinál, že se to u nás v Rusku stává! Přemýšlíte o minulých časech, o Petrovi Prvním a vidíte, že se to neustále opakuje. Dějiny se stále znovu opakují. Nejednou jsem si vzpomněl, jak často Stalin říkal, že bytí je určováno vědomím, a vědomí že za bytím zaostává! A tak si říkám: vždyť my v podstatě máme mysllet komunisticky, a přitom stále myslíme 18. stoletím: Jen o tom, jak někoho vyhodit ze sedla!»* (F. I. Čujev, Molotov: polostátní vladař, Moskva, Olmapress, 1999, str. 523).

² Odůvodnění tohoto tvrzení v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz práce vnitřního prediktoru SSSR - Jidášův hřích 20. sjezdu.

³ Doslovněji:

*«Jako chamtivý dav jste obklopili trůn,
Svobody, Génia a Slávy jste katani!
Schováváte se ve stínu zákona,
U vašeho soudu pravda vždy jen mlčí!
Ale je tu ještě Boží soud, vy přívrženci rozvratu/neřesti!..»*

HLAVA 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

— a tam se každý bude zodpovídat ze všeho: koupení prokurátoři, soudci, advokáti ani jiní odborníci tam nikomu nepomohou – tento soud nemá jejich služeb zapotřebí.

V současné době postsovětská mocenská „elita“ v Ruské federaci i v jiných státech na území SSSR drze pokouší trpělivost národů i Boží dopuštění a sama si koleduje o to, aby byla povolána k odpovědnosti za protilidový charakter politiky, kterou uplatňuje již po několik desetiletí, za nízkou kvalitu řízení a neospravedlnitelně přemrštěné ceny pobírané za své, společnosti poskytované, „řídící služby“¹.

¹ V dubnu roku 2004 byla v Rusku ministrům navýšena měsíční mzda, která tak dosáhla téměř 90 000 rublů při průměrné mzdě v Rusku menší než 6 000 rublů (v říjnu 2003 činila průměrná mzda 5 722 rublů). **Mělo to prý upevnit odolnost ministrů před braním úplatků, i když ve své podstatě se jedná o dokonany trestný čin úplatkářství.**

Ve skutečnosti, není-li ministr schopen svědomitě vykonávat své povinnosti za mzdu na úrovni průměrné mzdy ve svém státu, tak je jedním z „kocourů Matroskinů“ (viz kapitola 1.6), který se pokouší přesvědčit ostatní, že společná práce v jeho prospěch ostatní zušlechťuje. To samé platí pro topmanažery ve státních i soukromých společnostech. Tak například přítel A. B. Čubajse a jeden z funkcionářů Svazu pravých sil L. Ja. Gozman, který v roce 2007 dostával měsíční výplatu ve společnosti RAO EES (*pozn. překl. Ruská otevřená akciová společnost energetiky a elektrifikace, podle údajů k 31.03.2008 v ní stát vlastnil prostřednictvím Federální agentury pro nakládání s federálním majetkem 52,6918 %, ale mohl mít další podíly i ve zbylých akcionářích této společnosti*) více než 1 000 000 rublů, prohlásil, že se nestydí vydělávat takové peníze, přestože celý proces jejich „vydělávání“ spočívá v tom, že si sám uděluje svůj služební plat. A R. A. Abramovič „nevydělává“ přibližně 800 liber šterlinků každou minutu, jak o tom informovala média v roce 2004, ale nestydatě je krade, přestože jsou ty zlodějny lidí jako on právně uzákoněny a nejsou trestně postižitelné. Všechny takové subjekty jsou však reálně v životě mnohým mnohé dlužní.

Podle údajů z prvního čtvrtletí roku 2008 «... maximální průměrnou mzdu mají mezi úředníky federálních orgánů státního řízení pracovníci Centrizbirkomu (Ústřední volební komise) – 78,3 tisíc rublů. A to je pouze mzda bez prémie, stimulačních doplatků a sociálního balíčku. Michail Děljagin vysvětlil takto vysoké mzdy „specifickou úlohou Centrizbirkomu a výjimečnou důležitostí jejich práce pro stát“. O něco nižší je průměrná

→ → →

měsíční mzda v prezidentově administrativě – 66,9 tisíc rublů. Dále to pokračuje Revizní komorou (průměrná mzda pracovníka – 62 tisíc rublů), vládní aparát (59,4 tisíc rublů), Řízení prezidentových záležitostí (57, 7 tisíc rublů). Pracovník Ústavního soudu dostával v průměru měsíčně 54,7 tisíc rublů, Nejvyššího soudu – 48,4 tisíc. Pan Děljagin si myslí, že vysoké mzdy v tom či onom rezortu jsou výsledkem jeho důležitosti pro byrokracii nebo vlivu jeho šéfa. Jednoduše řečeno: ti nejvýše placení úředníci jsou ti, kteří „obsluhují“ zbytek mocných.

„Nejnižší průměrná mzda je v úřadu Rosrezerva a činí 22,1 tisíc rublů, přestože jde o velice důležitý úřad. V Agentuře stavebního, bytového a komunálního hospodářství dostávají v průměru 23,5 tisíc rublů a v Agentuře pro nakládání s federálním majetkem – 24,2 tisíc rublů. Průměrná mzda v Rosatomu činí 25,3 tisíc rublů. To si koledujeme o druhý Černobyl? Ve Federální službě Ruské federace pro kontrolu narkotik je průměrná mzda civilního odborníka – 25,3 tisíc rublů, očividně „vlka nohy krmí (komu se nelení, tomu se zelení). Ve Službě finančního a rozpočtového dozoru je průměrná mzda 25,5 tisíc rublů, možná proto to u nás vypadá tak bleďě s rozpočtovou disciplínou“, říká Michail Děljagin. Podle jeho názoru je nízká mzda v úřadu výsledkem jeho nepotřebnosti, nezájmu o něj ze strany nejvyšších šéfů, nebo genokorupce (*pozn. překl. коррупциогенность – možnost, která je založená v právních normách a přispívá ke korupční činnosti, nebo korupčním rozhodnutím v procesu aplikace normativních právních aktů obsahujících takové normy. Genokorupční normy je tedy možné charakterizovat následovně: zvyšují úroveň korupce; rozšiřují způsoby korupčního jednání; zvyšují pravděpodobnost korupčního jednání; přispívají ke korupčnímu jednání, k přijetí a výkonu korupčních rozhodnutí řídicími orgány státní správy a místní samosprávy; snižují možnosti boje proti korupci.*)»

(http://www.rbc.ru/digest/index.shtml?novie_izvestiya/2008/06/10/31972008). Přitom v Rusku v květnu roku 2008 činila průměrná mzda okolo 16 000 rublů a v zemědělství okolo 6 000 rublů.

Na regionální a místní úrovni podle údajů za září 2007 «Pracovníci regionální výkonné moci skutečně zůstávají podle údajů o oficiálních mzdách v mocenských orgánech lídry. V prvním pololetí roku 2007 jejich průměrná mzda, která byla nominálně navýšena o 23%, činila 23 029 rublů.

Nejskromnějšími jsou stejně jako dříve pracovníci orgánů místní samosprávy: jejich výplata byla navýšena o 22,7% a činila 13 692 rublů. Nejzajištěnějšími se v Rusku zdají být úředníci orgánů výkonné moci Něneckého autonomního okruhu (jejich průměrná mzda činila 59 762 rublů),

→ → →

HLAVA 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

Avšak jak dokládá historie, nejsou represe samy o sobě prostředkem, který by vyřešil krize davo-„elitářství“ a jediné, k čemu *samy o sobě* mohou vést je, že posunou vyostření krize do budoucna o ne více než přibližně padesát let.

Překonání krize vyžaduje odhalení problematiky, nalezení způsobů a prostředků jejího vyřešení a jejich implementaci do praktické politiky.

Jinými slovy, represe jsou prostředkem řízení na šesté prioritě. Právě z tohoto důvodu se samy o sobě nemohou stát prostředkem

Chantymansijského autonomního okruhu (58 525 rublů), Čukotky (48 351 rublů), Tjumenské oblasti (47 148 rublů).

Nejméně dostávali státní úředníci v Dagestánu (10 125 rublů), Kabardsko-Balkarsku (10 740 rublů), Uljanovské oblasti (12 316 rublů). Rozdíly ve mzdách úředníků vyššího a nižšího stupně mohou být v Rusku desetinásobné i vyšší.» (<http://news.vl.ru/biznes/2007/09/18/chinovniki/>).

Budeme-li věřit románům o pirátech, tak kapitán, dělostřelec (velitel dělostřelců) a kormidelník, tedy ti, kteří celkově zajišťovali velení, úspěch v boji a bezpečnou plavbu, dostávali při dělení kořisti dva díly a všichni ostatní piráti jeden díl. Takže naši domácí oligarchové, poslanci, ministři a celý úřednický sbor jsou, co se týče jejich přístupu k přerozdělování HDP vyprodukovaného celým národem, drsnější než samotní vůdci pirátů.

Kromě toho v aspektu organizace procesu společenského samořízení znamenají monopolně vysoké příjmy řídicích pracovníků zpřetrhání zpětných vazeb a otevírají možnost, aby byli vyšší řídicí pracovníci integrováni do procesů řízení společnosti zvnějšku, jak jsme o tom psali v kapitole 7.8.

Úspěchy SSSR v letech stalinského bolševismu byly podmíněny také tím, že v našem státě neexistovaly monopolně vysoké mzdy vyšších řídicích pracovníků: a konkrétně vysoce kvalifikovaní dělníci dostávali více než ředitelé závodů, ve kterých pracovali. Co se týká naturálních požitků řídicích pracovníků jako přednostní zajištění bydlení, přidělování služebních aut a rekreace na státních chatách, tak při intenzitě jejich práce to bylo většinou obyvatelstva státu vnímáno jako zasloužené. Problém byl v tom, že za „zasloužené“ to pro sebe jako samozřejmost brali také členové jejich rodin a především jejich děti, což přispívalo k „elitarizaci“ mnohých z nich... V tomto ohledu je cenné přiznání V. M. Molotova: *«Nu, my jsme samozřejmě všichni měli takovou tu slabost k velkopanským manýrům. Ty jsme pochytili, popírat se to nedá. Všechno je u nás hotové, všechno bezplatně...»* (F. I. Čujev, Molotov: polostátní vladaf, Moskva, Olma-press, 1999, str. 380).

k překonávání krizí. I když při efektivním řízení prostřednictvím prostředků na vyšších prioritách mohou represe vytvořit určité předpoklady a k překonání krize přispět.

„Elita“ profesionálních korporací, včetně správních úředníků státního aparátu a významných obchodních magnátů¹ nemá moc nad celou společností. Od počátku se ze společnosti vyčleňuje na základě selekce profesionalismu, jenže ne celého spektra profesí zajišťujících život společnosti v každé historické epoše, ale pouze některých profesí a specializací, které *nejdou masové*, a které ve vzniklé konjunktuře trhů práce a produkce zajišťují přednostní spotřebitelské postavení.

Je-li tedy člověk třeba virtuózní zámečník (nebo jiný pracovník vykonávající „fyzickou práci“), nemá šanci se k tomuto oddílu „elity“ přiřadit, má-li ale dobrý estetický vkus a své zámečnické dovednosti uplatní ve zlatnické práci, má šanci prorazit mezi „elitu“ profesionální korporace zlatníků.

Je-li architekt (nebo jinak „duševně pracující“), je situace přibližně stejná: práce pro masového spotřebitele mu může zajistit dostatek možná na úrovni o něco vyšší než je průměr ve společnosti, ale pouze práce na „exkluzivním“ architektonickém trhu pro výlučné soukromé osoby nebo státní zákazníky ho může pozvednout mezi „elitu“ profesionální korporace architektů, což mu umožní sklízet plody z tohoto svého nového postavení, přestože současníci ani potomci možná naopak z plodů jeho architektonické tvorby vůbec nadšení nebudou.

Stejně je to ve zdravotnictví: řadový lékař léčící obyčejné lidi (včetně „střední třídy“) – dokonce ani v případě, – *že je opravdu dobrým odborníkem* – nepatří mezi „elitu“, ale ti, kterým se povede prorazit mezi špičky „národní asociace lékařů“ (v Ruské federaci je to Ruská akademie lékařských věd), nebo kteří se stanou díky svému profesionalismu či intrikánství „dvorním lékařem královské osoby“ nebo nějakého oligarchy, se mezi „elitu“ zařadí.

¹ Obchodní magnáti – původně řídicí pracovníci: hospodáři a kupci (finančníci).

HLAVA 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

Jestliže jedinec – správní úředník ve státním aparátu nebo byznysu dodržuje „elitářsky“-korporativní „etiku“ a je jako řídicí pracovník efektivní *při zajišťování zájmů již „elitarizovaných“ představitelů vnitřní úřednické mafie a byznys-společenství*, má šanci časem se sám „elitarizovat“ – takových případů bylo v dějinách mnoho.

To znamená, že přičleňování se k „elitě“ profesionálních korporací je určováno především odpovědí na otázku: *Co je „motivací“ částečně mocné „elity“?*

Vzhledem k tomu, že na Rusi je „motivací“ částečně mocné „elity“ po dobu celé známé historie i v současnosti především uspokojování její vlastní samolibosti a libůstek *právě teď a tady, a potom dál nepřetržitě až do skonání věků*, aniž myslí na **rozvoj společnosti v rámci Záměru**, jsou takoví lidé jako K. E. Ciolkovskij, I. V. Mičurin odsouzení živořit v postavení „městských bláznů“ – „lidí na okraji společnosti“; takoví jako M. V. Lomonosov a I. P. Kulibin jsou místo toho, aby rozvíjeli vědu, techniku a technologie v národním hospodářství pro blaho celé společnosti, nuceni vynalézat všemožné „neužitečnosti“ a vymýšlet a osobně kutit pro představitele zčásti mocné „elity“ různé hračky k jejich pobavení, aby vůbec nějak vyšli; generálové a admirálové jsou v mírových dobách skvělými odborníky na pořádání přehlídek, defilé a oblažování a mazání medu kolem huby výše stojícím velitelům, ale jakmile pak přijde na nutnost bojovat s reálným a ne hypotetickým nebo imaginárním protivníkem, je nutné je degradovat a do prostředí té „elitářsky“ kultivované společnosti pozvedat a velení předávat různým těm Suvorovovům, Ušakovům a Makarovovům s jejich vidláckými způsoby, jejichž mravy a etika jsou lidové a vůbec ne „elitářské“.

A z ostatních lidí, když vidí bezútěšný život pod vládou „elity“, se v jejich směřování k lidskosti nevyhnutelně musí stávat „právní nihilisté“ ve vztahu k psaným i nepsaným zákonům zajišťujícím parazitismus „elity“, a v podstatě se z nich stávají rozvraceči historicky vzniklé davo-„elitářské“ kultury: takoví jako Budha,

Kristus, Mohamed, narodovoľci¹, Lenin, Stalin, a také ti, jejichž jména Historie odhalí v budoucnosti...

A pouze po praktické odpovědi na otázku: *Co je "motivací" částečně mocné „elity“? – bude řada na profesionálech, aby se začali brát za své právo zaujmout místa v řadách „elity“ profesionálních korporací, uvolněná částečně mocnou „elitou“.*

Přítom je však třeba mít na paměti, že:

Efektivní intrikánství je v míře „elitarizace“ těch či oněch oblastí činnosti ve věci přiřčení se k „elitě“ profesionálních korporací důležitější než profesionalismus a tvořivost, a to dokonce i v případě, že překročily všechny možné myslitelné hranice.

Tak například ti akademici, na jejichž jména si už dávno nikdo ani nevzpomene, hlasovali proti D. I. Mendělejevovi, když kandidoval do Carské akademie věd. Robert Ljudvigovič Bartini, z jehož technických vizí a nápadů² sovětský letecký průmysl žil několik desetiletí (a ještě zbylo pro budoucnost), a kterého S. P. Koroljov považoval za jednoho ze svých učitelů, neměl větší část života k dispozici konstrukční kancelář a mnoho let strávil ve vězení na základě udání svých konkurentů-„přejícníků“. Letecký konstruktér V. M. Mjasiščev poté, kdy zkonstruoval letadla M-201 a M-50, také nedostal možnost dál

¹ Pozn. překl. – členové revoluční národní organizace *Vůle lidu* (Народная воля), která vznikla v roce 1879. Jejím hlavním cílem bylo přinutit vládu k demokratickým reformám, po kterých by bylo možné bojovat za sociální přeměnu společnosti. - To jen tak pro hrubou představu, ostatní informace z wikipedie je třeba asi brát s velkou rezervou už s ohledem na to, že „dějiny píšou vítězné“.

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9D%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%BD%D0%B0%D1%8F_%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8F

² A konkrétně křídlo použité v projektu nadzvukového dopravního letounu Tu-144 je realizací nápadu R. L. Bartiniho; již na začátku padesátých let 20. století Bartini narýsoval aerodynamické dispoziční uspořádání nadzvukových letadel s jímači vzduchu motorů umístěnými na horním povrchu křídla, což snižuje radiolokační viditelnost letadla ze země. Toto řešení bylo realizováno na letadlech vyrobených v USA na základě programu STEALTH v osmdesátých letech 20. století.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

pracovat, když byl upřednostněn monopol konstrukční kanceláře A. N. Tupoleva. Tvůrce sovětských ekranoplánů Rostislava Alexejeva v konstrukční kanceláři, kterou sám založil, připravili o její vedení, když tam do funkce šéfa dosadili mistra intrikánů, což vedlo k tomu, že byl rozvoj tohoto druhu dopravního prostředku přerušen. Akademika biologa T. D. Lysenka, který byl prostého původu, podvedli a jeho nápady zpětně připsali jeho vědeckým protivníkům a jiní lidé potom za objevy, které jeho ideje potvrzovali, získali Nobelovy ceny bez jakýchkoliv odkazů na prvenství jeho prací¹.

Zato například akademik I. D. Spasskij, jehož projekčně-konstrukční kancelář v polovině osmdesátých let 20. století nedokázala zajistit takticky nezbytnou bezpečnostní úroveň akustické hlučnosti domácích atomových ponorek² a vede v počtu havárií a smrtelných

¹ Viz Ju. I. Muchin – Prodejná děvka genetika (Moskva, EKSMO,2006); Senzace: ukázalo se, že akademik Lysenko měl pravdu (<http://www.contrtv.ru/common/2790/>); Proč byla sovětská biologická věda pozadu (<http://www.contrtv.ru/common/2804/>); Vavilov a Lysenko: tajemství vyšlo na povrch (<http://www.contrtv.ru/common/2792/>); Odhalení mýtů o genetice a Lysenkovi (<http://www.contrtv.ru/common/2791/>).

² Viz článek Neakustické metody odhalování přítomnosti ponorek (v časopisu Ve světě vědy, č. 5, 1988), kde jsou uvedeny údaje od Toma Stefanka o hlučnosti atomových ponorek vojenského námořnictva USA a SSSR; a také článek Specifika akustické ochrany atomových ponorek vojenského námořnictva USA (Zaruběžnoje vojennoje obozrenie č. 7, 1988, autoři kapitán 1. stupně V. Parchomenko a kapitán 1. stupně Ju. Pelevin).

V letech přestavby byl skandál, který se v souvislosti s touto věcí rozhořel v celém námořnictvu, tehdejší „elitou“ zameten pod koberec, a v postsovětských letech úředníci státu dávají přednost tomu věřit zprávám od velitelství vojenského námořnictva a vedení průmyslu lodního stavitelství, že problémy jsou vyřešeny a „vše je již na světové úrovni i výše“.

Samozřejmě, že ve státě a to včetně orgánů státní moci je celkem hodně lidí, kteří jsou přesvědčeni, že nekvalitně děláme pouze automobily, domácí spotřebiče, stavíme domy a silnice, a že vojenská technika vyrobená v SSSR a v postsovětském Rusku je ta nejlepší na světě (propagátorem těchto názorů je grafoman Maxim Kalašnikov, autor Zlomeného meče impéria a jeden z účastníků v současnosti popularizovaného Ruského projektu). Je však třeba si uvědomovat, že lidé stejných mravně-etických kvalit pracují jak ve společnosti VAZ, tak i ve vědeckovýzkumných ústavech a konstrukčních kancelářích obranného průmyslu. Principy organizace prací a kádrové politiky jsou tedy

→ → →

úrazů v době míru na atomových ponorkách (kvůli té nejnižší kultuře projektování v porovnání s jinými loďařskými projekčně-konstrukčními kanceláři), je hlavní a nepotopitelnou „hvězdou“ domácího stavitelství ponorek¹.

Jeden z důvodů, proč první nadzvukový dopravní letoun – sovětský Tu-144, nezačal být masově provozován, spočívá v tom, že A. N. Tupolev (1888 – 1972) předal řízení své konstrukční kanceláře svému synovi – A. A. Tupolevovi (1925 – 2001)²; ona i role

všude stejné – „elitářsky-mafiánské“ a klanově-korporativní. Díky této posledně konstatované okolnosti je možné pouze díky práci fanatiků z obranného průmyslu, „dej Bože“, udržet jeho produkci alespoň na minimálně dostatečné úrovni kvality umožňující nevyvolat u potenciálních nepřátel pocit beztrestnosti.

A tak když se ve druhé polovině osmdesátých let 20. století vojensko-námořní tisk USA v opojení z vyhraného závodu v akustickém utajení ponorek dotazoval: „Co budeme dělat s odhalenými sovětskými ponorkami v období ohrožení?“ (tj. ještě před vyhlášením války nebo vydáním rozkazu o jejím zahájení bez jejího vyhlášení), lakonická odpověď zněla: „Potápět!“

A právě tato mravní připravenost „Potápět!“ nakonec vedla ke zkáze ponorky Kursk dne 12. 08. 2000 (v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz práce Ruská společnost a katastrofa ponorky Kursk 12. srpna 2000).

¹ A teď jenom díky tomu, že byl poctěn udělením titulu akademika, nebude I. D. Spasskij – jako akademik – stát národ 20 000 rublů měsíčně (jako tomu bylo do té doby, než v roce 2008 V. V. Putin zvedl akademikům jejich „chudinskou dávku“), ale 50 000, a kromě toho je po odchodu do penze z funkce šéfa PKB Rubin podílníkem v dost výnosném byznysu.

² Je to potvrzeno ve filmu Pravda o Tu-144. Zástupce A. N. Tupoleva Leonid Lvovič Kerber (1903 – 1993; fakticky – Ljudvigovič: jeho otec – Ljudvig Bergardovič Kerber byl námořní důstojník, účastník japonsko-ruské války, který to dotáhnul až na viceadmirála a zemřel v emigraci v roce 1919) byl jediným, kdo vystupoval proti předání vedení konstrukční kanceláře synovi A. N. Tupoleva Alexeji Andrejevičovi. A. N. Tupolev s pozicí L. L. Kerbera nesouhlasil, takže Kerber podal výpověď, kterou Tupolev uložil do sejfů a dál svému zástupci vyplácel výplatu, přestože dotyčný přestal chodit do práce. Důvod toho, že Kerber nesouhlasil se jmenováním Tupoleva mladšího do funkce šéfa konstrukční kanceláře: podle mínění Kerbera byl Tupolev mladší špatným organizátorem a neměl tu „průraznost“ jako jeho otec, i když
→ → →

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

samotného A. N. Tupoleva ve věci rozvoje letectví v SSSR není zdaleka jednoznačně kladná (řada zdrojů tvrdí, že na základě jeho udání v době represí nevině zahynul ne jeden člověk; popírat podobná obvinění na adresu A. N. Tupoleva je problematické, neboť i v poststalinových dobách byly některé mimořádné projekty jeho konkurentů pozastaveny již ve fázi vývoje *nemotivovanými rozhodnutími nejvyššího vedení SSSR*, což uvolňovalo cestu projektům konstrukční kanceláře A. N. Tupoleva, a zajišťovalo tak sociální úspěch členům – svou podstatou mafiánské skupiny, v jejímž čele stál A. N. Tupolev).

A o profesionální nezpůsobilosti „elity“ z *ekonomické vědy a sociologie (budeme-li trvat na tom, že hlavním úkolem těchto věd je zajištění blahobytu všech členů společnosti a nejen „sociální elity“)* nesporně vypovídá stagnace ze sedmdesátých let 20. století a krach SSSR v průběhu vědecky zdůvodněné přestavby (na roli, kterou v tom hráli poradci z Akademie věd SSSR, nesmíme zapomínat¹) a sociálně-ekonomické ukazatele z devadesátých let 20. století i současnosti².

V podstatě jakékoliv odvětví činnosti, které se stane „prestížním“, neboť v porovnání s masovými profesemi umožňuje lidem dosahovat vyšší úrovně spotřeby nebo přispívá k uspokojování jejich ctižádosti, přichází o svou společenskou užitečnost a stává se z něj zóna korporativně-mafiánského organizovaného parazitismu v té míře, v jaké do příslušné profesionální korporace proniká „elita“, která ji stále více místo profesionalismem, tvůrčím

byl všestranně erudovaným a schopným inženýrem (díky tomu, že ho jeho otec protáhl všemi útvary „své“ firmy).

L. L. Kerber — autor knihy Tupolevova banda:

http://lib.ru/MEMUARY/KERBER/tupolevskaya_sharaga.txt.

¹ A konkrétně dva prezidenti: M. S. Gorbačov (SSSR) a G. I. Marčuk (Akademie věd SSSR) žili ve stejné státní vile, aby mohli v neformálním prostředí diskutovat o problémech státu.

² **Chudoba a bída ani růst cen nejsou objektivními zákony ekonomického života. Jedná se o výsledek práce hlupáků a ničemů, v jejichž rukách se ocitla státní a hospodářská moc.**

Avšak každá vláda je především produktem samotného národa, a proto, jak se říká na Východě, „jaký lid, takový pádišáh“.

potenciálem a užitečnými výsledky naplňuje intrikánstvím s oporou na různorodé „hry s nenulovými součty“¹.

Příkladem toho je věda. Na skutečnosti, že věda včetně jejích aplikovaných (technicko-technologických) oborů je v našem státě organizována na mafiánsko-korporativních principech, což v ní vytváří legální krytí umožňující řídit ji zednářům a zahraničním rozvědkám, není nic nového: o tom se po celá desetiletí „ve svých kruzích“ mluvilo jako o něčem samo sebou se rozumějícím a nevyhnutelném, tj. bezalternativním. A po J. V. Stalinovi žádní veřejní politici tuto situaci neodsuzovali a nehodnotili ji jako celonárodní pohromu a problém.

Tato skutečnost je ještě jednou ze skutkových podstat zločinů J. V. Stalina „proti vědě“ a jejím činitelům. Nedostudovaný seminarista si dovolil obvinít „hvězdy vysoké vědy“ z protinárodního mafiánství a protivědecké činnosti:

«Otázka. Postupovala Pravda správně, když otevřela svobodnou diskusi o otázkách jazykovědy?

Odpověď. Postupovala správně.

Jakým směrem se bude ubírat řešení otázek jazykovědy, se vyjasní na konci diskuse. Ale již teď je možné říci, že byla tato diskuse pro nás opravdu velice přínosná.

V diskusi se především ukázalo, že v orgánech jazykovědy jak v samotném centru, tak i v republikách, vládnul režim netypický pro vědu a vědce. I ta nejmenší kritika situace panující v sovětské jazykovědě, dokonce i ty nejmenší nesmělé pokusy kritizovat takzvané „nové učení“, byly v jazykovědě pronásledovány a její vedoucí kruhy všechny takové pokusy okamžitě potlačovaly. Za kritický vztah k dědictví, které zanechal N. Ja. Marr, dokonce i za ten nejmenší nesouhlas s jeho učením, přicházeli o své funkce nebo byli degradováni cenní pracovníci a výzkumníci z oblasti jazykovědy. Jmenování činitelů jazykovědy do odpovědných funkcí neprobíhalo podle jejich odbornosti a zkušeností, ale na základě kritéria jejich bezvýhradného uznávání učení I. Ja. Marra.

¹ Z tohoto důvodu je také teorie her jedním z „nejprestižnějších“ oborů matematiky.

Obecně se má za to, že žádná věda se nemůže rozvíjet a být úspěšná bez názorového boje a svobody kritizovat. Toto obecně uznávané pravidlo však bylo ignorováno a pošlapáváno tím nejbezohlednějším způsobem. Vytvořila se tam uzavřená skupina neomylných vedoucích pracovníků, která se, když se zabezpečila proti jakékoliv možné kritice, začala chovat **svévolně a dle své libovůle**» (uvedeno podle publikace na internetu s odkazem na noviny Pravda ze dne 20. června 1950).

Poslední odstavec jsme v citaci tučně vyčlenili. Je z něho možné pochopit, že rozhovor J. V. Stalina nazvaný Marxismus a otázky jazykovědy, vůbec není o jazykovědě ani marxismu.

Jazykověda a činnost mafiánské skupiny, která se vytvořila okolo N. Ja. Marra a jeho dědictví, pro J. V. Stalina znamenala pouze možnost upozornit společnost na to, co jí může hrozit v případě, že bude trpět mafiánské praktiky ve vědě¹. Jenže ho nevyslyšeli...

¹ J. V. Stalin odsuzoval oficiální vědu zvnějšku, jako spotřebitel jejich produktů, protože byl především konceptuálně mocným politikem-tvůrcem a potřeboval vědecké odůvodnění politické strategie a prakticky uplatňované politiky. Přibližně ve stejné době ale přispěl se svou charakteristikou akademické vědy zevnitř také dříve zmiňovaný spisovatel sci-fi a významný vědec-antropolog I. A. Jefremov:

«... v roce 1954 si Ivan Antonovič v dopisu profesorovi I. I. Puzanovovi stěžoval na byrokracii v akademickém prostředí: „... *Ta zasedání, výkazy a plány jsou tak nudné. Všechno to, co stojí za starou bačkoru a je vymyšlené tou anglickou „Intelligence service“, aby zlikvidovala ruskou vědu...*“» (část citace jsme vyčlenili kurzivou, uvedeno podle knihy A. Konstantinova Zářivý most, 2. vydání, podle publikace na webu <http://noogen.2084.ru/Efremov.htm>; viz také: Jefremov I. A. – Korespondence s vědci, Nevydané práce, RAN, série Vědecké dědictví, 22. díl – M.: Věda, 1994).

Nu a Intelligence service je jedním z nástrojů zednářů. Není-li tedy poukazování na její účast formálně správné (přece jen to nebyla ona, kdo zplodil Akademii věd v Rusku a SSSR), tak ta narážka na loutkový charakter Akademie věd je v podstatě správná; správně jsou nazvány i cíle její existence odpovídající principu „chceš-li něco zlikvidovat, postav se tomu do čela“.

Oddíl „elity“ profesionálních korporací není stejnorodý, jako ostatně „elita“ celkově, a je tvořen:

- těmi, kteří bezprostředně obsluhují mocenskou „elitu“ – lékaři zajišťujícími její zdraví¹, umělci, zajišťujícími komfort, estetiku jejího životního stylu a trávení volného času; „elitou“ pedagogické korporace – potomci mocenské „elity“ musí mít podle jejího názoru ty „nejlepší“ učitele (přestože v definici kritérií, jak má takový „nejlepší“ učitel vypadat, se ve většině případů mýlí, neboť podléhají módním trendům stejně jako lidé z obyčejného davu); a také ostatní obsluha z jejich blízkého okolí, jejíž druh činnosti je založen na relativně zřídkaých profesích a vysokém profesionalismu, nebo i lidé jiných profesí (například – kuchaři);
- ti, kteří obsluhují mocenskou „elitu“ zprostředkovaně – vědci, technici, vojáci, představitelé tajných služeb, jmenovitě mocenská administrátora státnosti a byznysu, obchodní magnáti;
- ti, kteří jsou nástrojem politiky „elity“ ve vztahu ke zbytku společnosti – novináři, vedení a vyšší pedagogický sbor prestižních vysokých škol, „hvězdy“ masové kultury a show-byznysu² (včetně „hvězd“ profesionálního sportu).

¹ V sovětských dobách se někteří nejvyšší úředníci v případě, že měli oni nebo jejich blízcí zdravotní potíže, vyhýbali návštěvě elitní kremelské nemocnice, a obraceli se k doporučeným lékařům na periférii, protože velmi dobře věděli, že přestože v „Kremlovce“ jsou pokoje komfortnější a vaří se tam lépe, je mezi personálem více kariéristů-neumětů, což je nebezpečné pro jejich život i zdraví.

A kromě toho také došlo v „Kremlovce“ k takovým lékařským „podivnostem“ jako byla například smrt zakladatele praktické kosmonautiky S. P. Koroljova na operačním stole, a zemřelo tam i několik dalších činitelů. Přestože oficiálně „Kremlovka“ nebyla z vraždy S. P. Koroljova obviněna, tak v té době i později fámy o jeho násilné smrti lidé nepovažovali za neodůvodněné: „**dvorní lékařské služby**“ – **lékařská péče pro vyšší „elitu“ v sobě ukrývá i cíleně smrtonosnou složku, a to je objektivní danost po dobu celé historie davo-„elitářství“**. Viz také kapitola 10.6.4.

² Principiální rozdíl mezi uměním a show-byznysem:

- umění je jeden ze způsobů poznání života a osvícení lidí, a proto, i když se třeba v něčem mýlí, plní misi: rozsévat rozumné, dobré, věčné;

→ → →

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

Příčemž představitelé všech tří kategorií „elit“ profesionálních korporací (a obzvláště obchodní magnáti, stojící na pozici „my si všechny a všechno koupíme“) jsou přesvědčeni o tom, že oni jsou část „elity“, zatímco jsou z pohledu vyšších stupňů částečně mocné „elity“ oni i všichni z nižších vrstev částečně mocné „elity“ (především – veřejně-mocenské „elity“) – pouze různorodou obsluhou. Jsou stejný pracovní dobytek jako ostatní obyčejní lidé, pouze zaujímají ojedinělejší profese s vyšší kvalifikací, takže vyšší vrstvy částečně mocné „elity“, když to považují za pro sebe užitečné, považují za možné nastavit „hry s nenulovým součtem“ tak, aby zajistili příslušným oddílům „elity“ profesionálních korporací sociální a spotřební postavení vyšší, než má zbytek obyčejných lidí.

Ale toto své postavení si představitelé „elity“ profesionálních korporací (a obzvláště obchodní magnáti) jen těžce připouštějí kvůli tomu, že jsou přeplněni vědomím své vlastní „elitářské výlučnosti“. Dokonce i v těch případech, kdy částečně mocná „elita“ uplatňuje politiku zcela jasně tuto podstatu obnažující, píše „elita“ profesionálních korporací petice a dovolává se *loutek - veřejných představitelů částečně mocné „elity“ v politice* (takzvaných „národních lídrů“): Proč jste nás „opustili“? My jsme přece „elita“ národa a bez nás ten národ zchradne a zahyne.¹

-
- show-byznys sleduje jiné cíle: „nadělat prachy“, stát se populárním a na tomto základu si zvýšit svoje sociální postavení a opět – „nadělat prachy“. Ne že by „rozumné, dobré, věčné“ show-byznys nezajímalo, zajímá ho to, protože: „rozumné, dobré, věčné“ je mu překážkou omezující obchodní zisk z byznysu, kterou je třeba odstranit.

Při těchto rozdílech je jak pro umění, tak i pro show-byznys, stejně charakteristické také to, že programují budoucnost: umění v tom prospěšném, dobro přinášejícím směru a show-byznys v degradačním směru, což může skončit až katastrofou společnosti, která ho podporuje. . .

¹ Ruský historik z konce 19. a začátku 20. století V. O. Ključevskij se o jeho soudobé ruské vládnoucí „elitě“ vyjádřil v aforismech:

- *«Jsou jako červi na těle lidu: když tělo hubne, tak to parazitům dělá starosti».*
 - *«Ruská inteligence je jako listí, které odpadlo od svého stromu: oni mohou litovat, že svůj strom opustili, ale strom jich litovat nebude, protože mu vyrostou listy nové.»*
- A od té doby se nezměnilo vůbec nic.

To Petr Veliký – dokonce i při všech jeho nectnostech – měl přece jen jakési povědomí o misi Ruska, proto byly věda a technika předmětem jeho osobního zájmu, a v důsledku tedy pro osvětu své Vlasti v zemi založil Akademii věd; zatímco J. V. Stalin potřeboval vědecko-technický pokrok k tomu, aby Rus ustála blížící se boj ne na život, ale na smrt se Západem, a potom svou mocí zabránil dalším válkám organizovaným parazity jednou a provždy. Proto oba „kladli důraz“ na vědu, techniku a vzdělání a velice tvrdě potlačovali „neužitečné poflakování“ v těchto oblastech.

A v ostatních dobách se částečně mocná „elita“ Ruska nikdy nestarala (a ani teď tomu není jinak) o vědu a rozvoj státu. To jenom, když v civilizovaných státech Evropy byly akademie věd a univerzity, tak v Rusku – přesně podle módy – musely být také akademie věd a univerzity. Tj. z pozic mocenské „elity“ Ruska, panuje-li ve světě právě módní trend dostihových koní, tak musíme začít stavět stáje a dostihová závodiště. Panuje-li tam móda orientovat se na vědu a získávat diplomy, tak musíme začít zakládat akademie věd a tisknout diplomy. Panuje-li tam móda hrát fotbal, tak musíme „investovat“ do zahraničních a domácích trenérů a „elitních kanonýrů“. Avšak:

Tím hlavním pro částečně mocnou „elitu“ na Rusi je žít sladký život bez práce, který nesmí být horší, než jak si žije „elita“ v zahraničí. A JAKÝMI PROSTŘEDKY JE TOHO DOSAHOVÁNO, CO SE PŘITOM DĚJE SE STÁTEM, JAK A ČÍM ZA TO PLATÍ LID, JE „ELITĚ“ VŘELE UKRADENÉ.

Ale při takovém přístupu k životu není pro vysokého „elitáře“ žádný principiální rozdíl mezi úspěšnou závodní kobylou, čistokrevnou fenou, „elitním střelcem“ gólů ze Zenitu nebo Chelsea, husou s jablky u oběda po fotbalu s Guusem Hiddinkem¹, který se mu o tu fotbalovou zábavu postaral, *skutečnými vědci*, jejichž vědecké ideje otevírají horizonty rozvoje celému lidstvu na staletí dopředu, a vědeckým grafomanem, který se dokázal „protlačit“ všemi učenými

¹ Trenér ruské fotbalové reprezentace v době mistrovství Evropy 2008.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

tituly a přemiemi, ale jako vědecký tvůrce je jedna velká nula¹. A Vlast je pro ně pouhý „ten stát“, neboť její mise v Záměru buď není jejich vědomí přístupná, nebo se jim zdá nepřírozeně-iluzorní.

V postsovětském Rusku si na téma degradace vědy, vzdělání, vojenství apod. naříkaly všechny „elity“ profesionálních korporací: vojenská elita, elita tajných služeb, vědecká elita i pedagogická elita ze škol a vysokých škol, umělecká a lékařská elita. Ti všichni si na to jako věrní poddaní naříkali a nechápali, že *postsovětská mocenská „elita“ právě takovéhoho stavu dosáhnout chtěla (tak tomu bylo a je):*

Ona pro uspokojení své „nemoci ze spotřeby“² potřebuje

¹ Příkladem takového druhu „vědců“ je V. Šuškevič – první hlava postsovětského Běloruska: vzděláním a jmenovitou profesí – teoretický fyzik a svou podstatou – kariérista: v sovětských dobách „principiální partajní organizátor“, a potom, když mu došlo, že KSSS má v blízké perspektivě utrum, zase principiální přívrženec buržoazního liberalismu. A rozdíl mezi takovými „profesionálními vědci“ s diplomy doktorů věd a šarlatány bez diplomu typu Grigorie Grabovoje a dalších není žádný: jedny i druhé částečně mocná „elita“ v případě potřeby využívá pro své cíle.

² Jedna z knih o způsobu života současné civilizace je nazvaná „Affluenza“ (David Wann, John de Graaf, Thomas Naylor - AFFLUENZA: Nemoc ohrožující svět; překlad z anglického jazyka N. Makarovová, vydavatelství Ultra, 2004, 392 stran; název v originálu zní Affluenza. The all — Consuming Epidemic, „Affluenza“ je hra slov založená na souzvuku „affluence“ – hojnost, nadbytek, bohatství, příliv, blahobyt a „influenza“ – chřipka, takže affluenza je rusky něco jako „pominout se z nenasytnosti“):

«A co je vlastně spotřebitelství? Způsob života nebo nakažlivá nemoc? Proč lidé nakupují věci? Protože je potřebují, nebo protože je potřebuje mikrob spotřebitelství, který je stravuje? Skupina amerických novinářů vytvořila televizní show, kde studovala chování svých spoluobčanů, těch nejbezuzdnějších a nejběsilějších spotřebitelů současnosti. Na základě tohoto cyklu pořadů také vznikla kniha, která pojednává o mechanismech pohánějících společnost do nejnevzávanějšího spotřebitelského hazardu uspokojovaného na úkor všeho zbylého lidstva» (z anonce napsané při vydání této knihy v překladu do ruštiny).

I když se ta hra slov originálního jazyka v názvu knihy do ruštiny nedá přeložit, je její ruský název ještě efektivnější ve smyslu vyvolávání odsuzujících asociací a emocí, které «потреблятельство» charakterizují jako zlo. [pozn. překl. -тство / святотатство (svatokrádež, rouhání), беспутство (lehkomyslnost, prostopášnost), банкротство (krach, úpadek, bankrot),

→ → →

ropovod a plynovod, tranzitní dopravní magistrálu „Východní Asie – Evropa“ a 15 – 20 miliónů kusů nenáročného dobytka, který by to všechno obsluhoval. Všechno ostatní – věda, vyspělý průmysl a zemědělství, ozbrojené síly a tajné služby, schopné zajistit ochranu státu a společenský rozvoj, nejsou při takovém přístupu ničím jiným než břemenem, kterého je třeba se zbavit pokud možno co nejrychlejším a nejbezproblémovějším způsobem.

A právě tato pozice domácích mocenských „elitářů“ nacházela a nachází na Západě pochopení a podporu a pracují pro ni téměř všechna média v postsovětském Rusku. To v rámci realizace této koncepce po dobu celých devadesátých let 20. století v Nejvyšším sovětu postsovětské RSFSR, a potom v Dumě všech volebních období, psali a byli připraveni psát zákony – kvůli ignoranci, omezenosti, konceptuální bezmocnosti a pokleslé morálce poslaneckého sboru.

Ted', když jsme probrali podstatu „elity“, přejdeme k rozboru otázky, jak se „elita“ a společně s ní i celá davo-„elitářská“ společnost ocitá pod nadvládou „zákeřného nikdo“ – *různorodých korporací alespoň částečně konceptuálně mocných znacharů.*

9.4. Vláda znacharských korporací v davo-„elitářské“ společnosti

Neschopnost a nechut' myslet samostatně – to jsou přesně ty vlastnosti příslušníka davu, které umožňují vybudovat schéma anonymního dálkového řízení takového druhu „elitářů“ mimo kontrolu jejich vědomí. Přitom „elitářští“ příslušníci davu, kteří se dostanou do vedoucích pozic, vlastně vůbec nevědí, jak a kde jsou vypracovávána a schvalována ta rozhodnutí, která oni potom uvádějí do života. Principy fungování takového druhu systému dálkového řízení „šéfu“ jsou v davo-„elitářské“ společnosti zobrazeny na následujícím schématu – obr. 5.

Toto schéma fungovalo v civilizovaných davo-„elitářských“ společnostech odedávna, i když vědecké výzkumy odhalily možnost

богатство (bohatství), пиратство (pirátství), распутство (oddávání se neřesti, smilstvo), скотство (sprostota, nízkost). V českém kontextu by se ta nemoc dala pojmenovat třeba jako Moribundus Otesáncis.].

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

jeho cílevědomého budování až ve druhé polovině 20. století. V polovině sedmdesátých let jedny z novin jako o kuriozitě informovaly, že podle výzkumu amerických sociologů se dokážou dva náhodně vybraní Američané zkontaktovat prostřednictvím řetězce svých známých, kterých je v průměru ne více než deset¹.

Existuje-li řetězec známých lidí, tak je v podstatě jeho prostřednictvím možné předávat informace v přímém i zpětném směru. Všechno to funguje jako v té dětské hře „tichá pošta“ pouze s tím rozdílem, že účastníci řetězce známých lidí nesedí v jednom pokoji, na jednom gauči, ale komunikují spolu v různou dobu a v různých místech. Nicméně informace se prostřednictvím takových řetězců objektivně šíří a vytvářejí tak určitou statistiku informační výměny, na základě které může být postaveno dostatečně efektivní řízení.

Vize funkčnosti této statistiky a určité znalosti lidské psychologie umožňují budovat podobné řetězce cílevědomě. Počet článků v nich nebude 10 – 20, ale méně, což povede k tomu, že jejich operační rychlost bude pro realizaci strategického řízení dostatečně vysoká, a výběr kádrů do nich (samozřejmě utajený, "bez jejich vědomí“) zajistí dostatečně vysoký stupeň nezkreslenosti předávaných strategických řídicích informací. Věc se má tak, že strategické informace jsou ve své většině dostatečně kompaktní a vyžadují pro svou komprimaci celkem málo slov a symbolů.

¹ «Američtí vědci došli k závěru, že jakékoliv dva lidi mezi sebou vzájemně spojuje řetězec tvořící 6-7 lidí, informuje BBC.

Účastníci projektu Microsoft Messenger, přes který je odesíláno okolo poloviny všech okamžitých zpráv v síti, Erik Norvic a jeho kolegové došli k tomuto závěru, když prozkoumali směr 30 miliard textových zpráv, které byly odeslány v červnu 2006 prostřednictvím programu Microsoft Messenger.

Když propočítali minimální délku řetězce, která je nutná k propojení všech uživatelů programu, tak zjistili, že jeho průměrná délka je pouze 6,6 článků a 78% párů spojuje 7 nebo dokonce menší počet lidí. Pro účely výzkumu byli za známé považováni lidé, kteří si posílali textové zprávy přímo.

Teorii „šest stupňů odloučení“ (nebo „šest stisků rukou/šest kroků od sebe“) vyslovil sociolog Harvardovy univerzity Stanley Milgram v roce 1967. Provedl tehdy experiment: obyvatelům jednoho amerického města rozdali 300 obálek, které bylo nutné nějak doručit určitému člověku, který žil v jiném městě. Obálky bylo možné předat pouze přes své známé a příbuzné» (<http://www.newsru.com/world/03aug2008/lydi.html>).

Na schématu obr. 5 je zobrazena hierarchie struktur a jakýsi lídr, který stojí v čele jedné z nich. Takovou strukturou může být aparát hlavy státu, ministerstvo, úřad tajné služby, vědeckovýzkumný institut, osazenstvo laboratoře, projekčně-konstrukční kancelář, redakce, divadlo, televizní studio apod. Ta struktura představuje určitou systemizaci. Personál zaplňující buňky této systemizace se dá hypoteticky rozdělit do dvou kategorií:

- na aparátní „chamrad“¹, která „se snaží dělat cokoliv pro to, aby nemusela pracovat“, ale zato výplatu dostávala řádnou;
- a pracující odborníky-profesionály, kterým více či méně „na jejich práci záleží“.

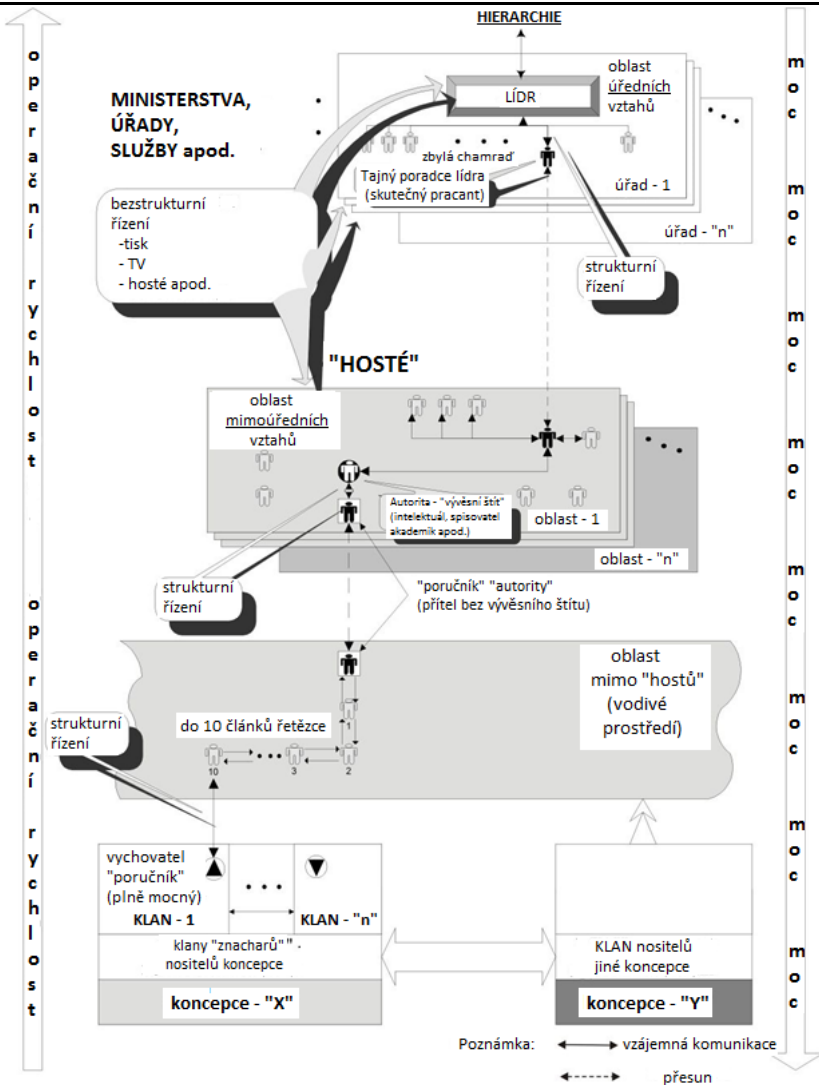
Z druhé skupiny je možné vyčlenit ještě jednu podmnožinu – několik lidí, jejichž mínění je pro lídra struktury významné při jejím řízení v o to větší míře, čím méně je on sám v dané oblasti kompetentní a čím více je pohroužen do řešení různých nevýznamných vedlejších záležitostí produkovaných systémem a odpoutávajících jeho pozornost od podstaty práce jako takové. Na schématu je jeden z takových odborníků označen a nazván: „Tajný poradce lídra (skutečný pracant)“.

Ale lidé zdaleka netráví všechnen čas v práci. Je tu ještě okruh jejich neformálních vztahů. A přitom mají „skuteční tajní poradci“, obvykle široce známí v úzkém okruhu profesionálů toho či onoho odvětví, mnohých veřejných lídrů nebo činitelů, volný přístup do domů populárních osobností, jejichž mínění je v celé společnosti více či méně autoritativní.

¹ V současnosti se tato kategorie nazývá „kancelářský plankton“.

**SCHÉMA ŘÍZENÍ „LÍDRA“
konceptuální mocí
(strukturním i bezstrukturním způsobem)**

Základy sociologie

Obr. 5 Schéma dálkového řízení lídra mimo kontrolu jeho vědomí ze strany nositelů konceptuální moci

Do domů takového druhu „hvězd“ mají přístup i mnozí jiní lidé. Mezi nimi mohou být i přátelé ze školy a vysoké těchto „hvězdných autorit“, kteří sami nemají talent, a i když z různých příčin nedokázali

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

získat vysoké tituly, tak jejich názorům jejich vysoce autoritativní přátelé, ve vztahu ke kterým vystupují v roli domácích *skutečných tajných poradců*, naslouchají. Fakticky se jedná o „poručníky“ celosociálních „autorit“¹.

Poručníci si mohou uvědomovat, že plní misi poručnictví, ale mohou být využíváni i nevědomky stejně jako skutečně tajní poradci vůdců. Buď zprostředkovaně, nebo přes určité množství mezičlánků se k poručníkům dostanou zástupci dědičných klanů znacharů koncepce sociálního řízení. Dokonce mohou být vychovateli poručníků od dětství.

V podmínkách Ruska to může být vesnický děda, babka, souseď na chatě někde stovky kilometrů od trvalého bydliště „poručníka“. Možná ani nezískal vysokoškolské vzdělání, přesto se jedná o člověka, se kterým si „poručník“ vždy rád promluví „o životě“; a možná tento jeho zájem trvá od dětství. V jiných kulturních prostředích může být sociální postavení znacharů jiné, neboť jim musí zajistit nezávislost na běžném životním ruchu společnosti a určitou volnost v přístupu k informacím.

Začali jsme ten systém zkoumat od veřejného lídra nějaké struktury. Ale historicky reálně se systémy takového druhu dálkového

¹ V podstatě je takový druh vztahu „autority“ a „poručníka“ znázorněn ve filmu *Ezop* (na motivy divadelní hry brazilského dramaturga Guilherma Figueireda *Liška a hrozny*. Lentelefilm, 1981, režisér – O. Rjabokoň, *Ezop* – A. Kaljagin, *Xanf* – O. Tabakov, *Agnostos* (vojenský velitel) – V. Gaft, *Kleja* (žena Xanfa zamilovaná do Ezopa) – L. Poliščuková). Ve filmu je dobře vidět jak je autorita-„elitář“, filosof a otrokář *Xanf* intelektuálně závislý na svém otrokovi *Ezopovi*.

Tento film je zasvěcen problematice rozdílu mezi svobodou *de iure* a *de facto*, formální a opravdovou. Je v něm vidět, že je to právě otrokář *Xanf*, kdo je *Ezopovým* nevolníkem, přičemž nevolníkem pro *Ezopa nepotřebným*. Přestože z právního hlediska je *Ezop Xanfovým* otrokem, a *Xanf* ho může z otroctví osvobodit a také to udělá, nemůže *Ezop* osvobodit *Xanfa* z mravního žaláře jeho vnímání světa, ze kterého se *Xanf* musí dostat sám, a ve kterém *Ezop* uvězněn nebyl dokonce ani v pozici otroka „*de iure*“.

Ty vztahy, které se při filmovém ději tvoří mezi *Xanfem* a *Ezopem*, jsou charakteristické i pro vztah „autorit“ a jejich „poručníků“, i když mají i svou specifikou, neboť v současné společnosti tyto strany z právního hlediska nejsou otroky ani otrokáři.

řízení lídra *cilevědomě* budují celé roky i desetiletí v opačném směru: od znacharů koncepce k veřejným lídrům odvětví společenské činnosti; a také sami lídři jsou v řadě případů vytvářeni při rozvíjení takového systému a do té či oné funkce jsou dosazováni podobně, jako jsou po šachové desce přemísťovány jednotlivé figury v průběhu rozvíjení té či oné strategie šachové hry, kdy se pěšák může změnit v dámu.

Budeme-li zkoumat řízení z místa, ve kterém se rodí a přijímají společensky významná rozhodnutí, může se ukázat, že hlavou státnosti na Rusi je nějaký vesnický včelař. A jak se zpívá v té písni:

«Na vzdálené zastávce vystoupím (v hranicích jednodenní jízdy od oficiálního hlavního města), trávy je tu po pás...» a z očí do očí si promluví s hlavou vnitřní společenské moci. Vše si to zapamatují, vrátím se do města a převyprávím přátelům, jak jsem strávil víkend. Oni to zase poví těm svým, a potom se to nějakým způsobem projeví v politice, vědě apod. *A já vůbec nedokážu pochopit, jak k tomu vlastně došlo... A nepochopím to proto, že přesně vím, že na principu hry „tichá pošta“, a za pomoci šíření drbů a vtipů není možné řídit stát ani žádné odvětví lidské činnosti. A o bezstrukturním způsobu řízení nám nic nevyprávěli doma, ve škole, ani na vysoké...*

Jako ilustraci takového druhu nemožnosti uvedeme úryvek z knihy V. N. Djomina – Tajemství Ruského národa, kde cituje dopis adresovaný profesorovi G. C. Cybinovi ze dne 24. března 1927, který mu napsal A. V. Barčenko ve dvacátých letech 20. století, jež se pod „střechou“ OGPU (Sjednocené státní politické správy) zabýval zkoumáním historie vzniku Rusi a ruskými esoterickými znalostmi – znalostmi, kterými vládly znacharské klany na Rusi odpradávná:

«<...> Toto moje přesvědčení [o Univerzální Znalosti – V. D.] se potvrdilo, když jsem se setkal s Rusy tajně dodržujícími v Kostromské gubernii tradici [Djun-Chor]. Tito lidé jsou o dost starší než já a nakolik to mohu posoudit, jsou v samotné Univerzální vědě a v hodnocení současné mezinárodní situace také kompetentnější než já. Vyšli z kostromských lesů v podobě prostých potřeštěnců (chudáků), jakoby neškodných bláznů, dostali se do Moskvy a vyhledali mě. <...> Vyslanec těchto lidí, vydávající se za bláznů, pronášel na náměstích kázání, která nikdo nechápal a přitahoval pozornost lidí podivným oblečením a ideogramy, které nosil sebou. <...> Tohoto vyslance – rolníka Michaila Kruglova – několikrát zatkli a uvěznil na Státní

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

politické správě i v blázincích. Nakonec došli k závěru, že blázen není, a že je neškodný. Pustili ho na svobodu a už ho nepronásledují. Nakonec jsem na jeho ideogramy náhodou narazil v Moskvě i já, který jsem je dokázal přečíst a pochopit jejich význam.

Takto jsem tedy navázal spojení s Rusy ovládajícími ruskou větev Tradice [Djun-Chor]. A když jsem se potom, podpořen pouze všeobecnou radou jednoho jižního Mongola <...>, rozhodl samostatně odhalit před těmi nejideovějšími a nejzistištějšími státními činiteli bolševismu [má na mysli především F. E. Dzeržinského – V. D.] tajemství [Djun-Chor], tak mě při prvním mém pokusu v tomto směru podpořili pro mne do té doby zcela neznámí strážci staroruské větve Tradice [Djun-Chor], kteří postupně prohlubovali mé znalosti a rozšiřovali mé obzory. A v tomto roce <...> mě formálně přijali mezi sebe <...>» (V. N. Djomin, *Tajemství Ruského národa*, Moskva, Veče, 1997, str. 9, 10).

Přitom je třeba chápat, že zmíněný rolník M. Kruglov byl sotva „nejvyšším žrečem“ a to ani v ruské větvi systému Djun-Chor, neboť první hierarchové ve zprostředkovatelských misích podobného druhu vystupují velice zřídka – pouze v případě nějakých, z jejich hlediska mimořádných okolností.

Zvláštním tématem je v problematice manipulace veřejnými politickými činiteli a ostatními „elitářskými“ autoritami a kandidáty na autority ženský faktor v podmínkách, zdálo by se očividného, „patriarchátu“. Podstata té věci spočívá v tom, že uspořádání instinktivních programů biologického druhu Člověk rozumný je takové, že muž je instinktivně – v případě nelidských typů struktury psychiky – psychologicky podřízen té ženě¹, která v něm vzbuzuje pohlavní instinkty a je na ní emociálně závislý, takže smysl jeho života i jeho jednání jsou určovány touto závislostí. Díky tomu také v mnohých jazycích existují přísloví typu „nikdo není před svou manželkou hrdinou“. V souladu s touto objektivně-biologickou vazbou se muž (v případě nelidského typu struktury psychiky) stává

¹ Žena je zase instinktivně podřízena svému dítěti: v důsledku toho jsou děti, které tuto závislost vycítí, schopny naladit se na ni, energeticky ji ovlivňovat a „otáčet si ji okolo prstu“, pokud není schopna své instinkty ovládat.

poddajným na psychologický tlak ženy, a tato poddajnost může být základem pro organizaci procesů sociálního řízení.

Žena-manipulátorka může být současně objektem manipulace, ale na jiných psychologických základech (od primitivní potřeby lichotek „ty jsi na světě ta nejchytřejší, nejkrásnější apod.“, jak to aplikoval O. Bender ve vztahu k „madam Gricacujevové“ a „lidožroutky Elločki“ (Dvanáct křesel), až do vědomého přijetí mise manipulátorky¹):

- jak v delších časových intervalech (pojednává o tom biblický námět o Ester a řízení staré perské říše jejím prostřednictvím – Starý zákon, kniha Ester, hl. 2; také v tom spočívala jedna z příčin „mystických“ krachů Ruského impéria²; i M. S. Gorbačov – poslední generální tajemník ÚV KSSS a prezident SSSR – byl „pod pantoflem“ své manželky Raisy Maximovny³; a zda by B. N. Jelcin bez své manželky Nainy Josifovny udělal takovou politickou kariéru, jakou se zapsal do historie, je také otázkou);

¹ Z historie rozvědky (E. B. Černjak, Pět století tajné války. Z historie tajné diplomacie a rozvědky – jedno z vydání ještě ze sovětské doby) se můžeme dozvědět, že Benátky ve středověku provedly nejednu úspěšnou operaci, ve které se dcery z rodin benátské „elity“ jakoby náhodou při svém cestování po moři dostaly do zajetí k Turkům, a poté se z nich stávaly „milované manželky“ tureckého sultána se všemi následky z této skutečnosti vyplývajícími, jako že z Cařihradu docházelo k unikům strategických informací důležitých pro Benátky, a ze strany Benátek naopak docházelo k ovlivňování turecké politiky – kádrové, obchodní, vnější apod.

² Manželka cara Mikuláše II., jehož slabošství zmiňoval již jeden z jeho vychovatelů K. P. Pobedonoscev (Echo Moskvy, rozhlasový pořad „Naše všechno“ ze dne 27.07.2008: <http://www.echo.msk.ru/programs/all/529683-echo>), vyrůstala u dvora své babičky anglické královny Viktorie a byla v Rusku, přestože možná i nevědomě, prostředníkem šíření britské globální politiky zaměřené na likvidaci konkurenčních impérií – Ruska, Německa, Rakousko-Uherska.

Podrobněji o roli ženského faktoru v „mužském světě“ v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz v práci Od člověkopodobnosti k lidskosti...

³ Na rozdíl od Mikuláše II. a M. S. Gorbačova pokusy „řídít“ J. V. Stalina a SSSR prostřednictvím manipulace N. S. Allilujevové skončily její sebevraždou, která při veškeré tragice osudu pro ni samotnou, jejího účinku na J. V. Stalina a jejich děti byla *samolikvidací zombie-biorobota*.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

- tak i při řešení jednorázových úkolů (pojednává o tom biblický námět, jak Júdit zavraždila asyrského vojevůdce Holoferna – Starý zákon, kniha Júdit, hl. 10; v SSSR byl stejný prostředek použit ve scénáři vraždy S. M. Kirova, který byl milencem manželky svého vraha L. V. Nikolajeva¹).

To znamená, že kromě veřejné politiky existuje i politika zákulisní včetně globální zákulisní politiky, kde se projevuje i intimně-sexuální složka jak s ohledem na normální pohlavní orientaci, tak i na tu zvrácenou. Napoleon, který se v politice vyznal, na toto téma také zanechal aforismy: «„*V lásce je jediným vítězstvím útek*“, a potom dodával: „*Muž, který dovolí, aby s ním mávala žena, je nula. Pro vládce je láska podvodním útesem.*» (Komsomolská pravda, 20.12.2008, Proč se muži bojí zamilovat: <http://www.kp.ru/daily/24218/420340/>). V tom však neměl Napoleon pravdu: to, na co si stěžuje, není láska, ale nadvláda instinktů nad jedincem při jeho zvířecím typu struktury psychiky; skutečná láska je souhrn dokonalosti² – ta přichází pouze v případě lidského typu struktury psychiky a neomezuje ani nespoutává, ale osvobozuje od oddanosti a posouvá dříve vzniklý vztah na novou kvalitativní úroveň³.

Takzvané „světové zákulisí“ jako sociální jev existuje odedávna – od dob ještě před exodem židů z Egypta (podle různých odhadů 15 – 17. století př. n. l.): „egyptské zajetí“ a „exodus“ starověkých židů z Egypta je jeho rukou dílo⁴.

Termínem „světové zákulisí“⁵ se konkrétně historicky rozumí globální konceptuální moc jako moc alespoň částečně konceptuálně mocných lidí, kteří:

¹ To je také příklad na téma: *Postavení zavazuje. Pokud někoho jeho postavení nezavazuje, může ho to i zabít.*

² List Koloským od apoštola Pavla: «Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti», 3:14.

³ V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti je toto téma probráno v analytické zprávě z roku 1999 – Proč, když vyzývá ke království Božímu na zemi, vnitřní prediktor nepřijímá Poslední Zákon?

⁴ O tom v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz analytická zpráva Sinajská anabáze ve sborníku Intelektuální pozice č. 1/97 (2), a také Příloha č. 1.

⁵ Termín „světové zákulisí“ byl zaveden v první polovině 20. století → → →

- si v návaznosti pokolení uvědomují biblickou doktrínu ztročení lidstva ve jménu Boha a likvidaci těch, kteří s ní nesouhlasí (mluvilo se o ní v kapitole 8.4),
- jsou jejími přívrženci a
- uvádějí ji do života všemi vlivovými prostředky, které si osvojili, počínaje první a konče šestou prioritou zobecněných prostředků řízení / zbraní (o kterých se mluvilo v kapitole 8.5), a také prostřednictvím toho, co považují za magii¹.

Avšak ti, kteří termín „světové zákulisí“ zavedli do obecného povědomí, sami žili pod nadvládou biblické koncepce ztročení lidstva a neměli adekvátní představu o řízení jako o procesu obecně, ani o realizaci procesů řízení v globálním procesu a v regionálních historických procesech. Proto, když tento termín „světové zákulisí“ zavedli do obecného povědomí, neposkytli k němu zároveň zevrubný, *z řídicího hlediska průkazný, jednoznačně vyložitelný* popis funkcí a procesů jeho interakce s veřejnou politikou. V důsledku toho termín „světové zákulisí“ získal v mnohém mytologizovaný charakter, neboť:

- ti, kteří *sami nevnímají* projevy vnitřního společenského řízení globálního historického procesu, považují „světové zákulisí“ za výmysl, na který „politicky znepokojení maniaci-vyvrhelové“ shazují všechna neštěstí živelně-historického charakteru a následky své vlastní politické hlouposti a nezpůsobilosti;
- ti, kteří pod tlakem známých faktů docházejí k závěru, že „světové zákulisí“ není výmyslem politických maniaků-vyvrhelů (i když takoví lidé opravdu existují a jsou schopni si vymyslet ledacos), ale jednou z komponent historické reality minulosti i politické

ruským filozofem a právníkem (v roce 1906 ukončil právnickou fakultu Moskevské univerzity) Ivanem Alexandrovičem Iljinem (1882 – 1954). V roce 1922 byl ze SSSR vykázán na nechvalně známém „filozofickém parníku“, takže žil a zemřel v emigraci. V roce 2005 byl prach I. A. Iljina navrácen do Ruska.

¹ Kult a pseudovědecké odůvodnění názoru, že magie není fyzicky možná, je jedním z prostředků potlačování spontánní iniciativy v oblasti magie a udržování vlastního monopolu na magické praktiky. Ve skutečnosti je magie praktickým vyjádřením fyziky. Ovšem té fyziky, která vychází za rámec chápání světa vytvářeného prostřednictvím „fyziky pro všechny“ vyučované ve školách a na vysokých.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

reality současnosti, však také nemají ve své většině žádnou představu o *řízení jako o procesu obecně* a o realizaci procesů řízení v globální a regionální historii a v současné politice.

Proto pro ty první „světové zákulisí“ jednoduše neexistuje, jako pro přesvědčené ateisty neexistuje Bůh: pro ně jsou projevy činnosti „světového zákulisí“ vyjádřením objektivních zákonitostí historického vývoje v jejich konkrétní podobě, čemuž je příkladem „historický materialismus“ marxismu; a pro ty druhé je sice skutečnost existence a činnost „světového zákulisí“ objektivní daností, která však je pro ně neuchopitelná a nepoznatelná, stejně jako je pro materialistickou vědu¹ z hlediska jeho možného zkoumání a poznávání neuchopitelný Bůh, a proto jsou proti politické vůli a globálně-politické strategii „světového zákulisí“ bezmocní.

V takových podmínkách si „světové zákulisí“ „hraje“ na Boha a zaměňuje v mezích Jeho dopuštění Boží Záměr vlastními bludy biblického projektu ztročení lidstva ve jméno Boha. A skutečně má Bůh a „světové zákulisí“ hodně společného – oba jsou subjekty globální politiky a historie:

- nezjevují se společnosti ve viditelné podobě (nemůžete s nimi navázat přímou komunikaci ani se jich dotknout, abyste se přesvědčili, že existují);
- mluví s lidmi jazykem životních okolností;
- existence obou je mytologizovaná.

Ale existuje i principiální rozdíl:

- S Bohem je možné vstoupit do osobního dialogu nejen prostřednictvím jazyka životních okolností, ale také prostřednictvím svého vnitřního světa, *pokud v sobě nebudete potlačovat svědomí a víru*, neboť Bůh je vševědoucí a ve Všemohúru je Mu dostupné vše.

¹ Jak už bylo zmiňováno v hlavě 5, podstata její metody v biologických výzkumech ve svých krajních projevech spočívá v následujícím: chytit, rozpitvat, sestavit kostru a vyrobit vycpaninu, vystavit kostru a vycpaninu a psát o tom, jak jejich prazáklad žije nebo žil v přírodě do okamžiku, než ho vyhubili člověkopodobní zástupci druhu Člověk rozumný. Tato metodologie poznání však není ve všech případech funkční... Jenže ne všichni přírodovědci-materialisti-ateisti si to uvědomují.

- A „světové zákulisí“ není všemohoucí, a dokonce ani těm z jeho představitelů, kteří jsou úspěšní v magii a praktikách ovlivňování psychiky jiných lidí na dálku, není všechno dostupné – díky jejich omezenosti a zejména kvůli tomu, že nemají moc nad Rozlišením;
- **a hlavně** – Bohu a démonickému „světovému zákulisí“ je vlastní rozdílná mravně podmíněná etika.

Důsledkem je, že to, co se v životě děje z vůle „světového zákulisí“ a to, co probíhá v rámci Božího Záměru, je přece jen rozlišitelné a uchopitelné, **věříte-li Bohu (a ne v Boha)**, nepotlačujete-li v sobě svědomí, neutikáte-li se k těm či oněm tradicím a „svatým písmům“ a neuzavíráte se tak před Bohem a Životem.

Kromě toho:

- Bůh – tu chce mít lidi – nositele lidského typu struktury psychiky.
- A pro „světové zákulisí“ jsou takoví lidé překážkou a proto nepotřební.

Také je nutné si připomenout to, o čem se mluvilo v kapitole 3.6: v případě činnosti znacharské korporace jinak nazývané „zákulisí“, která se izoluje od společnosti, vzniká v kultuře dvojice „esoterismus – exoterismus“ předpokládající, že musí existovat učení (doktrína) určená k masovému hlásání ve společnosti (to je exoterismus) a učení (doktrína) pro „výlučné“, „vyvolené“ (to je esoterismus). A obě učení (doktríny) musí být mezi sebou v životě sladěny tak, aby tato dvojice celkově zajišťovala samořízení společnosti v rámci jedné a té samé koncepce, jejíž podstata však není známa „exoteristům“ ani „esoteristům“, *ale pouze těm, kteří ovládají jedno i druhé učení a jejich nositele (a to je znacharská korporace)*; a také těm, kteří svým vnímáním a chápáním světa stojí nad „exoterismem“, „esoterismem“ a jim nadřazenými manipulátory.

Na tomto základě „zákulisí“ – světové i regionální – realizuje svou moc způsoby lišícími se od těch, které používají vlády států, a které běžní lidé z davu vnímají jako prostředky uplatňování moci v životě společnosti. Jestliže vlády vydávají zákony, které se dotýkají všech občanů (poddaných), a nařízení adresovaná vedoucím pracovníkům určitých státních struktur, osobně, tak „zákulisí“ – to světové i regionální (kde se zachovalo) – se prostřednictvím svých periferií ve společnosti spoluúčastní při činnosti státního aparátu a společenských

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

institucí a buď jejich samostatnou činnost podporuje, nebo ji sabotuje, ale současně podporuje i jinou činnost, činnost jiných struktur jak v samotné společnosti, tak i v jiných státech.

Periférie „světového zákulisí“ – to je regulérní zednářství a jedinci, jejichž mravnost, vnímání a chápání světa určující jejich cílevědomé zaměření a činnost se kryjí se zakonspirovanými a vzhledem k počtu obyvatelstva málo početnými zednářskými strukturami. Svá tajná společenství mají i „regionální zákulisí“, avšak jejich „tajná společenství“ přicházejí o své sebeurčení a odlišnost od zednářství tím, že splývají se zednářstvím na základě principu „elitářství“: „My jsme zasvěceni do tajemství více, než nezasvěcený dav...“¹.

Taková moc je realizovaná tak, že je v předstihu před určitými událostmi formováno příslušné chápání světa těch či oněch sociálních skupin davo-„elitářské“ společnosti. Na základě takto zformovaného chápání světa potom celé sociální skupiny, společenské třídy, státní instituce a národy jednájí jakoby ze své iniciativy způsobem, který je žádoucí pro světové a regionální (tam, kde existuje) „zákulisí“. A to umožňuje „světovému“² i „regionálnímu zákulisí“ omezit se na minimální počet z větší části nedokumentovaných direktivních pokynů³, vydávaných v každém státě personálně-adresně velice úzkému kruhu zasvěcených koordinátorů činnosti periférie každého z těchto států: a dále fungují schémata řízení znázorněná na výše

¹ Ilustrací takové ztráty sebeurčení a jejich vzájemného splynutí v jednotné algoritmicke davo-„elitářství“ je výše v kapitole 9.1 uvedené podobnosti „Tři učitelé a poháněči mulů“, jehož námět se stal společným jak pro představitele sufismu, tak i chasidismu.

² V důsledku takového způsobu uplatňování moci „světovým zákulisím“ vedou detektivně-policejní pokusy na místě odhalit a demaskovat „světové spiknutí“ a agenturu „světové vlády“ (ve smyslu najít členy, hesla, místa schůzek, komunikační kanály apod.) vždy k absurdním výsledkům.

³ To je odpradávná vládnoucí svého druhu „předtelefonní“ právo. (pozn. překl. *Telefonní právo – termín charakterizující zvláštní stádium korupce, kdy způsoby předávání informací a komunikační prostředky ztrácí svůj původní účel a začínají samostatně existovat jako státně-právní instituty a současně jsou využívány jako páky pro uplatňování administrativního vlivu.*

<http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1647888/%D0%A2%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D1%84%D0%BE%D0%BD%D0%BD%D0%BE%D0%B5> Asi něco jako nepsané zákony.)

uvedeném obrázku č. 5 a efekty stádního chování miliónů jedinců, kteří si nedokázali ujasnit *smysl života – svého vlastního ani celé společnosti (národa a státu), ani celého lidstva.*

9.5. Demokratické procedury v podmínkách davo-„elitářství“ – imitace lidovlády

Když tedy posoudíme v podmínkách vnitřní společenské všemocnosti zacharských korporací procedury zastupitelské demokracie v té podobě, k jaké historicky dospěly v dnešní době, z hlediska plné funkce řízení, zjistíme, že *zahrnují pouze etapy plné funkce řízení, které odpovídají programově-adaptivnímu modulu schématu řízení prediktor-korektor.* To znamená, že vůbec nejsou schopné pokrýt veškerou problematiku konceptuálně-mocenského charakteru a problematiku řešení konceptuálních neurčitostí řízení a je-li v životě společnosti tato problematika řešena, děje se to mimo demokratické procedury davo-„elitářství“ na základě jiných organizačních principů; a není-li řešena, tak se problémy dále prohlubují a tíží život společnosti.

Je možné namítat něco v tom smyslu, že otázky konceptuálního charakteru mohou být systémem zastupitelské demokracie obsáhnuty a zachyceny v institutu plurality politických stran: jakože různé politické strany mají různé politické názory a tím pádem upřednostní-li lidé tu či onu politickou stranu, upřednostní tak vlastně tu či onu koncepci. Podíváme-li se však na podstatu této námitky, tak zjistíme, že za všemi politickým stranami stojí jedna a ta samá věda – historická, sociologická, ekonomická. A i když různé politické strany skutečně mohou hájit zájmy různých sociálních vrstev a kapitálových skupin, a ve své praktické politice a demagogii se opírat o různé vědecké školy, tak věda je jako oblast profesionální činnosti *v historicky stabilní kultuře* podmíněna koncepcí, pod jejíž nadvládou žije společnost: věda řízení této koncepce obsluhuje; a vzdělání poskytované na jejím základě má nevyhnutelně alespoň částečně (a prakticky v mnohém) zombifikační charakter už jenom kvůli tomu, že ani jeden člověk není fyzicky schopen sám prověřit životní průkaznost všech názorů, které mu kultura společnosti poskytuje v podobě důvěryhodné znalosti a vědeckých výdobytků.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

Pokud tedy politické strany přímo se svými voliči nemluví o vzájemně se vylučujících koncepcích řízení, o obsahové odlišnosti produktů vědeckých škol pracujících pro každou z těchto vzájemně se vylučujících koncepcí, *o svém příklonu k té či oné koncepci, což musí být potvrzeno činností daných stran*, tak pro to, abychom mohli mluvit o tom, že systém plurality politických stran obsáhnul i problematiku konceptuálního charakteru a „mozkové trusty“ politických stran jsou konceptuálně mocné, neexistují žádné reálné základy.

To se týká všech států, ve kterých funguje systém plurality politických stran a zastupitelská demokracie. Existují-li v nich politické strany s určitou osobitostí, tak se jedná pouze o osobitost „ideologických slupek“, prostřednictvím kterých je společnosti „vnucována“ jedna a ta samá koncepce biblického otrokářství, nebo individuální osobitosti stranických vůdců, kteří ve své většině nejsou schopni do výšin žrečské moci se pozvednout¹.

Kromě toho se politické strany mohou lišit i zdroji svého financování: jedny kapitálové skupiny podporují jedny strany a druhé zase druhé; tak to však nemusí být vždy, neboť v řadě případů jedny a ty samé skupiny podporují různé politické strany, aby se jejich chráněnci zaručeně dostali do orgánů státní moci nezávisle na výsledcích voleb. Politické strany žijící z příspěvků obyčejných lidí a z členských příspěvků obyčejných pracujících v pluralitních systémech současných států neexistují, neboť:

Zprvė kapitál platí absolutní většině najatých zaměstnanců svého druhu „životní minimum“², jehož výše neumožňuje, aby obyčejní lidé ufinancovali společné pokladny politických stran skutečně zastupujících jejich zájmy³. Proto všechny strany žijí z peněz velkého

¹ Historie zná pouze jednu výjimku – J. V. Stalina: ten nejen stál v čele vládnoucí strany a státu, ale jeho vláda měla žrečský charakter.

² I když jeho výše se v nominálním peněžním vyjádření a kupní schopnosti v různých společnostech a v různých obdobích jejich rozvoje může velmi podstatně lišit.

³ A v tom tkví jedna z příčin, proč se revoluční strany z konce 19. a začátku 20. století pro zajištění financování své činnosti uchýlovaly nejen k finančním podvodům, ale i k bezostyšným krádežím. Byli z toho obviňováni

kapitálu na základě principu „kdo platí, ten objednává muziku“ (tato okolnost také vyvolává u obchodních magnátů, kteří jsou ve své většině konceptuálně bezmocní, tu iluzi, že mají „vše podchyceno, vše koupeno, a co koupeno není, koupeno bude“).

Zadruhé, chápání světa a okruh zájmů obyčejných lidí (se zřídka výjimkami) jsou takové, že politika zůstává mimo oblast praktických zájmů většiny z nich (vztah k ní mají přibližně stejný jako k počasí: „živel“, který nijak neovlivníme). Pokud se tedy v jejich rodinách vůbec nějaké přebytky najdou, tak nejsou vynakládány na podporu politických stran, ale na nějaké rodinné potřeby z větší části spojené se zvýšením jejího sociálního postavení, nebo – ve zřídka případech – na dobročinnost.

A právě proto v důsledku výše popsaných okolností v postsovětském Rusku neexistuje žádný principiální rozdíl mezi Komunistickou stranou RF, Svazem pravých sil (ať už se bude po další reorganizaci jmenovat jakkoliv), Jablkem, Liberálně-demokratickou stranou Ruska a dalšími stranami činícími si nárok na svou ideologickou osobitost nebo prohlašujícími, že oni jsou politickými – ideovými – protivníky jiných stran.

Jedinou osobitou stranou je Jednotné Rusko, které bylo od počátku vytvořeno jako *odborový svaz zásadně bezzásadových, a proto úspěšných byrokratů*, připravených zastupovat v orgánech státní moci prapory jakékoliv ideologie a koncepce, hlavně když jim spoluúčast na státní moci zajistí „elitářské“ postavení ve společnosti, výsady ve spotřebě civilizačních výtobytků tímto postavením podmíněné a nulovou odpovědnost vůči zbytku společnosti.

No a stojí za ní stejná stupidní společenská a ekonomická věda Ruské akademie věd, jako za ostatními politickými stranami Ruské federace.

Avšak ti, kteří pochopili, jaké jsou funkce prediktoru a programově-adaptivního modulu ve schématu řízení prediktor-korektor, a kteří jsou zastánci skutečné svobody, musí chápat, že:

i bolševici: a konkrétně J. V. Stalin z organizace podobného druhu krádeží v době, kdy pracoval v na začátku 20. století v Zakavkazsku.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

V reálné lidovládě (demokracii) musí být zajištěna plná funkce řízení a nejen ty z jejích etap, které odpovídají programově-adaptivnímu modulu.

Jinak konceptuálně bezmocní lidé dokonce i ve společnosti bez projevů zjevné tyranie, a s maximálně přizpůsobeným formálně-demokratickým zákonodárstvím zaručujícím všechna možná práva a svobody jedinci, sociální ochranu rodině v mateřství, dětství, invaliditě, stáří apod., nevyhnutelně žijí ve falešné demokracii hrající roli zástěrky, za kterou se ukrývá diktatura znacharských korporací, které jsou přívrženci těch či oněch modifikací davo-„elitářství“ jako způsobu organizace¹ společnosti.

Ale i v případě reálné lidovlády a uplatňování plné funkce řízení ve společnosti konceptuálně mocných lidí:

nemohou být volební procedury zastupitelské demokracie prostředkem formování konceptuální moci v důsledku jejího samovládného charakteru², i když architektura státnosti může zahrnovat útvary:

- které by se zabývaly prognostikou
- a měly možnost vydávat direktivy, které by musely být plněny bez jakéhokoliv dodatečného schvalování nebo vnášení do nich změn dalšími orgány státní moci nekompetentními v otázkách prognostiky a plánování společensko-ekonomického rozvoje;³

avšak orgány státní moci, jejichž funkce odpovídají programově-adaptivnímu modulu ve schématu řízení prediktor-korektor (s některými výhradami s ohledem na způsob navrhování kandidátů) mohou být formovány na základě volebních procedur zastupitelské demokracie, jak to probíhá v současnosti.

¹ Nazvat to lidským životem není možné, neboť v davo-„elitářství“ se podstata člověka neprojevuje, ale naopak potlačuje a deformuje.

² Jak moc se snažili, než vybrali B. N. Jelcina, přesto pro něj žrečská moc nebyla dosažitelná, stejně jako pro jeho manželku Nainu Josifovnu.

³ V SSSR byl takovým mocenským orgánem Úřad státního plánování. Při vybudování struktury státnosti SSSR však došlo ke schematicky-algoritmické chybě: Státní plán spadal pod „Radu ministrů SSSR“ (oficiální formulace té doby), přestože s ohledem na plnou funkci řízení, by měl být pod Politbyrem ÚV KSSS a Nejvyšším sovětem SSSR, ale nad Radou ministrů, neboť Rada ministrů byla orgánem výkonné moci.

Přítom však autokratický charakter konceptuální moci staví společnost před otázku, jak může být reálná lidovláda ochráněna před zneužitím moci ve své podstatě autokratického *prediktoru*, tj. *lidmi disponibilními konceptuální moci*? Životně průkazná odpověď na tuto otázku je nezbytná pro zajištění svobody jedince i společnosti, neboť konceptuální moc je nejvyšší ze specializovaných druhů vnitřní společenské moci a její zneužití je nejvíce nebezpečné a má ty nejtěžší následky, které mohou být z chronologického hlediska velice dlouhodobé – řádově i několik tisíciletí, čemuž je příkladem biblický projekt zotročení lidstva ve jménu Boha.

A konkrétně analýza historie starověkého Egypta vypovídá o tom, že se zhroutil v důsledku zrady zájmů rozvoje jeho společnosti právě znacharským prediktorem, který zosnoval biblický projekt zotročení lidstva, ve kterém je samořízení národních společností (včetně Egypta) podle plné funkce řízení na základě intelektuálního schématu řízení prediktor-korektor pro pohlaváry tohoto projektu nežádoucí: z jejich hlediska musí být lidé ve společnosti v postavení dobytka, kterému absolutně a neomezeně vládne jeho pán, a samotný „dobytek“ si nesmí své skutečné postavení uvědomovat.

A tragičnost historie Rusi je za posledního půl druhého tisíciletí podmíněna především tím, že na sebe její žrečstvo v předkřesťanských dobách nevzalo misi globální odpovědnosti a nevypracovalo projekt Ruské globalizace alternativní biblickému fašismu, místo toho se „zvrhlo“, degradovalo do znacharství a přestalo plnit funkce životarečení v rámci Záměru¹; a duchovenstvo konfesí, které jsou v dnešním Rusku tradiční, ani představitelé akademické vědy² se nedokázali pozvednout do životarečení a realizace konceptuální moci v zájmu společenského rozvoje: obchodní provozování příslušných oblastí života společnosti je pro ně přitažlivější, než prosazování v životě Skutečné Pravdy. O novinařině, která se po krachu SSSR

¹ O tom v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz práce vnitřního prediktoru SSSR - Smuta na Rusi: vznik, průběh a její překonání..., a ještě dřívější práce – Psychologický aspekt historie a perspektiv současné globální civilizace.

² O jejím stavu v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zameťte si před vlastním prahem...

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

zvrhla docela, ani není třeba se zmiňovat: ve své většině jsou novináři nevzdělání mluvkové, i když sebevědomí mají až do nebe.

Praktickou odpověď na otázku jak ochránit společnost před zneužitím konceptuální moci poskytl Algonkinové, jak to bylo popsáno v kapitole 8.5 (úryvek z knihy Primitivní kultura od E. B. Tylora).

I když odkaz na jejich životní praxi neznamena, že je nutné v moderní společnosti obnovit jejich víru, postup při výběru a následující výchovu kandidátů do řízení vyšší úrovně, neboť *princip všeobecné dostupnosti osvojování znalostí a návyků nezbytných pro realizaci konceptuální moci, může být v životě uplatněn v jakékoliv společnosti při jakékoliv úrovni rozvoje její kultury. Stačí, aby si uvědomila její účelnost a měla vůli uplatnit tento princip v životě, a to i navzdory politice přívrženců klanové usurpace konceptuální moci.* Bude-li existovat přání a politická vůle tento princip realizovat, tak funkční procedury obnovy celonárodní konceptuální moci konceptuálně mocní lidé již vypracují sami.

Prakticky se tím rozumí, že ti, kteří nemají chuť být otroky, nevolníky a rukojmími politiky, a stejně tak jim není po chuti stát se otrokáři¹, musí v sobě najít vůli a projevit ji tak, že si vyčlení volný čas a síly a zasvětil je svému individuálnímu rozvoji: osvojení metodologie dialektického poznání a tvořivosti, dosažení lidského typu struktury psychiky a na tomto základě se chopí společensky prospěšné činnosti podle svého uvážení v toku událostí, ve kterém žije každý z nich.

To znamená, že klíč k řešení problémů společenského rozvoje současného světa včetně Ruska nespočívá v tom, aby se OSN

¹ Takoví lidé byli v historii ve všech dobách. A konkrétně Abraham Lincoln (1809 – 1865), šestnáctý prezident USA vyjádřil svůj názor o normě lidského soužití následovně: „*Nechtěl bych být otrokem a nechtěl bych být otrokářem. To vyjadřuje mé chápání demokracie.*» (<http://www.democracy.ru/quotes.php>). A kvůli těmto jeho názorům ho také zavraždili.

proměnila ve světovou vládu, nějakým způsobem přebudovala architektura státnosti a systém dělby moci, a již poněkolkáté byla přepsána Deklarace práv člověka, změnila se ústava a zákonodárství, zvýšil či snížil počet politických stran, aby se změnilly normy volebních procedur a charakter povinného, středního a vysokoškolského vzdělávání; i když během času by mnohé z vyjmenovaného nevyhnutelné bylo. Není to však nic, čím by se mělo začít¹.

Úkol spočívá v tom, aby se lidé individuálně rozvíjeli a získávali tak konceptuální moc na základě lidského typu struktury psychiky a konceptuální moc v podobě množství konceptuálně mocných lidí považujících se za součást lidstva a příslušné národní společnosti, kteří by se proti nim nestavěli, byla neformálně zastoupena ve všech oblastech života všech kulturně svébytných společností včetně jejich institucí státní moci a byznysu, ale především v institucích všeobecného povinného, středního a vysokoškolského vzdělávání.

Dosažení této kvality života společnosti je sice proces pomalý, ale zato spolehlivý.

Ti, kteří se tomu protíví, jsou odsouzeni k porážce, protože konceptuálně bezmocní lidé ocitající se v politice: jsou buď pasivními a *neadekvátními* vykonavateli řídicích pokynů svých nadřízených, na které následně svalují odpovědnost za svou vlastní nezpůsobilost; nebo příživníky, kteří si přejí získat vše na stříbrném tácu a bez jakéhokoliv úsilí ze své strany; nebo jejich iniciativy nevedou k dosahování cílů, které si vytyčili, neboť na základě svého vnímání a chápání světa nejsou schopni správně provádět prognostiku a volit tu nejlepší variantu;

¹ Je to podobné tomu, o čem psal I. A. Krylov ve své bajce Kvartet. A vyvolává to vzpomínku na jedno ze zasedání v Kremlu v době prezidentství B. N. Jelcina, které zahájil tak, že se zachmuřeně rozhlédl po místnosti a pronesl slova: „Sedíme špatně...“. Načež účastníci zasedání vyskočili a začali si předsedat, aby vyhověli „otci ruské demokracie“.

Hlava 9. Davo-„elitářství“ jako způsob existence společnosti

z hlediska výše vyjmenovaného, dostanou-li se takoví lidé do řídicích funkcí, stávají se i přes svou iniciativu s dobrými úmysly rukojmími okolností, které nechápou, a také rukojmími svých poradců a názorů různorodých veřejných autorit, které jsou v davo-„elitářské“ společnosti ve své většině pouze kreaturami a chráněnci znacharských korporací a pracují v režimu zombie pro koncepci těch či oněch znacharských skupin.

A svoboda – následování svého svědomí, vedení Bohem daného – předpokládá nezávislost politiků i lidí v dalších řídicích funkcích a společnosti jako celku na tom všem.

Ale aby to vše bylo možné uvést do života, je nezbytné pochopit: 1) co přesně v životě historicky vzniklých davo-„elitářských“ společností tomu překáží a 2) jak tyto překážky neutralizovat a vykořenit.

Hlava 9 v redakci ze dne 15.09.2009

Přílohy

1. Operace „Exodus“

**...do němoty posla zpít,
pravou listinu mu vzít.
Tohle velí. A pak hned,
v brašnu jinou vsunout zpět.**

**A. S. Puškin
(Pohádka o caru Saltánovi)**

Exodus židů z egyptského „zajetí“ pod Mojžíšovým vedením je událostí z dávné minulosti, o které má většina lidí celkem mlhavé představy na základě různých jejích převyprávění z druhé ruky vycházejících ze starozákonních knih Bible – Exodus, Numeri a Deuteronomium. Ve středověku byly všechny biblické informace o této události považovány za absolutně pravdivé. Když však došlo v evropské kultuře k oddělení vědy od náboženství, začali někteří vědci znevěřovat pravdivost informací uvedených v Bibli o této události, přičemž někteří došli ve svých tvrzeních až tak daleko, že jde o úplný výmysl, který se neopírá o žádné reálné události; jiní, kteří byli přesvědčeni o tom, že biblické texty se ve svém základu opírají o reálné události, se ocitali před problémem jejich archeologického doložení a určení přesného datování; další – A. T. Fomenko a G. V. Nosovskij – ve své rekonstrukci (podle jejich názoru) skutečné chronologie přenesli všechny události související s exodem židů z Egypta, Sinajské pouště a Palestiny na trasu „Itálie – Švýcarsko“ se zastávkou u Vesuvu, kde měl Mojžíš u tohoto vulkánu přijít ke svým „zjevením“. Ti, kteří souhlasí s egyptsko-sinajsko-palestinskou lokalizací událostí, na základě různých schémat výkladu chronologie datují tyto události do celkem širokého rozmezí – od 18. do 12. století před naším letopočtem. Podle našeho názoru se události nazvané v Bibli „exodus“ skutečně staly v egyptsko-sinajsko-palestinské lokalizaci v době po skončení vlády faraona Amenhotepa IV. – známějšího pod jménem Achnaton (1375 – 1325 před naším letopočtem).

Jméno Achnaton bylo po mnohá staletí neznámé, protože bylo velmi rychle poté, kdy se odebral na onen svět, z mysli lidí vymazáváno (jeho hlavní město Achetaton a další stavby z doby jeho vlády byly zničeny a jeho jméno bylo ze všech dokumentů i architektonických staveb odstraněno), přesto se však do historie vrátilo jako jméno prvního šířitele víry jednobožství zaznamenaného historickými kronikami. Z jeho epochy se do dnešních dnů dochovaly hymny Atonovi vyjadřující ideu jednobožství napsané samotným Achnatonem, které jsou neuvěřitelným způsobem nejen smyslově, ale i svou rytmikou souzvučné s Koránem, přestože Korán a Achnatona dělí téměř 2000 let. A po sotva náhodném předčasném biologickém odchodu Achnatona na onen svět¹ byl jeho nástupce, který neměl čas se plně osobnostně zformovat – dvanáctiletý chlapec – Tutanchaton přejmenován na Tutanchamona. Avšak ani Tutanchamon nežil příliš dlouho: nedožil se dospělosti a zemřel v důsledku úrazu, který soudě podle všeho vedl k celkové otravě krve², načež v Egyptě upadli do zapomnění oba dva a lidé se tam vrátili k uctívání celého zástupu svých zvířecích „bohů“ vyobrazovaných v podobě lidí se zvířecími hlavami.

Nicméně poté, kdy byla idea jednobožství Achnatonem jednou zveřejněna, přestala být pro společnost tajemstvím. A proto se hierarchie znacharů Amona, aby se vyhnula obrození náboženství jednobožství „zdola“, rozhodla tuto ideu „si osedlat“ a přizpůsobit si jí k realizaci projektu své světové neomezené nadvlády ve jménu Boha realizované k uspokojení svých zjištěných zájmů. A od té chvíle se staroegyptské *kdysi žrečstvo*, které si uzurpovalo moc a položilo tak základy ke svému odklonu od Záměru, přerodilo ve znacharstvo hierarchie Amona a přistoupilo k praktické realizaci výše popsaných schémat řízení společnosti (viz kapitola 8.5 a 8.6). Jenže tak již nečinilo v dost omezených hranicích Egypta, ale v rámci globálního nadnárodního řízení s cílem zotročení celého lidstva ve jménu Boha, který je. A podstata těchto politických technologií se od té doby až do

¹ Jeho současníci ho nepochopili a nepodpořili, takže si uplatňováním své politiky vytvořil velké množství nepřátel, což vedlo k podvrtné činnosti proti jeho politice a k jejímu sabotování.

² Jeho mumii chybí jedna z kolenních čěšek a jsou na ní stopy po hematomech.

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

dnešních dnů vůbec nezměnila, i když si to většina obyvatelstva vůbec neuvědomuje, neboť je obětí davo-„elitářské“ kultury. Proto také román polského spisovatele Boleslava Pruse – Faraon¹ většina jeho čtenářů považuje za čistě umělecký výmysl nemající nic společného se skutečností, která je obklopuje a vůbec ne za demonstraci reálně existujících politických technologií podanou jim formou vymyšleného námětu uměleckého díla.

Aby mohli realizovat projekt světové nadvlády ve jménu Boha, potřebovali kádrovou základnu, ze které by se v návaznosti pokolení doplňovala výkonná řídicí periferie. Od takové periferie bylo vyžadováno, aby bezvýhradně v režimu biorobota, aniž by chápala scénář globální a regionální politiky svých pánů, plnila všechny příkazy znacharů, vykonávala funkci „droždí ve společnosti“ a do plnění nepřímých vydávaných příkazů zapojovala prostřednictvím stádního instinktu všechny ve svém okolí. Takový stádní instinkt, jak se může kterýkoliv pozorný člověk přesvědčit, je charakteristický pro jakýkoliv větší počet biologických objektů: od svatojánských mušek, rybích hejn a stád koní až k lidskému společenství.

Při pozorování představitelů živočišného světa včetně svatojánských mušek, včel, koní, ryb soustředěných ve větším počtu došly egyptské žrečsko-znacharské struktury k závěru, že pro všechny početnější skupiny biologických jedinců s algoritmicky stejnorodým chováním je charakteristický takzvaný režim „autosynchronizace“, který se projevuje tak, že pokud 1 – 10% jedinců určité skupiny začne současně vykonávat určité zadané úkony, jsou automaticky přenášeny i na všechny ostatní jedince dané skupiny. Stávalo se, že náhodné blikání 1 – 10% svatojánských mušek vedlo k tomu, že celý daný fragment Nílského údolí začal blikat ve stejném režimu do 30 – 40 sekund. Na základě stejného principu se rojí včely.

Již v současnosti byly podobné experimenty provedeny i s lidmi, kteří se nacházeli na stadionu. Reakce byla zcela analogická: celý stadion žil podle programu udávaného deseti procenty rozesazených „provokatérů“ (kteří vstávali, křičeli, tleskali), a vůbec ne podle toho,

¹ Poprvé román vyšel v roce 1895 a v Rusku byl po roce 1991 nejednou znovu vydán. V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti najdete recenzi na tento román v souboru 960828rc-O_романе_Болеслава_Пруса-Фараон.doc v Informační databázi vnitřního prediktoru SSSR.

co se odehrávalo na hrací ploše. O několika podobných, svou podstatou analogických experimentech, informuje publikace - Vědci odhalili, že lidem je vlastní chovat se jako „ovce“ a slepě následovat toho, kdo se stal lídrem, ze které byly v kapitole 9.1 uvedeny některé úryvky (http://www.newsru.com/world/15feb2008/sheep_print.html).

Na základě této skutečnosti bylo rozhodnuto, že kvůli realizaci efektivního nadnárodního řízení není nutné každého jednotlivce vodit za ručičku a dotírat na něj nějakými svými požadavky typu „dělej to a nedělej tamto, nebo...“. V každém státě stačí mít 1 – 10% bezvýhradně kontrolovaných jedinců, kterým je možné dávat příkazy přes osoby, které jsou pro ně symbolicky významné a následně se budou události ve státě rozvíjet v potřebném směru díky režimu autosynchronizace – jestliže bude předem vytvořeno a do psychiky představitelů „informované menšiny“ vštěpeno *příslušné informačně-algoritmické vybavení jejich chování (vnímání a chápání světa), které je možné ve společnosti cíleně a s předstihem formovat pro scénáře a úkoly výhledové politiky*. No a potom se budou z pohledu společnosti, která nemá žádné povědomí o globální „politické kuchyni“ a metodách jejího řízení, tyto scénáře ve společnosti realizovat samy o sobě.

V souladu s těmito cíli se tedy aktuální stala otázka, jak vypěstovat příslušné lidské plemeno – nositele specifického genofondu a kultury, kteří by odpovídali tomuto globálně-politickému úkolu a jak je následně včlenit do národních společností celého světa jako svoji výkonnou řídicí periferii.

Přčtete-li si z tohoto zorného úhlu pohledu knihy Starého zákona, tak uvidíte, že nejenže mnohé bude z pohledu biblické kultury vypadat nezvykle, ale celosvětová historie se vám bude najednou jevit jako proces řízený po dobu posledních několika tisíc let na základě subjektivní svévole.

Navzdory kultovnímu názoru, že Mojžíš vyvedl starověké židy z egyptského zajetí a v poušti vypěstoval pokolení lidí svobodného ducha, byly skutečné cíle a podstata tohoto projektu, kterému je možné dát kódový název „Exodus“, zcela opačné: *udělat otroctví rafinovaně-skrytým, zahalit ho do iluze svobody a zavléci celé lidstvo do „egyptského zajetí“, ze kterého se jakoby starověcí židé pod Mojžíšovým vedením měli osvobodit*.

Především je třeba zmínit, že exodus židů z Egypta měl svoji předhistorii. A tato předhistorie svědčí o tom, že projekt zmocnění se světové nadvlády metodou „kulturní spolupráce“ byl zahájen dlouho

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

před Mojžíšovým narozením. Tato předhistorie byla v biblické kultuře nazvána „egyptské zajetí“. Ale i „egyptské zajetí“ má svoji předhistorii, která začíná tím, že bratři ze závisti prodali Josefa, kterého (podle jejich názoru) jejich otec Jákob miloval více než je, do Egypta jako otroka. Josef však v Egyptě udělal kariéru a z úrovně zakoupeného otroka se dostal až na úroveň přibližně „předsedy Státní plánovací komise“ nebo „ministra ekonomického rozvoje“, použijeme-li „žebříček hodnot“ současné epochy. Jak informuje kniha Genesis (41:45(50)), oženil se Josef v Egyptě s Asenat, dcerou Potifery, žrece z Ónu (Veset/Théby, hlavní město hierarchie Amona): a tak se prostřednictvím jeho potomků znacharské klany Egypta staly členy starověkého židovského společenství.

Josef prováděl v Egyptě sociálně-ekonomické reformy. Podíváme-li se na podstatu těch reforem, tak Josef v egyptské ekonomice vytvořil státní sektor jako dominantní prvek, což se v podstatě stalo předpokladem pro to, aby v budoucnosti mohlo být vyhlášeno společenské vlastnictví výrobních prostředků, a po zřeknutí se principů davo-„elitářství“ mohla být vybudována civilizace na obecně lidských mravně-etických základech. Důsledkem bylo, že reformy byly tehdejší vládnoucí egyptské „elitě“ a hierarchii Amona proti mysli. Pro ně byl Josef divochem bez rodu a původu a to i poté, kdy se oženil s Asenat (starověcí židé žili v době kamenné¹ a skutečně byli „divochy“ v porovnání s Egyptyany, jejichž civilizace v té době měla již písemné dějiny staré několik tisíciletí). A tak Korán (súra 40:34) informuje o smrti Josefa, neboť hierarchie znacharů doufala, že Bůh dalšího vyslance již nepošle. Tato informace v koránickém podání zazní z úst jednoho z členů rodu (rodiny, klanu) faraona (súra 40:28(34)), který znal pravdu o minulosti, když se u dvora probírala Mojžíšova ohlášená mise. To se liší od sdělení Bible o přirozené smrti Josefa ve věku sto deseti let ve všeobecné úctě a láskyplné atmosféře (Genesis, 50:22-26).

Soudě podle všeho, vznikla první egyptská židovská diaspora v době, kdy byl Josef v Egyptě již důležitým člověkem, ale s jeho odchodem na onen svět se židé v Egyptě ocitli v postavení otroků. Jednalo se však o podivné – *svou organizací netypické* – otroctví. A

¹ Exodus, 4:25 «*Tu vzala Šipora kamenný nůž, obřezala předkožku svého syna, dotkla se jeho nohou a řekla: "Jsi můj ženich, je to zpečetěno krví."*»

podstata té věci nespočívá v tom, zda byli židé lenochy a parazity od přírody, jak to někteří pojednávají (jak je například možné si odvodit z článku K. Marxe – K židovské otázce, viz kapitola 8.4 tohoto kurzu), nebo zda byli normálními pracovitými lidmi stejně jako všechny národy žijící z té či oné práce. To otroctví bylo netypické v tom smyslu, že normálně má otrokář zájem na tom, aby co nejrychleji ve stádu otroků vymazal jejich etnické sebeuvědomění a uvědomění si jejich lidské důstojnosti: otroci nesmí mít lidská jména (pouze přezdívky), rodiny, vlastnictví, ani svébytnou etnickou kulturu (mohou mít svou otrockou subkulturu podřízenou kultuře té společnosti, která vůči nim plní roli otrokáře); mohou se rozmnožovat do té míry, do jaké to připustí jejich otrokář, ale přitom musí být jejich sex chaotickým, aby se ve stádu otroků z pokolení do pokolení neustále rodili mezietnickí míšenci, kteří by svými biologickými ukazateli zaostávali za představiteli otrokářské společnosti kvůli neslučitelnosti genetických programů, které zdělili po svých etnicky různorodých předcích při svém početí bez Lásky atd. S ničím podobným se však židé v Egyptě nestřetli: k okamžiku jejich exodu z Egypta stále žili v rodinách, měli své etnické sebeuvědomění a svébytnou kulturu. Nebýt těchto okolností, neměl by kdo v podobě starověkých židů z „Egypta hromadně odcházet“. A vzhledem k tomu, že moc ve starověkém Egyptě náležela nejvyšším hierarchům korporací žrečstva-znacharstva, tak nezbyvá, než dojít k závěru, že rozpustit židy ve stádě otroků nebylo cílem egyptských pohlavárů. Cíle byly jiné – nastudovat si osobitost psychologie tohoto plemene a začlenit ho do sestavy své periferie.

Mojžíš se podle Bible narodil v „egyptském zajetí“, avšak nebyl usmrcen, jak přikazoval faraon, když trval na tom, aby v Nilu byli utopeni všichni novorození židovští chlapi (Exodus 1:22), ale dožil se tří měsíců a v tomto věku ho položili do vysmolené ošatky a pustili po Nilu, ze kterého ho vylovila faraónova dcera. A tak získal ve faraónově rodině nejen příslušnou výchovu, ale i plnohodnotné žrečské vzdělání. Později, již ve své mladosti, Mojžíš zabil Egyptřana, a tak musel opustit Egypt. Prožil několik desetiletí v poušti, kde si pořídil rodinu a měl své první zjevení Shora, ve kterém mu bylo navrženo, aby se ujal mise a on to přijal. Poté se vrátil do Egypta a spustil procesy, které Bible popisuje jako „exodus židů z Egypta“.

A tady opět narážíme na různé interpretace jedněch a těch samých událostí v Bibli a Koránu:

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

- **Podle Bible** došlo ze strany Boha a Mojžíše k agresi proti Egyptu, kterou ničím nevyprovokoval, neboť se provinil pouze tím, že byl Egyptem. V průběhu této agrese Bůh stále více zatvrzoval srdce faraonovo, aby se protivil Mojžíšovi a poskytoval tak důvod k trestání Egypta v podobě „egyptských ran“.
- **Podle Koránu** prvotní Mojžíšova mise spočívala v tom, aby faraona přivedl k rozumu, neboť se jeho vláda odchytila od pravověrnosti (Korán, 20:24, 20:43), aby učinil pokání a začal Egyptu vládnout v rámci Božího Záměru. Jenže jakmile Mojžíš u faraonova dvora začal naplňovat svou misi, znacharové v něm okamžitě rozpoznali pokračovatele Josefova díla (Korán, 40:34), a poté to byli právě oni, kteří přiměli faraona (také člena nejvyššího žrečského kolegia, přestože nebyl nejvyšší žrec), aby se Mojžíšovi protivil. A až poté Mojžíš učinil faraonovi návrh, který je velmi dobře známý z formulace amerického zpěváka Paula Robesona: „*Let my people go...*“, tj. „*Nech se mnou odejít i můj národ...*“. Jenže to už nebyl plně jeho národ, neboť do prostředí starověkého židovského společenství v průběhu jeho „egyptského zajetí“ od Josefových dob pronikala periferie staroegyptského znacharstva, která se později oddělila od zbytku židovského společenství rodovou větví Lévi – Levité, kteří se stali v historicky reálném judaismu dědičnými duchovními až do doby konečného zničení Jeruzalémského chrámu v roce 70 našeho letopočtu (a proto je v Bulgakovově díle Mistr a Markétka postava svatého Matouše [*Левуи Мамбеи/Лéви Матóуш*], který byl jak jmenovcem Levitů, tak i jednoho z novozákonních kanonických apoštolů [*svatý Matouš, Evangelista*], symbolem všech těch mafiánských politických skupin, které mají podíl na utajení a překroucení Zjevení Shora, která nám byla předána, aby přivedla k rozumu všechny lidi, napřed prostřednictvím Mojžíše, a potom Krista).

K exodu došlo až poté, kdy část egyptských znacharů otevřeně uznala před zbytkem hierarchie Mojžíše za skutečného Posla Božího (Korán 7:118 (121), 20:70, 26:46 (47) a další); jako odpověď na to měl faraon v úmyslu Mojžíše zabít (Korán, 40:27 (26)) a nechat popravít všechny, kteří se otevřeně postavili na jeho stranu (7:121 (123), 20:71, 26:47 (49)), a kromě toho prohlásil, že on, faraon, sám osobně je bohem (26:29), že není jiného božstva, kromě něho (28:38),

a že on je „pánem nejvyšším“ (79:24), tj. pozemskou hypostasí nejvyššího.

A tak Korán odhaluje to, co zůstalo v Bibli nedořečeno, a osvětluje mnohé z toho, co v Bibli vyvolává rozpaky nebo odpor u lidí, jejichž svědomí je aktivní.

Analyzovat texty Bible s cílem pochopit, co se ve skutečnosti dělo v průběhu té dvačtyřicetileté „sinajské anabáze“ je možné dvojím způsobem:

- buď zcela opominout Boha a projevy Jeho všemohoucnosti do průběhu událostí na Zemi (viz S. Freud – Člověk Mojžiš a monoteistické náboženství);
- nebo pamatující na Boha a s přesvědčením, že Bůh *po dobu celé uplynulé historie i jejího budoucího vývoje* nezůstává netečným k tomu, co se děje na Zemi ve společnosti těch, kterým On dal a dává všechno, aby se z nich mohli stát skuteční lidé – *Jeho zástupci na Zemi (Korán, 2:30 – přímo a jednoznačně vyložitelné předurčení lidí, a také 27:62, 35:39, 38:26).*

Jestliže budete posuzovat informace z biblických textů a pamatovat přitom na to, že Bůh je Všemohoucí a není neúčastný k tomu, co se na Zemi děje, a že On nepodporuje tyranii jedněch lidí ve vztahu k jiným (o tom se v Koránu¹ i Bibli² mluví přímo a nejednou, a to dokonce i poté, kdy si otrokáři Bibli přizpůsobili ke svým potřebám), tak si z toho musíte odvodit, že záměr staroegyptského znacharstva s ustavením své bezvýhradné světové nadvlády ve jménu Boha metodou „kulturní spolupráce“ nebyl pro Boha žádným tajemstvím. Shora však nenásledovala žádná zjevná protiakce v podobě, která by byla pochopitelná na Zemi pro všechny další epochy všem těm, „kteří vždy všechno vědí a ve všem mají navrch“: nevyslal „legii andělů s planoucími meči“, kteří by zcela

¹ A konkrétně je v Koránu výčitka (26:130) «A když násilí činíte, jste jak tyraní násilní!» (pozn. překl. přesný překlad ruské citace: *A když panujete, panujete jako tyraní.*)

² Matouš, 20:25-27 «Víte, že vládcové panují nad národy a velící je utlačují; Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vašim služebníkem; a kdo chce být mezi vámi prvním, buď vašim otrokem.»

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

zřetelně všem ukázali kdo je kdo: *Bůh nedělá za lidí to, s čím si mohou poradit sami pod Jeho vedením a s Jeho podporou.*¹

Právě z tohoto důvodu byla Mojžíšova mise ve vztahu k Egyptu od samého počátku poučně-osvětová, jak o tom zvěstuje Korán, a vůbec ne agresivně-kárná a mravně-eticky neodůvodněná, jak o tom zvěstuje Bible. A budeme-li z těchto pozic pokračovat v analýze biblického zvěstování o pobytu starověkých židů v Sinajské poušti po dobu dvaadvaceti let, tak mnohé nevysvětlitelné paradoxy biblických námětů přestanou být paradoxními – je však nutné vystoupit za hranice světonázorových omezení biblické kultury a zbavit se přesvědčení, že biblické texty jsou v historicky vzniklé podobě Bible, jestliže ne přímo „faxem od Nejvyššího“, tak alespoň autentickým stenogramem Jeho Zjevení, a také že jsou čestným a uceleným necenzurovaným popisem událostí společenského života.

Hlavní paradox v otázce, kterou zde probíráme, spočívá v tom, že *biblická postava jménem „Mojžíš“ v prvním roce svého pobytu v poušti učila starověké židy jednomu, a celých dalších jednačtyřicet let kvalitativně zcela odlišnému, jakoby ji někdo vyměnil.* Souhrnné zhodnocení dosaženého výsledku poskytuje Korán: *«Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji potom nenesli, jsou podobni oslu, jenž naložen je knihami. Jak hnusná je podoba (napodobenina) lidí, kteří za lež prohlašují znamení Boží! Ale Bůh nepovede cestou správnou lid nespravedlivý!»* (súra 62:5). V souvislosti s tímto výsledkem však v Koránu nejsou uvedeny žádné výčitky vůči Mojžíšovi: *«Vy, kteří věříte! Nebudte podobni těm, kdož uráželi Mojžíše! Bůh jej pak zprostil odpovědnosti za to, co hovořili; a byl u Boha ve vážnosti.»* (súra 33:69).

Abychom si ten paradox ujasnili, musíme proniknout do podstaty těch událostí, na kterých se biblické texty zakládají, a tak se podíváme na první stránku Bible vydané Moskevským patriarchátem. Tam můžeme ihned najít přímé a jednoznačné poukázání na cenzurní

¹ I když mnozí lidé Bohu vyčítají, že není ve vztahu ke všem pozemským zlořádům tím „nejvyšším policajtem“; a vzhledem k tomu, že Bůh skutečně není nejvyšším policajtem, tak na tom mnozí zakládají své přesvědčení, že Bůh neexistuje, neboť kdyby jím byl (tím nejvyšším policajtem), tak by lidem nedovolil, aby se na Zemi dopouštěli všech těch zločinů.

zásahy, ke kterým došlo v daleké minulosti, do ještě starších textů. Na první stránce knihy Genesis je v poznámce uvedeno: *«Slova uvedená v závorce jsou převzata z řeckého překladu sedmdesáti překladatelů (3. století př. n. l.)...»* - Jinak řečeno, v daleké minulosti byla ta v současnosti opět obnovená slova z celobiblického kánonu v té podobě, v jaké k nám doputoval, odstraněna, neboť jejich smysl šířitelům kánonu z nějakých důvodů nevyhovoval. Do veřejně přístupného textu se vrátila při přípravě synodálního překladu Bible do moderního ruského jazyka v 19. století: zaprvé – kvůli nedovtipnosti překladatelů a redaktorů Synodálního překladu, a zadruhé – kvůli tomu, že nad nimi pohlaváři biblického projektu neměli dostatek moci.

Když jsme se tedy přesvědčili o tom, že fragmenty textu byly vyškrtávány a obnovovány, podíváme se na knihu Numeri, hl. 14, kde jsou informace o tom, jak začalo čtyřicetileté putování starověkých židů po poušti. Započal již druhý rok Mojžíšova pobytu s jeho svěřenci mimo Egypt. V té době již Mojžíš na základě svých Zjevení sestavil věrouku a organizoval život židů v souladu s ní: *To znamená, že v podstatě již ke všem hlavním náboženským událostem došlo a další mnohaleté putování po Sinajském poloostrově v té době nebylo v plánu.* Na začátku událostí popisovaných v této hlavě byli do zemí Palestiny vysláni zvědové (Numeri, 13:22-34(17-33)), po jejichž návratu na základě toho, že Palestinu Bůh obětoval Abrahámovi, mělo začít přesídlení do této země, kde v té době žil Amálekovi a Kenaanci (Kananejci).

Zda by bylo předpokládáné přesídlení mírumilovné, nebo by mělo charakter vojenské invaze, je těžké posoudit, neboť po návratu zvědů vypukla mezi Mojžíšovými svěřenci vzpoura, jejíž příčinou byla obyčejná zbabělost: báli se, že se původní obyvatelstvo Palestiny bude bránit silou ¹. Zbabělci, kteří si nepřáli jít do Palestiny, se proti Mojžíšovi a jeho stoupencům vzbouřili *«Celá pospolitost však*

¹ Korán, súra 5:24-25 «Však lidé zvolali: „Mojžíši, nevstoupíme nikdy do této země, dokud v ní budou obři. Vytáhni ty a tvůj Pán a dejte se s nimi do boje, my zůstaneme sedět tady; I pravil Mojžíš: „Pane můj, mám moc jen nad sebou samým a nad bratrem svým. Čiň tedy rozdíl mezi námi a mezi tímto lidem hanebníků!»

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

křičela, aby je ukamenovali» (Numeri, 14:10). O následujících událostech Bible informuje takto:

«²⁰Hospodin odvětil [Mojžíšovi]: "Na tvou přimluvu promíjím. ²¹Avšak, jakože jsem živ, [a vždy je živo jméno Mé] Hospodinova sláva naplní celou zemi. ²²Proto žádný z mužů, kteří viděli mou slávu a má znamení, jež jsem činil v Egyptě i na poušti, a pokoušeli mě už aspoň desetkrát a neposlouchali mě, ²³nespatří zemi, kterou jsem přísežně zaslíbil jejich otcům; [pouze děti jejich, které jsou zde se Mnou, které nevědí co je dobro a co zlo, všechny ty malé, které ještě ničemu nerozumí, těm dám zemi a] nespatri jí žádný, kdo mě znevažoval.»

Text v hranatých závorkách je ze Synodálního překladu a byl obnoven podle překladu sedmdesáti překladatelů – Septuaginty, která je verzí událostí ve výkladu šířitelů tehdejšího kánonu Starého zákona (3. st. př. n. l.). Máme tedy možnost porovnat smysl verše 14:23 před a po obnově částí textů odstraněných ze Septuaginty v zájmu šířitelů křesťanské kanonické Bible, kterou používají západní církve a její misionáři.

Odstraněná část verše 14:23 informuje o tom, že z pouště vyjdou pouze ti, kteří v *okamžiku popisovaných událostí* nevědí, co je to dobro a co zlo a ještě v životě ničemu nerozumí; a také ti, kteří se teprve narodí v průběhu následujícího období vymírání dospělých, kteří své představy o tom, co je to dobro a co zlo mají, a kteří již v životě smysl podmíněný svou reálnou mravností vidí – tj. mají svou představu o dobru a zlu.

V podstatě se tím rozumí výchova dorůstajících dětí včetně těch, co se teprve narodí, takovým způsobem, aby jim *kultura a mnohé životní návyky jejich rodičů* byly cizí. Je-li kultura jejich rodičů objektivně pokleslá, tak její odmítání v následujících pokoleních může dát vzniknout kultuře *pokleslé jiným způsobem*, nebo kultuře, která bude pravověrnosti bližší než ta výchozí.

Epoše otevřeného otrokářství, ve které probíhaly události, o které se zajímáme, odpovídá i typ mravnosti – *obecně lidské* v tom smyslu, že si obdobné společenské třídy v různých národních kulturách přenášejí z pokolení na pokolení obdobné mravní kvality a etiku: „otroci“ jsou všude otroci; „svobodná chudina“ je všude svobodná

chudina; „patriciové“ jsou všude „elitářští patriciové“ (to znamená početně malá a v určitém smyslu mocenská část společnosti) apod.

Po porovnání obou variant verše 14:23 z knihy Numeri je možné dojít k závěru, že cenzoři celobiblického kánonu si z nějakých svých důvodů nepřáli přitahovat pozornost čtenáře k té problematice, že v průběhu sinajské „anabáze“, měly být pěstovány mravnost, kultura vnímání světa a porozumění Životu – *lišící se od těch obecně lidských* – a které měly být charakteristické pro ta pokolení, která se *narodí a vyrostou v poušti a stanou se zakladateli rodu historicky reálného židovstva*.

- Jestliže tedy v průběhu těch čtyřiceti let v Sinajské poušti probíhalo formování objektivně pravověrné mravnosti a kultury, které by odpovídaly misi „nositelů Tóry“, kteří by dokázali přinášet osvětu Skutečné Pravdy všem ostatním národům, tak snaha cenzorů celobiblického kánonu utajit tuto unikátní pedagogickou zkušenost – vyvolává údiv.
- Jestliže byla jedna pokleslá mravnost v průběhu těch čtyřiceti let nahrazována v nových pokoleních jinou, v některých směrech ještě pokleslejší *mravností a kulturou reprodukující v návaznosti pokolení nové neřesti*, je snaha cenzorů celobiblického kánonu (kteří věděli, co je to dobro a co zlo, a něčemu v životě přece jen rozuměli) *ukrýt tyto výchozí počiny ve „vodách Léthé“ zcela vysvětlitelná: Vždyť ČTYŘICETILETÁ „anabáze“ po Sinajské poušti následovala právě po této epizodě, převratně v osudu starověkých židů a popsané v knize Numeri, hl. 14, která byla následně cenzurována.*

Je od samého počátku pravdivá informace Septuaginty o Božích slovech, která následovala v odpověď na Mojžíšovu modlitbu o odpuštění židům, nebo to vše bylo Bohu připsáno zpětně? – to je také otázka, která nás v souvislosti s posuzovanými událostmi napadne. Problém je v tom, že jestliže se podle textů z Bible v jejich současné redakci zaměříme na události, ke kterým došlo **PŘED** a **PO** posuzované epizodě se vzpourou (Numeri, hl. 14), je možné dojít k následujícímu:

PŘED ní došlo k následujícím principiálně důležitým událostem:

1. Mojžíš na základě svých Zjevení sestavil věrouku a v souladu s ní položil základy společenskému životu židů: deset přikázání, bez výhrady že by byla adresovaná pouze židům, je uvedeno v hl. 20 knihy

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

Exodus a Leviticus 24:22 požaduje: *«Budete mít jediné právo jak pro hosta, tak pro domorodce»*, což předpokládá jednotu mravních a etických standardů ve vztahu jak k sobě, tak i k cizím národům, což také mělo být náplní osvětové mise „přinášet Tóru – v její skutečné, nezkrácené podobě – všem národům“, jak o podstatě Boží vyvolenosti židů informuje Korán.

Mezi těmito příkázáními je i zákaz vytvářet si „bohy“ k uctívání (Exodus, 20:23). Leviticus 19:4 požaduje: *«Neobracejte se k bůžkům a neodlévejte si sochy bohů.»*;

2. Mana nebeská se objevuje v hl. 16 knihy Exodus a nic tam nestojí o její *špatné kvalitě* (o tom později).

3. Mojžíšovi byly předány desky svědectví s deseti příkázáními (Exodus, 31:18). Poté následuje epizoda s klaněním se zlatému býčkovi, které proběhlo v Mojžíšově nepřítomnosti navzdory tomu, že všichni věděli, že modlářství je zakázáno (Exodus, hl. 32). POTÉ prý desky svědectví od Boha v hněvu zničil sám Mojžíš a vzdálil se od lidí podruhé, a když se vrátil, přinesl nový - tentokrát již člověkem stvořený – exemplář desek svědectví. A právě toto zničení originálních desek svědectví získaných od Boha, které je připisováno Mojžíšovi, vyvolává pochyby o jeho pravosti.

Ale **PO** vzpouře, za které Mojžíšovi hrozilo ukamenování, a která je popsána v knize Numeri, hl. 14, ten proud „podivností“, které zjevně nebo zprostředkovaně popírají základy toho, čemu učil a jak se choval Mojžíš **PŘED** ní, neustále narůstá.

1. Numeri, hl. 21, vypráví o další nespokojenosti mezi židy kočujícími po poušti: *«Avšak lid propadl na té cestě malomyslnosti; a mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: "Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás na poušti umožili? Vždyť tu není chléb ani voda! Tato nuzná strava se nám už protiví.»* To je významově velice podivná informace, neboť dříve, na začátku čtyřicetiletého putování po poušti, k žádným výpadkům v potravinovém zásobování manou nebeskou nedocházelo, a její chuťové kvality byly vynikající: *«ten pokrm byl jako koriandrové semeno, bílý a chutnal jako medový koláč.»* A pokud uznáme, že Mojžíš byl misionářem podporovaným samotným Bohem, a to včetně podpory „zásobovacího charakteru“, musíme předpokládat, že Dar Nebes byl ideálně adaptován k fyziologii lidského organismu, a

nemohl se nikomu omrzet, stejně jako se nikomu neomrzí vzduch a voda ze vzácného pramene v rodné zemi.

Jestliže Mojžíš stejně jako dřív realizoval misi v plné shodě s Božím Záměrem, vyvolávají výpadky v zásobování a kvalitě many údiv. Vznikla-li tedy nespokojenost s kvalitou many, máme důvody se domnívat, že se židé již odklonili od mise „nésti Tóru v její nepřekroucené podobě“, a proto mana již nebyla nebeská, ale šlo o pozemský falsifikát: například o něco ze sýpek egyptských chrámů, a protože znacharové nepovažovali starověké židy za lidi, tak kdoví čím je (z hospodárných důvodů) krmili, což mohlo vyvolat tu nespokojenost.

2. Hned za projevem nespokojenosti s kvalitou „many“ následoval trest: útok hadů, kteří uštkli velké množství lidí a zapříčinili tak jejich náhlou smrt. Jak se tenkrát před hady zachránili, vědí mnozí, když ne z biblických textů tak z obrazu F. A. Bruniho *Měděný had* vystaveného v Ruském muzeu a z jeho reprodukcí (uvedena níže). Záchrana spočívala v klanění se modle vytvořené lidskýma rukama – hadovi odlitému z mědi. A to se stalo navzdory všem předchozím zákazům vyrábět modly a klanět se jim. Znamená to, že před hady je tenkrát nezachránila Mojžíšova modlitba, nebo modlitba některého z jeho věrných následovníků, nebo všeho lidu, *jak je to přirozené v monoteistických náboženstvích*, ale magické prostředky, které napojily psychiku množství lidí prostřednictvím měděného, lidmi vyrobeného idolu, na *hadí* egregor. Bible tuto epizodu podává s odkazy na jakoby Boží pokyn: *«Hospodin Mojžíšovi řekl: "Udělej si (měděného) hada Ohnivce a připevni ho na žerd'. Když se na něj kterýkoli uštknutý podívá, zůstane naživu.»* (Numeri, 21:8).

Kdo se Evě zjevil v podobě *hada pokušitele?* – tak v této otázce jsou všichni vykladatelé Bible jednotní. V posuzované epizodě je podoba vytvarovaná z mědi, ke které se modlí uštknutí – stejná.

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

Avšak komentáře k podstatě pouštních hadů a měděného hada vykladatelé-tradicionalisti neposkytli žádné, přičemž ztotožnění klanění se měděnému hadovi s klaněním se prvnímu hadovi zmiňovanému Bibli (Genesis, 3:1) – je v jejich chápání proradností a rouháním. Tímto způsobem Bible utlumuje rozum a vyvolává schizofrenii: napřed uvede jedno přikázání znějící „Nestvoříš sobě modly“, po kterém hned následuje precedent jeho porušení jakoby na pokyn Shora: «Udělej si (měděného) hada Ohnivce a připevni ho na žerdь». Uvést do souladu jedno s druhým nebo to „připsat na vrub“ skutečnosti, že „dialektika života“ nezná dogmat, není možné. Jsou-li tedy oba vzájemně si protirečící pokyny připisovány Bohu, nebude jeho *Záměr jedinci věřícímu ve svatost Bible* v podstatě pochopitelný. A není-li *Záměr* a lidský intelekt v biblické kultuře slučitelný, tak proč jím Bůh člověka obdařil? Aby se mohl neustále přesvědčovat o nevyzpytatelnosti *Záměru* a nicotnosti svého intelektu v něm? Nebo nám byl přece jen intelekt dán, abychom si *Záměr* uvědomit dokázali, a biblická kultura tedy leží v oblasti božího dopuštění, v jehož mezích je lidem dovoleno chybovat?

3. A další zvláštní otázka: Z jakých příčin kánon Starého zákona společně s přímými pokyny, že Skutečný Bůh nepotřebuje, aby mu byly přinášeny oběti (například Žalmy, 49:7-15 (50:7-15) Žalm Asafův¹), obsahuje také pečlivě propracovaný rituál obětování, který proměnil Jeruzalémský chrám v jatka? Co to jako má být? Daň Shora udělená vnímání světa té epochy, anebo klamy a vlastní výmysly překrucovatelů Mojžíšových Zjevení, kteří do náboženství vyhlášeného jménem Boha Skutečného, Milostivého, Milosrdného, *zачlenili magii krve příznačnou pro kultury zdivočelých lidí?*

Vrátíme-li se k těm událostem, o kterých se píše, že předcházely posuzované hlavě 14 knihy Numeri, je velice těžké si představit, že by

¹ "Slyš, můj lide, budu mluvit, Izraeli, svědčím proti tobě, já jsem Bůh, tvůj Bůh jsem; Má žaloba se netýká tvých obětí, tvé zápaly mám před sebou stále; Nevezmu si býčka z tvého domu, kozly z tvých ohrad; Všechna lesní zvíř mi patří i dobytek na tisíci horách; v horách vím o každém ptáku, polní havěť též mám kolem sebe; Kdybych měl hlad, neřeknu si tobě, mně patří svět se vším, co je na něm; Jídám snad já maso z tura nebo napájím se kozlí krví?; Přines Bohu oběť díky a plň svoje sliby Nejvyššímu!; Až mě potom budeš v den soužení volat, já tě ubráním a ty mě budeš oslavovat."

prorok v hněvu rozbil desky svědectví, které dostal bezprostředně od Boha. Neboť prorok na rozdíl od svých svěřenců znal jejich účel a uvědoměle se snažil o to, aby se vše dělo tím nejlepším možným způsobem ku prospěchu jeho soukmenovců, kteří mu byli svěřeni a kteří v daném okamžiku máloco chápali a nacházeli se ve stavu krajního pomýlení. A desky svědectví byly svátostí předurčenou k tomu, aby byli s její pomocí přivedeni na správnou cestu.

Kromě toho ho v Numeri verš 12:3 charakterizuje následovně: *«Mojžíš však byl nejpokornější (nejmírnější) ze všech lidí, kteří byli na celé Zemi»*, což také moc neodpovídá četným kárným akcím ve vztahu k jeho málo chápajícím soukmenovcům, které mu připisuje tradiční redakce Bible. Uvedená slova Bible o Mojžíšovi, jako o pokorném (mírném) člověku, však zapadají do jeho obrazu, jak je utvářen podle sdělení Koránu, která popisují jeho jednání.

Vytváří to dojem, že před posuzovanou epizodou v hlavě 14 knihy Numeri se starověcí židé připravovali k jedné misi, kterou skutečně řídil Mojžíš jako vyslanec a šířitel víry od Boha; a když byla příprava židů k jejímu naplnění v tom hlavním ukončena, tak odmítli přistoupit k její praktické realizaci, oni – *sami odvrhli Boha* – a vstoupili do oblasti Božího dopuštění. Do věci se opět vložila hierarchie znacharů starověkého Egypta, která odstranila (nebo pochovala) Mojžíše, neboť jí stále ovládala idea ustavení ničím neomezené světové nadvlády ve jménu Boha, a také už měla vypracovanou doktrínu skoupení světa se všemi jeho obyvateli a jejich majetkem na základě lichvářství¹ a potřebovala vnitřní sociální nástroj pro prosazování této své doktríny. A právě v důsledku toho židé vyšli ze Sinajské pouště takovými, jak o nich zvěstuje Bible, a jakými jsou známi z Historie. Cílem „sinajské anabáze“ bylo vytvořit umělý národ a umělou kulturu, jejíž nedílnou součástí by se stala doktrína řízení globalizace „Deuteronomium – Izajáše“ (viz kapitola 8.4). A konkrétně z tohoto důvodu jim – za jejich bezmyšlenkovitou oddanost doktríně skoupení světa na základě mafiánsko-korporativního monopolu na lichvářství a šíření systému

¹ Málokdo to ví, neboť historici na to širokou veřejnost neupozorňují, ale v egyptských dějinách bylo období, kdy bylo v Egyptě lichvářství zakázáno a žrečstvo velmi pečlivě dodržování tohoto zákazu kontrolovalo a trestalo jeho porušení právě proto, že si velmi dobře uvědomovalo, jaké má negativní následky jak pro ekonomiku, tak i pro ostatní oblasti života společnosti.

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

finančního otrokářství – byla v Koránu udělena tato souhrnná charakteristika: *«Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji potom nenesli, jsou podobni oslu, jenž naložen je knihami. Jak hnusná je ta PODOBA (NAPODOBENINA) lidí...»*

Nu a s ohledem na Mojžíše, neboť paměť o něm se z židovské kultury nedala odstranit, a svou politiku *potřebovali na někoho „hodit“*, aby sami mohli *zůstat ve stínu*, pohlaváři projektu „sepsali“ zpětně všechno, co se stalo i co se nestalo, a utajili přitom vše, co považovali za nevhodné v textech připomínat (tématika Rozlišení – kapitola 5.2 tohoto kurzu; tématika trojjednosti matérie-informace-míry – kapitoly 3.6 – 3.8). A tak je ve vztahu k jednačtyřiceti letům bloudění po poušti po vzpouře popsané v knize Numeri hlava 14 zcela správná charakteristika A. S. Puškina v Gavriliadě, kterou v ní dal oběma biblickým postavám – jak biblickému Mojžíšovi, tak i kultovnímu biblickému „bohu“ – výplodu „umělecké tvorby“ staroegyptské hierarchie Amona a jejích následovníků – který ve vědomí lidí věřících v Bibli nahradil skutečného Boha:

<i>С рассказом Моисея Не соглашусь рассказа моего: Он вымыслом хотел пленить еврея, Он важно лгал, — и слушали его. Бог наградил в нём слог и ум покорный, Стал Моисей известный господин, Но я, поверь, историк не придворный, Не нужен мне пророка важный чин!¹</i>	<i>„Dávný spor mám s Mojžíšem. Ten židy byl jen proto vyslyšen, že nepoznali, jak je balamutí, Bůh jeho sloh a služby přijal s díkem, Mojžíš je ctěn co boží laureát. Já ale nejsem dvorním historikem a na proroka nebudu si hrát.“</i>
--	--

Bible informuje, že Mojžíš se z pouště živý nevrátil, a kde je jeho hrob, není známo (Deuteronomium, 34:6): odešel tedy ze života předtím, než z pouště do Palestiny vtrhli starožidovští kočovníci, kteří na své cestě likvidovali všechno a všechny bez milosti a slitování².

¹ Pozn. překl. doslovnější překlad – S vyprávěním Mojžíše/ se moje vyprávění neshoduje:/ on si chtěl svými výmysly podmanit židy,/ s vážností jim lhal./ a tak ho poslouchali./ Bůh obdařil ho výmluvností a rozumem pokorným,/ i stal se Mojžíš pánem významným,/ ale já, věřte mi, nejsem dvorním historikem,/ a tak důležitou hodnotu proroka mít nemusím!

² Kromě toho Nový zákon zmiňuje ne zcela jasnou epizodu související s Mojžíšovou smrtí: *A přece sám archanděl Michael, když se přel s ďáblem o*

Takže také neznáme Mojžíšův názor na příčiny čtyřicetileté „anabáze“ a na nová „svobodná“ pokolení, která vyrostla v poušti, a jejichž psychika prý nebyla od dětství deformována otroctvím.

Ale z Bible jasně vyplývá, že ti, kteří vyšli z pouště „osvobození“ od psychologického komplexu otroka, byli zároveň někým *určitým způsobem osvobození* i od mise zasvěcování ostatních národů do Tóry v její nepřekroucené podobě – do těch znalostí, které získali prostřednictvím Mojžíšových Zjevení. Žádné biblické texty popisující jednání „osvobozených“ poté, co vyšli z pouště, nemluví o tom, že by v ní vyrostlo pokolení osvícenců nesoucích Pravdu a Svobodu všem utlačovaným do všech zemí, ale pokolení rasistů-otrokářů, kteří si **přinesli z pouště ve světových dějinách ojedinělou misi bezohledného zotročování ostatních ve svůj vlastní prospěch a nemilosrdného vyhlazování nesouhlasících s touto jejich tyranii, kterou však již nerealizovali na základě nezastřené ideje ziskuchtivosti, ale jakoby ve jménu Božím s odkazy na Mojžíšova Zjevení Shora.**

Vzhledem k tomu, že se Mojžíš z pouště živý nevrátil, tak nemohl dosvědčit ostatním národům pravdivost Božího původu toho, co činili a činí „osvobození“ a jejich potomci odkazující se na „Mojžíšův zákon“ a na jeho Zjevení Shora. A od té doby je tento *historicky unikátní* systém rasového bezohledného otrokářství cílevědomě šířen do všech světových států. Jeho ekonomickým základem je mafiánsky-korporativní monopol na lichvářství s cílem skoupení světa se vším, co v něm je, o čemž se mluvilo dříve v kapitole 8.4 základního textu.

Ať už Mojžíš zemřel jakkoliv a kdykoliv, nemohl na základě Božího Záměru tento prorok odejít ze života (nebo být zbaven moci) za žádných okolností dříve, než skrze něj byl jeho společníkům a

*Mojžíšovo tělo, neosmělil se vynést nad ním zatracující soud, ale řekl: „Potrestej tě Hospodin”**» (List Judův, hl. 1:9). Jedna z variant pochopení tohoto sdělení spočívá v tom, že Mojžíš nezemřel mezi svými stoupenci, ale mezi satanisty. [*pozn. překl. - toto je citace z českého ekumenického překladu Bible, ale ta věta z ruštiny by se dala přeložit doslovněji takto: *Když Michael Archanděl mluvil s ďáblem a přel se s ním o Mojžíšovo tělo, neopovážil se pronést vyčítavý odsudek/káravý soud, ale řekl: „Ať ti to zapoví/zakáže Hospodin. “ - «Михаил Архангел, когда говорил с диаволом, споря о Моисеевом теле, не смел произнести укоризненного суда, но сказал: “Да запретит тебе Господь”»]*

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

svěřencům předán dostatečný objem informací pro úspěšnou realizaci pravověrné mise lidí ve světové historii navrhované jim Bohem.

Jenže Bůh násilně nevnučuje *dokonce ani Pravdu*, a potvrzuje tak právo svobodné volby, kterou Sám lidem poskytnul. A tím, že byla židům skrze Mojžíše odhalena Zjevení v prvním roce jejich pobytu v poušti pod jeho vedením, byla starověkým židům umožněna volba jejich historické mise, které jediné se mohli nezdolně držet nezávisle na tom, zda s nimi i nadále zůstával Mojžíš, nebo již zemřel. V průběhu vzpoury popsané v hlavě 14 knihy Numeri se oni sami vzdali navrhované mise osvícení, *aniž se zamysleli nad tím*, že tím pro sebe a své potomky implicitně přijímají jinou misi, která nebyla otevřeně deklarována, a která je k té původní protichůdná (když odmítneme něco, co je nám otevřeně nabízeno, tak současně jako rozumějící se samo sebou volíme něco, co zůstává nevyřčeno). A pouze z toho důvodu, že byla lidem Shora poskytnuta svoboda volby, to bylo možné, a tak se reálně uskutečnila záměna Pravdivé mise za tu falešnou, vymyšlenou egyptským znacharstvem, aby se lidé sami mohli prakticky přesvědčit o tom, co je pravdivé a co lživé a zlo-úmyslně zlo přinášející.

Důležitou roli v událostech jednačtyřicetileté sinajské „anabáze“, která následovala poté, kdy starověcí židé odmítli misi Skutečné Pravdy, hraje „mana nebeská“, a přesněji ten její falsifikát. Kdo si to nepřeje, nemusí v její historicky reálnou existenci věřit, a může pokládat informace o ní za výmysly. Ale ať si také představí, jak je velice početná sociální skupina zbavena možnosti svobodně, tj. nekontrolovatelně a bez cenzury komunikovat s jinými kulturami; jak jsou vytvořeny podmínky, ve kterých není nucena zabývat se produkcí materiálních statků, včetně potravin kvůli zajištění své existence; a jak v této skupině díky její izolaci a zajištění vším potřebným mohou cílevědomí mentoři kontrolující její život propagovat zcela konkrétní ideje; tyto podmínky byly neměnně udržovány v průběhu doby, za kterou postupně vymřelo první pokolení, které si pamatovalo ze své vlastní zkušenosti začátek tohoto experimentu (a ve své podstatě zneužívání lidí) a svůj předcházející pracovní život; druhé pokolení již pracovní zkušenosti nemělo, ale částečně si pamatovalo vyprávění prvního pokolení o jeho bývalém pracovním životě a do dospělosti stihlo vychovat další pokolení; to bylo již v pořadí třetí a vyrostlo v umělé kultuře kočovného koncentračního tábora a jeho představitelé

již neznali nic kromě toho, čemu je naučili jejich mentoři. Jejich propaganda byla to jediné, co od svého narození poslouchali.

A vzhledem k tomu, že potom následovala úspěšná agrese do Palestiny, musíme předpokládat, že v tomto kočovném koncentračním táboře byla pozornost věnována nejen ideově politické, ale i různorodé bojové přípravě kontingentu.

To vše svou sociální podstatou plně odpovídá zákulisní stránce sinajské „anabáze“ v té podobě, jak je popsána v Bibli. Jestliže manu nebeskou od Boha nahradila „krupice¹ pozemská“ z obilnic egyptských chrámů dodávaná do zóny „anabáze“² na předem

¹ «Манка» a «приманка» (krupice a nástraha/návnada/vějička) jsou v ruském jazyce homofony, pomíneme-li předponu.

² Původ legendy o maně nebeské je na základě přirozených přírodních jevů, tedy bez bezprostřední účasti Boha a hierarchie egyptského znacharstva, vysvětlován následujícím způsobem:

«Ukazuje se, že bůh s tím neměl vůbec nic společného. Pohádka o bohu, který obdaroval lidi „manou nebeskou“, má zcela reálný základ. A ještě i dnes v Malé Asii roste lišejník misnička jedlá. Když misnička dozrává, tak puká a v podobě nevelkých, velice malých kuliček – „kuliček many“ – je roztrhuována do okolí. V hladových letech je lidé sbírají, roztloukají a z takto získané mouky pečou chleba.

Vítr často přenáší semínka misničky na velké vzdálenosti. Ale hlavním roznašečem „many“ jsou proudy dešťové vody, které ji smývají z velkých ploch a přinášejí do nížin a roklí, kde se potom usazuje. Proto „mana“ obzvláště hojně „padá“ právě v deštivých měsících.

Ve stejných místech je známá i jiná podoba „many nebeské“, která svou chutí připomíná med. Tento potravinový produkt je získáván z věčně zeleného tamaryšku. Vítr roznáší oblaka tamaryškové „many“ po zemi a zvedá je vysoko do vzduchu – a tady máte svoji potravu pocházející z nebes!» (V. M. Kandyba – Zázraky a tajemství všech dob. Nejpodivuhodnější hádanky a fenomény různých států i epoch. SPb. Laň, 1997, str. 96).

V. M. Kandyba sám, jak píše, náleží ke klanu staroruských znacharů, od kterých se podle jeho historické verze staroegyptští znacharové odštěpili. Tak či onak, díky svému původu a příslušnosti ke globální znacharské korporaci vyprávějící tuto svou historku, zamlčel všechny stránky sociální magie spojené s manou.

My jsme bohužel v reálu neviděli „misničku jedlou“ ani „tamaryšek“, proto nic nemůžeme říci o jejich výnosnosti ani o tom, zda jsou vhodné k celosezónnímu mnohaletému užití celého plemene. Jsou-li k tomu vhodné, tak to pouze zjednodušovalo egyptskému znacharstvu jeho

→→→

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

dohodnutou trasu a přidělovaná pod narkózou nebo hypnózou; a i v případě, že je mana nebeská pouhým výmyslem, tak se přesto v uplynulém tisíciletí mnohá pokolení židů, která četla Pentateuch (Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium), vědomě i nevědomě ztotožňovala s účastníky událostí popsanych v Bibli, a přebírala tak na sebe roli nositelů mise, kterou pro ně vymyslelo staroegyptské znacharstvo. Mana nebeská a všechny události v té podobě, v jaké jsou popsány v Bibli, se staly objektivní historickou realitou pro psychický svět většiny z nich nezávisle na tom, jak probíhaly *události – prvopočátek biblických textů* – v reálné minulosti.

Kromě toho mají lidské mozkové hemisféry rozdílné funkce: pravá hemisféra odpovídá za předmětově-obrazové myšlení a levá za abstraktně-logické myšlení; pravá myslí v obrazech a melodiích; levá myslí ve slovech a logických přechodech od nějaké jedné věci k nějaké druhé. Přitom pravá hemisféra neumí sama lhát, a když je aktivní, tak je člověk méně vnímavý ke lži, než v případě, kdy je pravá hemisféra pasivní nebo potlačena. Člověk lže levou hemisférou a tak každá lež odpovídajícím způsobem potlačuje činnost té pravé. Normálně by se pravá a levá hemisféra měly v procesu psychické činnosti jedince vzájemně doplňovat a každá by přitom měla plnit své funkce.

Má se za to, že současní lidé mají více vyvinutou levou hemisféru. Pro dominanci levé hemisféry je však možné i jiné vysvětlení: *vývoj pravé hemisféry byl kdysi potlačen a tento výsledek byl zafixován geneticky a udržován v návaznosti pokolení vlivem specifické kultury, která je pro člověka jedním z faktorů prostředí, kterému se genetický mechanismus biologického druhu Člověk rozumný přizpůsobuje v návaznosti pokolení.*

A čím více je činnost pravé hemisféry potlačena, tím více se charakterem organizace procesů zpracovávání informací lidé blíží k počítači: v tom smyslu, že nejsou schopni sami odhalovat jevy

pečovatelskou funkci s ohledem na židy: nebyli nuceni hnát z Egypta do pouště karavany s „krupicí“ a čím méně nezainteresovaných lidí bylo zaangażováno tím vyšší bylo utajení této globálně-politické strategické operace.

Tamtéž V. M. Kandyba informuje: *«Tisíce hadů s délkou do půldruhého metru spadlo společně s deštěm na dvě čtvrti v Memphisu (USA) dne 15. ledna 1877»* (str. 94), což připomíná události vedoucí ke klanění se měděnému hadovi v Sinajské poušti.

v životě, pokud někdo jiný prostřednictvím lexikálního kanálu výměny informací nenahraje do jejich psychiky příslušný program „rozpoznávání a formování obrazů“.

Budeme-li mluvit o předmětově-obrazovém myšlení, tak to se rozvíjí ve svobodné tvůrčí práci. Ale to bylo přesně to, o co byli v kočovném koncentračním táboře připraveni starověcí židé.

Kromě toho máme právo se domnívat, že staroegyptské znacharstvo bylo natolik inteligentní, aby praktické zkušenosti z chovu a šlechtění domácího zvířectva přeneslo i na lidský materiál. A to znamená, že v sinajském kočovném koncentračním táboře byly z chovu nemilosrdně vyřazovány osoby, které svými biologickými parametry, vyjádřenými jejich sociálním chováním, neodpovídaly požadavkům, jaké měla znacharská korporace na svou periferii, které byla určena mise realizace projektu skoupení světa na základě korporativně-mafiánského mezinárodního monopolu na lichvářství.

Také je zapotřebí zmínit obřízku. Funkcí předkožky v mužském organismu je překrývat žalud penisu, neboť jeho receptory mají posílat signály do mozku výlučně v průběhu sexuálního styku. Je-li žalud překryt předkožkou, jsou jeho receptory pasivní a struktury mozku, které jsou na ně napojeny, mohou být zaměstnány v procesech zpracovávání informací postupujících do mozku z jiných receptorů. Je tedy očividné, že po devastujícím zásahu na penisu, který má být prováděn v souladu s požadavky judaismu osmý den po narození, proud nervových impulsů z žaludu po celý následující život deformuje vyšší nervovou činnost a snižuje objem zdrojů mozku, které by se jinak mohly účastnit zpracovávání informací, které do něj v průběhu života přicházejí.

Kromě toho jsou přibližně první dva týdny života novorozence obzvláště důležité, neboť právě v průběhu tohoto času jsou čakry – funkčně specializovaná centra biopolí člověka – aktivována a probíhá ladění jejich funkčnosti mimo organismus matky. A obřízka provedená osmý den po narození tento proces deformuje a narušuje činnost především vyšších čaker odpovídajících za vůli, intelektuální činnost a specificky lidskou duchovnost ¹.

¹ V historicky vzniklém islámu se obřízka provádí ve věku několika let, a proto je škoda, že to vede na jejich psychice, menší než v judaismu.

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

Kromě toho probíhá sexuální styk ženy s obřezaným mužem v důsledku zhrubnutí citlivosti žaludu jeho penisu s narušením přirozené výměny v oblasti biopolí, ke které dochází při jejich sexuálním styku, což zanechává na příslušné sociální skupině škodlivé následky.

I když je různorodý negativní vliv obřezání na psychiku jedince a na společnost, ve které je praktikováno, obecně známý, přesto je ve světě (minimálně od začátku 20. století) vedena kampaň zaměřená na šíření obřezání pod různými zdánlivě ušlechtilými záminkami, která dosahuje úspěchů. Například v programu „Zdraví“ na rádiu Rossia dne 29. 03. 2008 vykládali o „přínosu z obřezání“ a informovali, že v USA do 80% bílého obyvatelstva praktikuje obřizku u svých dětí a 65% novorozenců je obřezáváno v prvních dnech svého života nezávisle na náboženském přesvědčení svých rodičů. Propagandistický motiv k obřezání je jakoby hygiena těla samotného muže a snížení pravděpodobnosti vzniku rakoviny dělohy u ženy při soužití s obřezaným mužem. Podle našeho názoru je však lepší uchovat si plnohodnotnou psychiku bez obřezání a udržovat hygienu mytím, než mrzačit lidi pod vymyšlenými zdánlivě ušlechtilými záminkami zamlčující ty rozličné negativní následky, ke kterým to vede.

Důsledkem odmítnutí starověkých židů ujmout se mise přinášejíci Skutečnou Pravdu a úsilí vyvinutému staroegyptským znacharstvem v průběhu sinajské jednačtyřicetileté „anabáze“ byl vznik bojového kolektivního biorobota. Jedinci, kteří ho tvoří, mají potlačenou pravou hemisféru a tento výsledek byl upevněn na genetické úrovni, takže ve výsledku u nich došlo, jestliže ne k úplné ztrátě, tak v mnohém k podlomení schopnosti samostatně vnímat a dokázat porozumět životu, a na tento biologický základ byla naroubována mravnost, která se od obecně lidské hodně odlišuje. Obřezání osmý den jako norma kultury vedla ke specifickému ohloupení židů. Ve výsledku se z nich stalo společenství lehce ovladatelných lidí, kteří nejsou schopni žít bez přítomnosti pastýře. Smyslem jejich života se stal pouze jeden cíl – čekat a dostávat příkazy od jedince, který u nich byl povznesen do pozice autority, a bezpodmínečně je plnit.

Tito lidé a jejich potomstvo rozptýlené po celé zeměkouli nenesou osobní vinu za ty nelidské scénáře, které jsou jejich prostřednictvím realizovány. Nejsou nic víc, než rukojmími systému, připravenými o vůli a biologický základ, který by jim umožnil volbu takové linie chování, která by odpovídala potřebám společenského rozvoje.

Většinou jsou sami v porovnání s těmi, kteří jsou jejich prostřednictvím řízeni, sami nešťastnější. Svou misí jsou programovanou řídicí periferií znacharských struktur nesoucích globální konceptuální moc biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha. To o nich s bolestí psal A. S. Puškin v poemě Měděný jezdec:

*И так он свой несчастный век
Влачил ни зверь, ни человек,
Ни то, ни сё, ни житель света,
Ни призрак мёртвый...¹*

*Duši má puklou stále šíře,
vleče svůj osud dál jak dřív,
není to člověk ani zvíře
a není mrtev ani živ,
je rozpolcený...*

Nic podobného tomu, co probíhalo v Sinajské poušti při realizaci operace „Exodus“, se v lidské historii nevykytlo až do začátku politické činnosti A. Hitlera, který po sobě zanechal i „pedagogické příkazy“ analogické těm, které byly uplatňovány v kočovném koncentračním táboře v Sinajské poušti:

«Neobyčejně agilní, panovačnou, krutou mládež. To je to, co tu po sobě zanechám. V našich rytířských zámcích vychováme mládež, před kterou se bude třást svět... Nesmí v ní zůstat žádná slabost ani něžnost. V jejím pohledu chci vidět blesk dravého zvířete.»

6. září 1935 při svém proslovu na Norimberském partajním sjezdu, kde před tribunou přepochodovalo 54 tisíc německých mladíků, Hitler zformuloval výchovná kritéria nacionálního socialismu:

«Nám jsou na nic intelektuální cvičení. Znalosti jsou zhoubou pro mou mládež... Podle našeho názoru musí být mladý Němec budoucnosti urostlý a obratný, rychlý jako chrt, houževnatý jako kůže a tvrdý jako kruppova ocel.» (Hitlerovy výroky na pedagogická témata jsou uvedeny podle publikace na webu: <http://www.ironcross-cma.com/content/view/1371/95/>).

¹ Doslovnější překlad: A tak nešťastně živoří, není zvíře ani člověk, není ani jedno ani druhé, není mrtev ani živ.

Příloha č. 1. Operace „Exodus“

Příloha č. 1
v redakci ze dne 06. 10. 2009

2. *Marxismus — světská verze biblického projektu zotročení lidstva*

Abychom pochopili příčiny vzniku marxismu a úkoly, které měl řešit v globální politice, musíme porovnat způsob života společností v předkapitalistických formacích a způsob života kapitalistických společností na základě idejí buržoazního liberalismu.

Jednou z osobitostí stavovsko-kastovní organizace společnosti v předkapitalistické epoše byla existence pevně daných norem předepisujících chování představitelům různých stavů v životě společnosti, a to včetně spotřebitelské oblasti: monarcha měl právo spotřebovávat to, na co neměl právo nikdo jiný, rodová aristokracie měla právo spotřebovávat to, na co zase neměli právo kupci, řemeslníci, rolníci apod.

Nejnámějšími příklady takového druhu jsou třeba ryby z čeledi jeseterovitých (které se v minulosti vyskytovaly i jinde než jen v ruských řekách) v Anglii, kde byly vlastnictvím krále. Každý, kdo ulovil jesetera, ho byl povinen bez náhrady předat králi a sníst ho v kruhu rodiny a přátel bylo zločinem; Robin Hood pytláčil v Sherwoodském lese a lovil „královské“ jeleny, které obyčejní lidé neměli právo lovit ani v případě, že umírali hladem; v Ruském impériu kupec třetí gildy neměl právo mít takový kočár se spřežením a dům, jaké měl právo mít kupec první gildy; kupec třetí gildy neměl právo provozovat takové druhy podnikání, jaké měli právo provozovat kupci vyšších gild; nevolník mohl zkusit rozjet nějakou průmyslovou výrobu, ale v případě, že měl takový rolník-kapitalista úspěch, platil svému milostpánovi miliónové daně (obroky), a i když měl příjmy vyšší než absolutní většina šlechty, byl vůči jakémukoliv šlechtici v postavení *téměř bezprávného* nevolníka a šanci vykoupit se na svobodu i s rodinou měl ještě menší než většina „středňáků“, neboť pro parazitického milostpána bylo výhodnější dostávat od něj každoročně vysoký obrok, než spokojit se s jednorázovým výkupným; přístup ke vzdělání a především k tomu vyššímu odbornému (a tím pádem také možnost tuto odbornou činnost později provozovat) byl také podmíněn stavovským původem atd.

Pro židovskou diasporu, aby židé neměli možnost se asimilovat a i nadále v biblickém projektu plnili svoji funkci, platila také ve většině

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

stavovsko-kastovních společností předkapitalistické epochy určitá právní omezení¹.

Příkladů tohoto druhu bylo ve všech historicky známých stavovsko-kastovních systémech plno, i když ta omezení byla pro každý z nich specifická. Nicméně pokud se z pozic teorie řízení podíváme na stavovsko-kastovní omezení takových práv jako je provozování té či oné činnosti či užívání přírodních a sociálních statků, můžeme dojít k následujícím závěrům:

- přímé zákazy spotřeby nejen bezprostředně omezovaly spotřebu, ale vylučovaly i možnost odbytu produkce mimo stavovsko-kastovní omezení, čímž zprostředkovaně brzdily rozvoj *systému společenské výroby*², mezinárodní obchod i kulturní výměnu;
- v důsledku toho stavovsko-kastovní systém zajišťoval:
 - jestliže ne přímo neměnnost struktury statistiky profesionalismu a zaměstnanosti členů společnosti, tak přinejmenším zpomaloval její proměnu (ve vztahu k rychlosti střídání lidských pokolení), což bylo jedním z faktorů udržování politické a finančně-ekonomické stability a *řiditelnosti*³ *sociálních systémů*;
 - omezenou úroveň sociálního tlaku na životní prostředí, což ve většině případů zajišťovalo stabilitu biocenóz a jejich regenerační schopnost v průběhu života společnosti v návaznosti jejich lidských pokolení⁴.

Stavovsko-kastovní formace začal postupně vytlačovat kapitalismus na základě idejí buržoazního liberalismu (*svou podstatou*

¹ Pokud vyhodnotíme takové skutečnosti jako projevy „antisemitismu“, budou zdrojem „antisemitismu“ přímo samotné židovské špičky pracující pro pohlaváry biblického projektu. Jinou věcí je, že vysvětlení zákazů bylo samotným židům a jejich sociálnímu okolí podáváno tak, aby tento důvod zůstal utajen a nevedl k otázkám o účelnosti podobných omezení.

² Rozvoj systému společenské výroby - zdokonalování a vznik nových druhů produkce, rozvoj technologií, organizace výroby a odbytu.

³ Řiditelnost je vlastnost objektu řízení, o kterou se řídící subjekt při svém řízení opírá.

⁴ Biocenózní-ekologické katastrofy, které si lidé sami na své hlavy přivolávají, se v epoše stavovsko-kastovních společností také stávaly, ale jednalo se o epizodické události, které nebyly životní normou.

světských), pro které se protestantismus ve svých různých odnožích stal pseudonáboženskou¹ slupkou, a ve výsledku vznikla a s uspokojením nad životem společností, které provedly reformaci církve, převládla „syntetická idea“, která může být vyjádřena následující formulací: „pravověrnost před Bohem je vyjádřena dosaženým bohatstvím a jiného sociálního úspěchu ze zákonné činnosti“²; ze které následně vyplynulo: „kdo je chudý, není pravověrný“.

Co se týče heslovitých idejí buržoazního liberalismu, tak ty jsou jednoduché:

- Svobodu soukromému podnikání: trh sám vše dokáže regulovat tím nejlepším způsobem a to tím rychleji, čím méně mu do toho zasahuje stát se svými nároky na vládnutí nad všemi a vším!
- Právo na existenci má pouze to, co se vyplácí a přináší zisk; a to, co zisk nepřináší a nevyplácí se, je jednoduše „objektivně ekonomicky“ nepotřebné.

Tento princip se de facto vztahuje i na lidi, přestože ne vždy je deklarován otevřeně, a tím spíše ne vždy je de iure zaznamenán v psaných zákonech: subjekt, který není schopný zajistit rentabilitu svého bytí, nemá právo na existenci, a tím pádem je soucit s ním nemístný stejně jako jeho podpora třetími osobami.

- Každý za sebe platí sám.

Přitom za těmito hesly a mimo chápání absolutní většiny přívrženců buržoazně-liberálních idejí zůstává skryta ta okolnost, že je institut úročného úvěru všechny proměňuje v nevolníky a rukojmí – v otroky pohlavárů a patronů biblického projektu.

Rozvoj kultury a formování kapitalismu na základě idejí buržoazního liberalismu vedly ke zrušení prakticky všech dříve vyjmenovaných omezení charakteristických pro stavovsko-kastovní společnosti, což způsobilo pohlavárům globální politiky na základě biblického projektu velké množství problémů. Zrušení těchto omezení

¹ Viz kapitola 10.4 tohoto kurzu.

² Tento vzorec nepředpokládá formulaci otázky: *Odkud se berou zákony a jakou koncepci řízení, kterou kdosi kdesi zformuloval podle své libovůle, tyto zákony vyjadřují?* Z čehož plyne, že tento vzorec nepředpokládá ani nutnost odpovědi na tuto otázku.

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

umožnilo, že se mohly začít projevovat různorodé osobní iniciativy ve všech oblastech života společnosti. Tento jev, který se stal masovým, sociálně-živelným, vedl k „první průmyslové revoluci“ a k *následnému – neustále se v nedávné historické minulosti¹ zrychlujícímu – technicko-technologickému a organizačnímu pokroku.*

Hlavním sociálním následkem tohoto procesu se stala nepředvídatelná změna spektra nabídky produkce a struktury profesionalismu žádaného společenskou výrobou, takže díky tomu najednou přestala *historicky vytvořená struktura profesionalismu získaná společností v minulosti* odpovídat struktuře profesionalismu žádaného systémem výroby na základě společenské dělby profesionální práce².

¹ Ke konci 20. století se rychlost vědecko-technického pokroku dostala těsně ke hranici podmíněné výkonností psychiky lidí při zpracovávání informací, což se stalo faktorem omezujícím rychlost vědecko-technického pokroku.

² Jeden z prvních projevů této věci.

Vynálezce prvního vícevřetenového spřádacího stroje (takzvané Spinning Jenny, James Hargreaves) byl chudý přadlák a po jeho masovém zavedení do výroby byl nucen z Anglie utéci před hněvem ostatních přadláků, kteří díky jeho vynálezu přišli o práci a o svůj kousek chleba. I když on se jen snažil, aby svým vynálezem usnadnil svým kolegům život a pomohl jim vydělat si. Sám také nezbohatl, neboť si nemohl zajistit monopol na využití svého vynálezu.

Mechanismus katastrofy zaměstnanosti, ke které došlo v tomto odvětví díky dobrým úmyslům vynálezce, je jednoduchý:

- na jedné straně kapacita trhu daného odvětví omezená platební schopností (další omezovací úroveň je objem spotřeby určitých druhů produkce společností jako takovou);
- na druhé straně několikanásobný růst produktivity práce v odvětví;
- pokud není možné zvýšit odbyt, není profesionalismus většiny bývalých přadláků potřebný;
- s nadodvětvovými prostředky řízení, které by řídily kupní sílu obyvatelstva, odbyt produkce, rekvalifikaci a vytváření nových pracovních míst pro uvolněné pracovní zdroje, ideje buržoazního liberalismu nepočítají, a proto příslušné veřejné instituce neexistují.

Na otázku: *A měly by takové instituce ve společnosti existovat?*

- Moudří lidé odpovídají: *Ano.*

→ → →

Jenže vztah davo-„elitářství“ ke vzdělávání lidí v aspektu osvojení si svého individuálního poznávacího a tvůrčího potenciálu (viz kapitoly 8.5 a 10.7) i za těchto změněných okolností stejně jako dřív vylučoval možnost rychlého osvojení jiných profesí a získání zaměstnání v jiných sférách činnosti, což se stalo faktorem brzdícím rozvoj výrobních sil.

Kromě toho v podmínkách, kdy nejsou cenotvorba ani trhy produktů a profesionalismu státem regulovány, dochází k rozvrstvení společnosti na bohaté a chudé s tak obrovským rozmezím bohatství a chudoby, jaké nebylo v podmínkách stavovsky-kastovního zřízení možné.¹ Důvodem je skutečnost, že je společnosti vnucován princip „každý sám za sebe“, což vede k tomu, že otázka rozvoje „sociálky“ a jejího legislativního zajištění není vůbec na pořadu dne, neboť by to znamenalo další zátěž pro byznys a zhoršení ukazatelů konkurenceschopnosti podniků v porovnání s těmi, které by žádnými sociálními ani ekologickými závazky v přímé či zprostředkované podobě vázány nebyly.

V důsledku pak koncentrovanost bídy v průmyslových čtvrtích a továrních ubytovnách pro dělníky vedla k prudkému nárůstu nemocnosti obyvatelstva, vyšší dětské úmrtnosti a k celkovému snížení zdravotní úrovně obyvatelstva.

To vše dohromady vedlo k růstu vnitřního napětí ve společnosti (k vyostření třídních rozporů použijeme-li marxistickou terminologii).

-
- Buržoazní liberálové odpovídají: *Ne – každý musí projevit svou iniciativu sám.*

¹ Ve „Velikobratráni“ to došlo až k politice genocidy ve vztahu k vlastnímu obyvatelstvu. Za potulku byl trest oběšením, i když těmí tuláky byli lidé, kteří v důsledku změny spektra výroby a struktury žádaného profesionalismu jednoduše přišli o prostředky k živobytí, za což nikdo z nich osobní vinu nenesl. Dokonce se objevilo přísloví „ovce snědly lidi“, což byla narážka na skutečnost, že růst počtu ovcí (jejichž srst je surovinou pro textilní průmysl) vedl k tomu, že se z obdělávané půdy začaly tvořit pastviny, takže velké množství lidí přišlo o prostředky k živobytí, což tak či onak vedlo k jejich smrti.

Ze střílení do demonstrací dělníků si ve většině vyspělých států před rokem 1917 „nedělali hlavu“, vždyť i 1. květen se jako Den celosvětové solidarity pracujících začal slavit na památku rozehnaní dělnické demonstrace v Chicagu, kde přitom zahynulo 6 lidí.

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

Kromě toho rozvoj výroby na základě idejí buržoazního liberalismu prakticky ihned vedl k prvním biosféricko-ekologickým potížím.

Málokterá výroba se obejde bez vody, ale etický přístup buržoazního liberalismu od začátku vylučoval takové organizování výroby a využívání technologií, aby voda byla používána na základě uzavřených cyklů, takže se kdysi čisté řeky (napřed malé a po několika staletích i velké¹) proměnily v páchnoucí „stoky“, a ke konci 20. století začaly být i některé mořské a oceánské vodní plochy pokryty plovoucím technogenním odpadem a jejich voda přestala být vhodná pro život původních biocenóz.

Následně se k problémům s vodou v průmyslových oblastech přidaly problémy se znečištěním vzduchu² a půd, jak se postupně do výroby začaly masově zavádět chemické procesy a díky přechodu k technogenním druhům energie a zvýšení celkového objemu průmyslových i domácích odpadů³.

¹ V šedesátých letech 20. století tiskem jako kuriozita probleskla zpráva, že se jakýsi novinář z NSR pokusil „vodou“ z Rýna vyvolat fotografický film. I v případě, že by tato skutečnost byla vymyšlená nebo zfabrikovaná, je to pádná metafora, které mnozí při pohledu na vodu v té řece reálně uvěřili.

² Ještě v sovětských dobách se školní učebnice obecné biologie s odvoláním na Charlese Darwina zmiňovala, že v Anglii některé populace motýlů změnily svou barvu, aby se opět staly neviditelnými na pozadí stromů, které díky znečištění průmyslovými emisemi přišly o svou přirozenou přírodní barvu, což svědčí o velmi citelném znečištění životního prostředí k polovině 19. století.

³ Na začátku se většina průmyslových podniků stavěla u řek, které se přehrazovaly a vodní kola (analogická mlýnským) uváděla do pohybu průmyslová zařízení. Až do dnešních časů se v mnohých městech a vesnicích, které vznikly v epoše nástupu průmyslu, uchovaly přehrady, které dříve energií zásobovaly fabriky. Tak například hlavním krajinným prvkem na předměstí Sankt Petěrburgu v Kolpinu je vodní přehrada s nádrží na řece Ižore, podle které se jmenuje Ižorský závod. V Polotňaném závodě na usedlosti Gončarovových se také uchovala přehrada a vodní nádrž jejich závodu na řece Suchodrev. Jezero Razliv pod Petrohradem je také vodojemem za přehradou Sestroreckého závodu, který byl postaven na příkaz Petra I. Takových památek z epochy první industrializace se v různých částech Ruska dá objevit celkem hodně.

Co se týče sociálních problémů, které vznikly díky buržoaznímu liberalismu, tak pohlavárům biblického projektu nevadily proto, že se velkému množství lidí vedlo beznadějně špatně¹, ale proto, že růst vnitřního napětí ve společnosti zhoršil parametry říditelnosti sociálních systémů, a že se v případě vzniku masových nepokojů (národních nepokojů a tím spíše déle trvajících) snižovala výnosnost systému, což mohlo vést ke ztrátě zdrojů na politické projekty realizované za hranicemi společnosti, kterou nepokoje postihly. Jinými slovy: i když mohou být sociální chaos, povstání a revoluce prvkem politických scénářů, nesmí společnosti do takovýchto stavů upadnout samovolně, neřízeně, bez povolení ze strany pohlavárů biblického projektu.

Tj. všeobecná krize kapitalismu není propagandistickým výmyslem marxistů, ale skutečně surovou životní realitou.

My o ní píšeme teď, když „rozkvetla v plné své kráse“ a tak či onak „postihla“ prakticky každého obyvatele, jestliže ne celé planety, tak těch států, které jsou více či méně civilizované z hlediska technosféry, kterou zrodila biblická civilizace pod nadvládou idejí buržoazního liberalismu a politické praxe na jejich základě. Píšeme o ní ohlížejíce se okolo sebe a připomínajíce si historická fakta minulosti.

Vzhledem k tomu, že mnozí přistupují k životu ve stylu „*dokud hrom nezahřmí, mužik se nepokřížuje*“, a jsou přesvědčeni o tom, že jsou všichni ostatní lidé stejní jako oni, tak jim ani na mysl nepřijde, že by někdo v daleké minulosti:

- mohl vidět první negativní plody buržoazního liberalismu;
- a když je uviděl, mohl začít vyhodnocovat perspektivy a přemýšlet o tom, jak odstranit ty problémy vytvářené kapitalismem jako způsobem hospodaření na základě soukromého vlastnictví.

Energetická zařízení využívající energii z uhlí a uhlovodíků se masově začala stavět od poloviny 19. století. Vedlo to k nárůstu objemu emisí do atmosféry, různorodých z hlediska jejich fyzického a chemického složení a tento problém se až do dnešních dnů neustále jenom prohlubuje.

¹ Jak ukázala zkušenost z Velké Británie s ohrazováním nových pastvin a vražděním tuláků, je likvidace „přebytečných“ otroků pro pohlaváry projektu otázkou pouze technickou, není to pro ně problém mravně-etického charakteru.

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

osvobozeného od jakékoliv sociální odpovědnosti za osudy jiných lidí a stav životního prostředí (jak v obcích, tak i mimo ně);

- a navíc byl schopen monitorovat „veřejné mínění“ a přemýšlet, do jakých politických projektů by bylo možné zapojit jaké iniciativní myslitele, nebo jak vychovat pro takovýto druh projektů své autoritativnější myslitele; nebo jaké politické projekty by bylo na základě jejich idejí možné rozvinout.

Nicméně navzdory názorům lidí, kteří o budoucnosti nepřemýšlejí:

Veškerá skutečná politika – globální a tím pádem i regionální - se dělá podle řídicího schématu prediktor-korektor; jakákoliv politika, která není postavena na tomto schématu, *nezávisle na záměrech jejích přívrženců*, je odedávna začleňována jinými politiky *do plné funkce řízení podle tohoto schématu*, obsluhuje její fungování a *vede ji k výsledkům naprogramovaným nositeli konceptuální moci globální úrovně*. Otázkou pouze zůstává hloubka a přesnost prognózy a skutečnost, jak se předpokládaná politika slučuje se Záměrem, neboť jak je známo: „Člověk míní a Pánbůh mění.“

A v souladu s tímto obecně metodologickým přístupem k politice se ještě v první polovině 19. století pohlaváři biblického projektu pokusili zareagovat na všeobecnou krizi kapitalismu a zbavit se problémů, které buržoazní liberalismus vytváří. Právě *v rámci pokusu vyřešit problémy všeobecné krize kapitalismu podle plné funkce řízení* musí být posuzována díla socialistů-utopistů z konce 18. a začátku 19. století i jejich sociální experimenty: byla to reakce „iniciativních jedinců“, kterou pohlaváři biblického projektu nepřehlédli.

A konkrétně Robert Owen (1771 - 1858) v prvním desetiletí 19. století vypracoval plán na vylepšení života průmyslových dělníků a pokusil se jej realizovat v továrně na spřádání bavlny v New Lanarku (ve Skotsku), kterou vedl od roku 1800. Dále v roce 1817 vypracoval program radikální přeměny společnosti cestou vytvoření „osad pospolitosti a spolupráce“, kde by nebyl soukromý majetek, třídy lidí vykořisťující jiné lidi, rozpory mezi „intelektuální“ a „fyzickou“ prací a další jiné antagonismy. Komunistické osady v USA a Velké Británii založené R. Owenem však nebyly úspěšné. Nicméně *«učení Owena, nehledě na jeho utopistický charakter sehrálo značnou roli v osvětě*

anglických dělníků a odrazilo se i na formování socialistických myšlenek za hranicemi Velké Británie.»¹ (Sovětský encyklopedický slovník, Moskva, Sovětská encyklopedie, 1987, str. 952).

Pokud ve svém rozboru celkově pomineme mravní a psychologické aspekty, tak je budování socialismu v podmínkách kapitalistického obklíčení omezoováno účinkem makroekonomických faktorů. Při technologiích fungujících ve společnosti může být komunita v ekonomické výměně s jinými ekonomickými subjekty rentabilní a zajišťovat tak svým účastníkům určitou ekonomickou úroveň jejich života, která ale nebude o moc lepší, než jakou dokáže zajistit najatému personálu mimo komunitu kapitalismus na základě soukromého vlastnictví výrobních prostředků. Příčina tkví v tom, že vyšší řídicí pracovníci, kteří v podmínkách kapitalismu mají příjmy několikanásobně převyšující příjmy nositelů sériových profesí, tvoří celkem nepatrný podíl obyvatelstva, takže pokud v komunitě její vyšší řídicí pracovníci žijí jako všichni ostatní obyčejní členové komunity, tak přerozdělení jejich nerealizovaných monopolně vysokých příjmů top-manágerů mezi členy komunity sice bezesporu zvýší jejich příjmy v porovnání se stejnými pracovníky v soukromých kapitalistických podnicích, ale tato úroveň příjmů nemusí být dostatečná k tomu, aby všem členům komunity zajistila lidsky důstojné životní a pracovní podmínky, jestliže v okolní kapitalistické společnosti kapitál vyplácí personálu životní minimum, zajišťující mu pouze fyziologické přežití a sotva vystačující na reprodukci obyvatelstva².

¹ Tato fráze chybí v elektronické verzi Velkého encyklopedického slovníku z roku 2000 na CD. Je možné, že po roce 1991 redaktoři Slovníku nechtěli „vypadat jako někdo, kdo uznává socialistickou ideologii“, ale objektivně její odstranění přispívá k tomu, aby se zbytečně nepřitahovala pozornost k procesu globalizace a ke globální politice.

² «Před o něco více než sto lety Amerika vůbec nebyla zemí „amerického snu“. V roce 1880 byly průměrné životní náklady 720 dolarů na rok a roční průměrná výplata průmyslových dělníků byla okolo 300 dolarů. Průměrný pracovní den trval 11-12 hodin a nezřídka i 15. Každé šesté dítě pracovalo v průmyslu a za stejnou práci dostávalo poloviční výplatu dospělého. Žádnou ochranu práce nikdo neznal. Všechny tyto údaje jsou převzaty ze zprávy Úřadu pracovní statistiky předložené kongresu USA. Na konci této zprávy je v závěru napsáno: „Lidé musí umírat, aby průmysl mohl prosperovat.“»

(<http://www.prazdnuem.ru/holidays/1may/chicago.phtml>).

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

To znamená, že aby taková komunita byla úspěšná v konkurenčním boji se soukromými kapitalistickými podniky, musí je od začátku řádově převyšovat svou souhrnnou produktivitou práce, nebo v co nejkratších termínech této kvality dosáhnout. V absolutní většině případů toho není možné dosáhnout pouze dokonalejší organizací výroby, ale vyžaduje to již „dnes“ pracovat na základě technologií „zítřka“ a „pozítřka“, nemluvě o tom, že přechod konkurentů na stejné technologie a ke stejné organizaci práce je prakticky okamžitě o podobné konkurenční výhody připraví, pokud by se nějakým zázrakem v určitém časovém období vůbec něco takového uskutečnilo. Kromě toho je třeba pamatovat i na omezenou kapacitu trhů, kde komunita realizuje své vyrobené produkty.

To znamená, že:

Komunita musí od začátku tvořit *makroekonomický systém*, který je prakticky plně soběstačný v aspektu výroby a spotřeby produkce. A to znamená, že výměna zboží s hospodářskými systémy, které jsou ve vztahu k ní vnější, nebo neexistence takové výměny pro ni nesmí být určujícím faktorem.

Jenže „*Sad*“ *roste sám: „sadař“ se o něj pouze stará – pleje ho, sází nové stromy, roubuje je, zalévá, hnojí apod.*“

V životě společnosti nemůže být ani jeden jev vytvořen z ničeho, a potom „vytažen za uši“ do potřebné podoby, ale možnosti, které se otevírají, mohou být přeměněny ve fungující tendence, tendence mohou být přetvořeny v jevy a jevy generované společností mohou být převzaty pod řízení — různorodé ve svých cílech a prostředcích. — Na tomto základě život společnosti potom získává určitou vyhraněnou účelnost – řízené směřování.

Ale k tomu, aby změnili zákonodárství ve finanční a ekonomické oblasti takovým způsobem, aby ekonomika sloužila lidem a ne lidi financím, ani tedy ani teď v USA neměli a nemají znalosti ani politickou vůli.

To znamená, že si někdo z experimentu R. Owena a jemu podobných vyvodil důležité závěry obsahově v mnohém analogické těm následujícím, i když byly vyjádřeny jinými slovy nebo náznaky:

- Všichni dělníci a obyčejní lidé si přejí sociální zajištění a sociální ochranu, a pokud je jim to dopřáno, tak:
 - se sníží sociální napětí,
 - systém bude zaručeně říditelnější,
 - a jeho zdrojová výnosnost se ve vztahu k řešení úkolů globální politiky zvýší hlavně díky růstu kvality obyvatelstva, neboť liberální buržoasti jednoduše promrhávají lidský potenciál místo toho, aby ho nechali se realizovat (což ilustruje výše uvedená vysvětlivka o postavení dělníků v USA v osmdesátých letech 19. století: lidé musí umírat, aby průmysl mohl prosperovat).
- Liberální buržoasti jsou nepoučitelní. Každý z nich jednotlivě ve vleku své chamtivosti, a pod tlakem konkurentů a konjunktury trhu (což je také svého druhu neexistence sociální ochrany a zajištění, ale ve vztahu k podnikatelům) není schopen sám zajistit ve svém podniku pracujícím takové *pracovní a životní podmínky, které by nevyvolávaly jejich naštvanost.*
- Buržoazní stát slouží chamtivosti každého z množiny takových liberálních idiotů¹ a není schopen:

¹ V knize Zápisky četníka, ve které generál A. Spiridovič vzpomíná na postupné směřování Ruského impéria ke katastrofě roku 1917 (Moskva, Proletář, 1930, dotisk z roku 1991), píše:

«Dělnické nepokoje a stávkové v letech 1895 - 1896 postavily vládu před nutnost začít řešit dělnickou otázku. Ministerstvo vnitra, které si uvědomovalo celou státnickou závažnost této otázky, a které také mělo zájem na jejím vyřešení z hlediska udržování veřejného pořádku v zemi, jako první v té době nastoupilo správnou cestu k jejímu vyřešení zákonodárným způsobem.

Úplně jiný postoj k dělnické otázce zaujalo ministerstvo financí a jeho tovární inspekce v čele s Wittem, který měl celou tu věc tenkrát ve své kompetenci. Witte si žárlivě střežil celou oblast, která mu byla podřízena, ale svou péči věnoval pouze kapitalistům a o pracující a jejich potřeby se moc nezajímal. Když byl potom v důsledku stávek a na základě nejvyššího příkazu shora založen při departmentu obchodu a manufaktur Výbor pro vypracování návrhu zákona o normování pracovní doby v továrním průmyslu, tak se v průběhu jeho práce rozdílný pohled dvou ministerstev projevil v plné míře.

→→→

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

- omezit jejich chamtivost a konkurenční tlak tak, aby vytvořil systém sociálního zajištění jak pro obyčejné lidi, tak i pro podnikatele (v USA v tom byl v letech, kdy se dostávaly z „velké deprese“, celkem úspěšný F. D. Roosevelt, čímž uchránil USA před marxistickou revolucí);
- zkrotit závod ve spotřebě, ve kterém jsou zbytečně spotřebovávány přírodní a sociální zdroje a likvidováno životní prostředí;
- a proto bude buržoazní stát i v budoucnosti pouze prohlubovat problém všeobecné krize kapitalismu.
- Proto:
 - musí být buržoazie zničena jako třída;

Na zasedáních výboru tenkrát nevystoupili na ochranu zájmů dělnické třídy úředníci ministerstva v čele s Wittem a předsedou Kovalevským, což by bylo zcela přirozené, ale představitelé ministerstva vnitra: zástupce ředitele policejního departmentu Semjakin a hospodářského departmentu S. Ščeglovitov.

Téměř o všechny body museli zástupci ministerstva vnitra svést boj s Kovalevským a dalšími úředníky ministerstva financí, kteří hájili zájmy fabrikantů. (...)

Jako výsledek tehdejší práce se objevil 2. června 1897 zákon, jehož výklad, který napsal opět v neprospěch dělníků, potom Witte ve své směrnicí postoupil úředníkům tovární inspekce a nechal rozestat oběžníky.

Přitom se právě v té době dělnické hnutí nacházelo na rozcestí a na vládě do značné míry záviselo, aby mu dala jiný směr. Dělníci byli tou silou, za kterou se žžnivě táhly revoluční organizace a obzvláště ty sociál-demokratické. Sociál-demokraté se již tenkrát snažili ovládnout proletariát a nasměrovat ho nejen k boji se stávajícím politickým zřízením, ale i proti celému sociálnímu způsobu života. Sociální revoluce a diktatura proletariátu již byly vyhlášeny konečným cílem boje. Samozřejmě, že se to vše zdálo být fantazírováním... Jenže bohužel!» (str. 96, 97).

Tady je ovšem třeba zmínit, že S. Ju. Witte byl aktivní zednář, a proto nemusel sabotovat politiku nasměrovanou na vyřešení třídních rozporů v impériu mírovou cestou kvůli své hlouposti, ale ze zlého úmyslu, a na hloupého si přitom pouze hrát (jako v předvečer 9. prosince 1905, jak je vidět z jeho vzpomínek). A žádný Bismarck, který by řešení dělnické otázky podřídil své vůli, se v Rusku nenašel...

- systém musí být postaven tak, aby v něm nebyl možný vznik nových pokolení buržoustů;
- komunita musí být od začátku makroekonomickým systémem, který bude co možná nejvíce soběstačným v aspektu výroby a spotřeby.
- Nadvláda nad systémem musí zůstat i nadále v našich rukou a „členové komunity“, kteří jsou stejní idioti jako buržousti, se musí těšit iluzi, že jsou v komunitě i sami sobě svými vlastními pány.

Na uplatnění těchto závěrů a požadavků v politice byl od samého začátku zaměřen marxismus.

Marxismus je 39 dílů sebraných spisů Karla Marxe a Bedřicha Engelse (2. vydání), doplňkové díly (40. až 49.), které byly vydány několik let po vydání těch prvních, a díla pokračovatelů díla K. Marxe počínaje „renegátem Kautským“ a konče „židáčkem Trockým“, pokud budeme zastávat postoj „jediného věrného pokračovatele“ V. I. Lenina, jehož samotné dílo tvoří 55 dílů (5. vydání). Pokud budeme zastávat postoj jiných „jediných věrných pokračovatelů“, tak bude objem dávky knih stejně takový, že ho reálně nikdo kromě historiků specializujících se na marxismus nepřečte¹. Proto nezbyvá než krátce popsat marxismus vlastními slovy.

Vyhlašovanými cíli marxistického projektu bylo vybudování beztřídní společnosti, a v první etapě společnosti, ve které nebudou vykořisťovatelské třídy. Přejech k takové společnosti byl — díky nepoučitelnosti buržoustů — od začátku naplánován prostřednictvím revoluce, která zlikviduje právo na soukromé vlastnictví výrobních prostředků, takže majetek přejde jakoby do společenského vlastnictví a představitelem společnosti jako vlastníka ve věci nakládání výrobními

¹ Pro odstranění negramotnosti ve vztahu k marxismu je možné doporučit knihy:

- Anti-Dühring od Bedřicha Engelse a
- Stát a revoluce od V. I. Lenina, kterou napsal, když se v létě a na podzim roku 1917 ukrýval v Razlivu před policií na základě obvinění, že je německým špiónem a dělá politiku za německé peníze na příkaz z Berlína (jak tvrdí někteří historici, byl spoluautorem této jeho knihy G. Je. Zinovjev (*jehož pravé příjmení bylo Apfelbaum*), který byl popraven v roce 1937 za vedení trockisticko-zinovjevské opozice).

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

prostředky se stane stát realizující princip „diktatury proletariátu“. Ten následně „zanikne“ a bude nahrazen jakousi společenskou samosprávou, které se budou účastnit prakticky všichni, což mělo zaručit všem svobodný rozvoj a svobodný život na základě toho, že se práce pro blaho společnosti stane první životní potřebou lidí. A potom na základě růstu výrobních sil společnosti měl být realizován princip „každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb“. Co se týče ekonomiky, tak v první etapě měly zůstat zbožně-peněžní vztahy zachovány s ohledem na vzájemné vztahy mezi státem zastupujícím společnost jako vlastníkem výrobních prostředků a produkce na straně jedné a občany jako spotřebiteli této produkce na straně druhé; peněžní vztahy mezi občany neměly hrát nějakou podstatnější roli, neboť peníze se v podmínkách socialistické organizace života nemohly stát soukromým kapitálem. A až výrobní vztahy dosáhnou svého plného rozvoje, tak se s počátkem realizace principu „každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb“ odstraní i zbožně-peněžní vztahy.

Prvním pokusem realizovat tento projekt byla revoluce v roce 1848¹, která se tak či onak projevila ve většině evropských států, ale

¹ Tehdy byl v roce 1848 zveřejněn Manifest komunistické strany napsaný K. Marxem a B. Engelsem, který začíná slovy:

«Evropou obchází strašidlo – strašidlo komunismu. Ke svatě štvanici na toto strašidlo se spojily všechny mocnosti staré Evropy – papež i car, Metternich i Guizot, francouzští radikálové i němečtí policajti.

Kde je opoziční strana, která by nebyla svými vládnoucími odpůrci vykřičena jako komunistická? Kde je opoziční strana, která by opět potupnou výtku komunismu nevetla ve tvář jak pokrokovějším opozičníkům, tak i svým reakčním odpůrcům?

Z této zkušenosti vyplývá dvojí.

Komunismus je již uznáván všemi evropskými mocnostmi za moc.

Je svrchovaný čas, aby komunisté otevřeně před celým světem vyložili své názory, své cíle a své snahy a proti báhorkám o strašidle komunismu postavili manifest strany samé.

Proto se v Londýně shromáždili komunisté nejrůznějších národností a sepsali tento manifest, jenž uveřejní v jazyku anglickém, francouzském, německém, italském, vlámském a dánském.»

<http://www.marxists.org/russkij/marx/1848/manifesto.htm>).

nejvíce zasáhla Francii, kde se po ní dynastie Bourbonů, která se opět dostala na trůn po porážce Napoleona v bitvě u Waterloo v roce 1815, s konečnou platností propadla do historické minulosti. Tehdy se však dovést revoluci do stádia počátku realizace marxistické projektu nepovedlo: revoluce skončila ustavením buržoazní republiky, která se rychle změnila v impérium v čele s Napoleonovým synovcem, který byl původně zvolen prezidentem.

Druhým pokusem realizovat tento projekt byla revoluce ve Francii v době Prusko-francouzské války, která ve známost vešla takovými událostmi jako Pařížská a Lyonská komuna.¹

Tyto dva pokusy se ukázaly být dostatečnými, aby se určitá část buržoustů zamyslela nad perspektivami revoluce pod prapory marxismu a jejích následcích „pro ně samé, milované“ a začala se zabývat problematikou vybudování systému sociálního zajištění pro prostý lid.

Je třeba přiznat, že:

- nejučenlivějším se ukázal být zakladatel a první kancléř Německého impéria vévoda Otto von Bismarck-Schönhausen (čímž na sebe přivolal nenávisť revolucionářů, kteří přicházeli o sociální základnu), díky kterému byly v roce 1914 v Německu třídní rozpory v mnohém zmírněny, a stát získal velký potenciál rozvoje. Ten, který političtí nástupci Bismarcka neschopně promrhali v první světové válce 20. století, jejíž následky Německo dodnes nepřekonal;
- nejnepoučitelnější se ukázala být „elita“ Ruského impéria, která vyostřovala sociální napětí po celou dobu vládnutí třech posledních carů², což také vytvořilo předpoklady k revolucím na začátku 20. století.

¹ Přibližně od té doby ÚV pseudosocialistické větve zednářství funguje z větší části z francouzského území.

² Anekdota z dob počátku brežněvovské éry hlásala, že N. S. Chruščov za dobu svého vládnutí:

- stačil udělit titul Hrdiny Sovětského svazu egyptskému prezidentovi Gamálu Abd an-Násirovi, což vyvolalo v SSSR nelibost, přestože si Násira jako politika vážili;
- a nestačil udělit titul Hrdiny Sovětského svazu (posmrtně) caru Mikuláši II. za vytvoření té správné revoluční situace ve státě.

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

Skutečnost, že se *pod vlivem Pařížské komuny* objevily u určité části buržooustů a proburžoazní inteligence sklony přece jen se nechat poučit, vedl v marxismu ke vzniku proudu, který dostal název „revizionismus“, a jehož podstatou bylo odmítnutí revolučního přechodu ke komunismu, ke kterému se mělo dojít cestou reforem. Z tohoto marxistického proudu vyrostla dnešní moderní sociálně-demokracie – Socialistická internacionála, která je s ohledem na svůj *vliv ve světě* jednou z nemálo důležitých transnacionálních politických organizací.

I když se v té historické době marxistická ideologie ještě nedokázala uplatnit jako státní ideologie v žádném státě světa, takže mluvit o konvergenci dvou systémů (kapitalismu a socialismu) bylo předčasné, byl svou podstatou „revizionismus“ v marxismu nejranější verzí teorie konvergence¹.

A prakticky se od dob Pařížské komuny pseudokomunismus marxismu stal nástrojem při uplatňování globální politiky napřed v rukou „Velikobratránie“, a potom i USA: oba státy a velké bankovní domy působící na jejich území podporovaly marxistické a další revoluční strany v konkurenčních státech, i když vláda v nich samotných byla realizována na základě idejí buržoazního liberalismu. Židovské bankovní domy hrály ve věci financování revolucí v konkurenčních státech (Rusko, Německo, Rakousko-Uhersko) vedoucí úlohu.²

¹ V souladu s teorií konvergence musí historicky reálný kapitalismus i socialismus oba ve svém rozvoji dospět k takové sociální organizaci, která bude mít všechny přednosti obou těchto systému a naopak se zbaví nedostatků každého z nich.

² V roce 1905 jenom *bund (Všeobecný dělnický židovský svaz v Litvě, Polsku a Rusku)* získal zahraniční pomoc, o které se vědělo, ve výši sedmi miliónů rublů podle tehdejšího zlatého kurzu, tj. větší částku než stál symbol revoluce – křižník Aurora (který vyšel pokladnu na 6,3 miliónu rublů a stavěl se sedm let, a zde šlo jenom za jeden rok o 7 miliónů). Tj. financování revoluce bylo srovnatelné s vojenskými rozpočty „velmocí“ té doby a zdrojem toho financování vůbec nebylo to životní minimum, které souhrnně kapitalisté platili všem dělníkům v jednotlivých státech.

Po únoru 1917 se později proslavený lídr dělnické opozice Šljapnikov vrátil do revolučního Petrohradu a stranická pokladna byla prázdná. Žádat

Ale celá ta věc nespočívala jenom ve financování revolučních stran a poskytování politického útočiště revolucionářům počínaje K. Marxem a konče L. D. Trockým, neboť jak odpověděl král Afghánistánu, když navazovali diplomatické vztahy se SSSR, jednomu ze svých dvořanů, kteří se obávali exportu revoluce ze SSSR: „*Revoluce není jurta: nemůžeš ji postavit, kde se ti zamane.*“ Tj. v samotném státu musí být k revoluci vytvořeny předpoklady¹. A proto je třeba v něm rozdmýchávat revoluční situaci: na jedné straně stimulovat nezpůsobilost režimu řešit sociální problémy a na druhé straně pěstovat nespokojenost mas s vládou. Kromě toho je zapotřebí

dělníky o peníze na svou činnost se strana neopovážila, neboť mýtus o všenárodní podpoře poskytované RSDRP (Ruské sociálně demokratické dělnické strany) do roku 1917 se objevil až po roce 1917 a navíc dělníci stejně nadbytečné peníze neměli. Proto byla RSDRP nucena začít se zabývat praním peněz z jiných zdrojů, což bylo také důvodem, proč byly v továrnách organizovány spořitelny, pojistné a nemocniční pokladny, kde se praly prostředky strany. Zdroje financování byly různé: mimo jiné Šljapnikov informuje, že dokud byl ještě v emigraci v USA, předal tamním židovským kruhům nějaké informace o pogromech v Rusku a výměnou za to dostal dopis, za který, když ho předložil v Petrohradě nenápadnému knihovníkovi bývalé imperátorské veřejné knihovny A. I. Braudovi (který žil z výplaty?), obdržel rublový ekvivalent ve výši několika tisíc dolarů (pro srovnání: v roce 1912 radista na Titaniku, což byla v těch letech vzácná a relativně dobře placená profese, dostával výplatu 20 dolarů měsíčně a musel by šetřit více než deset let, aby měl takovou částku; a to je navíc otázkou, zda by byl ochoten ji postoupit jako pomoc revoluční „dělnické“ straně).

¹ Viz leninské učení o revoluční situaci:

«1. Nemožnost, aby si vládnoucí třídy uchovaly v neměnné podobě svou nadvládu.

2. Mimořádné vyostření (nad obvyklou míru) bídy a útrap utlačovaných tříd.

3. Díky uvedeným důvodům značné navýšení aktivity mas, které se nechají v „pokojných“ dobách klidně okrádat, ale v bouřlivých dobách jsou vybičovány jak všeobecně panujícím ovzduším krize, tak i jednáním samotných „vládců“ k samostatné politické angažovanosti.

Na objektivní situaci se potom nabaluje i subjektivní a konkrétně: připojuje se schopnost revoluční třídy k revolučním masovým činům dostatečně silným, aby zlomily (nebo nalomily) starou vládu, která nikdy v době krizí nepadne, pokud ji padnout nenechají.» (V. I. Lenin, Úplné sebrané spisy, vyd. 5, 26. díl, str. 218, 219).

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

idea, která by zosobňovala „světlou porevoluční budoucnost“, strana profesionálních *funkcionářů té ideje a naočkovaný dav ochotný podpořit funkcionáře v chodu revoluční situace*. Řešení těchto úkolů je uloženo zednářské periférii mezi politiky, novináři a univerzitními pedagogy s využitím jimi poblázněných nezavěšených svobodmilovných laiků té země, která se má stát obětí revoluce.

V Ruském impériu to probíhalo právě takto. Programově-adaptivní modul Ruského impéria byl od počátku vlády Mikuláše II. podřízen pohlavářům „Velikobratránie“ jak ve vnější politice, tak i v té vnitřní¹, v důsledku čehož se sociální problémy vyostřovaly politikou samotného režimu (jeden z příkladů byl uveden výše ve vysvětlivce popisující pozici S. Ju. Witteho v „dělnické otázce“ v letech 1896 – 1897). V takových podmínkách se marxismus šířil:

«Zaujetí marxismem bylo v té době mezi ruskou inteligencí epidemií, která se rozvinula ještě v devadesátých letech. Univerzitní pedagogové, tisk, mládež, všichni se klaněli jednomu bohu – Marxovi. Marxismus byl s jeho sociál-demokracií považován za něco, co zbaví nejen Rusko, ale celý svět veškerého zla a nespravedlnosti a přinese království pravdy, míru, štěstí a spokojenosti. Marxem se oháněli všichni, i když ne všichni ho chápali. Studentské pokojíčky a stěny byly ověšeny portréty velkého učitele a také Engelse, Bebel a Liebknechta.

Samotná vláda navíc donedávna marxismus protěžovala a finančně prostřednictvím svého pracovníka podporovala vydávání marxistického časopisu, protože v něm viděla protiváhu ke strašnému teroru národovolnictví (revoluční národovecká organizace Národní vůle). Když vzdělaní lidé četli o Marxově diktatuře proletariátu, tak v ní neviděli teror a neuvědomovali si, že diktatura není možná bez teroru, a že teror celé třídy je nesrovnatelně strašnější, než teror skupiny bojující prostřednictvím bombových atentátů. Čtenáři nechápali, nebo nechtěli chápat to, co tam stálo černé na bílém.

¹ Toto téma je v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti důkladně rozebráno v hlavě I v práci vnitřního prediktoru SSSR - Narušení hermetizace, a také v práci Od člověkopodobnosti k lidskosti.

A tak legální marxismus ideově sytil ilegální práci „Bundu“¹ a „Ruské“ strany, čímž jim velice ulehčoval vedení jejich propagandy a tedy napomáhal k úspěchu.

To, že centrální vláda nepochopila rodícího se nepřítele v celém jeho významu, se muselo odrazit i na místní úrovni.» (A. Spiridovič, Zápisky četníka, Moskva, Proletář, 1930, dotisk 1991, str. 67, 68).

Jak je možné ze svědectví A. Spiridoviče pochopit:

- marxismus našel odezvu v emocionálním nepřijetí ruské reality jak u nejméně vzdělané části společnosti, tak i u velkého podílu obyčejných lidí (kteří něco slyšeli o marxismu),
- jenže ho málokdo znal dostatečně dobře,
- a jeho *algoritmiku klamání společnosti a uvádění lidí v omyl, pokud budeme soudit z literatury těch let, nechápal vůbec nikdo*²;

¹ Marxistickou stranu, která do strany přijímala výlučně židy, by bylo možné nazvat nacistickou, pokud by židé byli národem. Židé neodpovídají všem příznakům charakterizujícím národ, ale odpovídají všem příznakům charakterizujícím mafii, takže jsou mafii, která se maskuje jako národ.

² Tak například: „mraksisté“ prostoduše tvrdili, že „soukromé vlastnictví výrobních prostředků je zlem“ a „společenské vlastnictví“ bude blahem, aniž by se zamysleli, jaká je vůbec podstata „vlastnického práva“ a jak je realizováno. Abychom předvedli, nakolik je to závažné, tak tuto věc vysvětlíme.

Pojetí „vlastnického práva výrobních prostředků“ je věcně vykládáno pouze jako právo řídit výrobu a přerozdělovat produkci buď bezprostředně, nebo prostřednictvím k tomu zplnomocněných osob.

Pojetí práva na takové objekty vlastnictví jako je půda, její nerostné bohatství, voda a jiné přírodní zdroje, je věcně vykládáno pouze jako právo organizovat práci lidí s využitím těchto přírodních zdrojů; a také jako právo omezit přístup k jejich nevýrobnímu využití (pro rekreaci apod.).

Pojem soukromého a společenského vlastnictví se pojí se společenskou dělbou profesionalismu a jeho obnovováním při směně pokolení ve společenské dělbě práce. Věcně jsou vykládány prostřednictvím toho, jak je formován okruh řídicích pracovníků.

Soukromé vlastnictví – pokud personál obsluhující výrobní prostředky v jejich souhrnu nemá realizovatelnou možnost **okamžitě** odstranit od řízení osoby, které se neosvědčily a najmout si, nebo si ze svého středu zvolit nové řídicí pracovníky.

Společenské vlastnictví – pokud řídicí pracovníci, kteří se neosvědčili a nedokázali si poradit se svými povinnostmi zvyšovat kvalitu řízení, mohou být →→→

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

- přičemž, jak bude ukázáno dále, ta výčitka ohledně nepochopení marxismu není směřována pouze k emocionálně zanícené členské základně marxistických stran, ale také k jejich vůdcům – profesionálním marxistům, „pokračovatelům díla“ zakladatelů „vědeckého komunismu“¹;
- následkem nepochopení (života a předurčení marxismu) bylo, že nikdo ani nepomyslel na to, aby vypracoval koncepci rozvoje státu a lidstva, která by byla jeho alternativou, takže žádné stopy

okamžitě odstranění z oblasti řízení na základě iniciativy personálu obsluhujícího daný souhrn výrobních prostředků, což je podmíněno tím, že sociální základnou řídicího aparátu není uzavřená sociální skupina, do které je zamezen přístup představitelům pocházejícím z jiných sociálních skupin.

Díky tomuto věcnému rozdílu práva na soukromé a veřejné vlastnictví není možné společenské vlastnictví na cokoliv v *jeho řídicí podstatě* uzákonit, neboť pokud přetrvává pohled, že společenské de iure znamená opuštěné (bez majitele) de facto, tak se *opuštěné de facto* stane soukromým personálním nebo korporativním. Kromě toho, právo odstranit řídicího pracovníka z jeho funkce může být užitečné pouze v případě, kdy si personál je schopen uvědomit, že jediným důvodem jeho odstranění je jeho neschopnost řídit na potřebné kvalitativní úrovni podle koncepce společenského života podporované společností. A konkrétně se může důvodem pro okamžité odstranění z řídicí funkce stát něčí osobní nebo rodinně-klanové obohacování.

Takže, pokud propagujete přechod ke společenskému vlastnictví výrobních prostředků, ale přitom pominete podstatu otázky vlastnictví a vyhnete se posuzování problémů řízení a organizace řízení ve společnosti, znamená to, že jste díky „mraksizmu“ naprogramovali v marxistickém socialismu a komunismu zachování soukromého mafiánsky-korporativního vlastnictví výrobních prostředků pod rouškou jejich společenského vlastnictví a zachovali tak nadvládu jakési mafie opírající se o marxismus, nad komunitou „mraksistů“.

¹ Podrobněji o tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR:

- Narušení hermetizace, 5. hlava, § 8 – Trockismus-„leninismus“ přebírá „moc“;
- Krátký cyklus přednášek, část 6.10 – Lekce marxismu;
- Jidášův hřích 20. sjezdu;
- Nastal čas: začít o Stalinovi vyprávět...;
- Ford a Stalin: o tom, jak žít lidsky.

existence nějaké alternativy v literatuře ani ve vzpomínkách z těch let najít není možné¹.

Ve výsledku přešel v roce 1917 marxistický projekt v důsledku nezpůsobivosti carského režimu a liberálně buržoazního režimu Prozatímní vlády² po vítězství státního převratu ze 7. listopadu (který se následně stal *skutečně* Velikou říjnovou socialistickou revolucí) do stádia své praktické realizace v politice.

Otázka „světové socialistické revoluce“ přestala být aktuální téměř ihned, jakmile V. I. Lenin, který nedůvěřoval zednářské periférii ve svém okolí³, souhlasil s uzavřením Brestlitevského míru s Německem, takže revoluční situace v Evropě nedosáhla nezbytného stupně napětí nutného pro vítězství, a tak revoluce v Německu a Maďarsku (na území Rakouska-Uherska) zašly na úbytě⁴.

¹ To znamená, že revoluce, občanská válka, stejně jako o sedmdesát let později „přestavba“, byly odplatou za konceptuální bezmoc a jejím přímým následkem. První díl Kapitálu byl vydán v ruském jazyce v roce 1872. Do začátku revoluce v roce 1905 zbývalo 33 let; do revoluce v roce 1917 zbývalo 45 let. To je opravdu dostatečně dlouhá doba, aby bylo možné vypracovat alternativu a rozšířit ji ve společnosti natolik, aby se mohla projevit v politice.

² Jejich nezpůsobivost byla v mnohém důsledkem prorostlosti jejich struktur zednáři: Viz N. N. Jakovlev – 1. srpna 1914 (Moskva, Molodaja gvardija, 1974; 3. doplněné vydání, Moskva, Moskvit'anin, 1993; Exmo-Press, 2003; <http://www.razumei.ru/lastlib/otherbooks/375>)

³ Navíc v roce 1920 a 1922 II. a IV. kongres Kominterny projednával otázku pronikání zednářské agentury do komunistického hnutí, které se odtrhlo od II. sociál-demokratické Internacionály. Den poté, kdy 5. prosince 1922 IV. kongres Kominterny na základě Leninovy iniciativy přijal protizednářskou rezoluci, se V. I. Lenin ocitnul v Gorkách, kde byl nedlouho po uplynutí jednoho roku jeho život ukončen. Zda to bylo přímým výsledkem úspěchu práce doktorů v roce 1922, nebo v tom prsty jeho zednářští opatrovníci neměli a V. I. Lenin nebyl pod vlivem svého materialisticko-ateistického přesvědčení připraven k tomu, aby vydržel úder zednářského egregoru, zůstává otázkou otevřenou.

⁴ *«Pokud by světová válka pokračovala ještě rok nebo déle, pravděpodobně by Německo a po něm ani státy Trojdohody nepřezily svoji národní variantu ruské katastrofy. To, co se stalo v Rusku, bylo to, k čemu směřovala Anglie v roce 1918, jenom ve vyostřenější a dokonalejší podobě. Byl zde také nedostatek potravin, jako tomu bylo v Anglii, který ale dosáhl hrozivých rozměrů; také zde byl přidělový systém, ale celkem slabý a*
→→→

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

Ale vzdát se realizace svého socialistického experimentu v měřítku Ruska jako etapy řešení problému všeobecné krize kapitalismu pohlaváři globální politiky nehodlali a vedením té věci byl pověřen *soudruh* Stalin.

Výsledky občanské války a intervence stran Trojdohody na území Ruského impéria (tj. na začátku dvacátých let 20. století) předvedly upřímným liberál-buržoustům ve Velké Británii a USA¹, že marxismus je vážná věc, že je zaměřen proti nim. Uvědomili si, že jim v minulosti bylo pouze dočasně umožněno chvíli marxismus používat jako nástroj při svrhávání svých geopolitických konkurentů – Ruského a Německého impéria, a že přitom zároveň byly v globální politice řešeny úkoly vyšší důležitosti, do kterých statisty a „elitu“ liberál-buržoustů nezasvětili. Když pochopili, že je marxismus zaměřený proti nim, tak na ochranu liberalismu před ním vypěstovali liberál-buržousti hitlerismus. Umožněno jim to bylo udělat ze dvou důvodů:

- židovstvo se v Evropě od konce 19. století v té v míře v jaké biblické náboženské kulty přicházely o své pozice v kultuře, začalo aktivně asimilovat v národních společnostech a přestávalo tak být systémovou komponentou biblického projektu, bylo potřeba sjednotit židy v boji proti „antisemitismu“ a navrátit je k plnění jejich funkce v rámci biblického projektu;

neefektivní; V Rusku spekulanti nebyli pokutováni, ale střílení a místo anglického D.O.R.A. (Zákonu o ochraně státu) zde fungovala Mimořádná komise (Čeka). To co v Anglii bylo pouhými nepříjemnostmi, nabylo v Rusku katastrofálních rozměrů. To byl ten jediný rozdíl.» (H. Wells - Rusko v mlze, 1920, viz publikace na internetu: <http://www.bookluck.ru/booktritu.html>. Jak je možné se dozvědět z Wikipedie, byl originální název této knihy Russia in the Shadows, což je doslovně možné přeložit jako Soumrak Ruska). – Takže Evropa by měla být V. I. Leninovi za Brestlitevský mír vděčná.

¹ Rudá armáda dokázala zvítězit nad bělogvardějci a interventy v občanské válce v mnohém díky tomu, že pohlaváři globální politiky donutili buržoazně-liberální režimy, aby odmítly bělogvardějce vojensko-technicky a ekonomicky podpořit (A. V. Kolčaka rudým jednoduše vydali), a také ukončit intervenci pod hrozbou organizace masových lidových nepokojů v dotyčných státech.

- také bylo zapotřebí provést „profylaxi“ zájmu o skutečnou roli židovské diaspory v historii, který se začal od začátku 20. století v národních společnostech projevovat;

Kromě toho měl krach hitlerismu¹ naprogramovaný jeho principy předvést 1) nezpůsobilost buržoazního liberalismu a nacismu (jako jeho nástroje) a 2) plnou způsobilost komunismu jako alternativy ke kapitalismu.

Do ukončení 2. světové války neměli v podstatě pohlaví globální politiky ke stalinskému SSSR žádné výhrady, proto také SSSR a jeho

¹ Hitlerismus byl od začátku odsouzen ke krachu ze dvou důvodů:

- nevypracoval si svou sociologii a ekonomické teorie, což vedlo k tomu, že si nacistická společnost uchovala ideovou závislost na biblickém projektu: informačně-algoritmické zajištění činnosti je objektivní nutností a vliv různých idejí a teorií na procesy řízení je něco jiného;
- a nevypracoval si ani subkulturu vyhledávání, výchovy a vyzdvižení k moci budoucích vůdců-mystiků, kteří by mohli řídit nacistické Německo v návaznosti pokolení a vést ho od vítězství k vítězství do úplné germanizace světa bez opory na jakékoliv teorie.

Vlivem vyjmenovaných příčin by „Třetí Říše“ (dokonce i v případě, že by nebyla poražena ve 2. světové válce 20. století) mohla ve své kvalitě existovat maximálně pod dobu trvání života dvou pokolení, stejně jako všechny státní útvary minulosti, které byly sjednoceny osobní vůlí a autoritou svých zakladatelů a jejich ideologem*, které se pro jejich nástupce u moci stávaly pouze nejednoznačně chápanými slovy. To bylo také příčinou rozpadu státu Alexandra Makedonského, impéria Čingischána a SSSR vytvořeného vůdci říjnové revoluce z roku 1917.

**[pozn. překl. «ideologéma je politický termín, část nějaké ideologie, prvek ideologického systému. Ideologéma na rozdíl od termínu nemá pevně definovaný (vymezený) význam. Její významy se mění v souladu s politickou pragmatikou.*

Ideologéma má vždy svůj cejch, tedy emocionální zabarvení. Cílevědomé používání ideologém je efektivním prostředkem řízení davového vědomí. Ideologéma je lehce zapamatovatelná a u objektu manipulace vytváří iluzi pochopení. Za rozlišovací příznak ideologémy je považována několikanásobná změna významu, nebo počáteční nejasnost jejího významu.

Příklady ideologém: masové represe, fašismus, kulak, kult osobnosti, totalitarismus – negativně oceňované ideologémy; kolektivní vedení, suverénní demokracie, energetická velmoc, demokracie, tolerantnost – pozitivně oceňované ideologémy.»

viz <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1377839>

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

zkušenosti s budováním socialismu nejen po celém světě propagovali, ale také mu poskytovali reálnou ekonomickou a vědeckotechnickou pomoc při industrializaci země a tím pádem i při budování socialismu a komunismu¹. Ve výsledku této propagace, které se účastnili mnozí tehdejší významní kulturní činitelé z různých států, jsou SSSR a samozřejmě i ideály komunismu nedělitelně spjaté s marxismem a do roku 1956, dokud N. S. Chruščov nevystoupil na 20. sjezdu KSSS s „odhalením kultu osobnosti“ Stalina, byly populární po celém světě:

«V umění ospravedlňovat své činy a dosahovat jejich schvalování Stalin uspěl úplně stejně i za hranicemi své země. Po dlouhou dobu byli mnozí západní komentátoři více náchylní – a lišili se mezi sebou pouze částečně, použitou terminologií – spíše ho chválit za industrializaci Ruska², než ho odsuzovat za teror. Proto byla stalinská epocha do značné míry interpretována jako epocha velikých sociálních přeměn, překotné dynamiky, přechodu od zemědělské ekonomiky k průmyslové a v určitém smyslu to byla pravda» (Z. Brzeziński - Velké fiasko. Zrození a smrt komunismu ve 20. století).

Svým uznáním historických faktů však Z. Brzeziński demonstruje nepochopení podstaty samotných faktů a globální politiky:

¹ H. Ford pomáhal při budování automobilek v Gorkém (GAZ) a v Moskvě (současný ZiL a tenkrát ZiS). Odkud se vzal projekt a *energetické zařízení pro Dněperskou vodní elektrárnu*? Apod.

Viz také kniha: Douglase Reeda – Spor o Sion, i když některé výmysly z ní jsou vyzdvihovány jako důvěryhodná historická fakta (což je možné vysvětlit tím, že autor neměl bezprostředně možnost seznámit se s životem v SSSR), nicméně obsahuje důvěryhodnou faktologii týkající se mnohých „zakázaných témat“. Jeden z internetových webů, odkud je možné ji stáhnout http://www.koob.ru/books/other/spor_o_sione.zip.

² Tady Z. Brzeziński neřekl všechno: industrializace je industrializace, ale tím nejdůležitějším ve Stalinově epoše byla změna kvality kultury a všeobecný kulturní růst společnosti: *v průběhu života jednoho pokolení lidé ušli cestu od státu, kde 85% obyvatelstva neumělo číst a psát ke státu s nejvyšším podílem studentů v poměru k obyvatelstvu*. To dělalo na zahraniční současníky budování socialismu v SSSR ten největší dojem, protože ve většině států, a to včetně vyspělých buržoazně-liberálních, měli problémy i jen se všeobecným vzděláním, a také s přístupem talentované mládeže z řad prostých lidí k vyššímu vzdělání.

- to přece nebylo věcí pouze Stalina, který se vůbec neproducoval po celém světě a nesnažil se tam prodat se jako největší génius všech dob a národů,
- byla to věc cílevědomě zaměřené reklamy, která byla realizovaná *nezávisle na vůli J. V. Stalina* po celém světě v rámci uplatňování určité globální politiky pro překonání všeobecné krize kapitalismu.¹

A díky úspěchu sociálního experimentu v SSSR dosaženého ve stalinských dobách až do začátku sedmdesátých let 20. století sovětské tajné služby v podstatě úspěšně nacházely ve všech vrstvách buržoazně-liberálních společností dostatečný počet vysoce intelektuálních lidí, kteří s nimi byli ochotni spolupracovat z *ideových důvodů, neboť viděli v SSSR předobraz světlé budoucnosti celého lidstva*, takže nespolečovali za peníze ani pod nátlakem z vydírání.

Ale to jsou vnější lehce rozeznatelné aspekty otázky role marxismu v globální politice. Vnitřní spočívají v tom, že nový systém společenského zřízení nazvaný „socialismus“, „komunismus“ řešil všechny problémy vyprodukované buržoazním liberalismem.

Vyhlašoval ideály skutečné a přímé vlády lidu na základě činnosti různorodých Sovětů – odkud také vznikl název „Sovětská moc“.

Jenže marxistické učení bylo sestaveno tak (a tuto svou kvalitu si uchovalo do současnosti), že z marxistických děl není možné získat reálné znalosti, na základě kterých by sověty lidových poslanců mohly přijímat rozhodnutí vedoucí k realizaci těch dobrodiní přinášejících cílů, které toto učení vyhlašuje.

V důsledku toho reálné řízení, stejně jako dříve, zůstalo v rukou mafií vykládajících život podle marxismu; a úplná vnitřně

¹ To znamená, že Z. Brzeziński má dost mylné představy o tom, co je to globální politika, a proto je také v jeho Veliké šachovnici a dalších jeho traktátech celkem dost nesmyslů.

Velká šachovnice. Americká nadřazenost a její geostrategické imperativy. – M.: Mezinárodní vztahy, 1998. (Brzeziński Z. - The Grand Chessboard. American Primacy and Its Geostrategic Imperatives. Basic Books - to v překladu do ruštiny to znamená “Základní knihy”, “Fundamentální knihy”); této knize je věnována analytická zpráva vnitřního prediktora SSSR z roku 1998 - Egoista se podobá někomu, kdo dlouho seděl ve studni).

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

společenská moc u pánů těch mafií, dědiců starověkých myslitelů, kteří vypracovali rasistickou biblickou doktrínu globálního otrokářství na finančně-lichvářském základu.

V SSSR si všichni lidé byli rovni čistě formálně z právního hlediska, ale některé rodiny ve skutečnosti svou „rovností ty ostatní o něco předčily“. Všechny děti chodily do téměř stejných školek, učily se v jedněch a těch samých školách podle jedněch a těch samých učebních programů, ale tak nějak samo sebou to vždy dopadlo tak, že mezi těmi odměňovanými bylo židů vždy více, než činil jejich podíl v sestavě obyvatelstva. Mezi studenty byl jejich podíl ještě vyšší, mezi kandidáty věd jich byla téměř polovina a mezi doktory věd více než polovina. Podobný obrázek bylo možné pozorovat i v oblasti umění.

Politici, ať už jakéhokoliv původu, byli vždy nehlasně stranou vybírání z řad „důstojných kandidátů“ a skutečných „internacionalistů“ (tj. z takových, kteří patřili mezi „židoobdivovatele“), a ti potom realizovali „kolektivní řízení“ v souladu s „leninskými normami stranického života“ na základě vědeckých doporučení vypracovaných sionizovanou vědou.

Proti marxismu jako takovému většina lidí, kteří vyrostli po roce 1917, nic nejen nenamítala, dokonce k němu přistupovala s úctou, *aniž se však snažila proniknout do jeho podstaty*. Marxismus stál mimo kritiku a nevyvolával zájem nebo nespokojenost nejen kvůli tomu, že jeho kritici byli ostrakizováni, ale také proto, že zatím byla zajištěna spotřebitelská pohoda a růst ekonomické životní úrovně. Většina obyvatelstva tedy neměla důvody pochybovat o správnosti marxistického učení, které *jakoby* bylo potvrzováno společenskou praxí (*potvrzení teorie praxí je v dialektickém materialismu nazváno kritériem pravdivosti všech teorií*) i každodenním životem: kulturní a ekonomický pokrok byl realitou a i při všech vznikajících těžkostech to pocítovali všichni.

Menšina, která byla nespokojena marxismem jako takovým, z různých důvodů (a především kvůli svým „elitářským“ ambicím) nevypracovala světonázor, který by byl alternativní k Bibli a marxismu

a srozumitelný obyčejným lidem¹. A tak v důsledku toho, že protimarxistická teoretická alternativa měla buď otevřeně kapitalistický charakter, nebo očividně náležela do rukou psychiatrům, nevyvolávaly u většiny obyvatelstva represe proti antimarxistům soucit ani protest (a tím spíše ne v pracovních kolektivech, ve kterých si do poloviny šedesátých let 20. století mnozí lidé pamatovali svůj život a práci do roku 1917).

Přitom většina lidí uvažovala přibližně následovně:

Samozřejmě, že v marxismu jsou určité rafinovanosti. Nu dobrá, já je nechápu, ale sovětští vědci Mitin a Judin, Minc, Varga, Gefter² je chápou, náš Afanasjev je také chápe. Tak ať se jimi zabývají oni a dělají svou práci, a já se zase budu věnovat té své: poctivě pracuji, dostávám výplatu, která stačí mně i mé rodině; lidé různých národností pracují a žijí společně a rok od roku se máme stále lépe. Těžkosti zděděné z minulosti (recidivy buržoazní morálky, NÁSLEDKY DVOJÍ LIKVIDACE HOSPODÁŘSTVÍ VÁLKAMI ZA ŽIVOT JEDNOHO POKOLENÍ, úklady a sabotáže nepřátel apod.) tu samozřejmě stále jsou, ale postupně je svým dalším společenským rozvojem překonáváme. Nějaké zvláštní problémy nemáme; a ti, kteří tvrdí, že marxismus je falešný, to jsou nepřátelé našeho zřízení, kteří chtějí uvrhnout naše národy zpět do přechozích zmatků³, připravit nás o to vše dobré, čeho jsme dosáhli díky marxisticko-leninskému učení a vedení naší partaje...

Tak to bylo po celou sovětskou minulost po ukončení občanské války a obzvláště v období po NEP (Nová ekonomická politika), i když každé období sovětské epochy bylo něčím osobité.

Přitom:

¹ Nejvýraznějším příkladem takového druhu „alternativy“ je Růže Světa od Daniila Andrejeva, jejíž smysl dokáže objasnit málokterý psychiatr nebo duchovní.

² Všechno to jsou reálná příjmení předních filosofů a historiků z epochy marxismu v SSSR. Všichni jmenovaní jsou židé, včetně těch, kteří přijeli do SSSR po revoluci ze zahraničí (Varga).

³ Je třeba pamatovat na to, že carské Rusko z konce 19. a začátku 20. století nebylo žádným pozemským rájem. A ještě do konce šedesátých let 20. století žilo v SSSR hodně lidí, kteří před rokem 1917 patřili k těm nejnižším vrstvám a přímo mluvili o tom, že za Sovětů se jim a jejich dětem žije lépe, než se jejich rodičům i jim samotným žilo před rokem 1917.

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

- závody ve „spotřebě“ (aneb „nemoc z nadspotřeby“) charakterizující buržoazní liberalismus jako způsob života byly zkcroceny, což také umožnilo změnit kvalitu života společnosti;
- v důsledku toho se úroveň sociálního napětí a rozporů mezi sociálními skupinami v SSSR skutečně snížila daleko více, než v buržoazně-liberálních společnostech díky zavedení systému sociální podpory jedinců (nezávisle na jejich původu) ve všech věkových obdobích;
- zdrojová výnosnost systému v globálně-politických projektech vzrostla;
- vládu nad sociálním systémem SSSR si pohlaváři globální politiky uchovali díky rozšíření marxistických idejí ve společnosti a využívání nedeklarovaných funkcí marxismu (nesrozumitelnost ve výkladu problematiky vlastnického práva, řízení a mnohé další);
- byly vytvořeny předpoklady k dosahování vyšší úrovně produktivity společenské práce než v kapitalistickém systému buržoazního liberalismu a tím spíše než v systému buržoazních diktatur;
- což zase otevíralo možnosti pro šíření vymožeností socialistického budování v SSSR do celého zbytku světa.

Jenže Rus není tím nejlepším místem pro realizaci experimentů na téma, jak udělat davo-„elitářství“ stabilnějším v pro něj bezpečnější podobě, a jak realizovat princip ideálního otrokářství „hlupák má práce ráda a hlupák je práci rád“.

Po ukončení 2. světové války J. V. Stalin v podstatě vynesl nad marxistickým projektem rozsudek smrti ve své práci Ekonomické problémy socialismu v SSSR:

«Zatřetí je nezbytné dosáhnout takového kulturního vzestupu společnosti, který by zajistil všem členům společnosti všestranný rozvoj jejich fyzických a duševních schopností, aby členové společnosti měli možnost získat vzdělání dostačující k tomu, *aby se stali aktivními činiteli společenského rozvoje...*» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, str. 68, samostatné vydání 1952, text jsme zvýraznili my).

To, co jsme zvýraznili kurzívou v poslední větě, předpokládá konceptuální moc společnosti stabilně a garantovaně obnovovanou

v návaznosti pokolení a samozřejmě ukončení epochy „elitářství“ a žádnou nadvládu jakýchkoliv zákulisních mafií nad společností.

A dále J. V. Stalin pokračuje o budoucnosti, kterou tak **matričně-egregoriálně programuje**:

«Bylo by nesprávné se domnívat, že je možné dosáhnout takového významného kulturního růstu členů společnosti bez závažných změn v současném postavení práce. K tomu je především nutné zkrátit pracovní dobu nejméně na 6, a potom i na 5 hodin. Je to potřebné k tomu, aby členové společnosti získali dostatek volného času nezbytného pro nabytí všestranného vzdělání. K tomu je dále nutné zavést všeobecně povinnou polytechnickou výchovu potřebnou k tomu, aby si členové společnosti měli možnost svobodně vybrat svou profesi a nebyli celý život připoutáni pouze k jednomu povolání. K tomu je dále nutné od základu zlepšit bytové podmínky a zvýšit reálnou mzdu dělníků a úředníků nejméně dvojnásobně, ne-li více, jak cestou přímého zvyšování peněžní mzdy, tak zvláště cestou dalšího systematického snižování cen zboží hromadné spotřeby.

Takové jsou hlavní podmínky přípravy pro přechod ke komunismu.» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, str. 69).

A nejde o žádná prázdna prohlášení o dobrých úmyslech, neboť J. V. Stalin odhalil zotročující podstatu marxismu, čímž postavil společnost před otázku vypracovat osvobozující alternativu k zotročujícímu marxistickému projektu:

«... naše zboží výroba se zásadním způsobem liší od zboží výroby v kapitalismu» (citované vydání, str. 18).

Bylo to opravdu tak, neboť daňově-dotační mechanismus byl orientován na snižování cen v závislosti na růstu výroby. A po uvedené frázi Stalin pokračuje:

«Nejen to, domnívám se, že je nutné zahrnout i některé jiné pojmy převzaté z Marxova Kapitálu, ... uměle přilepované na naše socialistické vztahy. Mám na mysli mimo jiné takové pojmy jako „nutná práce“ a „nadpráce“, „nutný výrobek“ a „nadvýrobek“, „nutná“ a „nadbytečná doba.“ (...)

Myslím si, že naši ekonomové musí skoncovat s tímto nesouladem mezi starými pojmy a novým stavem věcí v naší socialistické zemi a nahradit staré pojmy novými, odpovídajícími nové situaci.

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

Mohli jsme trpět tento nesoulad do jisté doby, nyní však nastala doba, kdy konečně musíme tento nesoulad odstranit.» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, str. 18, 19).

Pokud z politické ekonomie marxismu odstraníme pojmy zmíněné Stalinem, nezbyde z ní nic se všemi následky, které z toho pro marxismus vyplývají.

Společně s „nadvýrobkem“ a tím dalším zmizí přelud „nadhodnoty/přidané hodnoty“, která jakoby existuje a kterou si vykořisťovatelé přisvojují, ale kterou Stalin výslovně nezmínil.

V uvedeném fragmentu J. V. Stalin *přímo poukázal* na **metrologickou nezpůsobilost** (viz kapitola 1.3) marxistické politické ekonomie:

Všechny její *původní kategorie*, které vyjmenoval, nejsou v procesu praktické ekonomické činnosti rozlišitelné, takže *nejsou objektivně změřitelné*. Proto také nemohou být zavedeny do praktického účetnictví na úrovni mikro- (výrobního podniku) ani na úrovni makro- (Státního plánu a Státního statistického úřadu, ministerstva ekonomiky apod.).

To znamená, že je marxistická politická ekonomie *společensky škodlivá*, neboť na jejím základě není možné vést z řídicího hlediska důležitou účetní evidenci a navíc její propaganda překrucuje představy lidí o průběhu procesů výroby, přerozdělování a jejich řízení ve společnosti.

Jenže politická ekonomie marxismu vyplývá z marxistické filozofie, takže tím, že poukázal na metrologickou nezpůsobilost politické ekonomie marxismu¹, J. V. Stalin naznačil, že je nutné provést revizi marxistické filozofie, což by nevyhnutelně vedlo k vypracování efektivnější filozofie a otevřelo cestu k všeobecné

¹ V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti jsou tomu zasvěceny práce vnitřního prediktoru SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty (2001) a analytické zprávy Lásky k moudrosti: od minulosti k budoucnosti... (1998) a O filozofii a metodologii poznání (2007), a také první část tohoto kurzu.

dostupnosti konceptuální moci a ke skutečnému ukončení epochy davo-„elitářství“¹.

Jestliže toto vše uděláte, tak zjistíte, že ze tří zdrojů, tří hlavních částí, ze kterých se marxismus skládá, jsou dvě živé a třetí je při takové kvalitě těch druhých dvou pro život nezpůsobilá:

- učení o socialismu je návnadou pro lehkověrné, nevzdělané lidi s *dobrymi úmysly*, kteří neumějí efektivně myslet;
- filosofie dialektického materialismu je falešná ladička, kvůli nesmyslnosti její hlavní otázky² a vyhýbání se otázce o předvídatelnosti následků, a také kvůli neadekvátnosti formulací dialektických zákonů v ní;
- politická ekonomie není metrologicky způsobilá, takže není možné spojit s ní účetní výkaznictví na mikro, ani na makroúrovni, a na jejím základě nemohou být vybudovány žádné ekonomické teorie a modely, které by byly adekvátní potřebám společenského rozvoje.

Avšak za více než půl století, které uplynulo od vraždy J. V. Stalina, absolutní většina přívrženců komunistických ideálů tak i nepochopila tuto podstatu marxismu, ani J. V. Stalina...

Skutková podstata trestného činu J. V. Stalina, kterého se dopustil vůči pohlavářům globální politiky na základě biblického projektu,

¹ V souvislosti se Stalinovým rozsudkem vyneseným marxismu je nutné zmínit, že dokud ještě nebylo možné V. I. Lenina kritizovat, tak mezi obvinění propagandistů přestavby mířených na J. V. Stalina patřilo, že na okrajích svého osobního exempláře Leninovy práce *Materialismus a empiriokriticismus* zanechal jakési ironické poznámky.

Kromě toho díl Sebraných spisů V. I. Lenina vydaný za Stalinova života obsahuje v příloze recenze na *Materialismus a empiriokriticismus* Leninových oponentů, jejichž názory ještě nebyly spoutané mámením o geniálnosti a neomylnosti „vůdce světového proletariátu“. Z toho je možné pochopit, že J. V. Stalin nebyl příkladným žákem ve škole „mluvícího papouška“ a již v roce 1930 podrýval autoritu jeho filozofické školy.

Ale vedení Komunistické strany RF náleží k nepoučitelné „elitě“. Viz článek Viktora Truškova v *Pravdě* (16.05.2009), který je zasvěcen stoletému výročí vydání práce V. I. Lenina – *Materialismus a empiriokriticismus*, která je v naší domácí větvi marxismu považována za nejvyšší úspěch filozofického uvažování: http://kprf.ru/party_live/66788.html.

² Co je prvotní: hmota nebo vědomí?

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

spočívala v tom, že se **rozhodl vybudovat komunismus, kde by se komunisté sami stali pány svého osudu a budoucnosti lidstva.**

Kvůli utajení této skutečnosti před potomky bylo potřebné odhalit „kult osobnosti“ J. V. Stalina, který po celém světě vytvářeli sami pohlaváři globální politiky, než si povšimli, že s využitím marxistického slovníku Stalin pracuje pro antimarxistickou ideu civilizačního budování.

Kromě toho v poválečných letech J. V. Stalin ještě obnažil některé nástroje využívané k řízení SSSR z vnějšku:

- poklonkování domácích „elitářů“ před Západem;
- protilidský kosmopolitismus židovské diaspory¹;
- mafiánský charakter Akademie věd SSSR², který vede k tomu, že věda nehledá pravdu a řešení společensky významných problémů, ale mění ji ve *strategický* nástroj anonymního zákulisního řízení společnosti;
- v sebraných spisech J. V. Stalina, které začaly vycházet po válce, a které byly opublikovány nejpozději v roce 1934 (13. díl), je mnoho podtextu pranýřujícího zednářství a globální politiku jeho pohlavářů, proto bylo vydávání dalších dílů nezávisle na vůli J. V. Stalina zastaveno ještě za jeho života³, a po jeho odstranění bylo

¹ J. V. Stalin charakterizoval sionismus jako jednu z modifikací buržoazního nacionalismu, na základě kterého vyšší židovská buržoazie utlačuje národy světa i samotné židy. V chápání J. V. Stalina měl bolševismus ve svém boji se sionismem osvobodit od tohoto útlaku jak židy, tak i nežidovské okolí *židovské diaspory* v celém světě.

Vzhledem k tomu, že se J. V. Stalin dotknul židovské otázky bez rozehvělého obdivu k židům, přiřadili ho patroni sionismu k „antisemitům“; ale vzhledem k tomu, že pranýřoval i projevy nenávisti k židům pouze na základě předsudků, mohli ho „antisemité“ se stejným úspěchem přiřadit k pokorným sluhům sionismu.

² Tomu je zasvěcena práce Marxismus a otázky jazykovědy. Viz také analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zameťte si před vlastním prahem..., ze série K současné situaci č. 4 (64), 2007.

³ Byly vydány v USA, neboť tam si přáli poznat svého protivníka dokonale.

další vydávání přerušeno navzdory rozhodnutí ÚV o zvětšení paměti J. V. Stalina, které předpokládalo jejich další vydávání;

- když vystupoval na říjnovém plénu ÚV KSSS v roce 1952 (po ukončení 19. sjezdu), obvinil své „nejbližší spolupracovníky“ (V. M. Molotova a A. I. Mikojana) ze zrady ve věci budování socialismu a komunismu a navrhl řadu opatření zaměřených na to, aby vedení strany bylo podřízeno lidu, která po jeho vraždě na konci února jeho nástupci na začátku března 1953 zrušili.

Kdyby J. V. Stalin právě tímto způsobem „neshrnul výsledky“ marxistického projektu podle svědomí a svobodné vůle, řadili by ho až do dnešních dnů patroni marxismu mezi klasiky marxismu a velké budovatele socialismu, omlouvali by likvidaci „idealistů a romantiků revoluce“ a protivníků režimu v procesech z roku 1937 i těch následujících tím, že jednoduše *nezaregistrovali změnu epoch: dobu, kdy se epocha likvidace starého zřízení měnila v epochu tvořivého budování něčeho nového*. Linie podobné ospravedlňující propagandy, jejíž základy ve třicátých letech pokládali takoví činitelé západní kultury a humanisté jako L. Feuchtwanger, B. Shaw a mnozí další, méně známí, by ve vztahu ke Stalinovi a jeho spolupracovníkům pokračovala až do dnešní doby. A všechny ostatní oběti revoluce a socialistického budování by byly zapomenuty (stejně jako byly v USA zapomenuty mnohamiliónové oběti hladomoru z období „velké deprese“ z roku 1929 a let následujících¹), nebo by byly připsány na vrub vyšší moci historického živlu.

¹ Viz B. Borisov – Hladomor po americku:

«V amerických dějinách je i jiný zločin proti vlastnímu národu (prvním je genocida původního obyvatelstva: naše vysvětlení k citaci), a tím je Velký Americký Hladomor téhož neblahého roku 1932/33, v jehož důsledku se USA nedopočítaly miliónů svých občanů.

O tom, stejně jako o genocidě původního obyvatelstva, nenajdete žádné odsuzující rezoluce kongresu, hněvivá vystoupení amerických politiků, „památníky“ vybudované na výročí masové likvidace lidí, ani jiné druhy podobných připomínek. Památka na to je spolehlivě zazděna v padělaných statistických výkazech, v archivech, ze kterých byla svědectví o zločinech odstraněna, vše je to připsáno „neviditelné ruce trhu“ a zalakováno chvalozpěvy o genialitě prezidenta Roosevelta a štěstí veřejných prací, které zorganizoval pro národ, a které se svou podstatou málo čím lišily od GULAGů a epochy výstavby Bělomořsko-baltského kanálu. Rozumí se, že podle verze

→→→

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

amerických dějin se pouze „v Sovětském svazu milióny mužů, žen a dětí stali oběťmi krutého zacházení a politiky zločinného totalitárního režimu“, a s ohledem na americké dějiny jsou podobné definice nepřipadné. (...)

Padělaná statistika, aneb kam zmizelo sedm miliónů lidí?

Pokus seznámit se s oficiální demografickou statistikou USA ohromuje od samého počátku: statistické údaje za rok 1932 jsou zničeny, nebo velice dobře uklizeny. Prostě neexistují. Bez jakýchkoliv vysvětlení. Ano, objevují se později, v pozdějších statistikách, v podobě retrospektivních tabulek. Studium těchto tabulek však také vyvolává u pozorného badatele údiv.

Zaprvé, věříme-li americké statistice za desetiletí od roku 1931 do roku 1940, tak podle dynamiky přírůstku obyvatelstva, USA přišly víceméně o 8 miliónů 553 tisíc lidí, přičemž se ukazatele přírůstku obyvatelstva mění ihned, v jediném okamžiku a dvakrát (!) přesně v rozmezí let 1930/31, kdy padají a zůstávají na této úrovni přesně deset let. Potom se nečekaně, po deseti letech, vracejí ke svým původním hodnotám.

Žádná vysvětlení k tomu v rozsáhlém, stovky stránek obsahujícím textu americké zprávy US Department of commerce «Statistical Abstract of the United States» uvedena nejsou, přestože jinak je přeplněna vysvětlujícími výklady k mnoha jiným otázkám, které by v porovnání s výše uvedenými neměly ani stát za zmínku.

Tato otázka se jednoduše přešla mlčením. Žádná taková otázka neexistuje.

Každý odpovědný demograf vám řekne, že okamžitá dvojitá změna ukazatelů dynamiky počtu obyvatelstva ve stomiliónovém obrovském státě je možné pouze v důsledku hromadného úmrtí lidí.

Možná ti lidé odjeli, emigrovali, utekli před hroznými podmínkami Velké Deprese? Podíváme se na přesné a podrobné údaje o imigraci z/do USA a o pohybu obyvatelstva, které jsou velmi snadno porovnatelné křížovým porovnáním s údaji ostatních států, a proto zasluhují naši důvěru. Ale bohužel! Imigrační statistika tuto verzi nijak nepotvrzuje. Skutečně v době, kdy deprese vrcholila, asi poprvé v novodobé historii USA stát opustilo více lidí, než tam přijelo. Pouze ve třicátých letech stát opustilo o 93 309 lidí více, než tam přijelo, přičemž o jedno desetiletí dříve do státu přijelo 2 960 782 lidí. No nic, můžeme upravit číslo celkových demografických ztrát USA ve třicátých letech o 3 054 tisíc lidí.

Když však zohledníme všechny příčiny, včetně imigrace, tak abychom byli spravedliví, musíme přidat k úbytku obyvatelstva za třicátá léta 11,3% s ohledem na růst demografické základny díky obyvatelstvu, které přibývalo ve dvacátých letech.

Celkem, v souladu s výpočty v roce 1940, obyvatelstvo USA při zachování předchozích demografických tendencí mělo dosáhnout počtu
→→→

minimálně 141 865 miliónů lidí. Fakticky však obyvatelstvo státu v roce 1940 dosáhlo počtu 131 409 miliónů, ze kterých pouze 3,054 miliónů je vysvětlitelných s ohledem na změnu dynamiky migrace.

A tak 7 miliónů 394 tisíc lidí s ohledem na stav v roce 1940 jednoduše chybí. Žádná oficiální vysvětlení k této skutečnosti však podána nebyla. A já předpokládám, že ani nikdy podána nebudou. A jestliže se i objeví: tak epizoda s likvidací statistických údajů za rok 1932 a zjevné příznaky falšování údajů v pozdějších výkazech předem připravuje vládu USA o právo jakkoliv tuto věc hodnověrně komentovat. (...)

Začátek třicátých let byl v historii USA skutečnou humanitární katastrofou. V roce 1932 počet nezaměstnaných dosáhl výše 12,5 miliónů lidí. A to s ohledem na veškeré obyvatelstvo USA včetně dětí a přestárých – 125 miliónů. Kulminace byla na začátku roku 1933, kdy počet nezaměstnaných v Americe již dosahoval 17 miliónů – se členy jejich rodin je to přibližně celá nezaměstnaná Francie nebo Británie!

Jedna malá epizoda k portrétu dané epochy: když na začátku třicátých let sovětská firma Amtorg vyhlásila, že nabírá odborníky pro práci v SSSR za nevelkou sovětskou výplatu, tak na tato volná místa podalo své přihlášky více než 100 tisíc (!) Američanů.

V období nejvyššího vyostření ekonomické krize byl každý třetí pracující připraven o zaměstnání. Skutečnou pohromou se stala částečná nezaměstnanost. Podle údajů AFL (Americké federace práce, American Federation of Labor), pracovalo v roce 1932 v plném pracovním úvazku pouze 10% pracujících. Až v srpnu 1935, pět let po začátku krize, kdy hlavní část těch, kteří „se nedokázali uplatnit na trhu“ již zahynula, byl přijat zákon upravující pojištění ve stáří a nezaměstnanosti.

Mimochodem, to pojištění se nedotklo farmářů ani řady dalších kategorií zaměstnanců.

Připomeneme, že takový národní systém sociálního pojištění tam za vrcholící krize jednoduše neexistoval. To znamená, že lidé byli ponecháni, aby se o sebe postarali sami. Nevelká pomoc nezaměstnaným začala být poskytována až od poloviny roku 1933. Administrativa dlouhou dobu neměla ani žádný federální program pro boj s nezaměstnaností, a problém nezaměstnaných byl převeden na vlády jednotlivých států a městská zastupitelství. Prakticky všechna města však v té době již zbankrotovala.

Masová potulka, bída, dětská bezprizornost byly pro tu dobu charakteristické. Objevila se opuštěná města, města přízraky, jejichž veškeré obyvatelstvo odešlo hledat jídlo a práci jinač. Okolo 2,5 miliónů lidí ve městech úplně přišlo o bydlení a stali se z nich bezdomovci.

V Americe propukl hladomor, za kterého dokonce i v tom nejlhbahobytnějším a nejbohatším městě státu, v New Yorku, lidé začali

→→→

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

Jenže vzhledem k tomu, že J. V. Stalin dokázal shrnout výsledky marxistického experimentu sám, byli pohlaváři biblického projektu nuceni vzít si „oddechový čas“, aby se setrvačnost stalinismu vyčerpala, a on sám a památka na něj se stali historickou minulostí.

Trvalo to celá padesátá léta 20. století. Nové pokolení ideových marxistů-trockistů, které zastřešoval N. S. Chruščov, se ukázalo být nezpůsobitelným jak pro řešení vnitřních problémů SSSR, tak i pro řešení úkolů vnější politiky v duchu skutečného marxismu (vždyť co znamenala třeba jen „karibská krize“ v roce 1962¹): *pro „elitu“ na Rusi je charakteristickou vlastností, že přichází o svou akceschopnost, ať už slouží jakékoliv ideji civilizačního budování, v průběhu života 1 – 2 pokolení. Jestliže její nezpůsobilost*

hromadně umírat hlady, což přinutilo městské úřady začít rozdávat v ulicích bezplatnou polévku.» (<http://novchronic.ru/1322.htm>) — takový je buržoazní liberalismus v praxi.

¹ Byli za ni potrestáni dva její hlavní iniciátoři: J. F. Kennedy byl zavražděn 22. listopadu 1963 za účasti svého viceprezidenta L. Johnsona ve spiknutí; o rok později byl N. S. Chruščov odstraněn od moci a v podstatě prakticky držen v domácím vězení na jedné ze státních vil.

J. F. Kennedy se stačil dopustit ještě jednoho z nejtěžších zločinů proti pohlavářům globální politiky. Pět měsíců před 22. listopadem 1963 Kennedy podepsal výnos č. 11-110, kterým bylo přiznáno ministerstvu financí USA (podřízenému vládě USA) právo tisknout dolary, takže Federální rezervní systém (soukromá společnost) přišel o své monopolní právo nekontrolovatelně tisknout dolary, či rozhodovat o ukončení jejich emise. Ministerstvo financí stačilo tímto způsobem vytisknout 5 miliardů dolarů. *Tento výnos, který nebyl zrušen a stále je účinný, nevyužil zatím ani jediný z následujících prezidentů USA.*

Připomeneme, že FED byl založen v roce 1913 jako hlavní ekonomický nástroj pohlavářů biblického projektu, kterým si napřed podřídili kreditně-finanční systém USA, a potom i celý svět prostřednictvím banálního tisku zelených papírků s obrázky amerických prezidentů (nebo přidáváním nových číslicek na účty FEDu). O verzi vraždy Kennedyho v souvislosti s činností FEDu a o samotném FEDu podrobně píše a vypráví v mnohých svých vystoupeních Nikolaj Starikov (<http://nstarikov.ru/>). Viz jeho kniha *Krize: Jak se to dělá* (Sankt-Petěrburg, Pitěř, 2009), a také: http://ru.wikipedia.org/wiki/Доллар_Джона_Кеннеди a <http://finam.fm/archive-view/1193/print/>.

nepohřbila marxistický projekt s konečnou platností¹, tak přinejmenším přenesla další pokus o jeho realizaci v globálním měřítku do vzdálené politické perspektivy. Nezpůsobnost marxistů-trockistů v poststalinské době řešit reálné politické úkoly proto vedla k tomu, že se pohlaváři projektu rozhodli je „odepsat“.

V podstatě se marxistický projekt na Rusi (a jako důsledek ani v celém světě) nerealizoval díky vlivu dvou faktorů:

- bolševizmu², v jehož čele stál J. V. Stalin;

¹ Marxismus není na Západě terčem kritiky, a jakmile začala finančně-ekonomická krize v roce 2008, knihkupectví zaznamenala prudký nárůst zájmu svých zákazníků o Marxe.

² **Bolševizmus**, jak učí dějiny KSSS, vzniknul v roce 1903 na II. sjezdu RSDRP (Ruské sociálně demokratické dělnické strany) jako jedna ze stranických frakcí. Podle tvrzení jejich protivníků bolševici před rokem 1917 nikdy netvořili opravdovou většinu členů marxistické strany, a proto oponenti bolševiků v těch letech vždy měli námitky proti názvu, jaký si sami udělili. Tento názor však pramenil z toho, že ti různorodí menševici nepochopili podstatu bolševizmu.

Bolševizmus není ruskou modifikací marxismu, a není to stranická příslušnost. A obrat „židovský bolševizmus“, použitý Hitlerem v Mein Kampf, je už holý nesmysl, protože bolševizmus je projev ducha Ruské civilizace, a ne ducha nositelů doktríny biblického globálního otrokářství na rasovém základě.

Bolševizmus existoval před marxismem, existoval v ruském marxismu, určitým způsobem existuje nyní a bude existovat i nadále.

Jak prohlašovali sami bolševici, členové marxistické strany RSDRP(b), byli to právě oni, kdo v politice hájili strategické zájmy dělnické většiny obyvatelstva mnohonárodnostního Ruska, takže právě jen oni měli právo nazývat se bolševiky. Nezávisle na tom, nakolik bezchybně bolševici vyjadřovali své strategické zájmy a byli jim v životě věrní, nespočívá **podstata bolševizmu** v číselné převaze přívrženců nějakých idejí nad přívrženci jiných idejí a nemyslicím davem, ale v následujícím:

V upřímné snaze vyjádřit a uvést do života dlouhodobé strategické zájmy pracující většiny, která si přeje, aby nikdo neparazitoval na její práci a životě. Jinými slovy, v každé epoše spočívá reálně historická podstata bolševismu v činorodé podpoře přechodného procesu směřujícího od stávajícího davo- „elitářství“ k mnohonárodnostní lidskosti Země budoucí éry.

Menševizmus je opakem bolševizmu, neboť objektivně vyjadřuje snahu parazitovat na práci a životě prostých lidí – většiny (большинства) – všech těch, kteří se pokládají za něco „elitářsky“ výše postaveného. Marxismus je

→→→

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

- a ztráty způsobilosti marxistické „elity“ SSSR z příčin nezpůsobilosti jakékoliv „elity“ na Rusi sloužit jiné ideji civilizačního budování než je idea udržet si v návaznosti pokolení svůj vlastní rodový „elitarismus“.¹

Ve výsledku se pohlavři globální politiky na základě biblického projektu ocitli před novým problémem, který vzniknul proto, že nebylo možné pokračovat s marxistickým projektem: ideologické rozštěpení světa a v mnohém autonomní samořízení kapitalistického a socialistického systému neumožňovaly řídit svět jednotně, což znamenalo, že se stal *špatně ovladatelným*.

Pro obnovu říditelnosti světa byli tedy nuceni rozhodnout o „odpisu“ SSSR a tak volba „úctyhodných“ politiků a dalších řídicích pracovníků patrony marxismu dovedla SSSR ke krachu. Ale o něco dříve výběr politiků a dalších řídicích pracovníků J. V. Stalinem, který se snažil zajistit SSSR nezávislost na vnějším diktátu, dovedl zemi k postavení „velmoci č. 2“ a ve výsledku úspěšnosti tohoto výběrů kádrů v epoše stalinismu jsme se do Vesmíru v současné globální civilizaci dostali jako první.

A přitom ten první i druhý výsledek politiky byl doprovázen **stejným marxistickým učením a výkladem života na jeho základě.**

To vypovídá o tom, že každý z těchto výsledků byl ve skutečnosti podmíněn příčinami ležícími mimo marxisticko-leninské učení: v subjektivně svévolné politice selekce, výběru a rozmístování kádrů; jinými slovy, za Stalina byli vybírání způsobilí řídicí pracovníci a odborníci a po Stalinovi škodící a nezpůsobilí.

V důsledku krachu marxistického projektu se však všeobecnou krizi kapitalismu v globálním měřítku vyřešit nepodařilo a ona je stejně jako dříve objektivní daností epochy. V článku Rusko ničí

také menševismem, nejen *psychickým* trockismem (trockismus je psychická patologie, posedlost, šílenost viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“)); a psychický trockismus je vždy menševizmem.

¹ Podrobněji o tom viz kapitola 3.3.4 v práci vnitřního prediktoru SSSR – „Sad“ roste sám?..

sociální darwinismus zveřejněném v novinách Sankt-Petěrburgské zprávy č. 48 (1717) ze dne 14.03.1998, je uvedena charakteristika stavu kapitalismu, který tu historicky vzniknul na základě idejí buržoazního liberalismu, kterou podal G. Soros, jehož není možné ze sympatií k marxismu podezřívát (sám utekl před marxistickým experimentem v Maďarsku):

«Na začátku roku 1997 (Soros: naše vysvětlivka k citaci) zveřejnil článek Nebezpečí plynoucí z kapitalismu. Člověk, který podle svého vlastního vyjádření nadělal jmění hrou na finančních burzách, uviděl nebezpečí pro demokracii založené v kapitalistickém systému. Svobodný trh a ideje sociálního darwinismu, na kterých je založen, píše Soros, představují pro demokracii nebezpečí, a pro ilustraci své pozice se dotýká třech aspektů: ekonomické stability, sociální spravedlnosti a mezinárodních vztahů.

Současný kapitalismus vytvořil systém, myslí si Soros, který je charakteristický svou nestabilitou. Čas od času dochází k finančním krizím a pádu burz vedoucím k ekonomické depresi. Přívrženci svobodného trhu vzdorují jakémukoliv vládnímu zásahu do této oblasti, neboť jsou přesvědčeni, že tyto negativní jevy v ekonomickém boji není možné vysvětlit vnitřní nestabilitou systému, ale pouze jeho neschopným řízením.¹

¹ V tomto sporu mají v podstatě pravdu obě strany a jejich rozpory vyplývají z toho, že v západních teoriích managementu a v kybernetice neexistuje ponětí o takovém jevu, jako je „*stabilita objektu ve smyslu předvídatelnosti jeho chování v definované míře pod vlivem vnějšího prostředí, jeho vnitřních změn a řízení*“ (důkladněji o tomto jevu viz kurz Dostatečně všeobecné teorie řízení – DVTR).

Na základě chápání stability jako schopnosti systému vrátit se do výchozího režimu své existence po ukončení rušivého vlivu a nestability jako spontánního opuštění výchozího režimu samotným systémem, má se svou charakteristikou kapitalismu jako vnitřně nestabilního systému pravdu G. Soros.

Pokud je však chování vnitřně nestabilního systému předvídatelné, může být organizováno jeho řízení, které může být stabilním; systém může být ale také nestabilní v případě, že prognostika jeho chování, na které je takové řízení založené, není přesná nebo je odborná způsobilost těch, kteří ho mají řídit, nedostatečná, nebo je vliv vnějšího prostředí a vnitřních změn z nějakých důvodů příliš velký. Potom zase mají pravdu ti, kteří kritizují řízení a hodnotí

→→→

Příloha č. 2 Marxismus — světská modifikace biblického projektu

Tržní mechanismy a nestabilita, kterou způsobují, pokračuje Soros, pronikají do všech oblastí života společnosti. Reklama, technika marketingu a dokonce i balení zboží jsou využívány k tomu, aby ovlivňovaly lidské chování a usměrňovaly volbu lidí, kteří se popletení všemi těmi manipulacemi začínají orientovat pouze na peníze jako na ukazatel úspěchu a hodnotící kritérium: pokud je něco nejdražší, je to i nejlepší. V takových podmínkách kult úspěchu vytěsnil víru v principy a společnost přišla o své orientační body.

V oblasti sociální spravedlnosti se přívrženci volného trhu vzpouzejí přerozdělení bohatství, neboť vyznávají princip sociálního darwinismu: přežívá ten nejschopnější. Ale tento princip, píše Soros, je lehké vyvrátit s odkazem na skutečnost, že bohatství se dědí, což také vyvrací tvrzení vyznavačů trhu o jakoby rovných příležitostech vytvářených trhem.

Vztahy mezi státy musí být podle názoru ideologů volného trhu založeny na konkurenci, neboť státy se ve své politice neřídí nějakými principy, ale pouze sledují své zájmy. Jenže to vede k tomu, že se státy starají pouze o svou kupní sílu a ne o obecné blaho. Ideje sociálního darwinismu a absence realismu převládající na Západě podle Sorosova názoru přispěly k tomu, že byl v Rusku místo demokratické společnosti ustanoven kriminální kapitalismus.»

I když převyprávění názoru G. Sorose končí slovy o Rusku, je v daném úryvku uvedena charakteristika toho systému, který se pro naše domácí „elitáře“ stal objektem závisti a napodobování. Ale G. Soros nejednou mluvil a psal o tom, jak by podle něho měla vypadat alternativa. V týdeníku *Sověřšeno sekretno* č. 2, 1998 jsou pod názvem

ho jako „neschopné“, i když ono může být i *schopné, ale orientované na cíle, které „kritici“ nechápou nebo o nich nevědí.*

Když však k této problematice přistoupíme z pozic DVTR, tak budeme postaveni před otázky:

- 1) o cílech řízení, tj. o úkolech, které musí být vyřešeny prostřednictvím řízení objektu, a
- 2) nastavení objektu tak, aby strukturně a funkčně co nejlépe odpovídal úkolům, které s jeho pomocí mají být řešeny.

K těmto otázkám se již G. Soros ani jeho oponenti nedokážou dobrat kvůli svým primitivním a neadekvátním představám *o řízení jako o jevu obecně.*

Zlodějský kapitalismus s podtitulkem „Senzační řeč George Sorose, kterou všichni, kteří ji odsuzovali, komentovali, ale nečetli“ (<http://www.sovsekretno.ru/magazines/article/136>), uvedeny obsáhle úryvky z vystoupení G. Sorose na Americko-Ruském sympóziu investorů na Harvardské univerzitě, které se konalo na začátku ledna roku 1998. I když se tam pojednává pouze o ruském kapitalismu té doby, který je charakterizován jako zlodějský, tak ve své podstatě G. Soros odsuzuje celý globální systém kapitalismu na základě idejí buržoazního liberalismu a vyjadřuje své mínění o alternativě:

«Zhroucení jednoho systému si vyžádalo rychlé vytvoření nového. Existují dva pohledy¹ na to, jakým by ten nový režim měl být. Z mého hlediska by optimálním bylo vytvoření otevřené společnosti, která by nebyla závislá na žádné ideologii.»

V kontextu dříve uvedeného Sorosova odsouzení kapitalismu vytvořeného na základě idejí buržoazního liberalismu předpokládá poslední fráze osvobození společnosti i od jeho ideologie. A dále G. Soros píše o tom, jak by to podle jeho názoru mělo vypadat:

«A protože neustále narážíme na nedokonalost vnímání, nedokonalost vzájemného pochopení, nemůžeme vytvořit dokonalou společnost. Jediné, co nám tedy zbývá, je vytvořit nedokonalou společnost, ve které mají lidé svobodu volby a svobodu seberealizace, čímž vlastně zdokonalují společnost. Podobný systém nemůže bezesporu existovat bez nezbytných demokratických institucí, bez tržních mechanismů schopných korigovat chyby a samozřejmě bez vedoucí role zákona řídícího život celé společnosti... Tak v podstatě existují všechny civilizované státy.»

Odpovídá to dříve uvedené větě B. H. Obamy (v kapitole 8.5), že je nutné chápat demokracii USA jako diskusi, „kterou je nutné provést“, a předpokládající „pluralismus názorů“² jako normální stav společnosti *pouze s výhradou, že je nutné dodržovat zákony*. A G. Soros a B. H. Obama nejsou jedinými představiteli „elit“ buržoazně-

¹ Jeden pohled, který „se rozumí samo sebou“: je nutné budovat demokracii na západní způsob. Ale G. Soros předkládá i druhý, „nepřímý vyjádřený“ pohled odmítající demokracii na západní způsob.

² O jeho poslání v řízení davo-„elitářské“ společnosti se hovoří v kapitole 4.2 práce vnitřního prediktoru SSSR – „Sad“ roste sám?..

Příloha č. 2 Marxismus
— světská modifikace biblického projektu

liberální společnosti, kteří se obávají toho, že „*takhle* se dále žít nedá“, a proto „je nutné něco udělat“, aby se ten systém změnil. Otázkou pouze zůstává, kdo jakou budoucnost volí a co dělá pro to, aby se jeho volba v životě realizovala.

Příloha č. 2
v redakci ze dne 24.10.2009